

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Bodyguard
My Enemy

FRIVOLOUS
FRIVOLOUS
FRIVOLOUS

International Bestselling Author
VERONICA LANCET

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FRIVOLOUS

OceanofPDF.com

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncı ve yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın, incelemeler için yapılan alıntılar hariç, fotoğraf, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının ve yazarın izni olmaksızın yüklenemez ve orijinal olarak yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir ve yaşayan ya ölmüş kişilerle, mekanlarla, gerçek olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterler ve isimler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Anlamsız Telif

Hakkı© Veronica Lancet 2021

Düzenleyen: Alex M.

Beta tarafından

okundu: Oana D.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Blurb

O yaldızlı bir kafesteki güzeldi.

Onu yok etmek isteyen bir canavardı.

GÖLGELERDEKİ CANAVAR

Bastiano "Bass" DeVille iyi bir adam değildir ve hiçbir zaman iyi olduğunu etmemiştir. Ailesi için yaşar, nefes alır ve öldürür. Ve paranın hüküm sürdüğü, kan döküldüğü ve cesetlerin bol olduğu bir dünyada, o insanlar arasında bir kraldır. Ne de olsa hapiste geçirdiği beş yıl şiddete olan iştahını artırdı. Ve şimdi... yeni bir hedefi var.

Gözlerinde yıldızlar ve kalbinde dikenler olan kız.

BALONUN GÜZELİ

Gianna Guerra'nın göz kamaştırıcı güzelliği ve göz alıcı hayatı onu New York sosyetesini ayağa kaldırarak spot ışıklarını üzerine çekti. Zalim ve patronluk taslayan bu kadının dilinin ucunda olmaktansa, insanlar gözüne girmeyi tercih eder. Ancak başarısız bir nişan ve dünyası dağılma tehlikesiyle karşı karşıya. Çünkü o Kraliçe Arı olabilir ama kötü kızların bile duyguları vardır. Ve Gianna'nın duyguları onu dönüşü olmayan bir yola sokabilir.

DEFILE. DEBASE. YOK ET.

En kötü olan kazansın.

Anlamsız, aşıkların düşman olduğu, yaş farkının olduğu, korumalı karanlık bir mafya romanıdır. Ahlaki Açıdan Sorgulanabilir dünyasında geçen bağımsız bir kitaptır. Lütfen çok fazla hassas tema içerdiğini unutmayın. Devam etmeden önce tetikleyicileri okuyun.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Tanıtım Yazısı
İthaf Önsöz
Aile Ağaçları
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Bölüm Üçüncü
Dördüncü Beşinci
Altıncı Yedinci
Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
YirmiOnuncu
Onbirinci Oniki
Onüçüncü
Ondördüncü
Onbeşinci Onaltı
Onyedinci
Onsekizinci
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir
Sonsöz

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Adanmışlık

*Görünmez hastalıklarla mücadele eden herkes için.
Yalnız değilsiniz. [OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)*

OceanofPDF.com

Önsöz

Sevgili
okuyucu,

Frivolous, Morally Questionable dünyasında bağımsız bir kitaptır ve Morally Questionable Serisi'ndeki olaylardan on yıl önce geçmektedir.

Bu kitap diğer kitaplarım kadar karanlık değil ama yine de bazı hassas konuları ele alıyor.

Cinsel saldırı/istismarın yanı sıra non-con/dub-con (kahraman tarafından sürdürülen) şemsiyesi altına girebilecek durumlardan bahsedilmekte ve tasvir edilmektedir. Bazıları için tetikleyici olabilecek madde bağımlılığı, kendine zarar verme ve intihar tasvirleri de var.

Lütfen dikkatli olun!

Not: Kahraman bir pislik ve ondan nefret edebilirsiniz.

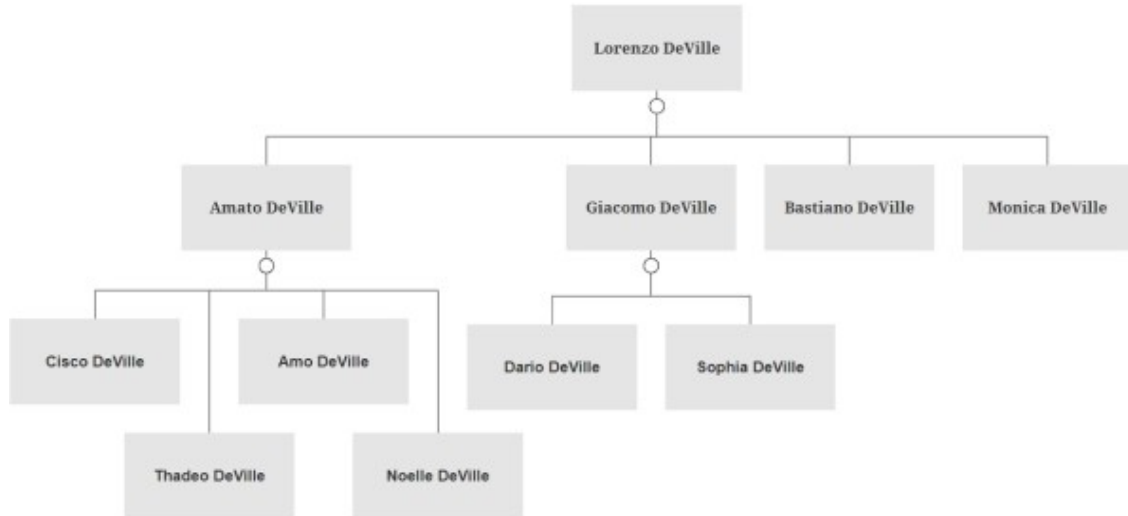
TETİKLEYİCİ UYARILAR: anksiyete, ölüm, aşağılayıcı terimler, çocuk istismarı, uyuşturucu, silahlar, grafik şiddet, grafik cinsel durumlar, işkence tasvirleri, tımar, akıl hastalığı, cinayet, taciz, tecavüz, con/dubcon olmayan, kendine zarar verme, cinsel saldırı, madde bağımlılığı, intihar.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

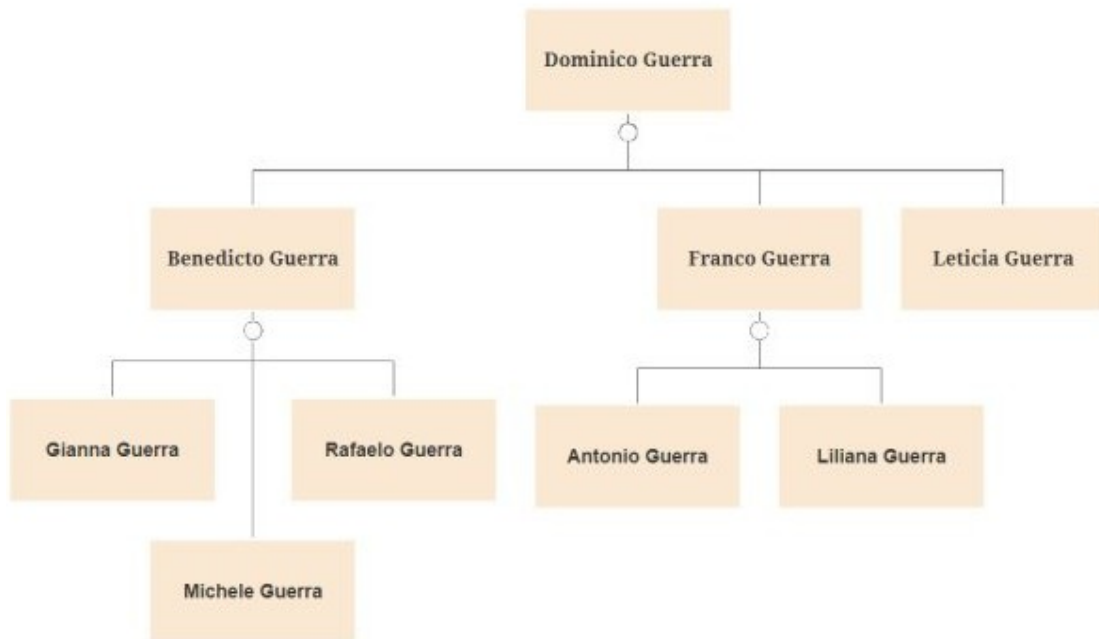
Aile Ağaçları

MAIN DEVILLE FAMILY BRANCH

OceanofPDF.com

MAIN GUERRA FAMILY BRANCH

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

BASS

Parmak eklemelerimdeki kanı silerek, şu anda yerde acı içinde kıvranan adama son bir tekme daha atıyorum. Hoş geldin partimin yumruklar içereceğini zaten tahmin ediyordum. İyi ki yıllar boyunca bol bol egzersiz yapmışım, tüm vücudum dövüşmeye hazır hale gelmişti.

Eyalet hapishanesinde yarım on yıl geçirmenin avantajları.

Gevşek düzenlemeleriyle tanınan bu bölgede her gün adeta bir savaş alanına dönüşmüştü. Ve herkes sizden nefret ettiğinde, sınırsız bir meydan okuyucu kaynağı vardır.

Ama ben hiç kaybetmemiştim.

Yumruklarımın beni hapse attırması ve orada hayatta kalmamı sağlaması ne garip. Yine de, tüm ölçütüm her zaman bir düşman üzerinde yaratabileceğim yıkım miktarı olduğu için uygun görünüyor.

Ama ben buyum işte.

Famiglia için yaşıyorum, nefes alıyorum ve öldürüyorum.

Yaralıları geride bırakarak, karşılama komitemin bulunduğu bodrum katına . Sahanlığa ulaştığımda nöbetçiye başımla selam verip Kapiya.

Yeğenlerim yuvarlak bir masanın başında oturmuş, poker fişleri üzerine tartışırken havaya yoğun bir duman yayılıyor.

Masanın altında, dizlerinin üzerinde aynı anda iki erkeğe hizmet eden bir kadının şeklini görebiliyorum. Gözlerimi devirerek doğrudan boş koltuğa yöneliyorum, silahımı kılıfından çıkarıp büyük bir gürültüyle masanın üzerine koyuyorum.

Sesleri kesiliyor ve dudaklarında dile getirilmemiş sorularla yüzümü incelerken tepkilerini bekliyorum.

"Bass," diye ilk konuşan Cisco oldu, ayağa kalktı. "Seni görmek güzel ihtiyar," diye haykırıyor ve beni kucaklıyor. Ayrıca bana düzgün bir yüzle bakan tek kişi de o.

Ve onu pantolonunun içinde tutan tek kişi.

Homurdanıyorum, elini sıkıyorum ve yerime oturuyorum.

Dario'nun gözleri kafasının içinde şişiyor ve yüzüme -ya da ondan geriye kalanlara- bakarken hızla gözlerini kırptırıyor.

Yine de kimse bir şey söylemeye cesaret edemiyor.

Sadece fahişe olduğunu tahmin edebildiğim kadın bir elini dizime koyuyor, diğer eli de fermuarımda.

"Yapma," diyerek elini kenara ittim, sesim ciddiydi.

Gözleri masanın altından bana bakıyor, yüzündeki korku ve rahatlamamanın yanı sıra geri çekilip önceki faaliyetlerine devam ederkenki rahatlığı da açıkça belli oluyor.

"Bass, ihtiyar, sakın bana hapiste geçirdiğin zamanın seni kadınlardan söyleme," diye şaka yapıyor Dario özensiz sakso sesleri arasında.

"Senin lanet olası cinsel yolla bulaşan hastalıklarını istemiyorum," diye , zaten onların maskaralıklarından bıkmıştım.

Büyümeleri için beş yılın çok az olduğunu bilmeliydim.

"Hangi cinsel yolla bulaşan hastalıklar?" Dario gözlerini kocaman açarak soruyor. "Burada öyle bir şey yok," sırtıyor, eli kadının saçlarında, onu sikiyle öğürtüyor.

Çocuklar.

Ona başımı sallıyorum, onun cehaleti beni ilgilendirmez. Eğer istiyorsa cinsel yolla bulaşan hastalık taşımadığına inanıyorsa, o benim misafirimdir. Kaşındığında duymak için sabırsızlanıyorum ve o zaman kimin güldüğünü göreceğiz.

"Beş yılın ardından hayatına devam etmeye hevesli olacağını düşünebilirsin, amca." Cisco bir kaşını kaldırarak not eder.

Sadece omuz silkiyorum.

"Standartlarım varsa elimde değil. aksine..." Başımı Dario ve Amo'nun yönüne doğru eğerek devam ediyorum.

Amo şimdiye kadar sessizliğini korudu ama yüzünde mahcup bir gülümsemenin izini görüyorum. Ne de olsa en küçükleri olarak Dario'yu hep rol modeli olarak görmüş ve onu örnek almıştı. Takip edebileceği en kötü kişiyi seçmiş olması çok kötü.

"Benim de standartlarım var," diye söze Dario, "bir amcığa ve iki yedek deliğe ihtiyacı var," sanki az önce batı felsefesinin en büyük parçasını söylemiş gibi Amo'ya kendini beğenmiş bir şekilde göz kırptırıyor.

Buna standart mı yoksa çaresizlik mi diyeceğimi bilemiyorum.

Herkes Dario'nun ergenlik çağına gelene kadar kadınların ilgisini çekme konusunda pek iyi olmadığını bilir. Ve o zamandan beri, karar verdi

tüm istekli kadın nüfusu arasında yolunu açmak için.

Ama minimum gereksinimi buysa, öyle olsun.

Her zaman nicelik yerine niteliği tercih etmişimdir, bunun kanıtı da sekiz yılı aşkın süredir biriyle yatmamış olmamdır. Yoksa daha mı fazla? Kahretsin, hatırlayamıyorum bile ve bu da bir şey söylüyor. Ama hapishanedeki kısa molamdan önce bile potansiyel partnerler konusunda çok seçiciydim. Ve asgari şart her zaman temiz bir sağlık raporu olmuştur.

Bunun kolay olacağını düşünürsünüz ama kanıtlar tam tersini gösteriyor. Yıllardır ücret toplamak için babamın genelevlerini ziyaret ettiğim için bilmem gerekir. Ve genelevlerin iç işleyişine vakıf olduğunuzda, biraz daha seçici olma eğiliminde oluyorsunuz. Müşterilerin işi bitirmeyi reddetme sayısı çılgınca ve genelevlerin içine ve dışına yaydıkları pisliği sadece hayal edebiliyorum. Kendi ailemdeki vakaları söylemiyorum.

Tıpkı şu anda bile sanki sikini bir fahişenin ağzına büyük bir başarıymış gibi küstahça homurdanan Dario gibi. Gerçi... Kimsenin onu bedavaya sikeceğinden şüpheliyim, yani bu da var.

"Dario." Cisco bir kaşını kaldırır, ardından Dario hemen .

Yine de, dikkatini ayaklarının dibindeki fahişeye yoğunlaştırmadan önce dudak bükmeden olmaz.

Bu ikisini kontrol altında tutabilecek biri varsa o da Cisco'dur. Onlardan sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen olgunluk ve hayat tecrübesi açısından onlarca yıl ileride.

Ve belli oluyor.

Babasının varisi, caponun yokluğunda kararları veren kişi. Kardeşimin sağlığı giderek kötüleştiğinden ve artık tekerlekli sandalye dışında hareket edemediğinden, her şeyden Cisco sorumlu. Benden dört yaş küçük olmasına rağmen, sadece itaat edebiliyorum,

Emir komuta zincirini takip ettiğim için. Yine de bu bir zorluk değil. Adama saygı duyduğum ve kararlarına katıldığım sürece değil.

Kardeşim ilk çocuğunun Dario gibi bir aptal olmadığı için şanslı, yoksa elimizde bir devrim olurdu.

"Bunu özlediğimi söyleyemem." Nefesimin altında mırıldanıyorum, aniden soğuk hücrem çocukların kavgasından daha çekici gelmeye başlıyor. "Neden bu toplantının konusuna gelmiyoruz?" diye başımı sallıyorum.

"Guerra," diye ağzından geçiriyor Amo ama Cisco ona sert bir bakış atınca hemen kendini sansürlüyor.

"Biliyorum sadece..." Cisco saatine baktı, "Hapisten çıkalı yirmi bir oldu, amca. Ama bu iş senin uzmanlığını gerektiriyor."

"Söyle bakalım." Ne diyeceklerini merak ederek sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Hapisten çıkalı bir günden az olmuş olabilir ama bekleyen bir meselem yok. Ne de olsa tüm hayatımı aileme adadım. Hapis yatmamın sebebi onlardı ama zamanından önce çıkmamın sebebi de onlardı.

Polislerin beni nasıl yakaladıklarını hatırladığımda ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi. Hiçliğin ortasında, kimin duyacağını ya da göreceğini umursamadan kendimi kaybetmişim. Zaten ölü olan bir adamı yumruklarken yumruklarım kana bulanmış, kıpkırmızı olmuştu. Öfkemden ancak farlar üzerime düştüğünde durabildim.

İnkâr edilemez kanıtlarla karşı karşıya kaldığımda, kimsenin beni paçayı kurtarmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Bu yüzden beni adam öldürmekle suçladılar ve ömür boyu hapis cezasına çarptırdılar. Tabii ki, birkaç rüşvet, birkaç tehdit ve erken çıkmayı başarmışım.

Bu, parmaklıklar ardında geçirdiğim zamanın bende iz bırakmadığı anlamına gelmiyor. Dört duvar ve mükemmel bir arkadaşlığın bir insanı beş yıl içinde ne kadar değiştirebileceğini henüz öğrenemedim.

Ve aynaya her baktığımda yüzüme bakan ebedi bir hatıram olacak, yüzümü kesen çizgiler, içinizdeki en nefret edilen adam olduğunuzda neler olabileceğinin daimi bir hatırlatıcısı olacak.

Doğru Yakası'ndaki en dar görüşlü suç ailesinin bir parçası olduğunuzda hapishane o kadar da hoş değil. Savaşa gitmemiş olabilirim ama kritik bir noktada bıçak yarası almamak için bir gözüm açık uyumaya alıştım. Diğer Alanlar mı? Güzel. Olur böyle şeyler. Ama buradaki bir çizik, oradaki bir çizik endişelenecek bir şey değilken, ölümcül bir yara endişelenecek bir şeydir. Öyle görünmese de hayatıma hâlâ değer veriyorum.

"Guerra'nın nesi var?" İsmi söylerken dişlerimi gıcırdatıyorum.

En içine kapalı suç ailesi olmamızın sebebi.

Guerra ile olan çatışma, ailelerimiz yeni bir hayata başlamak için Amerika'ya gelmeden önce kıtada ortaya çıkıyor. Kime sorduğunuza bağlı olarak farklı versiyonları var. Arazi anlaşmazlıklarından ihanete, basitçe kadın kavgasına kadar -ne zamandan beri, ne zaman değil ki?

Anladığım kadarıyla, kavga aynı anda iki erkekle -Guerra ve DeVille- oynayan bir kadın yüzünden çıkmıştı.

Bu yüzyılın başlarında olmuştu ve her iki adam da oyuna geldiklerini kabul edemeyecek kadar gururluydu. Bunun yerine, çözmeye karar vermişlerdi.

ikisinin de ölümüyle sonuçlanan halka açık bir düelloya neden oldu. Aileler öfkelenmiş ve birbirlerinden intikam almaya yemin etmişlerdi. Böylece bir kedi fare oyunu başlamış, her aile bir diğerini alt etmeye çalışmıştır.

Çatışmanın nedeni önemsiz olabilirdi, ancak düşmanlık *her* nesilde giderek daha da kötüleşmişti. Ve bizim neslimizde çatışma, bir kez daha bir kadın yüzünden kavga eden kardeşim Giacomo ile Benedicto'nun kardeşi Franco arasındaki kişisel anlaşmazlıklar yüzünden daha da şiddetlenmişti. Bu yüzden ailemiz Guerra'nın üzerine gitmeye karar vermişti.

Ne de olsa onlar da sürekli olarak bize aynısını yapmaya çalışmıyor değiller. Ama bu, kimin diğerini daha önce alt edebileceğine dair bir oyun.

"Benedicto'nun kızı reşit oldu," diyor Cisco, gözleri üzerimde.

Başımı arkaya eğerek bir kaşımı kaldırıyorum ve hikâyenin tamamını duymayı bekliyorum.

"Onu Agosti ile evlendirmeye çalışıyordu."

"Umarım artık durum böyle değildir," diye cevap veriyorum yavaşça.

New York'un en güçlü ailelerinden biri olan Agosti'yle olan bağlantı, Benedicto'ya bize karşı avantaj sağlayacaktır.

Yıllardır, iyi ittifaklar ya da yatırımlar yapmalarına asla izin vermeyerek, onları bir tür finansal boyun eğme içinde tutmayı başardık. Bu bize onlarla başa çıkma konusunda bir avantaj sağladı, ancak aynı zamanda mücadele etmelerini izlemek de tatmin edici. Kendi işleri yeterince iyi giderken, bizim müdahalemiz onların asla büyüüp genişleyememelerini sağladı.

Kendine biraz daha alkol doldururken Cisco'nun yüzünde kurt gibi bir gülümseme belirir.

"Gerçekten de öyle. Ve damadı öldürmek zorunda bile kalmadık," diye kıkırdıyor, "denemiş olsak da."

"Hâlâ yaşıyor mu?" Hem şaşkınlık hem de şok içinde sordum. Birincisi Çünkü Cisco'nun asla oyun biliyorum ve ikincisi de bir kaptanın oğlunun peşinden gidecek kadar cesur için.

"Ölümü... gereksiz hale geldi." Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"Artık resmi olarak evli bir adam ve planlarımızı bozması pek olası değil."

"O zaman her şeyi çözdüysen beni neden aradın?"

"Çünkü," diye duraklıyor, yüzünde orantısız bir gülümseme beliriyor, "savaş asla durmaz. Savaş ebedidir," derken yüzü aniden sapkın bir sırıtışa dönüşüyor.

"Doğru," diye ekliyorum sertçe. "Peki bu ebedi savaşta nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benedicto başka bir damat arıyor," diye gözlerini deviriyor Amo. "Ve birkaç işadamını sıraya koyduğunu düşünüyoruz."

"Ticari çıkarlar," diye başını sallıyor Cisco. "Kızıyla ilgili bir şey yapmadığımız sürece başka birine yönelmeyeceğinden emin olamayız."

"Aklında ne var?" Merakla sordum.

Cisco pek çok şey olabilir ama onun kadınlara karşı acımasız olduğunu hiç duymadım. Aslında, onlara karşı *sadece* insan olduğu söylenebilir.

"Endişelenme amca," diyor yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce. "O kadar da masum değil."

"Dario'nun onu henüz sikmemiş olmasına şaşırdım," diye araya giriyor Amo, eğlenerek. "O *herkesi* becerdiğine göre," diye kuzenine doğru çekiliyor.

Kaşlarımı çattım.

Guerra'ya olan düşmanlığımız ne olursa olsun, Benedicto'nun çok geleneksel bir adam olduğunu biliyorum. İma ettikleri gibi kızının raydan çıkmasına izin vereceğini sanmıyorum.

"Açıkla." Amo ve Dario'nun eski fetihleriyle birbirlerine sataşmalarını görmezden gelerek Cisco'ya soruyorum.

"Yüksek sosyete çevrelerinde çok popüler ve dedikodular havada uçuşuyor," diye omuz silkiyor. "Ve sen bu söylentilere inanıyor musun?"

". Yapmamak için bir nedenim yok. Katıldığı hovardalıklerle ilgili çok sayıda hikaye var. Neden, o sonradan görme *zenginlerin* partileri at," diye ıslık çalıyor. "Hayatında hiç bu kadar kokain görmemişsindir."

"Haklı," diye araya giriyor Dario. "Birkaç tanesine gittim ve dostum, o zengin kızlar?" başını sallıyor, yüzünde eğlenceli bir gülümseme, "tecrübeli bir fahişeden daha iyi sakso çekiyorlar. Alınma canım," diyerek hâlâ sikini yutan kadını okşar.

"Hızlı bir ilişki için bu kadar istekli birini daha önce hiç görmemiştim. Sadece zengin kızların sorunlarından yakınmalarını ve eteklerinin havaya kalkmasını dinlemeniz yeterli," diye gülüyor.

"Ve Benedicto bunu biliyor mu?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Benedicto gibi geleneklerine bağlı birinin kızının bu tür davranışlarda bulunmasına seyirci kalmasına inanamıyorum. Bu sadece onun itibarına değil, ailenin onuruna da zarar verir.

Cisco omuz silkiyor.

"Duyacak kulakları olduğunu sanmıyorum. Gianna babasının gözbebeği. Söylentilere göre Agosti'olan maçını Gianna istediği için onaylamış. İlk karısıyla yaşadığı dramı biliyorsun," diye gözlerini deviriyor.

Benedicto geleneksel olabilir, ama diğer made erkeklerden daha az alaycı değildir. İlk evliliği mantık evliliği idi ve herkes karısıyla aralarında kaybolmuş bir aşk olmadığının farkındaydı. Ondan iki çocuğu olmuştu: Gianna ve kardeşi Michele. Ancak Michele'nin doğumundan kısa bir önce Bronx'tan yoksul bir birinci kuşak İtalyan kızı olan Cosima ile tanışmış ve ona aşık olmuştu. Kısa sürede metresi olmuş ve tüm dikkatini sadece ona vermişti.

Şüpheli bir şekilde, karısı Michele'i doğurduktan kısa bir süre sonra ölmüştü. Bu noktada Cosima da hamile kalmış ve Benedicto, çocukları Rafaelo'yu meşrulaştırmak için onunla evlenmekte hiç vakit kaybetmemişti.

"Gianna Cosima'yla anlaşıyor," diye devam ediyor Cisco. "Bu yüzden pişmanlık duyan her erkek gibi Benedicto da onu şımartarak bunu telafi etmeye çalışıyor.

İtaatkâr kızı onu kör etmiş. Sizce biri onun mükemmelden daha azı olduğuna inanır mı?"

". " Mırıldanıyorum. "Gianna'nın davranışları onun Tüm aile mi? Bir erkeğin ailesindeki *herhangi bir* kadına bu özgürlükleri tanıdığını hiç duymadım."

"Seni temin ederim ki amca, bunun boyutunu bilmiyor. Gianna'nın özel akademisine ve zengin kız çevresindeki diğer insanlarla suarelere gitmesine izin veriliyor. Dış dünya için her şey süslü ve sofistike. Havyar ve şarap tadım etkinliklerini düşünün. Gerçekte neler olup bittiğini anlamak için o partilerden birinde bulunmanız gerekir."

Homurdanıyorum, geçmişte vakıf fonu çocuklarıyla yaşadığım olayları hatırlıyorum. Cisco dışarıdan bakıldığında her şeyin *mükemmel* görüldüğü konusunda haklı. İçten içe çürüdükleri gerçeğini gizlemek için kesinlikle harika bir iş çıkarıyor.

Tüm bu Wall Street insanları ve zengin çevreleri paraları temizmiş gibi davranırken aslında hepsinin Cayman Adaları'nda gizli hesapları var.

En azından dürüst olmadığımız konusunda dürüstüz.

"Bilmediği şey ona zarar veremez. İşleri bocalıyor, amca. Yakında onu içinde bulunduğu mali karmaşadan bir eş bulma konusunda çaresiz kalacak. Endişelenecek son şey kızının Cuma gecesi ne yaptığı olacak. Ya da kiminle," diye sırtıyor. "Ve son aldığım rapora göre şimdiden yedek damat listesi hazırlamış bile."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Çenemde bir kas seğiriyor.

"Söylentileri gerçeğe dönüştürmeni istiyorum." Bana döndü, yüz ifadesi ciddiye.

"Pardon?" Gülüyorum.

"Söylentiler söylentidir. Onlara inanıp inanmamak insanlara kalmış. Ama bunu riske atamayız," diyerek sinsice gülümsüyor. "*Hiçbir* potansiyel damadın bir maça çıkmasına izin veremeyiz. İşte bu noktada sen devreye giriyorsun."

"Tanrım, Cisco. Kıza tecavüz etmemi mi istiyorsun?"

"Tecavüz mü?" Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki hayır. Baştan çıkarma mı? Evet," dudakları geniş bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor, beyaz dişleri parlıyor. "Ya da *zorla* baştan çıkarma," diye omuz silkiyor.

"Seçim senin."

Kahkahayı patlatmadan önce bir an ona baktım.

"Onu baştan çıkarmak mı?" Ben soruyorum. "Bu yüzle mi?" Yara izlerimi gösteriyorum ama o benimle aynı eğlenceyi paylaşmıyor gibi görünüyor.

"Gerçekten de öyle. Gianna'yı duydun mu bilmiyorum ama çok çekici biri." "Öyle." Hem Amo hem de Dario aynı fikirde.

"Keşke ben de dokunabilsem," diye devam ediyor Dario iç çekerek. "O zaman neden yapmıyorsun?" Ben de karşılık veriyorum.

"Çünkü," diye araya giriyor Cisco, Dario cevap vermeden önce ve odağımızı tekrar ona çeviriyor. "Bizi tanıyorlar. Nasıl göründüğümüzü biliyorlar ve hiçbir Guerra bir DeVille'in yanlarına yaklaşmasına izin vermez. Öte yandan sen," diye duraklıyor, gözleri yüzümü inceliyor. "Son beş yıldır ortalıkta olmaman bir yana, yeni görünüşünle kimse seni tanıyamaz."

"Bana bu konuda ciddi olmadığını söyle," diye inliyorum. "Neden onu öldürmüyorsunuz?" "Biz kadınları öldürmeyiz," diye cevap veriyor küçümseyerek. "Ve ayrıca, ölüm çok onurlu. Onun düşüşünün aleni, gürültülü ve basitçe aşağılayıcı olmasını istiyorum."

"Siktir Cisco, ama bunu gerçekten , değil mi?" Başımı sallıyorum, tüm bu fikir kulaklarıma çılgınca geliyor.

Her şeyden önce kim benim *karşı konulmaz*

Cazibe mi? İkincisi, Cisco benim ücretli ya da ücretsiz fahişelerle çok iyi biliyor.

"Elbette," diye sırtıyor. "*Kirletmek, aşağılamak, yok etmek.* Senin görevin bu. Gianna Guerra'nın nasıl bir kadın olduğundan *kimsenin* şüphe duymaması için bu söylentileri gerçeğe dönüştürmeni istiyorum."

"Eminim hemen kollarıma düşecektir. Tabii yüzümü gördüğünde kaçmazsa," diye homurdanıyorum.

"Kaç yaşında?" Hemen , yirmi yaşından büyük olamayacağını hatırlıyorum.

"On sekiz yaşına yeni girdi." Cisco beni yakından izleyerek cevap verdi.

"On sekiz mi?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Daha reşit bile değil Cisco. O daha çocuk." Başımı tiksintiyle sallıyorum.

"Yani?" Omuz silkiyor. "O bir Guerra. Yani o bir düşman, amca.

Bu da onun adil bir oyun olduğu

anlamına geliyor." "Cisco," diye

inliyorum hayal kırıklığı içinde.

Benden yapmamı isteyeceğini düşündüğüm onca şey arasında Guerra'yı mahvetmek için bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. Onlardan nefret ediyordum mu? Bir sonraki DeVille kadar. Ama kız daha yeni reşit oldu. Tanrım, babası olacak kadar yaşlı olmayabilirim ama *bir şey* olacak kadar yaşlıyım.

Benden kaç yaş küçük? 12 mi?

." Kararlı bir şekilde cevap veriyorum, elim silahımın üzerinde, kılıfına sokuyorum ve gitmek için ayağa kalkıyorum.

"Amca," diye seslenirken Cisco'nun sesi değişir. "Sana *kim olduğunu* hatırlatabilir miyim?

bağlılık yemini ettiniz?"

"Evet. Baban," diye cevap veriyorum başımı hafifçe çevirerek. "Ve Guerra'dan intikam almak için lanet olası bir çocuğu kullanmayı onaylayacağını sanmıyorum."

"Ve kararları *onun* onayıyla alıyorum. Bir an için ikimizin de nerede durduğunu unutmayalım," diyerek kaşını kaldırıyor. "Ailenin refahı için *her şeyi* yapacağına yemin ettin. Ben de sana bu görevin *senin* uzmanlığını gerektirdiğini söylüyorum. Peki patron sana bir şey söylediğinde ne yaparsın?"

O çelik gibi gözleri bana umutla bakıyor ve beni köşeye sıkıştırdığını biliyorum. Ve beni hapisten çıkaran da famiglia iken görevi reddedemem.

"Ben yaparım," diye mırıldanarak yerime oturuyorum.

Her zaman bir hataya karşı sadık oldum ve kaptanımın kararlarını *asla* sorgulamadım. Ama bu durumda? Bu konuda içimde kötü bir his var.

Bunun felaketle sonuçlanmasının tek bir yolu var.

Masadan bir dosya alıp bana doğru fırlattı. "Bir planın ana hatlarını çizdim."

Dosyayı açtığımda, ayrıntılı iş geçmişi ve askerlik geçmişiyle birlikte yeni kimliğimi görüyorum.

"Onun koruması olacaksın."

Ve birden neden daha önce hapisten çıktığım anlaşıldı. Neden bu iş için özellikle seçildiğim.

Çünkü ben mükemmel itaatkâr bir askerim.

Çünkü patronun söylediği şeyi körü körüne kabul edecek başka kimse yok.

Bir hafta sonra Gianna'yla ilgili *her şeyi* öğrenmiştim. Cisco onun masum olmaktan çok uzak olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

Alkol, uyuşturucu ve seks partileri. Beşinci Cadde'deki çatı katlarında seks partileri. Ticaret ortakları kıyafet ticareti yapmayı sever.

Dişi Dario'ya benziyor.

Bu da beni görevimden daha da tiksindiriyor.

Sadece onunla aynı alanı paylaşmak ve onu *koruyormuş* gibi yapmak zorunda kalmayacağım, aynı zamanda eninde sonunda ona dokunmak zorunda kalacağım.

Kaşlarımı çatıyorum, *ona* dokunma düşüncesi beni tiksintiyle dolduruyor. Cisco'nun aklından *bana* bu görevi vermek için ne geçtiğini bilmiyorum, oysa benim de hafifmeşrep kadınlarla takıntılarım olduğunu biliyordu, kendi annem de bunun en iyi örneklerinden biriydi.

Ama *herkes* için bacaklarını açması yetmiyor, aynı zamanda kötü bir kız.

Tanrım, ama onun çirkin davranışlarıyla ilgili o kadar çok rapor inceledim ki, böyle aşağılık bir kadının var olabileceğine tamamen şaşırdım.

Arkadaşlarını aşağılamaktan ve onlara ihanet etmekten, toplum içinde öfke nöbetleri geçirmeye ve insanların duygularıyla oynamaya kadar, Gianna'nın suçlu olmadığı bir şey olduğunu sanmıyorum.

Restoran çalışanlarına çıkıştığına, sadece yemeğini beğenip beğenmediğini soran bir garsona kase çorba fırlatacak kadar ileri gittiğine dair ayrıntılı anlatımlar var. Adam yemekten sıırılsıklam olmuştu ve Gianna neredeyse gözyaşlarına boğulana kadar onu aşağılamaya devam etmişti.

Bana göndereceği hakaret yağmurunu şimdiden hayal edebiliyorum. yüzümü gördüğünde.

Şapkamı aşağı çekerek kalabalığa karışmaya çalışıyorum ve gözlerimin etrafta dolaşmasına izin veriyorum.

Ve orada.

Bir an için kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Çocuklar şaka yapmıyorlardı.

Göz kamaştırıcı.

Ve resimler onun hakkını vermiyor.

Dizlerine kadar uzanan bal sarısı saçları, pembe bir fiyonkla bir arada tutulan bir örgü şeklinde şekillendirilmiştir. *Tüm* kıyafeti pembe.

Eşleşen bir etek ve blazer ceket giyiyor, her ikisi de kısa ve yaz havasına uyacak şekilde kırpılmış. altında şeffaf beyaz bir dikkatimi çekiyor, teni görünüyor, beyaz sütyeni tamamen sergileniyor.

Kıyafetleri, kıyafetlerinin altında yatanları gizlemek için pek bir şey yapmıyor ve herhangi bir erkeğin fantezisinin hayata geçirilmiş hali gibi görünmüyorsa beni siksın.

Ve bir çocuk gibi görünmüyor. Hayır, tamamen kadın.

Uzun bacakları, ince beli ve mükemmel büyüklükteki göğüsleriyle sikişmek için yaratılmış bir vücuda sahip. Ve nazik bir sikiş türü değil, duvara çarpma, bacakları beline sarılmış, göğüsleri havada zıplayan bir sikiş türü.

Birdenbire, neden *kimsenin* onun kalçaları arasındaki bir daveti geri çevirmeyeceğini anlayabiliyorum. Muhtemelen erkeklere sadece başını sallaması yeterlidir ve onlar da Onun için diz çök.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum tam arkasını döndüğünde, küçük kaşları çatık bir şekilde birbirine kenetlenmişti.

Eğer vücudu sikilebilirliğin timsaliyse, yüzü de şairlerin hakkında soneler yazdığı türden.

Ben değilim. *Kesinlikle* ben değilim.

Ama hayatımda gördüğüm en zarif yüze sahip değilse ne olayım. Zarif, kalp şeklinde bir yüz, dolgun dudaklar ve iri, parlak gözler, canlanmış bir oyuncak bebek gibi görünüyor.

Ve kesinlikle böyle düşünen tek kişi ben değilim.

Gianna sanki herkesi değerlendiriyor ve onları eksik buluyormuş gibi burnu havada dolaşıyor. Arkasında bir sürü erkek onu takip ediyor, hepsi de aynı kaybolmuş köpek yavrusu bakışını takınıyor, sanki ondan gelecek bir onay göksel manna olacakmış gibi.

O hareket eder ve onlar da onu takip eder.

Ben de takip ediyorum.

Mesafemi koruyarak sessizce onun etkileşimlerini gözlemliyorum.

Ayakkabılara bakıyor, raftan bir çift alıyor ve denemek için yakınlarda bir yere oturuyor.

Sandaletlerini çıkarışını hayranlıkla izliyorum, ayakları da en az geri kalanı kadar küçük ve zarif.

Hepsinin canı cehenneme!

Tepki *vermemek* için defalarca zihinsel egzersiz yapmam ve onun hakkında bildiğim her şeyi tekrar etmem gerekiyor. Ama onun en küçük hareketi bile

Baldırlarının üzerinde gezinen parmakları çok şehvetli ve sikim zihinsel uyarılarıma kulak asmayı reddediyor.

Ve ben tek değilim.

Onu hayranlıkla izleyen ve gözleri her hareketini takip eden en az birkaç erkek ereksiyon halindedir.

Oldukça sabırsız bir adam, giymesi için ikinci ayakkabıyı uzatarak ona yardım etmek için acele ediyor, parmakları elini sıyrıyor.

Sikeyim.

Hayatım boyunca bu kadar ani bir dönüşüm gördüğümü sanmıyorum.

Bir an dingin görünüyor, güzelliği neredeyse ruhani, sonra tüm yüzü benekli bir öfke kütlesine dönüşüyor.

Ayakkabıyı adamın elinden ayağa kalkar, bir şeyler söylerken gözleri adama hançer gibi saplanır.

Sesi kulaklarıma ulaşana kadar yaklaşıyorum.

"Bana dokunman için sana izin veren oldu mu? O pis ellerinle?" Adam cevap vermiyor, kadının tüm hakaretlerini sineye çekiyor.

Ona bağırıyor, onun yaşındaki genç bir bayanın bilmemesi gereken isimler takıyor.

Ama da yetmezmiş gibi, bir adım daha ileri giderek ayakkabıları düşürür, kolunu ve avucuyla adamın yanağına *herkesin* dikkatini çeken bir tokat atar.

Başını sallar, sandaletlerini hızla geri giyerken yüzünde bir çatıklık vardır. Sonra çantasını kaptığı gibi alışveriş merkezinden dışarı fırlıyor ve bekleyen bir arabaya biniyor.

Patlamasına pek de şaşırmadan, giden sedanı izliyorum ve iki şeyin farkına .

Geçmişine duyduğum tiksintiyi bastırmayı başarabilirsem ona dokunmak o kadar da zor olmamalı. Ne de olsa, hızlı bir sikiş için yeterince nefis.

Ama en önemlisi, bir derse ihtiyacı var.

Kendini beğenmişlikten kurtulması ve güzelliğinin ona bir velet gibi davranmak için açık çek vermediğini anlaması için bir dürtüye ihtiyacı var.

Ah, ama birden bu görev o kadar da zor görünmemeye başladı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

GIANNA

"Çantayı *ona* verdiklerine inanabiliyor musun? Satış bir *yıldır* ilişki kuruyorum," Lindsay, en sevdiği seçkin markanın istediği çantayı başka birine vermesinden yakınıyor.

Sadece başımı sallıyorum, dikkatimi tabağıma veriyorum ve elimin hareket edip sandviçi almasını istiyorum.

"Size sahip olduğum için çok mutluyum kızlar. Başka kim benimle bir Çarşamba günü gelip parmak sandviç tıkınırdı ki?" diye iç geçiriyor ve salatalıklı sandviçini alıp tek seferde mideye indiriyor.

Gözlerim hâlâ el değmemiş yemeğimde ve onlar soru sormaya başlamadan önce bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum. Bu ilk kez olmuyor.

*Formunuzu bu şekilde mi
koruyorsunuz? Diyet mi yapıyorsunuz?*

Kendini aç mı bırakıyorsun?

Bir sandviç seni şişmanlatmaz.

ama, bu kadar parti bozan olma. Bir şeyler ye.

Suçlamalar kulaklarımda çınlarken bile elimi hareket ettirmekte zorlanıyorum. Sanki bir ağırlık tutuyormuş gibi, zar zor kımıldatabiliyorum. Kalbim göğsümde yüksek sesle atıyor, nefesimi kontrol altına almaya çalışırken zihnim bulanıklaşıyor - bu yemeği sorunsuz atlatabilmemin tek yolu bu.

Ama yemeğe baktıkça ağzım , hem açlıktan hem de reflümün geri gelmesinden. Ayaklarım titremeden duramıyor ve tepkilerimi gizlemek için tabanlarımı yere vuruyorum.

Yüzümde bir gülümseme, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi.

Hiçbir şey yok.

"Yemek yemiyor musun?" Anna o korkunç soruyu sorar. "Bu senin en sevdiğin," diyor küçük bir pastadan bir ısırık alırken.

"Düşüncelere dalmıştım," diye elimi sallıyorum, yanaklarım acı bir gülümsemeyle geriliyor.

Elim masanın üzerinde, yemeğe daha yakın. Şimdi eğer yapabilseydim. İki derin nefes alıyorum ve parmaklarım en sevdiğim yemeği içeren kabarık ekmeğin üzerinde. Ağzımı açıyorum, sandviçten küçük bir ısırık alıyorum ve kendimi yutmaya zorluyorum.

Yemek gören kızlar, merakları yatışmış bir şekilde önceki sohbetlerine dönüyorlar.

Yemek yiyip yemediğim umurlarında . Ama kendimi aç bırakıp bırakmadığımı ya da sıkı bir diyet yapıp yapmadığımı önemsiyorlar, çünkü bu bana karşı kullanabilecekleri bir bilgi daha.

Onlar benim arkadaşım değiller ve *hiçbir zaman* da olmadılar. Gerçek arkadaşlarım değiller. Onlar toplumun bana arkadaş olmamı dikte ettiği kişiler. Statüleri, zenginlikleri, yetiştirilme tarzları var. Aynı özel akademiye gidiyorlar, aynı evde yaşıyorlar.

Yukarı Doğu Yakası'ndaki aynı yerleşim bölgesine gidin ve en seçkin restoranlarda yemek yiyein.

Onlar *babamın* arkadaş olmamı istediği insanlar. Ve saygılı bir kız evlat gibi, ben de öyle yaptım.

"Bu Cuma Tommy'nin evinde bir parti var," diyor Anna aniden ve gözlerim onunkilere kayıyor.

Sandviçi tabağa bırakıp kucığımda topluyorum, yumruklarım sıkılı, başıma gelecekleri biliyorum.

"Öncesinde benim evimde buluşmalıyız," diyor Lindsay. "Giyinebiliriz ve sana yeni Louis Vuitton elbisemi gösterebilirim. Geçen hafta Paris'te özel olarak diktirdim..."

Sözlerini duymazdan geliyorum, masadan kalkmak için dakikaları sayarken gözlerim birden kol saatime takılıyor.

"Geliyorsun, değil mi?" Anna bana hitap ediyor ve ben iki kez gözlerimi kırıştıtararak kendimi yere bırakıyorum.

"Elbette," diye sahte bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Bunu kaçırmayı hayal bile edemem.

Herkes orada olacak, değil mi?"

"Aynen öyle. Herkes yaz tatiline girmeden önceki son parti," diyor hışımla. "Bu yıl seninkini nerede geçiriyorsun? Milano'da mı?"

"Cannes. Amcamın *sarayında*." Dalgınca cevap veriyorum.

Tüm ailenin buluştuğu ve çeşitli yasadışı işlerini planladığı yer. Ama bunu bilmemem gerekiyor.

"Avrupalı olmak güzel olmalı," diye mırıldanıyor Anna nefesinin altında. Omuz silkiyorum, cevap vermeye tenezzül etmiyorum.

Yemek kısa sürede bitti ve nihayet o günkü sosyal yükümlülüklerimden kurtuldum. Otelden ayrılırken arabam dışarıda beni bekliyor. Korumam Manuello bana başıyla selam veriyor ve kapımı açıyor.

"Eve mi?" diye soruyor ben içerideyken.

Başımı hafifçe sallıyorum. "Strandden birkaç okul kitabı almam gerekiyor. Bir ödev için bazı eski baskılara ihtiyacım var," diye yalan söylüyorum.

Manuello dudaklarını büzerek bana şüpheyile bakıyor.

Okulun birkaç hafta içinde biteceğini çok iyi bildiği için, "Final ödevi için," diye düzeltiyorum.

İsteksizce başını sallayarak şoföre Strand'a doğru gitmesini söylüyor. Dikkatim saatimde, cehennem gibi şehir trafiğinde geçen saniyeleri takip ediyorum. İkinci şeritte olduğumuz gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum, Manuello'nun hızlıca kenara çekebileceği kaldırımdan uzaktayız, böylece inip temiz bir nefes alabilirim. Ya da her yerde arabaların olduğunu, her şeyi, sesimi bile bastıran bir kakofoni içinde olduklarını.

Birden kısa bir geçmişe dönüş yaşıyorum, kendimi paniklemiş ve arabadan inerken görüyorum, etrafım hızla gelen diğer arabalarla çevrili ve kaderin insafına kalmış durumdayım.

Ama düşüncelerimin yönünü gördüğüm anda, kendimi başka bir şey düşünmeye zorluyorum, kolumu çimdikliyorum ve zihinsel olarak ona kadar sayıyorum.

Yardımcı oluyor gibi. Birazcık.

Yolculuk devam ederken Strand'de inceleyebileceğim kitapları düşünmeye çalışıyorum, çünkü Avrupa'ya gidene kadar bunu son kez yapabileceğimi biliyorum.

Ben çoktan evlenmiş olacağım.

O düşünceyi de kapattım.

Bir süre daha özgürlüğüm var ve önemli olan tek şey de bu.

Evliliğin ne anlama geldiğini anlayabilecek geldiğimden beri kaderimi biliyordum ve gelecekteki kocamı seçebilmem beni daha az korkunun beklediği anlamına geliyor.

Çünkü alternatif...

Zihnim o bölgeye daldığında bir ürperti kaplıyor ve şimdiden o küçük lokmanın geri geldiğini hissediyorum.

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, yumruklarımı sıkarken tüm vücudum geriliyor, nefesim kısa ve acı dolu kesik kesik geliyor.

Şimdiden kalbimin hızla çarptığını, bir baş dönmesi dalgasının beni ele geçirdiğini hissediyorum.

Onu ben seçtim. Enzo'yu seçtim.

Kendime bunu söylemeye devam ediyorum, çünkü bu bana kendi hayatım üzerinde kontrol hissi veren tek şey

Sözleşme imzalanıp evlilik cüzdanının mürekkebi kuruyana kadar da özgürüm. Ben hala... benim.

Araba durduğunda Manuello bana döndü, yüz ifadesi . "Yarım saatin var."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Onunla tartışmayı ve yarım saatin yeterli olmadığını söylemeyi çok isterdim ama bir kitapçada olmanın yeterince savurganlık olduğunun farkındayım.

Yüksek sosyete çevrelerinde dolaşma, zenginlerle ve aşırı zenginlerle kaynaşma özgürlüğüme rağmen, hareketlerim oldukça kısıtlı.

Bir parti mi? Katılmam gerek. Sosyal bir toplantı mı? Orada olmalıyım.

Çünkü bizim dünyamızda bağlantılar her şeydir. Eğitim mi? O kadar da değil. En azından benim durumumda.

Babam, benim *ikiyüzlü* bir şekilde geleneksel İtalyan erkeği olarak adlandırdığım biridir. Ona göre bir kadın, hayatının aşkı olan şu anki karısı da dahil olmak üzere, sadece çocuk doğurma yeteneği kadar iyidir. Gerekli olan tek eğitim okuma, yazma ve birkaç dilde gramer olarak doğru bir konuşma yapabilme yeteneğidir. Mükemmel bir ev sahibesi olmak için yeterli ama tuhaf, aydınlanmış fikirler edinmek için yeterli değil.

Tabii ki bu, hedeflerine ulaşmak için beni kullanmasına engel değil.

Ailemiz yıllardır başka bir İtalyan aile ile süregelen bir anlaşmazlık nedeniyle mali kayıplar yaşıyor. Bu durum babamı normal etki alanımızın dışında bağlantılar ve potansiyel iş ortakları aramaya itti. Bu yüzden Manhattan'ın yüksek sosyete çevrelerine girmek için bir plan hazırladı. Ve bunu yapmak için *beni* kullanmaktan daha iyi bir yol var mı?

Bu yüzden akademiye kaydolmam tamamen statü içindi, çünkü babam diğer zengin çocukların da katılacağını biliyordu, bu yüzden yüksek mevkilerde arkadaşlar edinmemi istiyordu. Akademide aldığım gerçek eğitime gelince

Akademi mi? Sadece mezun olmak için yeterli krediyi veren temel derslere kayıtlıyım, ama başka bir şey yapmak için değil.

Üniversiteye girişlerin kıyasıya olduğu, öğrencilerin diğerlerine göre küçük bir avantaj elde etmek için ders üstüne ders alarak bellerini kırdığı bir dünyada, ben sadece bir başarısızım. Kimlik bilgilerimle, tek umudum

bir devlet üniversitesi olabilir. Ve bunu gönül rahatlığıyla kabul etsem de, böyle bir şey söz konusu değil.

Özgürüm ama kapana kısıldım. Olabilecek en kötü paradoks, çünkü özgürlüğün tadını hissedebiliyorum, ama onu asla gerçekten elde edememeye mahkumum.

Benim ailemdeki kızlar için liseyi bitirmek bile bir lüks. Ondan sonra gelinebilecek tek aşama evlilik.

Bir eş olmak. Anne olmak. *Hiç kimse.*

Kitapçıya girerken kendi kendime "Hâlâ birkaç ayım var," diye fısıldıyorum.

Babam kadınların eğitim almasını için, burada olduğumu ve kesinlikle bir ödev için *olmayan* kitaplara baktığımı bilse sinir krizi geçirirdi. Manuello'nun beni kitapçıya götürmekte isteksiz olmasının nedeni de bu, çünkü babama rapor vermesi gerekiyor.

Zamanın değerli olduğunu bildiğimden, kendimi kitap sıralarının arasında kaybediyor, ilginç olanları bulup hızla inceliyorum.

Şüphe uyandıracak bir şey satın alamayacağımı bildiğimden, telefonumla sayfaların fotoğraflarını çekiyorum ve her şeyi daha sonra odamda yalnız kaldığımda kullanmak üzere bırakıyorum.

Otuz dakika hızla geçiyor ve kendimi yine arabada, bu sefer eve dönerken buluyorum. Daha fazla insanla muhatap olmak zorunda olmadığımı bilmek beni daha da rahatlatıyor ve sonunda kendimi gevşemeye bırakıyorum.

Ama her şey kısa sürüyor çünkü eve girdiğim anda Cosima'nın çığlık çığılğa sesi kulaklarımda yankılanıyor.

"Gianna!" diye bağıyor ve tüm gücüyle bana doğru geliyor. Gözlerimi iki kez kırptırıyorum ve daha ne olduğunu anlamadan avucu yanağıma değiyor, gücü beni geri savuruyor. "Bayan Dumont bana ne söyledi? Hamptons'a davetini reddettiğini mi? Babanın ve benim onların desteğine ne kadar ihtiyacımız olduğunu bildiğin halde," diye devam ediyor, hepsi de beni ve işe yaramaz benliğimi hedef alan hakaretler yağdırarak.

Ellerimi yumruk haline getiriyorum, sinirlerimin de yükseldiğini hissediyorum.

"O zaman neden kendi davetiyeni almıyorsun?" Başımı yana eğip ona tiksintiyle bakarak soruyorum. "Bekle, alamazsın," diye alay ediyorum.

"Çünkü onlar çöplerle karışmazlar, değil mi?"

"Ne?" diye , gözleri kocaman açılıyor.

"Neden çok iyi biliyorsun," diye sırtıyorum ona. "Karısından önce metresi olan ikinci sınıf bir aktrisle asla kaynaşmazlar.

Bilmediklerini mi sanıyorsun?" Sözlerime verdiği tepkiyi gördüğümde göğsümde bir tatmin duygusu yeşeriyor.

"Senin hakkında fısıldaşıyorlar, biliyor musun?" Devam ediyorum, sesim alçak ve sakın. "Sana yuva yıkan diyorlar. Doğru olmadığından değil." Omuz silkiyorum, arkama yaslanıyorum ve şakamın başarılı bir şekilde yapılmasını izliyorum.

Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama parmaklarını bileğime dolayarak beni geri çekiyor, kolu havada ve bana tekrar tokat atmaya hazır.

Bu sefer geldiğini görüyorum, bu yüzden elini havada durdurup geriye doğru itiyorum.

Birkaç adım tökezliyor, gözleri bana hançer gibi saplanıyor.

"Sen mi? Küçük bir sürtükten başka bir şey değilken bana hakaret etmeye nasıl cüret edersin?"

Tam ben tekrar gitmek üzereyken başlıyor. "Tıpkı annen gibi," diye ekliyor, sesinden kötülük damlıyor.

Bana ne oldu bilmiyorum ama topuklarımın üzerinde dönerken, parmaklarım birbirine kenetlenmiş, yumruğumun yüzüne doğru uçmasına izin verdim.

Nefes nefese kalıyor, nefret dolu bakışları aniden üzüntülü bir bakışa dönüşüyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Bu ani değişim karşısında kaşlarımı çatıyorum ama nedenini anlamam uzun sürmüyor.

"Gianna!" Babamın sesi arkamdan gürlüyor.

Cosima'nın babama koşup kollarına atlamasını ve hüngür hüngür ağlamasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Ben sadece..." diyor hıçkırarak, kelimeleri zorlukla tutarlı, "Hamptons gezisini yeniden düşünmesini istedim." Kendisini kurban, beni de saldırgan olarak resmederken dilinden yalanlar dökülüyor.

"Gianna, annene nasıl vurursun?"

"Anne mi?" İnanmayarak tükürdüm. "O benim annem değil. Ne şimdi ne de hiçbir zaman." Başımı ona doğru sallıyorum, onun tarafını tuttuğuna inanmıyorum.

Ama hep öyle yapar, değil mi? Küçük jestlerde, onun sözlerine her zaman daha fazla değer vermesinde, onun iyiliğinin benimkinden daha önemli olmasında.

"Gianna! Derhal ondan özür dile!" Sesini yükseltiyor ve kolumdaki tüyler diken diken oluyor.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Yapmayacağım."

"Yapacaksın." Cosima göğsünde komplocu bir şekilde gülümserken gözlerini bana dikeyyor.

"Hayır," diyorum daha inançlı bir şekilde.

"O zaman cezalı olacaksın," diye buyuruyor ve ben bir gülümsemeyi gizliyorum.

Cezalı olmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını bilmemektedir.

"Ama Tommy Cuma günü bir parti veriyor," diye sahte bir sesle cevap veriyorum ve gitmemi yasaklamasını bekliyorum.

Bunu düşünürken bir dakika duraklar.

"Tommy'lere gideceksin ama onun dışında okula gidip eve döneceksin."

Gözlerim şok içinde açıldı. Bir an için o aptal partiye gitmemek için bir bahanem olduğunu düşünerek mutlu olmuştum. Ama tabii ki babam beni pazarlayıp sosyal bağlantılarımdan faydalanma fırsatını kaçırmak istemem.

Dönüp odama doğru koşarken cevap bile vermiyorum, tüm vücudum serbest bırakılmamış gerginlikle titriyor. Ve önümüzdeki kasvetli günleri düşünmeye başladığımda hayal kırıklığım daha da artıyor.

"Biraz ruj sürmelisin. Dudakların çok solgun." Lindsay makyajının son rötuşlarını yaparken ona tavsiyede bulunuyorum.

"sanmıyorum. Ben görünmesini seviyorum" diyerek dudaklarını büzüyor ve yüzünü her açıdan kontrol ederken yanaklarını içine çekiyor.

O kadar çok pudra eklemiş ki yüzüne hastalıklı bir renk gelmiş.

Omuz silkiyorum. "O neon ışıkların altında bir ceset gibi görünmen beni ilgilendirmez." "Ona aldırmayın," diyor Anna, ben geri çekilip kendi halimi değerlendirirken.

makyaj. "Her zaman yanlış bir şeyler bulduğunu biliyorsun." Kayıtsızca laf atıyor.

Cevap vermiyorum. Onun yerine çantamdan kırmızı bir ruj çıkarıp dikkatlice dudaklarıma sürüyorum.

"Ayrıca, kırmızı onun imzasıdır," diye devam ediyor, sesi hafifçe değişiyor. "bittiğinde aletin kanlı görünmesini seviyor," diye kıkırdıyor.

Sadece kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Bunu yapacağını biliyordum. Tıpkı kıskançlığının o *kibar* görüntüsünden sızmasına asla engel olamayacağını bildiğim gibi.

"Sen bilirsin," diye omuz silkiyorum. "Her zaman benim yarım yamalak saniyelerimden kendine yardım ettiğin için." Kırpiklerimi kırıştırarak ona tatlı tatlı gülümsüyorum. İfadesinin kendini beğenmişlikten öfkeye dönüşmesini izlerken içimde tatmin duygusu kabarıyor.

"Ne-ne..." diye kekeliyor.

"ama Anna," diyor Lindsay far paletini kapatarak masanın üzerine koyuyor ve yüzünü bize dönüyor. "İkinizin Eskimo kız kardeşler gibi olduğunuzu herkes biliyor," diye kıkırdıyor.

"Bayan Mükemmel'in ne kadar soğuk olduğunu gördüklerinde bana gelmeleri benim suçum değil." Anna bana meydan okuyan bir bakış atıyor, kendi ifadesine sıırtmamak için kendini zor tutarken dudağının kenarı titriyor.

"Beni nasıl azdıracaklarını bilmiyorlarsa bu nasıl benim suçum oluyor?" Hoş bir ses tonuyla soruyorum.

konu hakkında ilk kez tartışmıyoruz. Elbette, *asla* gerçek tartışmalar değildir. Hepsi birbirimizi gizlice aşağıladığımız dostane tartışmalardır.

Sonuçta, Anna'nın bana ilgi gösteren her erkeğin peşinden gittiği iyi biliniyor. Ne yaptığı ya da kimi becerdiği hiç umurumda olmadı, tıpkı toplu seks için tüm erkek nüfusunu karşısına almasını hiç umursamadığım gibi. O zaman iyi ki kurtulmuşum, çünkü beni rahatsız etmeyi bırakacaklar.

Ayağa kalkıp kıyafetimi düzenlemek için aynanın karşısına geçiyorum.

Elbise rahatsız edici derecede kısa, kıkımını zar zor örtüyor ve vücuduma dar bir şekilde oturuyor - rahatsız edici derecede dar.

Ama sadece benden beklendiği gibi davranabilirim. Ne de olsa ben Bayan Mükemmel'im.

Bu düşünce karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim ve elbisemi son bir kez çekiştirerek kızlara gitmeye hazır olduğumu söyledim.

Bu çevrede, yalnızca etkinliklere katılırsanız önemli biri olursunuz. Her şey dışarıda görünmeye, sosyalleşmeye ve *ağ kurmaya* bağlı. Sonuçta bu partilere her zaman katılmamın nedeni de bu.

Babam, benden iş bağlantılarına ve çoğu zaman da finansal kaynaklarına ulaşmasının yolunu açmamı beklediğini açıkça belirtti.

Potansiyel yatırımcılara gülümseyip onlarla flört ettiğim ya da ailesi lüks mağazalar zincirine sahip olan biriyle arkadaş olduğum için başarılı sonuçlar ettim.

Beni pazarlıyordu ama bunu böyle söylemek istemiyordu.

Ağ oluşturma. Her şey ağ kurmak.

Akşam için hazırız ve kızlar da benim kadar kısa ya da benden daha kısa elbiseler giymiş olarak limuzine binip Tommy'nin evine gidiyoruz.

Uluslararası üne sahip bir moda tasarımcısı ile bir süper modelin oğlu olan Tommy, Beşinci Cadde'nin hemen dışında bir apartman dairesinde yaşıyor. Tam olarak bir çatı katı olmasa da, daire iki kata ve altı yatak odasına yayılıyor. Partiler, uyuşturucu ve reşit olmayanların içki içmesi için mükemmel.

Parmaklarım küçük çantamın geriliyor, hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için içindeki tüm eşyaları zihinsel olarak gözden geçiriyorum.

Çünkü bir şey eksik olsa bile. Boku yedim.

Her şeyin yerli yerinde olduğuna ikna olmuş bir şekilde Lindsay ve Anna'nın anlamsız konuşmalarını dinlemek için elimden geleni yapıyorum.

Araba kısa süre sonra yeraltı partisine giriyor ve bizi doğrudan daireye götürecek özel asansöre yönlendiriyorlar.

Çok geçmeden kapılar açılıyor, yüksek sesli müzik ve ışıklar içeri süzülüyor. İçeri girdiğimizde insanlar sağda solda dans etmeye başlamıştı bile.

"Bir içkiye ihtiyacım var." Lindsay bizi odanın ortasında bırakıp, birinin çoktan yüksek dozda orman suyu servis etmeye başladığı mutfağa doğru giderken mırıldanıyor.

"Tommy'ye merhaba demeliyiz." Onu orada bulacağımı bildiğim için oturma odasına doğru ilerlerken ekliyorum.

Tommy ile bağlantım en iyi ihtimalle zayıf. Aynı akademiye gidiyoruz ve belki geçmişte birkaç kez etkileşime girmişizdir. Ailesinin sanat alanındaki mesleği göz önüne alındığında, babam beni hiçbir zaman daha derin bir ilişki için zorlamadı.

Tommy kötü bir insan değil, tabii onda dokuzunun güzel olduğu gerçeğini göz ardı edersek. Şimdi bile, insanların gelip gittiği odaya girdiğimde, onu hemen bir kanepede, masanın üzerine eğilmiş kokain çekerken görüyorum.

Gözleri tamamen donuklaşmış bir şekilde, hoş bir şeyler teklif ettiğimde beni fark etmiyor bile.

İşim bitti, eve gidene kadar önümüzdeki birkaç saati geçirmek için daha az kalabalık bir alan bulmaya çalışarak dairenin içinde dolaşıyorum.

Balkon biraz daha sessiz olan tek yer ve bu yüzden kendimi korkuluklara dayayıp telefonumu çıkarıyorum ve Wi-Fi'ye bağlanıyorum.

Kontrolcü bir babaya sahip olmanın bir başka avantajı da evde çoğu web sitesine erişememem. Ne de olsa onlar bana sadece bir İtalyan donörün kızına yakışmayacak tuhaf fikirler verir. Ama babam tam bir ikiyüzlüdür. Değerli bağlantılarını elde etmek için beni pazarlarken gözünü bile kırpmıyor ama izin verilenden fazlasını öğrenirsem anında öfkeleniyor.

Teklif verilebilir.

Çünkü daha fazlasını bilseydim, artık beni kontrol edemezdi.

Zamanımın kısıtlı olduğunun bilincinde olarak, kadar çok ücretsiz kitap indirmeye çalışıyorum, çünkü *eğitim* amaçlı bir şey için para ödeseydim, yakından takip ettiği kart ekstremenden bunu anlayabilirdi.

Sonuçta, tüm para gösterilerimize rağmen, para içinde . Tam tersine, bu yüzden umutsuzca bana bir koca bulmaya çalışıyor.

Birinin beni yandan dürttüğünü hissettiğimde telefonuma odaklanmışım.

Burnumu kıvrarak, şimdiye kadar tanıma şerefine nail olduğum en iğrenç insanlardan birinin, Max Connor'ın yüzüne bakıyorum.

Kendimi ona bu kadar yakın bulduğumda öğürmek istiyorum ve özellikle nefesinden gelen alkol kokusu bana doğru sürüklendiğinde, yardım edemiyorum ama bir adım geri çekiliyorum.

"İşte buradasın, GG," diye mırıldanarak bana daha da yaklaşıyor.

"Git rahatsız edecek başka birini bul," diyorum kayıtsızca. "Ezik," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Beni balkonun köşesine sıkıştırırken mesajı almış gibi görünmüyor, bakışları tiksintiyle tüylerimi diken diken eden bir kötülük ve şehvet karışımı.

"Hadi ama G. Senin hakkında her şeyi biliyorum." Nefesi aniden yüzümde, o berbat koku burun deliklerimi istila ediyor.

"Kaybol," diye itiyorum onu, eve geri dönmek için hareket ediyorum.

Max Connor hiçbir zaman hayır cevabını kabul etmeyen biri olmadı, bunun kanıtı da *birçok* kez onun tekliflerini reddetmek zorunda kalmamdı.

Ama tam manevra yapmaya çalışırken ona çarpıyorum, eli dışarı fırlıyor, parmakları bileğimi sarıyor ve beni geri itiyor.

Sırtımı cam korkuluklara dayadım.

"Senin derdin ne lan?"

"ama G. Bunu istediğini biliyorum," diyerek burnunu yüzümün yan tarafına doğru gezdiriyor ve içine çekiyor.

Kalbim göğsümde yüksek sesle atmaya başladığında kızgınlığım aniden korkuya dönüşüyor. Onun dokunuşu, vücudumun bildiği tek mod olan kendini imha modunu patlatmaya yetiyor. Cesaretim yavaşça kayboluyor, yerini tiksinti, korku ve panik alıyor.

"Çek o lanet ellerini ," diyerek uzaklaşmak için onu bir daha itiyorum.

"Sen bir horoz alayını emiyorsun. Buradaki insanların yarısını siktiğini bilmediğimi ? Bir tane daha olsa ne olur? O tatlı kalçalarının arasını uzun zamandır istediğimi biliyorsun." Elimi kaldırıp suratına bir tokat atarken sözünü bitirmesine izin vermedim.

"Siktir git."

"Alınan. Bunu sevdim," diye sırtıyor. "Siktir ama bahse girerim o amcık da senin kadar ateşlidir. Herkesi böyle çıldırtıyorsun. Beni de böyle çıldırtıyorsun," diye geveliyor ve midemin çukurunda mide bulandırıcı bir his oluşuyor.

Elimi kasıklarına götürürken bileğimi sıkıca kavıyor, avucumun içine giriyor ve ereksiyonunu hissetmeme izin veriyor.

Bana yapmak istediği her şeyi fısıldamaya devam ederken küçük bir atağın başlangıcı tam bir paniğe dönüşüyor.

Hayır... Yine mi?

Anlık bir sıkışmışlıkla, ne olabileceğine dair bir anımsama savaş ya da kaç moduna geçmem için *gerçekten* olması gerekiyor.

Dizimi kaldırıp doğrudan aletine nişan alırken düşünmüyorum bile, elimi ondan kurtarıırken olabildiğince sert vuruyorum. Acı içinde kamburlaşarak geriye doğru sendeledi.

Ama duramıyorum.

Ayağımı yukarı kaldırıyorum, topuğumu ona doğru yöneltip kasıklarına doğru itiyorum. İçimde, iyileşemeyeceğinden ve gelemeyeceğinden emin olmamı isteyen hastalıklı bir ihtiyaç var. Bana zarar veremeyecek.

Ve o yerdeyken bile onu ezmeye devam ediyorum, acı ve gözyaşlarının sesi yüksek sesli müzik tarafından bastırılıyor.

Ancak zihnim biraz olsun berraklaştığında gitmem gerektiğini fark ediyorum. Kalabalıktan uzaklaşmalıyım. İhtiyacım olan...

Nabzımın hissettiğimde nefes alışım sertleşiyor, yaklaşmakta olan bir saldırı olduğunu bildiğim için zihnim .

Tuvalete zar zor yetişiyorum, kendimi içeri kilitliyorum ve midemdekileri tuvalete döküyorum.

Artık hiçbir şey çıkmayana kadar nefes alıp veriyorum ama yine de nabzım susmuyor.

Kafamın içindeki sesler susmuyor.

Soğuk fayansa yaslanıp ellerimi götürüyorum, dokunuşunu üzerimden atmak için tırnaklarımı derime geçiriyorum.

Bana dokundu.

Bana dokundu.

Bana dokundu.

Gözlerimi kırpmadan duvardaki küçük bir noktaya odaklandığımda transa geçmiş gibiyim, akşamki olayları tekrar tekrar yaşarken nefes alış verişim kontrolden çıktı.

Bana dokundu.

İnsanlarla iletişim kurmaktan vebadan kaçır gibi kaçınmamın bir nedeni var. Kalabalık bir yerde bulunamamamın bir nedeni var. Ve insanların yanında yemek yiyemememin bile bir nedeni var.

"Sakinleşmem gerek," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kollarım bir kalkan gibi vücudumu sarıyor, kendimi bu geceki olaylardan ayırmaya çalışıyorum.

Ama çabalarımın boşa gittiğini, zihnimin hala bulanık olduğunu, şakaklarımdaki gerginliğin zonkladığını ve boğazımda bir yumruyla doruğa ulaştığını görünce, dikkatsizce çantamı elime alıyorum, içindekileri yere döküyorum ve içinde haplar olan küçük keseyi alıyorum.

Titrek bacaklarımla kendimi lavaboya doğru kaldırıp hapı suyla kovalıyorum. Sonra da etkisini göstermesini bekliyorum.

Kendimi lavaboya yaslayarak aynada gözyaşlarımla ıslanmış yüzüme ve bulaşmış kırmızı rujuma ve birden o geceyi yeniden hatırlıyorum.

Ama o zaman daha kötüydü. Çok daha kötü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

BASS

Yüzüme biraz su sıçratarak derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi açtığımda aynada bana bakan tahrip olmuş yüz hatlarımı görüyorum. İlk defa başka tarafa bakmak, son beş yıl hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum. Değişmediğimi.

Ama yapamam. Kanıtlar önümdeyken olmaz.

Hücremde yabancılarla uyandığım geceyi hâlâ hatırlıyorum; iri yarı adamlar beni ranzamda tutarken, biri yüzüme bıçak dayamıştı. Sanırım bir ya da iki gözümü almak yerine bana sadece yeni bir görünüm verdiği için şanslı olmalıyım. Hâlâ görebildiğim gerçeği o cehennemden kurtulduğum için beni minnettar kılıyor. Hayatta kaldığım için.

Gözlerim yara izimin sert çıkıntıları üzerinde gezinirken, saç çizgimden başlayıp çapraz bir çizgi halinde çenemden aşağı inen kesik, sadece değişimi görebiliyorum - hem dışımda hem de içimde. Beni en çok endişelendiren ikincisi çünkü içimde dışarı çıkmak isteyen bir şiddet var. Çıldırıncı bir yıkım gösterisiyle etrafımdaki her şeyi mahvetme ihtiyacı. Çünkü gerçek şu ki, artık nasıl normal olunacağını bilmiyorum.

Diğer insanlara karşı nasıl davranacağımı ve *herkesi* potansiyel bir tehlike olarak görmekten kendimi nasıl alıkoyacağımı bilmiyorum.

Şimdi bile, bir hafta sonra, hala tam olarak uyuyamıyorum, bir gözüm her zaman gelen bir saldırı olmadığından emin olmak için açık.

Kafesteki bir hayvanın aniden serbest kalması gibi tehlikeye hazırım; vahşi doğanın cazibesi, sadece esaret anıları zihnimi doldururken haince görünüyor.

Ve insanlar fark etti. *Herkes* fark etti.

Kardeşime evinde saygılarımı sundum ve o bile, yatalak ve tüm yetilerine zar zor hakimken, aynı olmadığımı görebiliyordu.

Ancak çoğu kişi yeni tavrıma temkinli yaklaşırken, Cisco bunu istismar edilecek bir şey olarak gördü.

O babasının oğlu.

Yüzeyin hemen altında kaynayan bir şey olduğunu biliyor. Guerra'yı yok etmek için kullanmak istediği öfkeli ve ölümcül bir şey.

Ve kavga etmek için o kadar kaşınıyorum ki, ona izin vereceğim.

Ne de olsa hayatım ailemle başlayıp ailemle bitiyor. O kadar uzun zamandır onun yumrukları ve kalkanıydım ki, bir cezalandırma başka bir şey olmayı bilmiyorum. Son beş yıldır tüm varlığım yıllardır yumruklarımı kullanıyorum.

Mutfağa geri dönerek yiyecek bir şeyler hazırlamaya koyuldum. Alan küçüktü ve bu daireyi özellikle küçük olması için seçmiştim.

Dışarı çıktıktan sonra eski evimde uyuyamaz olmuştum. Çok fazla açık alan paranoyaya yol açıyordu ve asla dinlenecek kadar rahat edemiyordum. Hemen başka bir yere taşındım ve her şeyin tek bir odada toplandığı küçük bir stüdyo buldum.

Artık *özgür olduğumu* bilsem bile, hareket etme *özgürlüğüne* sahip olmamanın bir dereceye kadar aşınalığı var.

Bir vınlama sesi dikkatimi çekiyor. Kapları yavaşça bırakıyorum Tezgâhtan gelen yabancı sesi takip ederek mutfaktan uzaklaşıyorum. Kulaklarım farkındalıkla diken diken oluyor ve bir yanım bunun benim hastalıklı paranoyam olduğunu düşünse de risk almak istemiyorum.

Ayaklarımın üzerinde, sesin kaynağına doğru gizlice ilerliyorum, kaslarım geriliyor, yumruklarım harekete geçmek için sıkılıyor. Ve o anda, *keşke* biri içeri girmeye çalışsa *diyorum*. Sırf içimdeki bu şiddeti dışa vurmak için bir bahanem olsun diye.

Beklendiği gibi, düğme yavaşça dönmeden önce kapı birkaç saniye boyunca tıkırıyor.

Diğer taraftaki kişinin içeri girmesini beklerken kendimi duvara yapıştırıyorum. Bir siluetin ana hatlarını görmek benim için yeterli oluyor ve harekete geçiyorum.

Kolumu yana doğru uzatarak boynuna indiriyorum, adem elmasına çarpıyor ve bir iniltiyle yere düşmesine neden oluyorum.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, o orospu çocuğunu yok etmeye hazırım, sonuçları ne olursa olsun. O anda tek kana bulanmış yumruklarım, kemiğe ulaşana kadar vuran parmak eklemlerim.

Ama bir tutam sarı saç beni öfkemden kurtarmayı başarıyor, davetsiz misafirimin kim olduğunu anladığımda kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Dario," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, hayal kırıklığı içimin derinliklerine yerleşiyor.

Lanet olsun, bugün öldürmeyeceğim.

Bunca zaman uslu durdum. Kendime, kimseyi sebepsiz yere öldürmediğim ya da saldırmadığım sürece sorun olmayacağını söylemiştim. Bu demek değil ki

Her zaman birinin bana saldıracağı anı beklerim. Serbest kalmak için ihtiyacım olan tek bahane. Hayatın bir bedeni terk edişini izlerken nihayet biraz aşinalık hissetmek için.

Yeğenimin acınası haline bakarken ona sadece başımı sallayabiliyorum ve geri dönüp yemeğimi hazırlamaya devam etmek için mutfağa yöneliyorum.

"Sen..." diye hırıldayarak kendini yerden kaldırmaya çalışıyor, "beni öldürebilirdin."

"*Olurdu,*" diye cevap veriyorum, dikkatim çoktan sobaya dönmüş.

"Lanet olsun amca, bu benim karşılamam mı?" O bunu hafife almaya çalışırken bana doğru sallanıyor.

Göz ona bakıyorum ve fiziksel durumunun pek de iyi olmamasına homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Dario tam da hayatın zorluklarına hiç alışmamış, şımartılmış bir çocuktan bekleyeceğiniz gibi görünüyor. Uzun ve sırık gibi, kas kütlesi yok, *kimseye* karşı koymasına yardımcı olacak hiçbir şey yok. Ama yine de buna yok. Bunun için çok sayıda koruması var.

Onun kabarık varlığı ölüm, kan ya da şiddet etrafında dönmüyor. Hayır, tek derdi bir sonraki sevişmesi ya da bir sonraki uyuşturucusu. Burnunu nasıl çektiğini, sürekli parmaklarıyla burun deliklerine nasıl dokunduğunu fark etmemiş değilim. Bağımlıları tanıyacak kadar onlarla vakit geçirdim. Dario şımarık çocuk kişiliğinin hakkını veriyor.

"Beni kışkırtmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun evlat. Hiçbir şekilde." Kaşlarımı kaldırdım.

Hapishaneye girmeden önce bile sertleşmiş bir adam olduğumu biliyor. Küçük yaştan itibaren kelimeleriniz yerine yumruklarınızı kullanmayı öğrendiğinizde böyle oluyor.

Bana gözlerini devirerek odanın ortasındaki küçük masaya oturuyor.

"Harika bir konaklama yeri," diye homurdanarak tiksintiyle etrafına bakınıyor. "Çok... geniş."

"Dikkatli ol, Dario. Seni yakalamam için daha az alan ve..."

Bir bakışla ve dudaklarını sıkıntıyla büzdü.

"Neden buradasın?" Direkt konuya giriyorum, zevk almak istemiyorum şirketine gereğinden fazla para ödedi.

O benim kanımdan olabilir ve bu da onu korumayı görevim haline getiriyor, ama bu o küçük pisliği sevmem gerektiği anlamına gelmiyor.

"Kuzenim sevgilerini yolladı," diye homurdanarak masanın üzerine bir zarf koydu. "O da ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Gianna'nın yeni programı. Bu hafta harekete geçmen gerekiyor." Omuz silkiyor. "Cisco ne istersen yapmak için adamlarını kullanmanı söyledi ama hafta sonuna kadar o işi almalısın."

"Eğer değilse?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

İtiraf etmeliyim , ne kadar ateşli olursa olsun, yaşı beni rahatsız ettiği için zamanımı bekliyordum. Ailenin intikam aracı olabilirim, ama benim bile vicdanım var - ne kadar az olsalar da.

"Beni ." Ayağa kalktı. "Patronun emirlerine uymayan insanlara ne olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Kız kardeşin hâlâ Sicilya'da, değil mi?" Sırtacak kadar küstah.

Bakışlarımla onu hizaya getirirken kendimi zar zor kontrol ediyorum. "Benim kız kardeşim de Cisco'nun teyzesi olur."

"Partiye biraz geç kaldın amca. Cisco eskiden tanıdığın çocuk değil," diyerek bana yaklaşıyor ve yüzünde ilk kez ciddi bir ifade beliriyor. "O boş tehditler savurmaz." Diyor ve yüzünden bir duygu geçiyor.

Gitmek için dönmeden önce omzunu kavrayıp onu yerinde tutuyorum. "O ne yaptı?"

Göz kırpmıyor, yavaşça bakışlarını kaldırıyor. Ve bir an için Dario'nun çocuksu hali kaybolur gibi olur.

"Ne yapmadı ki?" Kuru bir kahkaha atıyor. "Uyarıya kulak ver. Cisco bir şey istediğinde, onu alır. Kimin zarar göreceği umurunda değil. Süreç," diyor ve aniden soğukkanlı haline geri dönüyor, kapıya yönelirken bana alaycı bir sırıtış atıyor.

Gianna'nın arabasından inişini arka planda kalıyorum, koruması da peşinde. Mağazaya girmeden hemen önce, kendi yaşlarında olduğu anlaşılan başka bir kızla karşılaşıyor. İkisi de kıkırdayarak birbirlerine sarılıyor ve kapıcının onlara kapıyı açmasını bekliyorlar.

Yıllar sonra ilk kez takım elbise giydim, biraz saygınlık göstermeye çalışıyorum çünkü süslü mağazaya girdiğim anda tepeden tırnağa değerlendirileceğimden hiç şüphem yok.

Altında yatan canavarlığın en azından yarısını gizlemek için gözlüklerimi burnuma doğru iterek takip ediyorum.

Kapıdaki görevli tuhaf bir bakış atıyor ama kapıyı ardına kadar açıyor. Tüm sergi salonu inanılmaz pahalı mücevherleri barındıran şeffaf cam dolu.

Gianna'nın giyeceği tek tip.

Beni bir gölge gibi takip eden sinir bozucu satış asistanını gelirken bazı tasarımları inceliyormuş gibi yaparak mesafemi koruyorum.

Tıpkı onu son gördüğümde olduğu gibi, Gianna sarı bir sundress içinde kesinlikle çarpıcı görünüyor, kremsi omuzları çıplak ve herkesin dikkatini inci gibi beyaz tenine çekiyor. Ve pırıl pırıl gülümsemesini satış asistanına çevirdiğinde, herhangi birinin onun huzurunda nasıl hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüşebileceğini görebiliyorum.

Kahretsin ama o çok güzel.

Onun ne kadar iğrenç biri olduğunu bilmeseydim, görevimden daha fazla keyif alabilirdim. Bu haliyle, böylesine mükemmel bir yüzün boktan bir insan için harcanmasına üzülmekten başka bir şey yapamıyorum.

Şehvet düşkününü yaşlı bir adam gibi, gözlerimin onun cömert kıvrımlarında, aldığı her nefeste göğüslerinin kabarıklığını vurgulayan elbisesinin derin dekoltesinde gezinmesine izin veriyorum.

Şimdi 18 yaşında.

Bu bilgiyi kendi kendime zikretmek zorunda kalıyorum, ancak ona bu kadar ilgi duyduğum için kendimden duyduğum tiksintiyi azaltmıyorum.

Onu incelediğimi gizlemediğim anda hafifçe dönüp başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Üst dudağının hırıltıyla kıvrılması, kaşlarının çatılması, güzelliğinin alaycı bir küçümsemeyle gölgelenmesinde, eski samimiyetin yerini alan küçümsemeyi yanlış anlamak mümkün değil.

Öfkeyle dönmeden önce bana bir kereden fazla bakmıyor, dikkati bir kez daha satış asistanında.

Ayrıca kaltağın teki.

Bu hatırlatma soğuk bir duş gibi geliyor ve saatime baktığımda hesaplaşmaya sadece birkaç dakika kaldığını fark ediyorum.

Derin bir sohbete dalmış olan Gianna arkasını dönerek beni selamlıyor. Kasıtlı ya da değil, onu ihtiyacı hissediyorum. Ve yaklaştıkça fark ettim ki omuzlarının sertleşmesi. Muhtemelen birkaç adım gerisinde olduğumun farkında.

Ellerini yumruk yapmış ve arkadaşı ona bir soru sorduğunda cevap vermek için bir an bekliyor.

Ondan öğreniyorum.

Yüzümde gözlük varken bile yara izim hâlâ görünüyor, beyaz çizgi yanağım boyunca uzanıyor. Beni görmek muhtemelen onun hassas duygularını rencide ediyor, lükse ve muhtemelen diğer her şeyi yaptıkları gibi sevişen güzel, işe yaramaz oğlanlara alışkın olanları - bir tembelin coşkusuyla.

"Neydi o?" Gianna arkadaşından sorusunu tekrarlamasını ister.

"Neden bana Max Connors'la yattığını söylemedin? Öğrenmek zorundaydım.

Emily'den." Arkadaşı gözlerini deviriyor.

Tüm vücudum geriliyor, dudağım hoşnutsuzlukla seğiriyor. Ve zihnimde bu tatlı yaratığın, beceriksiz bir oğlanla birbirine dolanmış uzuvları, sikinin içeri girip çıktığı görüntüler canlanırken... Bu düşüncenin ne kadar tatsız olduğunu fark ettiğimde burun deliklerim alevleniyor. Onun ünü hakkında her şeyi bilsem bile, bunu ilk elden duymak bana bir şeyler yapıyor gibi görünüyor.

"Ben öpüşmem ve söylemem," diye kıkırdıyor, elini umursamaz bir şekilde sallıyor ve dikkatini mücevherlere veriyor.

"ama. Merak ettiğimi biliyorsun," diye devam ediyor kız coşkulu bir sesle. "Aleti ne kadar büyük?" Sesi kısılmış bir şekilde soruyor.

"Gerçekten mi Marie? Bilmek istediğin bu mu?" Gianna başını sallıyor, hâlâ arkadaşıyla konuşmayı reddediyor. Bunun yerine satış asistanına dönerek denemek için birkaç parça istedi.

Birkaç adım geride duruyorum ama önümdeki mücevher kutusuna bakıyormuş gibi yaparken Gianna'nın sessizce korumasına işaret ettiğini görüyorum.

İki adım sonra eli omzumda.

"Benimle gelebilirsen," sesi kulağımı selamlıyor, tam da dudaklarım gülümserken.

Önceden onu gücendirdiğimi düşünüyordum ama şimdi eminim.

Ama ondan gerçekten öğrendiğimi bilmek zaferimi çok daha tatlı kılacak. Bakalım o zaman kendini nasıl hissedecek?

Canavarla takılmak.

Yine de harekete geçmek zorunda değilim. Hemen değil.

Çünkü tam korumasına cevap vermek için döndüğümde dükkânın kapısı açılıyor. Tamamen maskeli, siyah kar maskeli beş adam silahlarını çılgınca sallayarak içeri giriyor.

Maskeli adamlardan biriyle boğuşmaya çalışan kapıcı ilk düşen oldu.

Korumanın aceleyle Gianna'ya doğru koşması ve ona yere yatmasını söylemesi beni hemen unutturuyor.

Ayağımı , tam kızın yanına doğru koşarken ona çelme takıyorum ve yere düşüyor.

Adamlara bir kafa salladım ve diğer rehineler gibi karnımın üzerine çöktüm.

Adamlar tehdit olarak tavana birkaç ateş eder ve mağaza müdürüne hızlıca bir talep listesi verir.

Korumanın hakkını vermeliyim. Adamlar dükkândaki herkese silah doğrultup kıpırdamamalarını söylerken bile, o sürünerek hücumuna doğru gitmeye çalışıyor.

Aklıma serseri bir düşünce geliyor ve merak ediyorum. ilişkilerinin doğası. Özellikle de Gianna onun adını alçak sesle söyleyip dururken.

Manuello.

Sevgilisi olsun olmasın, buradan canlı çıkamayacak. Bu önceden kesindi. Ama şimdi.

Manuello ve beni Gianna ve arkadaşından ayıran birkaç cam kasa var. Alt kısım ahşap olduğu için biz onları göremiyoruz, onlar da bizi göremiyor.

Elimi Manuello'nun ayağına dolayarak onu kolayca yanıma çekerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yüz görünce gözleri açılıyor, kaşları çatılıyor.

Ama onu elimde tuttuğum için şaşkınlığım kısa sürdü.

Bu planın başarılı olması için bugün ölmesi gerekmesinin yanı sıra, yüzünü de pek sevmediğimi fark ettim - ya da muhafızlığını fazla ciddiye almış olabileceği gerçeğini. İronik, aynısını yapmayı planladığımı düşünürsek.

Protesto etmek için ağzını açıp beni üzerinden itmeye çalıştığında, diğer elimle boynuna uzanıyorum, parmaklarım boğazına yapışıyor ve hızla sıkıyorum. Uyguladığım güçle, sadece birkaç, zar zor duyulabilir

Dudaklarından sesler kaçıyor. Ve adem elmasına biraz daha bastırduğımda, tüm gırtlığının parmak uçlarımın altında çöktüğünü hissediyorum. Bir hırıltılı nefes daha ve o sonsuza dek yok.

Öldürme koşullarından pişmanlık duyan bir yanım var, tıpkı Gianna'yı koruduğunu hayal ettiğim gibi ona daha şiddetli bir ölüm verme ihtiyacı duyuyorum - onu gerçekten çok iyi koruyor.

Maskeli adamların gürültüsü Manuello'nun duyabileceği tüm sesleri örtüyor. ve vücudunu serbest bırakır bırakmaz planın bir sonraki kısmına odaklanıyorum.

Adamlardan biri gözlerime bakıyor, parmaklarıyla küçük bir işaret yaparak her an gerçekleşebileceğini haber veriyor.

Personel, soyguncular için arkadan daha fazla mücevher çıkarırken etrafında aceleyle dolaşır ve tüm değerli eşyalarını doğrudan onlara teslim eder.

"Hayır," diyor biri, bir kutuyu yere fırlatırken, elmas bir kolye yumuşak halının üzerinde yuvarlanıyor. "Arkada daha fazlası olduğunu biliyorum," diye bağıyor. "Kasada. Her şeyi istiyorum. Şimdi."

"Biz... Yemin ederim, tek şey bu."

"Eğer yapmazsanız... o zaman size biraz teşvik vermeme ne dersiniz?" diye gülerken bir adam sıraların arasından geçip Gianna ve Marie'nin olduğu yerde durdu.

Marie'yi yerden kaldırıp şakağına silah dayayarak merkeze doğru sürüklediği sırada sesleri kulaklarıma ulaşıyor.

"Ya bana iyi getirirsin ya da o ölür," diye anons ediyor. Kaşlarımı çattım.

Gianna'yı yakalaması gerekiyordu, arkadaşını değil.

"Bırak onu!" diye bağırarak Gianna'nın sesini duyduğumda başımı geriye attım. dükkânda. Onun silahlı adama doğru koşmaya çalıştığını görmek için tam zamanında kendimi kaldırdım.

Bu da ne...

Tepki verirken düşünmüyorum bile, ayağa fırlıyorum ve tam zamanında onun yanına ulaşıyorum. Gözümün ucuyla bir adamın silahını kaldırdığını ve doğrudan Gianna'ya nişan aldığını görüyorum.

Kolundan tutarak, kendimi onun önüne koyduğum gibi onu döndürüyorum.

Atış hızlı, mermi omzuma temas ettiğinde acı keskin.

Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ama onu yere çekerken itiraz etmedi.

"Bu..." diye ediyor, gözleri kan sızdığına şüphe olmayan omzumda.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, planların değişmesi kafamı karıştırıyor.

Bunların hiçbiri . Kesinlikle *kimseyi* vurmaya çalışmamalıydılar.

Hiçbir şey olmamış gibi personele emirler devam ediyor ve incelemeleri için getirilen mücevher çeşitlerini değerlendiriyorlar.

Hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordum ki kaburgalarım saplanan bir yumruk beni şaşırttı. Arkamı döndüğümde Gianna'nın beni kenara ittiğini görüyorum, az önceki kaşları yine çatılmış.

"Dokunma bana," diye tıslıyor, gözleri bana hançer gibi saplanıyor. İşte o zaman hala ona tutunduğumu fark önü göğsüme yapışmış, dolgun göğüsleri içime giriyor.

"Bırak beni!" Bana karşı kıvranmaya devam ediyor, omzumdaki acıya rağmen beni daha da kızdırmaktan başka bir şey yapmıyor.

Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum, ses tonundaki acımasızlık beni şaşırtıyor. Az önce onu bir kurşun deliğinden kurtardım ve o bana böyle mi karşılık veriyor?

Onu iterek ellerimi yukarı kaldırıyorum, dudaklarımda bir gülümseme.

"Devam et, . Fazladan bir deliğe aldırmazsan," diye omuz silkiyorum ve yüz ifadesinin öfkeye dönüştüğünü görmekten memnun oluyorum.

"Lanet olası pislik," diye homurdanıyor, küçük yumruğu yaralı omzuma temas ediyor.

Kahretsin ama bu bok acıtıyor!

Bakışlarımdaki neşenin kaybolduğunu görünce hemen ayılıyor, özellikle de elini elime aldığımda, parmaklarım narin bileğinin etrafında sıkışıyor. Bir çekişte yüzü benimkinden birkaç santim uzağa düşüyor. Onu daha da yaklaştıırken diğer elim hemen boğazına sarılıyor.

Bana bakarken gözlerinde hâlâ meydan okuma var ama alt dudağının titrediğini, vücudunun gerildiğini fark etmemek mümkün .

"Dikkatli ol küçüğüm. Seni hâlâ kurtlara yem edebilirim," diye fısıldıyorum, nefesim yanağında, onun tatlı ve kesinlikle pahalı kokusunu içime çekerken. Tıpkı onun gibi. Şık, ama sapkınlıkla sarmalanmış, altta yatan aroma, pervasızca terk edilmiş ve bastırılmamış tutkuyla dolu uzun geceler vaat ediyor.

Tıpkı kollarımdaki ateş kedisi gibi.

"Bırak beni," diye fısıldıyor küçük bir sesle ve bu yumuşak yalvarış sikimde harikalar .

Birden tek görebildiğim dizlerinin üzerinde onu bırakmam, rahat bırakmam için bana . Ama bu sesleri çıkarırken bile ağzı ayırık, tatlı dudakları açık, sikimi bekliyor.

Sikeyim.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, kendimden iğrenerek onu kendimden uzaklaştırıyorum.

O nankör küçük bir kaltak.

Zihnimde bunu tekrarlayıp duruyorum, kendimi onun sadece bu olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ve bedenimi buna göre tepki vermeye zorluyorum.

Kahretsin, ama hayatımda bir kadına karşı daha güçlü bir tepki verdiğimi sanmıyorum. Yasak olanın cazibesi olduğundan hiç şüphem yok. Çünkü zihnim onun olduğu ve temsil ettiği her şeyden nefret ederken, bedenim yardım edemiyor ama

onun fiziksel güzelliğine kapıldım. Ona duyduğum arzunun ikiliği gücünü artırıyor ve onu becermekten *kesinlikle* zevk alacak olsam da, yine de bunu yapmaktan nefret edeceğimi biliyorum. Ve bu kombinasyonun patlayıcı olacağı tahmin ediliyor.

İşlerimi sessiz, neredeyse klinik bir şekilde yürütmekle her zaman gurur duymuşumdur. Ne de olsa, ailemi götüren deliliğe asla düşmek istemedim.

Ama yanımdaki kadına baktığımda, ikimizin arasına mesafe koymaya çalışırken yüzünde vahşi bir ifade vardı, görebildiğim tek şey bu.

Pervasızlık.

Saf terk edilmişlik, çünkü taşaklarım onun içindeyken, o uzun bacaklar belime sarılmışken, ben ittikçe tatlı çığlıkları çınlarken kendimi ayırmamın hiçbir yolu yoktu...

Lanet olsun.

Bu konuya mantıklı bir şekilde yaklaşabilmem için kendimi kontrol altında tutmam gerekiyor.

O bir Guerra!

Evet. Kendi annemin utanmaz örneği hala zihnimde taze olduğundan, bir kadında nefret ettiğim *her şeyi* somutlaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda bir Guerra.

Her DeVille doğuştan itibaren Guerra'yı kötülüğün timsali, yok edilmesi gereken biri olarak görmeye alıştırılır. Ve ben de farklı değilim. Ben Guerraları öldürdüm, Guerralar da beni öldürmeye çalıştı. Orta bir yol yok.

ailelerimiz arasında. Bu düşünce kendimi yeniden toparlamama yardımcı oluyor, onun fiziksel çekiciliği onlarca yıllık kinlerin karşısında aniden soluyor.

Ama tam da artan uyarılmışlığımı bastırmayı başarmışken, Marie Kendisini tutan adama bağırmaya ve tekme atmaya başlar, kurtulmaya çalışırken gözyaşları yanaklarından süzülür. Topuğunu adamın ayağına öyle bir kuvvetle bastırıyor ki adamın dikkati bir anlığına dağılıyor. Gianna'ya doğru koşarken, silah sesi dükkânda yankılanıyor.

Gözleri kocaman, ağzı acıyla açık Marie yere düşer, halı yarasından akan kanla hızla ıslanır.

Sikeyim.

Onu da boynundan yakalamışlar. Ve bakışlarımı tetikçiye doğru kaldırdığımda, havaya nüfuz eden kıkırdamaları fark ediyorum.

Cisco bana hangi adamları gönderdi? *Her şeyi* mahvediyorlar.

Gianna düşmüş arkadaşına doğru sürünmeye çalışırken başını sallıyor, dudaklarından bir hıçkırık kaçıyor. Ben onu geri çekmeden, Marie'yi vuran adam üzerine atılıyor ve onu ayağa sürüklüyor.

"Görünüşe göre yeni bir taneye ihtiyacımız var," diyor diğerlerine.

Maskeli adamlar malları çantalarına yüklemeye başladığında herkes olduğu yerde kalır.

Yavaşça hareket ediyorum, Gianna'nın gözlerini yakalıyorum.

Korkusuz görünmeye çalışıyor ama bacaklarının titrediği, kendini hareket etmekten alıkoymaya çalışırken kaslarının gerildiği belli oluyor.

Bakışlarımla buluşuyor ve ben de ona yavaşça başımı sallıyorum.

Panikle gözlerini kırptırıyor ama çenesini hafifçe aşağı doğru eğerken işaretime kendi işaretiyle karşılık veriyor.

Dirseklerimin üzerinde, en yakındaki adamı gördüğümde hızla hareket ediyorum. Bu zamana karşı bir yarış olduğundan, onu yakalamadan önce beni fark etmesine fırsat vermiyorum, onu arkadan sıkıca tutarken boynu kolumun kıvrımında.

Diğerleri dikkatlerini bana çevirdi ama ben daha hızlı hareket ettim, adamın elindeki silahı kullanarak mermi üstüne mermi attım ve tüm adamları haklamayı başardım

Gianna'yı tutan hariç. Ve benden intikam alma girişimlerinde, önümdeki adamı öldürerek bana bir iyilik yaptılar, şimdi tüm vücudu kurşunlarla delik deşik olmuştu.

Ayakta kalan son adam silahının ucunu Gianna'nın şakağına dayamış, benim yaklaştığımı görünce dehşetten gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Hayır, dur!" diye . "Hayır, böyle gerekiyordu," mırıldanıyor. "Kimsenin ölmemesi gerekiyordu," diye gevezelik etmeye devam ediyor, çılgınca yerdeki cesetlere bakıyor.

"İlk atışı sen yaptın." Ölü adamdan aldığı silahı doğrudan yüzüne doğrultmadan önce ona bakıyorum.

Gianna'dan en az bir kafa daha uzun olduğu için, ona çarpacağımdan korkmuyorum.

Parmağım tetiğe ve atış temiz. Kolları Gianna'nın etrafında gevşedi ve yere düştü.

Bu noktada tüm personel yere yatmış, silah seslerinin geldiği yerden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışmaktadır.

"O öldü," diye fısıldıyor Gianna, omuzları titriyor. Ayaklarının dibindeki ölü adama bakarken hızla gözlerini kırıştırıyor, alnındaki yuvarlak çemberden kan sızıyor. "Onu sen öldürdün..." diye devam ediyor, sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor.

Başını sallıyor, sanki benden korkmuş gibi bir adım geri atıyor. Aramıza mesafe koymaya çalışırken adamın bacaklarına takılıyor ve yere düşüyor. Kıçı kan gölünün içinde, elbisesinin arkası hızla renk değiştiriyordu.

İçinde bulunduğu durumun farkına vardığında, o büyük, muhteşem gözlerini bana çeviriyor, o kadar acı verici bir şekilde savunmasız görünüyor ki, bir an için göğsümün alışılmadık bir hisle kasıldığını hissediyorum.

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralıyor ama ses çıkmıyor. Kırpiklerini bir kez daha kırıştırıyor ve gözleri başının arkasına doğru kayıyor.

Çıktı.

Dudaklarımı büzerek ona bakıyorum, her nasılsa daha önce gösterdiği ateşi özlüyorum. Tanrı aşkına, ne bekliyordum ki? O şımarık küçük bir kız. Tabii ki kan görünce bayılırdı.

Onu kollarıma alıp kan gölünden çıkarırken yaramın bana verdiği acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Yüz hatlarını sessizce incelemek için bir an ayırıyorum ve yüzünün ne kadar zarif olduğunu bir kez daha fark ediyorum.

Lanet bir tablo gibi.

Beni de ona bakmam için parçalanmış bir tuval olarak gönderdiler.

Ama dikkatli olacağım. Görevimi yerine emin olacağım ve bana daha önce attığı tiksinti dolu bakışın arzu dolu bir bakışa dönüştüğünü görmekten zevk alacağım. Çünkü Cisco haklıydı. Balo için canavarla arkadaşlık ederken görülmekten daha kötü ne ceza olabilirdi ki?

Bana karşı gösterdiği sert tepki, onun yanıldığını kanıtlama isteğimi daha da artırıyor. Onu o kudretli kulesinden indirin ve biz ölümlülerin nasıl alçalıp kirlendiğini ona gösterin.

Ve lanet olsun, onunla işim bittiğinde kirlenmiş olacak.

Alarm çaldı ve çok geçmeden polis ve ambulans geldi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir kahraman olarak selamlanıyorum ve herhangi bir tutuklama kaydı olmayan yeni kimliğimle, onlara ne olduğunu anlattığımda gözlerini bile kırpmıyorlar. Özellikle de tüm görgü tanıkları benim lehime tanıklık ederken.

Manuello'nun ölümü de soygunun bir parçası olarak yazıldı ve çoğu insan ona ne olduğunu hatırlayamayacak kadar korktu.

Ve kolum iyileştikten sonra, en çok beklediğim ziyareti gerçekleştirdim.

"Kızımın hayatını kurtardığınız için size teşekkür etmeliyim." Kırk yaşlarında bir adam elimi sıkarken şöyle dedi.

"Teşekkür ederim..."

"Benedicto Guerra," diye hızlıca kendini tanıtıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Sebastian Bailey. Hizmetinizdeyim." Yüzüme kurt gibi bir gülümseme yayılıyor.

Ve böylece başlıyor.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

GIANNA

"Sikerim böyle işi," diye mırıldanıyorum kendi kendime, yatağı kaldırıp gizli zulamı ararken. Karyolanın içine gizlenmiş bir şişeyi aldığımda camın parlak ışıltısı hemen beni çağırıyor.

Ellerim titriyor, tüm vücudum erimenin eşiğinde. Ve yapmak istediğim tek bir şey var.

Sesini kapat. Her şeyin sesini kapat.

Bir bardak bile aramıyorum, votka şişesinin kapağını hızla açıyorum ve iğrenç maddeyi yudumluyorum. Sıvı boğazımdan aşağı inerken yakıyor ve kendimi buna katlanmaya zorlarken gözyaşlarım kirpiklerimi kaplıyor.

Buna ihtiyacım var.

Öksürmeye ve kekelemeye başlamadan önce içebildiğim kadar içiyorum. Derin bir nefes alarak, beni saran ve uzuvlarımdan uyuşmasına neden olan sıcaklığa teslim olmama izin veriyorum.

Elim şişenin boynunda, kendimi kaldırıyorum ve dolabımdaki duvar boy aynasına yöneliyorum.

Gözlerim formumu inceliyor, bacaklarıma ve ince bedenime bakıyor. Yaklaşıyorum, yüzüme bakarken ellerimi aynaya dayıyorum.

Herkesin sevdiği yüz.

Ama bu onun için yeterli değildi.

Acı kahkahalar boğazımda fokurduyor ve yüzeye ulaştığında kendime engel olamıyorum, yüksek sesler hayal kırıklığı gözyaşlarıyla birleşerek küçük odada yankılanıyor.

"Neden bu kadar şanssızım?" Kendi yansıma bakıp başımı sallıyorum.

Silahlı bir soygunda neredeyse ölüyor olmam yetmemişti. Bir canavarın beş adamı soğukkanlılıkla, ter bile dökmeden öldürdüğüne şahit olmuşum. Söz konusu canavarın bana dokunması.

Şimdi bile, tenimdeki buz gibi parmaklarını, göğüs kafesime yaslanan ağır avucunu hatırladıkça omurgamdan aşağı bir tiksinti ürperiyor. Bir hıçkırık

boğazım düğümleniyor.

Eğer kişisel bir kabusun timsali diye bir şey varsa, o da O. Koca gövdesi ve iri kaslarıyla, korktuğum her şey onda var. geceleri gözlerimi kapatıyorum. Tüm kırılganlıklarımı ortaya döktüğüm güvenli sığınağımın dışında kendimi çaresiz hissettiğimde. En çok korktuğum şey o.

Çünkü bu güç beni tamamen kıracak güce sahip.

Onu en başından beri fark etmiştim. Çevrenizdeki her erkek tek bir şeye sahip olmak istediğinde, insan bunu yapma eğiliminde oluyor. Sanırım ben Bu alışkanlık, görünüşümün insanlara ne yaptığını ve *erkeklerin* nasıl tepki vermesine neden olduğunu fark edecek kadar büyüdüğümünden beri var. O zamandan beri, her zaman etrafta gizlendiklerini, bana yukarıdan aşağıya doğru şehvetle baktıklarını görebildim.

her zaman vücudumdaki tüyleri diken diken eder.

Yani biliyordum. Mağazaya girdiği andan itibaren bakışlarını sırtımda hissetmiştim, gözleri yavaşça formumu tarıyordu. Ve ona dönüp en iyi halimi göstermeye çalıştığımda sırtıttı.

Sırtıttı.

Votkadan bir yudum daha alarak, "Lanet olası pislik," diye mırıldandım.

O çileden uyandığımda hala onun kirli dokunuşunu tenimde hissetmem yetmemişti, bir de *her şeyi* yok etmekle tehdit eden bir haber almıştım.

Evde anda, Enzo başka biriyle evlendiği için babam bana nişanımın bittiğini bildirmek zorunda kaldı.

Elim şişenin üzerinde sıkılaşıyor ve şişeyi ağzıma götürüp büyük bir yudum daha alıyorum.

Eğer Enzo artık uygun bir seçenek değilse.

Babamın kendine başka bir zengin damat bulmak için çoktan çalışmaya başladığından hiç şüphem olmadığı için gelecek gerçekten de kasvetli. Ne de olsa mali durumumuzun ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Para için Ruslara giderek başını epeyce derde soktu. Bunu bilmemeliydim. *Hiçbir şey* bilmemeliydim. Ama durum o kadar kötüleşti ki Babam gece gündüz danışmanlarıyla kaynak yetersizliğimiz hakkında tartışıyor.

Her şeyini bu nişanlanmaya ve işlerini birleştirmeye bağlamıştı. Agosti ailesiyle iş yapıyor. Şimdi mi? Hızlı davranmazsa, her şeyi kaybedeceğiz.

Başka bir koca.

Düşüncesi bile içkinin geri gelmesine neden oluyor.

Enzo'yla iyi tek nedeni bana karşı ilgisiz görünmesiydi.

Babam evlenmem ve bu konuda iyi bir evlilik yapmam gerektiğini açıkladığında, kendi kocamı seçme şansı için ona yalvarmışım. Ne de olsa Cosima'yı seçtiğinde ona da aynı ayrıcalık tanınmıştı ve bu benim zararına olmuştu. Kurban kartını oynadım ve bir süreliğine onu yumuşatmayı başardım, böylece farklı kadınlarla görüşmeme izin verdi. müstakbel kocalar.

Hepsi ya şehvet düşkünü yaşlı adamlar ya da sapık zebanilerdi, hatta biri beni koridorda köşeye sıkıştırıp ellerine geçirdiklerinde bana yapacakları tüm ahlaksız şeyleri anlatacak kadar ileri gitmişti.

İlgilenmeyen tek kişi Enzo'ydu. Bana zar zor bakmıştı bile.

Ve emin olmak için biraz daha imalı olmaya, onun gerçek doğasını yüzeye çıkarmaya çalıştım. Ne de olsa dünyamızdaki erkeklerin hepsi aynıdır ve hepsi tek bir şey ister: bedene sahip olmak ve ruhu kırmak.

Biraz fazla ileri gittiğimde, heyecanlanmak yerine benden tiksiniş gibi görünüyordu. Elimi omzuna koymaya çalıştığımda bile yanmış gibi geri çekildi. Tepkisi tamamen beklenmedikti ve tam da ihtiyacım olan şeydi.

Babama hemen Enzo'nun benim seçimim olduğunu söyledim ve Agosti serveti sonunda bizi yüzeye geri çekeceği için çok mutlu oldu.

Şimdi mi?

"Ne bok yiyeceğim ben?"

Dizlerimin bağı çözülüyor ve yere düşüyorum, beni nasıl bir geleceğin beklediğini anladığımda kontrol edemediğim hıçkırıklar bedenimi sarıyor.

Babamın iyi eşler olarak gördüğü diğer adamlarla tanışmışım, biri diğerinden daha kötüydü. Ve bir de o vardı.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Onu.

"Hayır, , hayır..." Başımı sallıyorum, yumruklarım sıkılı. Bunun olmasına izin veremem. Her şey *ondan* daha iyidir.

Ama ne yapabilirim ki? Şüphesiz, şu anda bile babam başka bir maçın yolunu açmaya çalışan farklı güçlü adamlara kur yapıyor. Muhtemelen en iyi ihtimalle birkaç ayım kaldı.

Şişeyi dudaklarıma götürüp bir yudum daha alıyorum. Alkol nihayet etkisini göstermeye başlıyor ve biraz başım dönüyor.

Derin bir nefes alarak her şeyin akıp gitmesine izin verdim ve anın tadını çıkardım.

Dolabın küçük penceresini açarak dışarıyı hızlıca tarıyorum. Kimseyi göremeyince her zaman yanımda taşıdığım sigara paketini çıkarıyorum, bir tane yakmaya çalışırken parmaklarım titriyor.

İlk nefes cennet gibi. İkincisi beni daha da sersemlettiği için alkolü sadece tamamlıyor. Üçüncüsü zaten rahatlamama yardımcı oluyor.

"Bayan?" Uzaklardan gelen bir ses, körelmiş duyuların arasında kaydediliyor.

İrkilerek başımı sese doğru çeviriyorum, şişeyi saklamam ve elimdeki sigaradan kurtulmam gerektiğini fark ettiğimde gözlerim büyüyor.

Şişeyi pencere kenarına koyup camdan dışarı fırlattıktan sonra hızla çekmeceyi açıp şişeyi içeri itiyorum. Hafif bir güçlkle ayağa kalkmayı başardığımda hizmetçimizin içeri girdiğini görüyorum.

"Bayan Gianna," diye kaşlarını çatıyor gözyaşları içindeki yüzümü görünce. Kahretsin, kıpkırmızı olmuş olmalıyım.

Ellerimi kaldırıp hızla gözlerimi kuruluyorum. "Ne oldu Mia?" Gülümsemeye çalışıyorum.

"Baban seni aşağıya çağırıyor. bir var," diyor ve beni içine çekerken dudaklarını büzüyor. "Kendine bir çeki düzen vermelisin.

"Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce bana başını salladı.

Şimdi ne isteyebilir ki?

Biraz çakırkeyif -tamam, belki çakırkeyiften biraz daha fazlası- makyaj masama oturuyorum ve yüzümdeki kırmızı lekeleri kapatmak için hızlıca biraz fondöten sürüyorum. Ucuz alkol gibi kokmamak için parfüm sıkmadan önce biraz da makyaj yapıyorum.

Kıyafetlerimin onun onayını alacağından emin olduktan sonra nihayet aşağı iniyorum. "Beni mi görmek istedin *baba*?" Oturma odasına girdiğimde soruyorum.

Misafirin kim olduğunu gördüğümde sesim titriyor.

Olduğum yere çakılıp kaldım, ona sadece gözlerimi dikerek bakabiliyorum.

O..

Alkolden mi yoksa onun varlığından mı bilmiyorum, tüm vücudumu bir kızarıklığın kapladığını hissediyorum.

Hatırladığım kadar büyük. Daha büyük, geniş omuzları ve hantal kollarıyla beni parçalayabilir.

Rahat giyinmiş. Geçen sefer giydiğinden daha çok. pahalı bir takım elbise. O zaman bile, bunun onun tercihi olmadığını söyleyebilirdim. O daha çok

siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolonla kendi elementinde. Açık yakalı tişörtü de ne kadar iri olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum, zihnim algılayamadan bedenim tehlikenin farkına varıyor.

Vücudunun bana doğru hafifçe eğilmesinde, göğsünün hesaplanmış bir ritimle yükselip alçalmasında.

Bakışlarım formunda geziniyor, sağlam, kaslı kalçalarından belirgin göğüs kaslarına, boynundaki çıkıntılı damarlara ve...

Yüzünü ilk kez net olarak gördüğümde hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Geniş, köşeli çenesi sabah büyümesiyle dolu, her gün tıraş olacak tiki bir tipe benzemiyor. Hayır, ebeveynlerin her gün tıraş ettiği çocuklarını itaat etmeleri için . Korku ve kaostan beslenen bir öcü. Ve yüzünün geri kalanını incelerken, benim de içimden geçen bir parça korkuya engel olamıyorum.

Sağ yanağından başlayıp yüzünü kesen sivri bir çizgi saç çizgisinde son buluyor. Sanki biri onu kasten kesmiş gibi görünüyor.

Hayata geri dönen bir kabus gibi, bilinmeyene adım attığımda korktuğum her şeyi temsil ediyor. Umutsuzluğumdan beslenen canavarlar, buna sebep olmaktan zevk alanlar.

Yara izinin korkunçluğunu daha da vurgulayan dudağının hafifçe kıvrıldığını fark , dükkânda olanları hatırlıyorum.

Şimdi, tıpkı o zaman olduğu gibi, bakışları vücudumun hatlarını yırtıcı bir şekilde takip ediyor ve bende odama kaçıp saklanma isteği uyandırıyor. Kapıyı kilitle ve anahtarı at. Onun bakışlarında gizli saklı bir şey yok. Vücudumu inceliyor, gözleri göğüslerimin kabarıklığı üzerinde biraz fazla uzun kalıyor.

Bu pervasız teftiştten rahatsız olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendimi örtme isteği duyuyorum.

Gözlerini gözlerime diktiğimde, neredeyse sendelememe neden olacak kadar güçlü bir sarsıntı hissediyorum.

Gri. Gözleri gri.

Bunu daha önce fark etmemiştim. Çoğunlukla ondan olabildiğince uzaklaşmak ve rehine durumundan hayatımı kurtararak kaçmak konusunda daha çok endişelendiğim için.

O zamanlar, iri gövdesi ve elleri vücuduma yerleşirken sadece korku uyandırıyordu. Şimdi ise...

Başımı yana eğerek kaşlarımı çatıyorum.

Çelik gibi bakışları beni takip ediyor ve bakışlarımı tutarken gözünü bile kırpmıyor, yüzünde kurt gibi bir sırıtma belirliyor.

Canavar. O bir canavar. Bir canavar beni...

"Gianna!" Babamın sesi beni irkiliyor ve kafamı çevirip ona , biraz şaşkınım.

"Neyin var senin kızım?" Oturmamı emrederken cık cık diye bir ses çıkardı.

Cevap vermekten kaçınıyorum ama yine de yüksek sesle ofluyorum ve şu anda oturma odamı işgal eden iri canavarla arama olabildiğince mesafe koyuyorum.

"Onun burada ne işi var baba?" Sesimi maskeleyerek ve mağrur kişiliğimi soruyorum.

Bu adamın neden burada, kendi evimde olduğunu bilmiyorum ama tehlikeli *biliyorum*. İçimde derinlerde bir yerde bir şey bana ondan uzakta.

"*İtlerin* evimizde yeri olmadığını söylememiş miydin?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden, zavallı Johnny'yi daha besleyemeden dışarı attın," diye tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Gianna!" diye haykırıyor babam, skandala uğramış bir halde.

Ancak *it*, sanki hakaretimi bekliyormuş gibi bana sadece eğlenerek baktı.

"O bizim misafirimiz. Terbiyeli ol," diyerek bana

ciddi bir bakış attı. Omuz silkiyorum.

"Çabuk ol. gereken işler var." Bacak bacak üstüne atarken kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Gözlerinin hareketlerimi takip etmesi, göz bebeklerinin büyüyor gibi görünmesi gözümünden kaçmıyor. Yüzünde hala o kendini beğenmiş gülümseme var ve ben onu silmekten başka bir şey istemiyorum.

Üst dudağım sinirle seğiriyor, zihnimde ona haddini bildirdiğimi hayal ederken yumruklarım sıkılıyor -benden uzak bir yere.

"Kızımın kusuruna bakmayın. O her zaman bu kadar... zor değildir."

Babam bana bakarken yüzünü buruşturuyor ve ben bu sessiz işaretin farkına varıyorum.

Terbiyeli ol.

İçimde bu *ite* bildirmek için büyüyen bir arzu olduğundan, kalkıp gitmemek, gitmeden önce de olay çıkarmamak için her şeyi yapmam gerekiyor. Özellikle de geçen sefer benimle nasıl çok fazla gördükten sonra. Ve o burada... Ona güvenmiyorum. Hem de hiç.

"Bu Sebastian Bailey ve senin yeni koruman," diyor babam ve ardından başka bir şey ekliyor. Ama ben bunu duymadım. Hayır, ben sadece *bunun* benim yeni korumam olduğunu söylediği gerçeğine odaklan.

"Hayır!" Elimi kaldırdım. "Olamaz," babama dönüyorum, kötü bir şaka olmasını umarak. Ama o gülmüyor. Gülümsemiyor bile.

"Gianna..."

"*Baba!*" Öfkeyle haykırdım. "O bir sürüngen!" Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

Ve bu doğru. Beni takip , sanki fark etmeyeceğimi düşünmüş gibi geldiğini görmüştüm. Ayrıca gözlerinin beni hiç terk etmediğini de görmüştüm.

soyguncular ortaya çıkmadan önce.

"Gianna," diye nefes alıyor babam, sinirli bir şekilde.

"Baba, beni takip ediyordu. Bundan eminim. *Böyle* biri nasıl olur da korumam ol."

"Onun için üzgünüm. Biraz fazla şımarık ve istediğini yaptırmaya alışkın," diyerek Sebastian'dan özür diliyor ve bana dönüyor. "Gianna, dur."

Bu tek kelime beni hâlâ etkiliyor. farkındayım ve söyleyeceklerimi dinlemeyeceğini biliyorum.

"Ama o birini öldürdü, *baba*. O insanları öldürdü..." Sözümü kesiyorum.

Neden bu adamda doğru olmayan bir şeyler olduğunu göremiyor? Onu korumam olarak kabul edemem. Kabul edemem. Manuello çocukluğumdan beri benimleydi ve onu kendi ailemden daha iyi tanıyordum.

Onun yerini başka biri mi alıyor?

Başımı sallıyorum. Hayır, imkansız. Özellikle *de o için*.

"Evet, Gianna," diye mırıldandı babam sertçe. "Senin hayatını kurtarmak için birini öldürdü, bu da onu bu iş için mükemmel yapıyor."

İkisinin arasına bakıyorum ve bunu kabul edip etmememin bir önemi olmadığını fark ediyorum, onlar zaten her şeyi planlamışlar.

"Ama *baba*..."

"Hayır, Gianna. Meseleye çoktan karar verildi. Agosti'nin bizi içine düşürdüğü durumdan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar önümüzdeki birkaç ay boyunca senin koruman olacak. DeVille'in Enzo'nun peşinden gitme cüretini gösterdiğini düşünürsek

Bunun ne kadar kritik olduğunun farkındasınızdır. Tek bildiğim, bir sonraki hedeflerinin siz olabileceğiniz."

Ellerim yumruk oldu ama daha fazla tartışmıyorum. Bir anlamı yok.

Babam Sebastian'ın tüm başarılarını, ordudaki cesaretinden dolayı nasıl sayısız madalya aldığını ve güvenlikle ilgili her konuda nasıl bir uzman olduğunu sıralamaya devam ederken sessizce oturuyorum.

Titrememek için kendimi zor tutarken sadece yarım kulakla dinliyorum. Ayaklarımı yere vurarak saatime bakmaya devam ediyorum ve odama, güvenliğime geri dönebilmek için zamanın daha hızlı geçmesini diliyorum.

Bu adamda ne var bilmiyorum - bu canavar gerçekten, çünkü düzgün bir adamın böyle görünmesine imkan yok - beni bu kadar korkutuyor.

Korumam olarak her zaman yanımda olacağı gerçeğini düşünmek bile... Kolumdaki tüyler diken diken oluyor, tüm varlığım onun yarattığı tehlikenin farkına varıyor.

Babam aniden, "Sizin odanızın yanındaki odayı tutacak," deyince yanlış duyduğumu düşünerek başımı çeviriyorum.

"Ne?"

"Bu yirmi dört yedi kişilik bir pozisyon, Gianna. Durumun ciddiyetinin farkında olduğunu sanmıyorum. DeVille kellelerimizi istiyor. Nişanınızı zaten mahvettiler. Daha fazla zarar vermelerine izin verirsem lanetleneceğim."

"Ama..." Fısıldıyorum, babamın ifadesi devam etmemi engelliyor.

DeVille'in sürekli bir tehlike *olduğu konusunda* haklı olduğunu biliyorum ve iyi eğitilmiş bir korumam olmadan dışarı çıkmam delilik olur. Ama *o*?

Daha fazlasını söylemekten kaçınıyorum, sadece itaatkâr bir kız çocuğu gibi başımı sallıyorum. Zaten benim fikirlerim onun umurunda değil.

"Bir anlaşmaya varabildiğimize sevindim," diye başını sallıyor babam, yatışmış bir halde. Sanki bu *anlaşmaya* başına varmamış gibi. "şimdi neden Bay Bailey'e odasını göstermiyorsun?"

"Mia bunu yapabilir," diyorum hemen ayağa kalkarken, her şeyi unutmaya hazırım. ve belki de votka bitirmek. Tanrı biliyor ya, tek istediğim *her şeyi* unutmak.

"Gianna," babam bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Sana söyleneni yap ve davranışların hakkında daha sonra birkaç kelime konuşalım."

Cevap vermemi beklemeden odadan çıktı.

Köpek yavaşça koltuktan kalkıyor, küçük bir spor çantasını omzuna atıyor.

Bana homurdanıyor, hareket etmem için bir işaret.

Lanet olası !

Onun bir tür melez olduğundan zaten emin değildim, şimdi ikna oldum.

"Beni takip edin." Saçlarımı dramatik bir hareketle omzumun üzerinden atıyorum, umarım mesajı alır ve mesafesini korur.

Merdivenlerden yukarı çıkıp odamın bulunduğu üçüncü kata doğru ilerlerken, bakışları sanki içimde bir delik açıyormuş gibi sırtımda bir yanma hissetmekten kendimi alamıyorum.

Aslında, bir ayağımı diğerinin önüne atarken tüm vücudum onun varlığının ağırlığını hissediyor, tüylerim diken diken oluyor, uzuvlarımda küçük bir ürperti dolaşıyor.

Sahanlığa ulaşıyoruz ve hemen yanımdaki kapıya yöneliyorum, bu işi bitirmeye ve güvenli alanıma çekilmeye hazırım.

Yine de bir adım bile atamıyorum ve kendimi duvara yaslanmış buluyorum, başımı kaldırdığımda gümüş grisi gözlerin beni izlediğini görmek için sırtım soğuk yüzeye çarpıyor. İrisleri doğal olmayan bir şekilde aydınlık, göz bebekleri bana bakarken yarıklar açıyor. Yüzünde alaycı bir gülümseme var ve her küçük hareketi koridorun loş ışığında yüz hatlarını daha da sertleştiriyor gibi görünüyor.

Göğsümün içinde küçük bir baloncuk var ve aldığım her nefesle daha da büyüyor. Sadece ona bakabildiğim için nabzım tavan yapıyor, zihnim kendimi içinde bulduğum pozisyon dışında her şeyden bomboş.

Vücudu - yok edilmek için dövülmüş olması gereken devasa vücut -Elini boynuma koymuş, beni esir almış durumda. "Ne," kelimesi ağzımdan fısıltıyla dökülüyor.

Onun yakınlığında coşkulu bir şey var ve bu hissi tam olarak tanımlayabileceğimi sanmıyorum. Başımı döndürüyor ama her zamanki gibi bayıltıcı bir şekilde değil, yine de kendimi içinde bulduğum tehlikenin farkındayım.

Bunun yerine, kendimi
karıncalanırken buluyorum. Bu
da başka bir korku türü mü?

"Ben bir sürüngen miyim?" diye soruyor, eğlenerek. Sesi alçak, o kadar alçak ki bir ürperti

Tüm bedenimi sarıyor, dudaklarım sert bir nefesle ayrılıyor. Başımı hafifçe sallıyorum, sorusuna yanıt olarak değil, ama kafamın içine, kulaklarıma ve aşağıya, boynuma ve... yerleşmiş gibi görünen bu rahatsızlık hissini çalışıyorum.

"Söyle bana günışığım, ben nasıl bir sürüngenim?" sorusunu tekrarlıyor, ağzı yüzüme yaklaşıyor, sıcak nefesi tenimde geziniyor.

Doğrudan temastan kaçınmaya çalışarak başımı çeviriyorum.

Yine o lakap, güneş ışığı. Kim olduğunu sanıyor da bana ismimden başka bir şeyle hitap ediyor? *Onu* bile söylemeye uygun değil.

Ama kendi nabzımın çarpma sesini duyduğumda bunu hemen unutuyorum. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve daha önce bu andan daha büyük bir dehşet yaşadığımı sanmıyorum. Yine de, yabancı bir doğası var.

Tehlike var ve...

Başparmağı çenemin altına geliyor ve yüzümü ona dönebilmem için başımı yavaşça çeviriyor.

"Bekliyorum," diye kıkırdıyor, beni daha da rahatsız eden derin bir ses.

Yine de bakışlarındaki o kendini beğenmişliği, artık onun varsayılan ayarı olarak tanıdığım o kendini beğenmişliği gördüğümde, ondan korkmama izin veremeyeceğimi anlıyorum.

"Öylesin," diyorum toplayabildiğim kadar inançla. "Beni nasıl izlediğini gördüm." Beni korkutmadığını görebilmesi için çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Peki bu nasıl?" İşte yine aynı şey. Aynı eğlenen ton, sanki her şey bir şakaymış gibi.

Ona cevap vermek yerine kollarını itiyor, elinden çalışıyorum.

"Bence sınırlarınızı aşıyorsunuz Bay Bailey," diye ekliyorum.

"Söyle bana," diye geri itiyor, hafif bir güç gösterisiyle beni duvara yapııştırıyor - başka çıkış yolu yok. "Söyle ve gitmene izin vereyim."

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor, nefesim düzensizleşiyor.

Kahretsin, ama alkol kafama girmek için bu anı seçmek zorunda mıydı?

Çünkü biraz baygınlık hissetmeye başladım.

Yüzümü yavaşça devam ederken gözlerim açılarak onunla buluşuyor. Ağzının kenarları yukarı kalkıyor, başı aşağı eğiliyor.

"Anlat bana," diye fısıldıyor, sesi kulaklarıma daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde acı veriyor.

"Sen..." Derin bir nefes alıp dudaklarımı ıslatıyorum. "Beni gözlerinle soyuyordun," sözcükleri yüksek sesle söylemeyi başarıyorum, içimdeki sıcaklık

yanaklarını koyu kırmızıya boyadı.

Alkol yüzünden. Alkol olduğu çok açık.

"Öyle mi?" Elini kaldırıyor, başparmağını dudaklarıma ağzıma götürüyor.

Kaşlarımı çatıyorum, şimdiden boyumu aştığını hissediyorum. Kurt gibi bakan gözlerine bakarken beynim bile geride kalmış gibi görünüyor.

"Şu anda yaptığım gibi mi?" diye sorarak başparmağını boynumdan aşağı indiriyor.

"Bırak beni," diye itiyorum onu, bu hiç hoşlanmıyorum. "Neden? Ben bir itim, değil mi?" diye alaycı bir şekilde bana ve tüm yüz ifadesi değişiyor. Daha önce ses tonunda eğlenceli bir nitelik varken, şimdi tüm eğlence izleri kayboldu, bunun yerine doğrudan bana yönelik gibi görünen saf bir küçümseme bıraktı. "Bırak sana bakmayı, sana dokunmaya bile uygun değilsin, değil mi?"

"Canımı acıtıyorsun," diye , beni duvara yaslarırken parmakları bileğime dolanmış.

"Güzel bir resim çiziyorsun, *günüşiğim*," diye mırıldanıyor, yüzünü benimkine ağzı hastalıklı bir memnuniyetle yukarı kıvrılıyor, yanağıma sokulup derin derin solurken burun delikleri açılıyor. "Ama içi çürümüş."

"Bırak beni!" Hırlayarak onu itiyorum.

"Parfümle yıkanabilirsin ama bu kokuyu silemezsin," diye homurdanıyor, çenesi sıkılmış, tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş.

Tehlike ondan yayılıyor ve gözeneklerime sızarak bedenimi ölümcül yakınlığa tepki vermeye teşvik . Ona herhangi bir zayıflık göstermemek için kendimi sabit tutmaya çalışırken tüm varlığım titriyor.

Beni korkutuyor.

Dış görünüşünün arkasında yatan kötü bir şey var. Dışarı çıkıp bana zarar vermek isteyen bir şey. Kana susamış bir şey.

Benim kanım.

Nefesi dudaklarımda, histeriye teslim için içimde her şeyi yapmam gerekiyor, zihinsel sis çoktan yerleşiyor ve duyularımı boğuyor.

"Beni kandıramazsın, Gianna Guerra. Kendini çok yüksek ve kudretli sanıyorsun ama ucuz votka ve sigara kokuyorsun."

Gözlerim açıldı.

"Profesyonel ipucu," diye fısıldıyor, dili kulağımın lobunu yalamak için dışarı çıkıyor. "Bir dahaki sefere gargara kullan."

Ve bu sözler beynime kazınır kazınmaz, o gitti, odanın kapısı bir vınlamayla açılıp kapandı.

Yere düşmemek için kendimi zor tutarken dizlerim jöleden yapılmış gibi hissediyorum. Göğüs kafesime şiddetle çarpan kalbimin yankısını duyarken kulaklarımda sağır edici bir ses var.

Odama geri dönmek, kapıyı arkamdan kilitlemek ve yere kaymak için kendime izin vermek için Herkül gücü gerekiyor.

Nefes almaya çalışırken ağzım parçalanıyor, boğulduğumu hissettiğimde boğazımdan kuru bir ses geliyor. Rahatsızlığımı hafifletmek için yumruğumu göğsüme götürüp ciğerlerime vuruyorum ama pek bir gelişme olmuyor.

Şu *it*.

Gerçekten cesaret etti.

Benimle konuşmaya, bana dokunmaya, benimle alay etmeye cüret etti.

Beni ele geçirecek gibi görünen panik dalgasına karşı çünkü onun kazanmasına izin veremem. Onun tipini biliyorum. Nasıl bir adam olduğunu biliyorum.

Kadınların samanlıkta yuvarlanmaktan başka bir işe yaramadığını düşünen tipler. Bizi nesneden başka bir şey olarak görmeyen tip.

Sözlerini kafamda yeniden canlandırırken yumruklarım sıkılıyor, konuşurken o kadar kibirliydi ki, kendini bana doğru bastırırken kendinden o kadar emindi ki.

Hakaretleri karşısında yanaklarımda utanç ateşi yanıyor ve ona şunu gösterme arzusu duyuyorum

onun yeri içimde büyüyor.

"Ben bir erkeğin oyuncağı değilim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, birdenbire yeni bir amaçla yüzleşiyorum.

Böyle zamanlarda bir korumaya ihtiyacım *olduğu* konusunda babama katılıyorum. Ama Bay *it* yanıma yaklaşmasına izin vereceğim son adam. Onu görmek bile içimde derin, içgüdüsel bir tepkiye neden oluyor, panik atağın eşiğine her verdiğim tepkiden farklı değil. Tüm vücudum onun varlığından hoşlanmıyor gibi görünüyor, içimde düşük bir uğultu harekete geçiyor ve beni çılgınca tedirgin ediyor, sanki ondan yeterince hızlı kaçamıyordum gibi.

Onun tipiyle yeterince deneyimim oldu - kibirli, asla hayır kabul etmeyen bir tip - ve çok ileri gidene kadar sınırlarımı zorlamaya devam edeceğini biliyorum.

Kendimi bir daha asla bu kadar savunmasız yemin ettim ve bu sözümü yerine getirmek için her şeyi yapacağım.

Babam beni dinlemezse, meseleyi kendi ellerimle halletmek zorunda kalacağım.

Nasıl olduğunu anladığımda dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Belki de herkesin beni gördüğü şekilde yaşamamın zamanı gelmiştir.

"Lindsay?" Arkadaşımı çeviriyorum, kelimeler dökülüyor. "Evet. Mükemmel olması gerekiyor," diye sinsice gülümsüyorum.

Hayatımda pek çok şeyi kontrol edemiyor olabilirim ama elimden gelen her şeyi yaparım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

BASS

"Sana bu işi halledeceğimi söylemiştim Cisco. Beni rahatsız etmeyi bırak ve bu işi kendi yöntemimle halletmeme izin ver," diye bağırdım telefonu kapatmadan önce.

Bazı şeyler tam olarak yerine . Cisco'nun Guerra'yı yok etmek için acele etmesi gibi. Önceden olsa bunu tuhaf bulurdum ama soygun olayından sonra bir terslik olduğuna ikna oldum.

Cisco'nun Guerra'ya karşı kişisel bir kan davası olmalı.

Ve bu konuda inanılmaz derecede ketum davranıyor ki bu da genel ruh halime hiç yardımcı olmuyor. Özellikle de küçük bayan şımarık için elim kolum bağlı beklemek zorunda olduğum için. Sadece son etkileşimlerimizi düşünmek bile yumruklarımı hayal kırıklığı içinde sıkımda neden oluyor, ona haddini bildirme ihtiyacı içimi kemiriyor.

Birkaç gündür onun korumalığını yapıyordum ve bu iş yedi gün yirmi dört saat onunla birlikte olmayı gerektirdiğinden, Gianna Guerra'nın hayatı olan gösteride en ön sırada yerimi almıştım. Ve tabii ki sahnede karşılanacak kadar da şanslı olmalıydım.

Bana hakaret etmek için bir dakikasını bile boşa harcamadı, en sevdiği lakabı olan *it* zaten her gün değişmezdi. Ama bana taktığı isimlerden rahatsız olmadığımı görünce, bana emirler yağdırmaya başladı bir hizmetçi gibi.

Al şunu, taşı şunu, ah unuttum, git getir. Fiziksel efor en iyi ihtimalle önemsiz olsa da, zihinsel egzersizler yorucu çünkü kendimi onun güzel boynunu boğmamak ve onu sonsuza dek susturmak için zorlamam gerekiyor.

Kahretsin, ama bu dünyada geçirdiğim onca yıl boyunca daha önce bir kadından bu kadar olumsuz etkilendiğimi sanmıyorum.

Ben kadınları incitmem. Hiç . Ama Gianna'ya bir bakış attım ve yemin ederim tüm prensiplerimi unutup onu dizlerimin üzerine yatırıp *itlerin* alay edildiklerinde nasıl davrandıklarını göstermek üzereydim.

"Ne öyle? Gözlerini indir, *köylü*," diye homurdanıyor mağazadan çıkarken, podyumdaki bir manken gibi yürürken çenesi yukarıda.

Derin bir nefes alıyorum ve kendi kendime gün ışığında cinayet işlemenin asla iyi bir fikir olmadığını tekrarlıyorum - bunu yaşadım, yaptım.

Düşüncesi ne kadar çekici olursa olsun, onun aşağılanmasını mezardan tamamlayamayacağım kesin.

Ben de dişlerimi sıkıp onu takip ediyorum, tam arabaya binerken o da arka koltuğa oturuyor, burnu havada bana bakmayı reddediyor.

Görünüşümün onu rahatsız ettiğini açıkça belirtti ve bugün de bir istisna değil.

"Belki de yüzüme bir torba geçirmeliyim," diye ekliyorum sertçe. "Bu senin hassas duyarlılığına yardımcı olur mu?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Bu harika bir fikir." Sinsice gülümsüyor. "Görmeye devam edersem erken kör," elini önümde sallıyor, bakışlarımdan kaçınmak için çok çaba sarf ederken yüzü yana eğik, "bu canavarlık." Ürperme numarası yapıyor.

Öfkemi kontrol altında tutmak için dudaklarımı büzüyorum.

Hiçbir zaman kibirlenmeye eğilimli olmadım, ancak yüzümdeki yara izi, insanların bana nasıl baktığı konusunda beni hala utandıracak kadar yeni.

Benim bile bunun bir canavarlık gibi görüldüğünü düşündüğüm gerçeğini eklediğimizde, yaptığı şaka kesinlikle

İşaret.

Yine de ona kötü kız yorumlarının beni etkilediğini göstermeyeceğim.

Ona homurdanıyorum, bir çanta öğle yemeğimi alıyorum.

Bu arada, şoföre bazı emirler yağdırıyor ve kendisini binicilik derslerine götürmesini istiyor.

Çantayı yavaşça açıp kokunun havaya karışmasına izin verirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Gianna'nın burnu kıvrılırken o güzel yüzünde küçük bir kaş çatma beliriyor.

Gözleri kucağımdaki çantaya takılana kadar şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor. Gözleri genişledi.

"At onu dışarı," diye tıslıyor.

"Saat," saatimi yüzüme yaklaşıtıyorum, "on iki. Öğle yemeği molasına hakkım var, biliyorsun." Omuz silkerek yiyecek kutusunu açıyorum.

Yüz ifadesinin bir saniye içinde nasıl değiştiğini görünce içimi bir sevinç kaplıyor. Gerçekten de, koku kendi burnuma çarptığında ben bile yüzümü dik tutmakta zorlanıyorum.

Küçük Bayan Şımarık'ı takip ettiğim birkaç gün içinde fark ettiğim bir şey, yiyeceklerle, özellikle de güçlü kokulara sahip yiyeceklerle ilgili bir sorunu olduğuydu. Toplum içinde bile nadiren yemek yiyor, yemeğini karıştırıyor ve *yememek* için bahaneler buluyor.

Bu bana kesinlikle bir fikir vermişti ve şimdi onun tepkisini görünce benim de hedefi vurduğumu biliyor. Ben de en az onun kadar önemsiz biri olduğum için, dünyanın en kokuşmuş balığını seçmiştim; temin etmesi pek de kolay olmayan bir İsveç türünü.

Ah, ama intikam bir orospu.

"Arabayı durdur!" Şoföre bağırıyor, elini ağzına götürüyor ve son derece hasta görünüyor.

"Artık sizi duyamaz *Bayan Guerra*," diyerek ona gülümsedim ve gizlilik bölmesini işaret ettim. Mikrofonu kapattım ve bölmeyi yerine koydum, böylece şoför bizi gideceğimiz yere götürmekten başka bir şey yapamayacak. Ve at çiftliğinin şehir dışında olduğunu düşünürsek, yolculuk gerçekten de uzun sürecek.

"Sen..." diye feryat ediyor, bana bir küfür savurmak için elini ağzından zorlukla çekebiliyor.

"Sen de çok acıkmış olmalısın. Öğle yemeğine dokunmadın bile. Neden biraz denemiyorsun?" Teneke kutuyu ona doğru ittim, yüzümden uzak tutamadım, çünkü oturduğu yerden fırladı ve kokan balıkla temastan kaçınmak için mümkün olduğunca geri çekildi.

"Sen öldün," diye meydan okurcasına bakıyor bana. "Babam bu saygısızlığı affetmeyecek!"

"Ne? Yemek mi yiyorsun?" Ona homurdanıyorum. "*Bunu* ona açıklarken iyi şanslar," diye sırtıyorum.

"Sen..." diye kestirip atıyor ve acaba hakaretleri mi bitti diye merak ediyorum.

Ancak sırtını karıştırıp bir şeyler ararken bu düşünce çabucak unutuluyor, küçük bir kap çıkarırken yüz ifadesi yeniden meydan okumaya dönüyor.

Ne yapmak istediğini anlayamadan yüzüme bir şeyler püskürterek üzerime atlıyor. Bir elimde kokuşmuş balık, diğer elimde onu üzerimden çekmeye çalışırken dengede durmakta zorlanıyorum.

Ama her şeye rağmen bana tutunurken, uzuvları çırpınırken, tırnakları beni tırmalamak için dışarı çıkarken kolay kolay vazgeçecek gibi görünmüyor.

Bana vurmaya çalışırken çıkardığı sesler bir kakofoni oluşturuyor, küçük spreyi gözlerimi hedef alıyor, diğer eli balığa uzanıyor.

O kadar küçük bir şey ki, yine de tüm çabalarının boşa gittiğinin farkında değil gibi görünüyor. Tek kolumla onu sabit tuttuğumda olmaz. Ve o bir tür biber gazı olduğunu tahmin ettiğim bir şey sıkmaya devam ediyor, burun deliklerim zaten biraz acı hissediyor, sadece Bunu bitirmenin bir yolu var.

Bir an bana bağıyor, sonra gözleri büyürken sessizleşiyor, kutunun kafasına boşaltırken balık sosu saçlarını kaplıyor.

Göz kırıyor. Ve göz kırıyor.

Titrek bir eliyle saçına uzanıp bir dilim balık çıkarıyor. Dehşet içinde bakarken ağzından hiçbir ses çıkmıyor. "Sen," diye fısıldıyor, hâlâ kımıldamadan.

Gözlerini bana doğru kaldırıyor, ünlü ressamlar tarafından resmedilmek ve halkın hayran kalması için sergilenmek için yalvaran o büyük, muhteşem gözlerini. Bir anlığına onun berbat davranışlarını ve boktan kişiliğini unutuyorum,

Gözlerinin kenarında biriken nemi görmek beni biraz suçlu hissettirdi.

Sadece birazcık. O hala bir sürtük.

Ağzı açıldığında ve kucağımda öğürmeye başladığında hiçbir uyarı yok, yetersiz öğle yemeği takım elbisemin her tarafına döküldü.

"Lanet olsun!" Yüksek sesle küfrediyorum, başımı sallıyorum ve elimi şakaklarıma masaj yapmak için kaldırıyorum.

Ama bir an kucağımdaki hasta kız dikkatimi dağıttı ve saldırısını tamamlaması için tek gereken şey kolunu kaldırıp Gözlerime zehirli bir madde kaçtı.

Çifte lanet.

Etkileşimlerimizin zamanla daha da kötüleştiğini söylemek yetersiz kalır. Sadece bir hafta içinde, hakaretlerden tam vücut saldırılarına geçtik, çoğu zaman gözlerimi oymak için üzerime atlayan onun küçük kıvrak vücudu oluyor.

Onu dizime almaktan kaçındığım için.

Göz alıcı elbiselerinden biriyle aşağı inerken bana "Üstünü değiştirmen gerek," diyor. Bu geceki balo için tam yüz yaldızlı bir maske takıyor.

Bu da onu gizemli ve yüzde bin daha sikilebilir gösteriyor. Keşke kişiliğini de maskeleyebilseydi...

"Alay konusu olmayacağım çünkü..." diye devam ediyor, burnunu bana tiksintiyle kıvrırken, "koruma olarak bir serseri. Düzgün bir takım elbise giy ve benimle oturma odasında buluş," diye emretti ve odaya doğru gözden kayboldu.

Yine, küçük veledede tam olarak ne yapacağıma dair hayaller gözümün önünden geçiyor, ama tam bir sonraki cezasını planlamaya başladığımda, görevimi tamamlayacak kadar gardını düşürmesini asla sağlayamayacağımı fark ediyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum gidip üstümü değiştirirken.

Bana bu görevi verdiği için Cisco'ya ve tüm aileye lanet olsun. Bu küçük bayanın, bu kadar küçük düşmesine katlanmaktan daha büyük bir aşağılanma olduğunu sanmıyorum.

Her gün şımarık çocukların öfke uğraşıyorum. Şimdi de ona zengin kız partisinde eşlik etmek zorundayım, şüphesiz daha fazla şımarık çocuk orada olacak.

Uzun süredir burada ama Benedicto'nun kızına nasıl davrandığını fark ettim. Onunla gerçekten ilgilenmiyor.

Sosyete etkinliklerine katılır ve üst çevrelerden insanlarla düzenli geziler yapar.

Her gün farklı aktivitelerde -at binme, okçuluk, golf, polo ve diğer züppece şeyler- ona eşlik etmek zorunda kalıyorum ve arka planda oturup bu insanların tatlı bir gülümsemenin arkasından birbirlerini nasıl gizlice aşağıladıklarını izliyorum.

Belki de çukurda çok fazla zaman geçirdim, ama böyle bir çevreyle takılmaktan nasıl zevk aldığını anlayamıyorum.

Ailemizin parası olmasına rağmen, New York'un *seçkinleri* arasına hiç karışmadık. Bunun yerine, işlerin nadiren göz alıcı olduğu yeraltı dünyasına dahil olduk. Orada zenginler zengindir çünkü

Babaları onlara ömür boyu yetecek bir vakıf fonu bıraktığı için değil.

Bazen, muhtemelen birileri olacak ama asla birileri *olamayacak* bu çocukları izlerken tamamen farklı bir dünyadaymışım gibi hissediyorum.

Bu işi daha da can sıkıcı yapan şeylerden biri de bu. Bir işe yaramayanların değersiz şeyler yaptığına şahit olmak ve diğerlerini eleştirmek.

gerçekten *çalıştığı* için.

Bunu düşündükçe ruh halim daha da . Ve bu gece etrafımın tüm o boş insanlarla çevrili olacağını düşünersek bu hiç de iyi bir şey değil.

Şehir dışında bir malikanede düzenlenen parti, mezun olan herkes için bir yıl sonu maskeli balosu olacaktı. Tabii ki, Gianna böyle bir etkinliği kaçıramazdı, her toplantının merkezinde olduğu için değil.

İnsanların ona yaltaklandığını gördüğüm zamanları düşündüm, kelimenin tam anlamıyla ayaklarını öpmekten utanmıyorlardı.

"Eğer bu gece birini öldürmezsem..." Kendi kendime mırıldanıyorum, zarar vermek için delice bir dürtü hissediyorum. Ona çok yaklaştığı için sırık gibi bir çocuğu öldürmezsem gerçekten şanslı bir gün olacak.

Ona çok mu yaklaştın?

Bu da nereden çıktı?

Düşüncelerimin yönünü fark ettiğimde yüzümde bir kaş çatma belirliyor. Ona kimin yaklaştığı umurumda değil, ama yine de görevimi bitirmem gerekiyor ve bu da onun olağanüstü bir bağlılığı olmadığından emin olmam gerektiği anlamına geliyor.

Evet, bu.

Kravatımı son bir kez agresifçe çekiştirdikten sonra, dışarı çıkarken birkaç küfür mırıldanıyorum, hiçbir şeye *fazla* kızmadan gece boyunca Gianna'nın gölgesi olmaya niyetliyim.

Araba yolculuğu bir kez olsun huzurlu geçti, bana zar zor baktı bile. Tüm dikkatini telefonuna vermiş, biriyle mesajlaşmaya devam ediyor. İlginçtir ki artık hakaret de yok.

Malikaneye ulaşmamız neredeyse bir saat sürüyor ve maskeli balo olmasına rağmen herkesin Gianna ile aynı yaldızlı maskeyi taktığını fark ediyorum.

Gürcü tarzında inşa edilmiş olan konak, herkesin dans ettiği, içki içtiği ve eğlendiği devasa bir balo salonuna ev sahipliği yapmaktadır.

Dario'nun da bahsettiği gibi, uyuşturucu *her yerdeydi*. İnsanlar buldukları her yüzeyden kokain çekiyor, bir adam arkadaşının sırtındaki tozu koklayabilmesi için eğiliyordu.

İçeri adımımızı atar atmaz tüm gözler Gianna'nın üzerinde oluyor. İki kız ona doğru koşuyor ve o da elbisesini göstermek için hızlı bir dönüş yapıyor.

Ama insanlar ona bakarken, gözleri partideki maskesiz tek kişi olan beni de buluyor.

"Ben kapının yanında olacağım," diye mırıldanıyorum, onların ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum.

"Hayır, aptal!" Gianna arkasını dönüyor, elimi tutuyor ve beni dans pistine doğru sürüklüyor. "Benimle dans etmelisin," dedi.

kıkırdamalar.

Onu koklamak için eğildim, nefesinde alkol olduğunu fark ettim.

Tabii ki.

"Kendine başka bir erkek oyuncak bul," diye homurdanıyorum.

Onu.

"Hadi ama, hiç eğlenceli değilsin," diye suçluyor nefes nefese bir ses tonuyla. doğrudan sikime.

Kahretsin, ama ne kadar şımarık ya da ne kadar kaltak olursa olsun, sikim onun sadece bir amaç için bir araç olduğunu anlamıyor gibi görünüyor.

Elleri kollarımda, pazularımı hissediyor, parmakları kasların gücünü test ediyor. Bana ilk kez saldırganlık dışında bir şeyle dokunuyor ve kendimi olduğum yerde sersemlemiş buluyorum.

"Ama güçlüsün, değil mi?" diye mırıldanıyor, bana yaklaşıyor-çok yaklaşıyor.

Bu süre zarfında Gianna hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da insanlara yaklaşmaktan *nefret ettiği*dir. Kimsenin kişisel alanına girmesine izin vermiyor ve insanlar ona davetsizce dokunmaya cüret ettiğinde genellikle ısırarak cevap veriyor.

Bunu yapıyor olması. Hemen şüphelendim. Ellerim omuzlarında, onu geri itiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ses tonumu kontrol etmeye çalışarak soruyorum.

"Seninle dans etmek," karşılık veriyor ama tamamen bana değil. Hayır, bir gözü kol saatinde.

Hemen elini yakalayıp kendime doğru çekiyorum.

"Ne planlıyorsun, Gianna?" sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor. Ama onu artık tanıyorum ve her zaman haince bir şeylerin peşinde, neredeyse her zaman masum bir aptalın incinmesiyle sonuçlanıyor.

Ve ben masum bir aptal gibi görünüyorum.

Saatinin ibreleri aynı hizada hareket ederken yüksek bir ses duyuldu. havaya nüfuz eder. Herkes aynı anda maskelerini çıkarıp havaya fırlatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ilk başta ne olduğunu anlayamıyorum. Ama tek tek insanlara -özellikle de yüzlerine- odaklandıkça, onun ne yaptığını anlıyorum. oyun oldu.

Gianna'nın maskesi de yere düşer ve o da aynı maskeyi takar. Herkes gibi onun da yüzünde protez var. Cildiyle kusursuz şekilde harmanlanan uzun bir yara izi, çenesinden burnuna kadar uzanır ve sonra yine çenesinden görünür.

ve saç çizgisinde bitiyor. Yara kırmızı ve çiğ, sonuçta Cadılar Bayramı için uygun bir canavarlık ortaya çıkıyor, *bunun* için değil.

Ama hepsi hesaplanmıştı. Hepsi bir oyundu.

Bana kırpiklerini kırıştırıyor, yaklaşırken yüzünde memnun bir gülümseme var.

"Gördünüz mü Bay Bailey? Düşünceli değilsem ben bir hiçim," diyerek gülümsüyor, beyaz dişleri ışıpta parlıyor. "Artık partideki en çirkin kişi siz değilsiniz," diyor tatlı tatlı, kahkahalarını zor zapt ederek.

Başımı çevirdiğimde herkesin yüzünde gizli bir gülümsemeyle bana baktığını, muhtemelen gizliden gizliye bana güldüğünü fark ediyorum.

Yumruklarım sıkılıyor ve kolundan tutup benimle birlikte daha az insanın olduğu bir alana doğru sürüklerken düşünmüyorum.

"Bırak!" diye elimi tekmeliyor, *şimdi de* kurtulmaya çalışıyor.

Onu zahmetsizce çekiştirirken hastalıklı bir sırtış belirliyor, kendini kurtarmak için tüm girişimler boşa çıkıyor.

Boş bir köşe görür görmez onu itiyorum, sırtı duvara çarpıyor. Gözlerini kocaman açmış bana bakarken gülümsemesi kayboldu.

"Yani tüm bunlar benim çıkarım için mi?" Yüz hatlarındaki eğlencenin yerini korkuya bırakmasının keyfini çıkarıyorum.

Ve benden korkmalı. Çünkü şu anda ona bir ders vermek istemiyorsam ne olayım.

Onu duvara daha da yaslayarak kollarımla kafesliyorum. Topuklu ayakkabılarının içinde bile yanımda çok küçük görünüyor. Onu vücudumla sardığımda dudaklarından bir inilti kaçıyor.

"Artık o kadar cesur değilsin, değil mi?"

"Sen bir canavarsın!" diye tıslıyor bana o vahşi kedi sesiyle, bu da beni daha da sertleştirmeyi başarıyor, sikim fermuarıma dayanıyor. I
Ona gülümsemeye devam ediyorum, artık yalnız olduğu için, arkadaşları ya da onu benden kurtaracak kimse olmadığı için kadar güçlü görünmemesinin tadını çıkarıyorum. "Çek o pis ellerini üzerimden," diye emrediyor bana son
bir

Beni kenara itmeye çalışırken küçük elleri bileğimde.

"Bunu daha önce fark etmeliydin, Gianna," diyorum ona, başımı eğip saçlarını okşarken güzel kokusunu içime çekiyorum. "Canavarı dürtmeden önce," diye fısıldıyorum ağzım kulağına ulaştığında. Kahretsin, ama neden tüm bu mükemmellik onun için harcanıyor?

Vücudunun benimkine karşı aniden sertleştiğini fark ediyorum. Cildi aniden tüylerim diken diken oluyor, omurgasından aşağı hafif bir ürperti iniyor.

Kayıtsız değil. Ne kadar aksini iddia ederse etsin, kesinlikle kayıtsız değil.

Ve sadece ne demek istediğimi kanıtlamak için ağzımı çenesinin üzerinde gezdirdim, tenine hafifçe üfledim ama dokunmadım.

Nefes nefese kalıyor, elleri kolumda gevşiyor. Bir şeyi test etmek için geri çekiliyorum, sadece ona bakıyorum.

Bana bakarken gözleri kocaman, dudakları hafifçe aralanmış. Yüz hatlarında şok ya da şoka benzer bir ifade var. Ona bir çıkış yolu gösterdiğimi bile fark etmeden olduğu yerde kalakalmış gibi göründüğü için bir şaşkınlık ifadesi de var.

Ama o kırılganlığı gösterir göstermez, o kırılganlık kayboluyor. Kendini silkeleyip hızla yanımdan geçmeye alışıyor.

"Hayır, , hayır," diyorum eğlenerek, bileğini tutup onu geri iterek.

Pantolonumun arkasından bir sustalı ıkariyorum, bıçak karanlık köşede bile parlıyor.

"Yeni görünümünden oldukça hoşlanmış görünüyorsun," diye başlıyorum, elimin altında nabzının hızlandığını fark ederek. "Neden kalıcı hale getirmiyorum?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkamaz bıçağın ucu sahte derisine, protez yara izinin yanağını kapladığı yere değiyor.

Ortadan kesip, bıçağı yavaşça yukarı çekiyorum.

Neredeyse korkudan titriyor. Yine de o meydan okuyan bakışlarıyla bana bakıyor.

"Devam et," diyerek çenesini yukarı itiyor ve yüzünü bıağıma daha da yaklaştırıyor.

Ağzımın kenarı , ama onun direncinden ne kadar ya da norm haline geldiği gibi bana saldırmadığı gerğini görmesine izin vermiyorum.

Yüzünden tamamen ayrılana kadar sahte deriyi kesmeye devam ediyorum.

Silikon parçasını yere fırlatarak bıçağın pozisyonunu değiştiriyorum ama bu kez gerçek derisinin üzerinde.

"Bu mükemmel ten artık... mükemmel olmasaydı insanlar ne derdi?"

Yanağına doğru mırıldanıyorum, sıcak nefesim çeliğin soğuğuna karışıyor ve onu titretiyor. Gözlerini kırpmadan bana bakarken dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor.

"Yap şunu!" diye meydan okuyor, elini kaldırıyor, parmakları benimkine dolanıyor ve bıçağı yüzüne doğru itmeyi için beni zorluyor. "Beni de kendin kadar çirkin yap," diye fısıldıyor ve bakışlarındaki kararlılık belirtisini fark ediyorum.

O... ciddi - ayıltıcı bir farkındalık.

Birden kendimi tehdidimi yerine getiremez halde buluyorum. Bana dik dik bakmasından mı, yanlış yerleştirilmiş cesaret ve ya da kollarımda hafifçe titremesi, vücudunun ona ihanet etmesi ve ifadesini yalanlaması.

Bıçağı yanağına saplamak yerine daha aşağıya, boynundan aşağıya ve göğüslerinin kabarıklığına doğru indiriyorum.

Dekolteli bir elbise giyiyor, vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyor ve o cömert göğüslerini yukarı iterek mükemmel görünmelerini sağlıyor.

Ama o böyle biri. *Çok mükemmel*. En azından dışarıdan.

Herkesin onu nasıl yuttuğunu görmüştüm, şüphesiz onun baştan çıkarıcı kıvrımları zihinlerinde dans ediyordu. Tüm o cılız oğlanlar muhtemelen şimdiden ona nasıl daha iyi kur yapabileceklerini, elbisesinin altında gizlenen tatlı kalçalarının arasında nasıl yer ayırabileceklerini düşünüyorlardır.

Kendini *herhangi birine* sunma düşüncesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini fark ettiğimde hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. Ölümlülerin dokunamayacağı kadar mükemmel. *Benim* gibi birinin dokunamayacağı kadar mükemmel. Yine de dokunuyorum bıçak göğüslerinin arasında duruyordu.

"Sana ders verecek birine ihtiyacın var, Gianna. Sana nasıl gibi davranacağını gösterecek sağlam bir ele ihtiyacın var. Bir kereliğine." Ona orantısız bir gülümseme verdim.

Her nefes alışında göğsü genişliyor, bıçak tenine değiyor ve onu titretiyor. Gözleri hala bende, vahşi, yüz ifadesi neredeyse vahşi, bana o küçümseyici bakışını fırlatıyor.

Zihnimde onun kucağımda, avuçlarımda, kıcının kıvrımlarına dayandığı ve ben ona şaplak atarkenki görüntülerinin canlanmasına engel olamıyorum. Ama bu düşünceler tehlikeli, çünkü elimi onun kıcına koymam Parmaklarım amına yakın olacaktı ve lanet olsun ki onu sıırılsıklam ve ıslatmaya hazır bulacağımdan hiç şüphem yok. İçinde saklı gibi görünen bu ateşle, onu orgazm edip boyun eğdirmek istememe neden olan bu kibirle değil.

Siktir!

Bu çok tehlikeli. Çok tehlikeli. Onun geçmişini ve kişiliğini ama yine de ona karşı olan tepkime engel olamıyorum. Daha önce hiçbir kadından bu kadar tahrik olmamıştım, özellikle de Gianna gibi iğrenç bir kadından. Ama Tanrım, eğer onun küstahlığını sikip atmak ve

Adımı haykırırsın ki bütün o sosyetik oğlanlar kime ait olduğunu duysun.

"Ve bunu yapacak adamın sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Küstahça soruyor. "Ayakkabılarımın kirini yalamaya uygun değilsiniz Bay Bailey." Eli bıçağımın üzerinde.

Eğilip ağzını kulağıma yaklaştırırken göğüslerine doğru tutuyor. "Beni iğrendiriyorsun," diye fısıldıyor ve sesinden damlayan memnuniyeti hissediyorum. "Beni istediğini biliyorum. Gözlerinin beni nasıl takip görüyorum. Şu anda bile sadece benim olmak bile zorluyor, değil mi?" diyor kesin bir ifadeyle, gözleri kasıklarına düşüyor.

"Ah, günüşiğim, kendine biraz fazla güveniyorsun, değil mi?" Parmaklarımı yumuşak bir okşamayla omurgasından aşağı indirirken diğer elimi sırtına koyuyorum. "Sikim hızlı bir sikiş için uygun olduğunu düşünebilir, ama hayatım buna bağlı olsa bile sana dokunmazdım," diye cevap veriyorum, bıçağı korsajından aşağı itiyorum ve malzemenin bir çırpıda açıldığını hissediyorum, göğüsleri sınırlarından kurtulduklarında çok hafifçe zıplıyor.

Geriliyor ama hareket etmiyor.

"İyi, çünkü bana elini sürmeden önce cehennemde soğuk bir gün olacak," sesini sabit tutmak için elinden geleni yapıyor, vücudunun parmak uçlarımın altında titrediğini hissetsem bile.

"Senin dokunuşun kadar soğuk değil, *günüşiğim*. Bu vücudunda sadece buz var ve sikimin donmasını istemem," diye sırtarak onu kendime doğru çekiyorum.

Eğer doğru yalan diye bir şey varsa, bu benimki. Çünkü ben ona dokunmak istiyorum, yine dokunuyorum.

Kahretsin ama ben biliyorum.

Başını hafifçe kaldırıyor, gözleri buluşuyor, birbirimize bakarken küçük bir irade savaşı başlıyor.

"Ve yine de," diye devam ediyorum, yüzümde bir sırıtış, "Merhametimde olmanı seviyorum." Ona söylüyorum ve yüz hatları soluyor.

"Sen hastasın," diye tükürüyor ve beni öyle bir itiyor ki bıçak göğüslerinin kremi derisini sıyrıp kan çekiyor. Hızlı bir nefes alıyor ve gittikçe büyüyen yarayı görünce gözleri açılıyor.

Kendime yardım edemeden başımı , dilim sıvıyı yalamak için dışarı çıktı, kanın metalik tonunun yanı sıra Teninin tatlılığı.

Ağzımı etinin kapatıp yarasını emerken dudaklarından bir nefes kaçıyor. Kendini hareketsiz tutuyor, kalbi göğsünde hızla çarpıyor.

"Bırak," diye fısıldıyor ama sesi güçten yoksun.

Bırakmıyorum.

Dilimi küçük et parçasının üzerinde gezdirmeye devam ediyorum, küçük kesikle dalga geçiyorum ve ondan daha fazla nefes almasını sağlıyorum.

Elleri yumruk olmuş, tüm vücudu gerginlikle gerilmiş. "Bırak," diye tekrarlıyor, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Dudaklarımı boynunda gezdirmeye başlayınca nihayet tepki veriyor, elleriyle omuzlarımı itiyor, ateş saçan gözleriyle beni hançerliyor.

"Sen..." diye feveran ediyor, burun delikleri bana açılırken dudakları ince bir çizgi halinde çekiliyor. "Bunu ödeyeceksin," diye tehdit ediyor ve kaçmadan önce beni hafifçe itiyor.

Geri çekilen figürünü izliyorum, intikam sözüne kıkırdıyorum.

Üşümüş. Evet, çok soğuk. Ama sıcak olma potansiyeli de var.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

GIANNA

"Gigi, neredeydin?" Balo salonuna geri döndüğümde Lindsay sesleniyor. Kalbim göğsümde yüksek sesle atıyor, yanaklarım kızarmış ve...

Tanrım, neden böyle tepki vermeme neden oluyor? Neden kendimi unutacak kadar sinirlendiriyor beni? Beni duvara yaslamıştı, bana *bir şeyler* yapmakla tehdit ederken o koca vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve her zamanki paniğimden eser yoktu. Evet, ateşim çıkmıştı, biraz nefesim kesilmişti ve belki biraz da başım dönmüştü... Ama bu, birinin alanıma tecavüz ettiğini gördüğümde yaşadığım olağan baygınlık değildi. Genelde bu tür olaylara eşlik eden zihinsel bulanıklık da yoktu.

Sadece sıcaklık vardı. Vücudundaki her gözenekten yayılan ve benimkine aktarılan tehlikeli, iğrenç bir sıcaklık.

Ağzını üzerime koyduğunda tüm varlığım neredeyse titremişti, karnımın alt kısmından başlayıp aşağılara doğru inen bir karıncalanma.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, olanlar karşısında biraz dehşete düşmüştüm.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bunun ilk kez *onun başına* gelmesi? Zihnimde onun yaralı yüzü canlanırken dudağım tiksintiyle kıvrılıyor, görüş alanımı süslemeye uygun olmayan bir canavarlık.

"B planına geçmeliyiz," diyorum aniden.

Kendime zayıflık izni veremem. Beni *zayıf* hissettiriyor ve buna izin veremem.

"Emin misiniz? Bu bizim için bile biraz aşırı değil mi?" diye soruyor endişeyle.

"Hayır. İstifa etmesini istiyorum. Bu gece. Mümkün olan en kısa sürede," kelimeleri ağzımdan döküldü.

Sadece onun hayatımdan çıkmasına ihtiyacım var. Bana garip şeyler hissettiremeyeceği, bedenimin artık bana ait değilmiş gibi tepki veremeyeceği uzak bir yerde.

"Gigi..."

"Yapıyoruz Lindsay! Çocuklara onu pozisyona getirmelerini söyle. Ben onu oraya çekeceğim," diyorum kararlılıkla.

Onun için hazırladığım şeye nasıl tepki vereceğini hayal ederken dudaklarımda acımasız bir gülümseme belirliyor.

Belki de görünüşünün peşine düşmek onu istifa edecek kadar incitir diye düşündüm. Ama onun gibi birinin asla istifa etmeyeceğini anlamalıydım. bunu önemsiyor. Neden, muhtemelen bu bir onur nişanıdır.

Herkes kendi işini yaparken, ben de *itin* görünürde olup olmadığını görmek için girişin etrafında dolanıyorum.

planladığımda, gerçekten yapmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Çoğunlukla benim için bile aşırı olduğu için. Ama aramızdaki ilişkinin gidişatına bakınca, bu şekilde devam edemeyeceğimi anladım.

Çalışmaya başladığından beri bir an bile huzurlu olamadım, varlığı beni tedirgin ediyor, yakınlığı çoğu zaman serbest bırakılmamış gerginlikle titrememe neden oluyor.

Kızgın. Beni çok kızdırıyor.

Beni daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar sinirlendiriyor ve yanımda onunla birkaç ay bile dayanamayacağımı biliyorum. Daha bir hafta oldu ve tek istediğim üzerine atlayıp ona zarar vermek.

Bir homurtu kaçıyor benden. Sanki yapabilirmişim gibi. O kadar iri yarı bir dev ki beni tek eliyle havaya kaldırabilir. Ona saldırmaya çalıştığım birçok seferde bunu zaten yapmıştı.

Merdivenlerin başında Lindsay'le göz göze geliyorum ve bana her şeyin yerli yerinde olduğunu işaret ediyor.

Tam girişe doğru döndüğümde Sebastian'ın orada olduğunu fark ediyorum, pozisyonunu alırken yüzünde bir sırıtma var. Şahin gibi gözleri bana sabitlenmişti.

Kaşlar sessiz bir cüretle aşağı yukarı hareket ediyor.

Koridordaki olaydan sonra, beni takip etmesini sağlamak biraz zor olabilir. Ama ikna edici değilsem hiçbir şey değilim, özellikle de istediğim bir şey olduğunda.

Ve ah, onun en kötü şekilde aşağılandığını görmeyi çok istiyorum.

Kararlılığım güçlü, yüzüme bir gülümseme çizerek ona doğru giderken sırtımı dikleştiriyorum.

Herkes planımın farkında, çünkü onlara her noktada ne yapmaları gerektiğini söylemişim, bu yüzden kimse benimle özellikle ilgilenmiyor.

masum kurban.

"Düşünüyordum da," diyorum yanına ulaştığımda.

Bu konuda akıllı davranmalıyım, özellikle de ilk şakadan sonra bana ve *iyi* niyetime inanması pek mümkün değil.

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?" Alay ediyor, o aptal gülümsemesi geniş ve davetkâr. Beyaz, düz dişlerini ve ağzını gösteriyor.

"Sen bir pislisin. Ama yeni olan ne?" Yanına giderken ona kendi gülümsememi .

"Neden ateşkes ilan etmiyoruz?" Tepkisini merak ederek teklif ediyorum. "Ateşkes mi?" Kaşını kaldırdı.

"Seni arkadaşlarının önünde utandırmayacağımdan emin olmanın yolu bu mu?"

Ağzımın kenarı kalktı. Utanacak *ben değilim*. Bu kesin.

"En azından birkaç ay daha benim korumam olacaksın. Zaten bir hafta oldu ve birbirimizi öldürmekten başka bir şey yapmadık." Duraksıyorum ve başımı eğerek ona bakıyorum.

"Devam et," diyerek şüpheyle gözlerini kısar.

"Böyle devam edersek her şey cehenneme dönecek. İkimiz için de. Daha samimi davranabileceğimizi düşünüyordum," derin dalmış gibi dudaklarımı , "samimi."

"Bu senin doğanda yok, Gianna," diye kıkırdıyor.

"Olabilir," diye karşı çıkıyorum. Ve bu teknik olarak doğru. Kaltak olmak zorunda değilim Ama işe yarıyor, insanları uzak tutuyor.

"Bunun nedenini bana söyleyebilir misin?" soruyor, sesi ilk kez ciddi çıkıyor.

"Yorulдум," diye iç geçiriyorum. "Evde babam ve üvey annemle kavga ediyorum. Dışarıda seninle kavga ediyorum. Bu partilerde," balo salonuna doğru el sallıyorum, "daha da fazla insanla kavga ediyorum. Bir an huzur istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Yine, teknik olarak doğru, ancak ima ettiğim bağlamda değil.

Bir an beni inceliyor, gözleri yüzümde ve daha aşağıda, zar zor düzeltmeyi başardığım yırtık bedenimde geziniyor. Onun bakışları vücudumu ısıtıyor ama karakterimi bozamıyorum. Kesinlikle gözlerini kaçırmaması için ona bağırمام.

Ona tatlı tatlı gülümsemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Ee, ne diyorsun? Ateşkes mi?" Elimi ona doğru uzattım.

Bir saniye cevap vermiyor ve bana inanmadığından korkuyorum. Ama sonra büyük eli benimkini kavradığında beni şaşırtıyor, temas yüzünden tenim karıncalanıyor.

Neden karıncalanıyor?

Bu düşünce karşısında kaşlarımı çatıyorum ve yavaşça elini sıkarken kendimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Tuhaf bir insansın, Gianna Guerra," diyor, gözleri hâlâ yüzümde. Adımdaki r harfi dilinde zahmetsizce yuvarlanıyor ve ilk kez bir aksan fark ediyorum. Sesi alçak bir mırıltıya benziyor, sırtımı ürpertiyor ve beni daha da ateşli hissettiriyor.

Plana. Evet, plana sadık kalmalıyım.

"Her şeyi bir kenara sevindim. İzin verirsiniz, içecek bir şeyler almam gerekiyor."

"Burada bekle. Sana getireceğim. Yabancı yerlerden içmek iyi bir fikir değil," diye hemen araya giriyor, neredeyse kaşlarını çatarak.

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

"Haklısın. Teşekkür ederim," diye utangaçça gülümsüyorum, gözleri dudaklarıma dalıyor. "Doğru," diyor, gözlerini iki kez kırıştırarak.

İçki istasyonu balo salonunun diğer ucundadır ve oraya ulaşmak için üst katı alt ayıran korkuluktan yürümesi gerekir.

Yüzünde kararlı bir ifadeyle dans pistini adımlayışını izlerken biraz başım dönüyor. Aynı zamanda güçlü bir tezat oluşturuyor, vücudu büyük ve heybetli - erkek gibi davranan cılız çocuklardan çok farklı. Partideki herkesten en az bir baş daha uzun, figürü kalabalığın içinde kolayca fark edilebiliyor.

Ve o belirlenen yere ulaştığında, çantamdan telefonumu çıkarıp kayıt tuşuna basıyorum.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Bir saniye önce iyi durumdayken, bir saniye sonra beyaz, neredeyse yarı saydam yapışkan bir maddeyle kaplanıyor. Başından ve yüzünden aşağı dökülüyor, siyah takım elbisesinin üstünü lekeliyor.

"Ne," diye irkilen sesi müzik durduğunda balo salonunda yankılanıyor, herkes ona bakıyor ve gönüllerince gülüyor.

Bir adım ileri atıyorum, yanına varana kadar yürüyorum, telefonum hala tepkisini kaydediyor.

Bana doğru sertçe dönüyor, gözleri parlıyor.

"Gianna," diye adımı gıcırdatıyor, çenesi sıkılmış, burun delikleri açılmış.

"Özür dilerim Bay Bailey," diye dramatik bir sesle başlıyorum, "ama bizimkisi kısmet değilmiş." Bir elimi alnıma götürüp gözlerimi kapatıyorum ve trajik bir iç çekiyorum. "Tepeden tırnağa at dölüyle kaplıyken olmaz."

Yapmak zorundayım

dudaklarımı büzüyorum ki memnun bir gülümsemeye dönüşmesin.

Binicilik derslerim için son kez gittiğimizde, balık olayının intikamını almak için -oldukça büyük- bir at spermi siparişi vermiştim. Yine de, bunun ne kadar tatmin edici olabileceğini hayal edebileceğimi sanmıyorum.

Ve artık tüm internet de bilecek, çünkü telefonunu çıkaran tek kişi ben değilim. Herkes onu kaydediyor, her açıdan videolar aynı anda internete düşüyor.

Artık kahkahalarımı tutamıyordum, yüksek sesle patladım, her şeyi dışarı çıkarırken elimi karnıma götürdüm. Bir eşek şakasından hiç kadar tatmin olduğumu hatırlamıyorum. Onu at kaplı görmek en iyi aşağılama olmalı.

"Bana teşekkür bile etmelisin," diye ekliyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Bu cesaret muhtemelen senin tüm zavallı benliğinden daha değerli," diye kıkırdıyorum.

Ve . Ama başkalarını aşağılamaktan aynı derecede zevk alan yeterince zengin insan tanıyorsanız, bir kuruş bile ödemek zorunda kalmazsınız.

Bana doğru bir adım atıyor ve yüzündeki ciddi ifadeyi, saldırganlığı gördüğümde gülmeyi bırakıyorum, endişe yüzeye çıkıyor.

Ama burada bana bir şey yapamaz, değil mi? O kadar çok insan var ki, hepsi olayları filme alıyor, göz göre göre bana zarar vermeyi düşünemez.

Hemen yanıma geliyor ve bana tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra başını sallayarak balo salonundan uzaklaşıyor.

Rahatlamış bir iç çekiyorum ve hemen ardından bir yaylım ateşiyle karşılaşıyorum. insanlardan gelen yorumlar, herkes fikrimi övüyor ve yarına kadar viral olması gerektiğini söylüyordu. Bazılarının bu fikri

Bu odadaki insanların milyonlarca takipçisi var, Bay Scarface'in yarın Bay Spunkface olacağından hiç şüphem yok.

Yarım saat sonra bile dönmediğinde, görevimin amacına ulaştığına neredeyse ikna oluyorum.

Bir noktada çok yorucu hale gelene kadar yanıma gelen herkesle sohbet etmeye devam ediyorum.

Arka terasa doğru ilerlerken nihayet kendime biraz zaman ayırabiliyorum. "İntikamın bu kadar yorucu olacağını kim bilebilirdi?"

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Babam beni New York elitlerine pazarlamaya karar verdiğinde önüne atmış olabilir ama ben hayatta kalmayı çok çabuk öğrendim. Sert olmazsanız zincirin tepesine çıkamazsınız. Ve bu çevrelerde, sert olmaktan daha fazlası, zalim olmanız gerekir.

"Gianna," diye sesleniyor arkamdan bir ses.

Lindsay'in arkadaşlarından biri olan Garrett'in öne çıktığını görünce kaşlarımı çatarak dönüyorum.

"Evet?" Bir kaşımı kaldırıyorum. Arkadaş havasında değilim, özellikle de erkek türünden.

"Kahretsin," diye ıslık çalıyor, "orada ne yaptın?" Başını sallıyor, yüzünde eğlenmiş bir ifade var. "Zeki olduğumu biliyordum ama bu kadar sinsi olabileceğini tahmin etmemiştim."

"Affedersiniz?" Gözlerimi ona diktim.

Lindsay'in arkadaşı olmak, birbirimizi etkinliklerde düzenli olarak gördüğümüz anlamına geliyordu. Ama onunla hiç yalnız konuşmamıştım. Ben erkeklerle *hiç* yalnız konuşmam.

"Lindsay'den ne planladığını duyduğumda, bunu gerçekten yapacağından şüphe ettim. Ama yaptın," bana yaklaşırken ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor.

"Evet, , teşekkürler," diyorum umursamazca, onu atlatmaya çalışarak.

"Nereye gidiyorsun?" Beni durduruyor, eli dirseğimde.

Şimdiden yaklaşan bir öfke ve panik dalgası hissediyorum ama bunu dışa vurmamam gerektiğini biliyorum.

"İçeri dönelim. Parti hâlâ devam ediyor, değil mi?" Onu daha rahatlatmak için kendi deniyorum.

Reddedilmenin bu çocukların egolarını nasıl etkilediğini defalarca gördüm ve onlara hayır dediğimde daha da çirkinleşiyorlar.

Kolumu tekrar kavradığında çoktan yola çıkmıştım, bu sefer daha güçlü bir şekilde beni geriye doğru çekip kucağına aldı.

Tüm vücudu benimkiyle aynı hizada ve gözlerim bir an için irileşiyor, tepki veremiyorum.

"Uzun zamandır sana nasıl hissettiğimi söylemek istiyordum, Gianna," diye başlıyor, saçları arasına fısıldayarak. "Yıllardır sana aşığım, ama hiçbir zaman sana nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti bulamadım. Birlikte olduğun erkekleri bildiğim halde," diye iç geçiriyor ve itirafına devam ediyor.

Zihnim olan bitene yetişmeye çalışırken, bedenim tahta gibi kaskatı kesilmiş bir halde öylece durabiliyorum. Ona beni bırakmasını söyleyecek kelimeleri bile

ağzımdan çıkmıyor. Sadece bir kayıp hissi var, o kadar derin ki tüm varlığım titremeye başlıyor, bedenim isteğim dışında tutulmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor...

"Bunu sana çok ani söylediysem özür dilerim," diyor sonunda ve uzaklaşıyor. Gözleri bir tepki vermem için beni inceliyor ama ben ona hiçbir şey veremiyorum. Zaten zar zor hareket edebiliyorum.

"Hemen cevap vermek zorunda değilsiniz. Lütfen, sadece düşün." Umutlu bir ses tonuyla sorar.

Yavaşça başımı sallayacak gücü zor buluyorum, zihnime biraz berraklık gelmesini isterken gözlerim kırışmıyor.

Hızla geri çekilip beni bir kez daha yalnız bırakmadan önce bana gülümsüyor.

Ancak o zaman bunun daha kötü olabileceği aklıma geldi. Tatlı bir çocuğun ilan etmesinden çok daha kötüsü. Ve ben hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olurdum. Vücudum , zihnim panikle dolu bir mayın tarlasına dönmüşken olmazdı.

Tüm vücudum duygularımın yoğunluğuyla titremeye başlarken boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldıyorum kendi kendime, tedirginlik ve dehşet beni ele geçiriyor

Ben.

Yanımda çantam yok ama elbisemin içinde küçük bir kese var acil durumlar için ayrılmıştır.

Parmaklarım elbisenin ağzını karıştırıyor, küçük kabı çıkarıp değerli haplarımı ortaya çıkarıyorum. Ama paniğim hâlâ çok yoğun. Açıp hapları çıkarmaya çalışırken parmaklarım titriyor.

Ve onlara ulaşmaya o kadar odaklanmışım ki sinsice yaklaşan figürü duymuyorum. Bahçede benimle birlikte başka birinin daha olduğunu ancak kolumda bir el hissettiğimde fark ediyorum.

Ani dokunuşla sıcıyorum, haplarım yere yuvarlanıyor, kaplarından dökülüyor.

"Hayır, hayır," diye başımı sallıyorum, nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Şimdi, burada neyimiz var?" Kolumu sıkıca tutarken sesi , haplarımı toplamak için eğilmeme izin vermiyor.

"Bırak beni," fısıldadım, intikamını almak için burada olduğunu biliyordum. Ve ben de alacağım. Haplarımı aldığım sürece her şeye katlanırım.

Sadece bir tane lazım.

"Yaptığın şey için seni affedeceğimi düşünmedin, değil mi? güneş ışığı?"

Cesaretimi toplayıp başımı kaldırıyorum, uzuvlarım panik atakla burun buruna geldiğimden beri kalan adrenalinle hâlâ titriyor.

Kendini . Artık takım elbisesini giymiyor. Onun yerine, kaslı vücuduna oturan siyah bir tişört giydi.

boyutlarımızdaki eşitsizliği daha da vurgulamaktadır.

Ve bana neler yapabileceğini.

"Şunu alayım, sonra konuşabiliriz."

Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama parmaklarını tenimin üzerinde sıkıdığı için nafi. Elleri o kadar büyük ki, kaçamayacağımdan emin olmak için kolumun tamamını kolayca çevreliyor.

"Lütfen," kelimeleri ağzımdan dökülüyor, utanç verici bir itiraf, ama beynim hapları arzuladığında -hayır, talep ettiğinde- gerekli.

"Hmm," sırtıyor ve kabı almak için eğiliyor.

"Xanax," etiketi okuyor, yüzümü incelemek için döndüğünde bir kaşını kaldırıyor. "Demek küçük mükemmel bayan Xanax alıyor," diye söyleniyor.

"Onu geri ver," diye haykırıyorum, gözlerim elinde tuttuğu hapa sabitlenmiş, zihnim olan cehennemden kaçmama yardımcı olabilecek tek şey. "Lütfen, geri ver," diye fısıldıyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemeye içerliyorum, beni en zayıf anımda yakalamasından nefret ediyorum, ama yine de vücudumun benimle savaşma şeklini görmezden gelemiyorum, zihnim onları almazsam başlayacak olan kabusun keskin hatırlatıcılarını gönderiyor. Benimle tam bir çöküş arasında duran tek şey onlar ve bunun için... Her şeyi yaparım.

Bu kırılganlık gösterisi onu etkiledi mi bilmiyorum ama sonunda avucunu uzatıyor, ortasındaki hapi.

Kaptığım gibi ağzıma atıp yutarken düşünmüyorum bile. Gözlerimi kapatıyorum, sakinliğin üzerime çökmesini beklerken içimden rahat bir nefes kaçıyor.

Ne kadar süre böyle durduğumu bilmiyorum, gözlerim kapalı, ağzım açık, sadece nefes alıp veriyorum. Etkisi yavaş yavaş geliyor, ama geliyor ve nihayet gözlerimi açıp azılı düşmanım ile yüzleşecek kadar kendime geldiğimde beni ilahi bir iç huzurla ödüllendiriyor.

"Ne istiyorsun?" Kendimi biraz daha kontrol ederek ona tükürdüm. Artık istediğimi elde ettiğime göre, bana bir saldırının sancılarının daha kötü bir şey yapamayacağını biliyorum.

Yüzünde eğlenen bir ifade , beni bir aşağı bir yukarı süzerken yavaşça kıkırdıyor.

"Senin ne kadar küçük bir bağımlı olduğunu bilen başka biri var mı?"

"Ben bağımlı değilim."

"Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin," diye kaşlarını çatıyor. "Baban bu eğlencene ne derdi acaba?" diye söyleniyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Tehdidi karşısında gözlerim açılıyor ve ona başımı sallıyorum.

Kahretsin, ama bu en kötü şey. Eğer babam haplarımdan haberdar olsaydı, sadece onları almamı kalmaz, aynı zamanda onları alabileceğim bir yer bulamayacağımı da garanti ederdi.

Ve hapsiz bir hayat. Hayır, hapsiz bir gün. Kahretsin, onlarsız bir saat bile beni zihinsel ve fiziksel cehennemden kurtarabilirdi.

"Ona söyleme," diyorum, "lütfen," diye ekliyorum, çünkü bu kelime onun üzerinde harikalar yaratıyor gibi görünüyor.

İstediği buysa ona yalvarmaya hazırım. Hatta

babama haplardan bahsetmediği sürece şakam için özür dileyeceğim.

Ama korkmuş bile artık kafamın üzerinde bir şey olduğunu fark edebiliyorum ve şüphesiz beni yola getirmek için bunu kullanmaya devam edecek.

Alternatif ne ? Çünkü o haplar olmadan. Hayır, bu söz konusu bile olamaz. Onlarsız yaşayamam. Onlar olmadan *bir* gün bile dayanmaktansa kendimi öldürmeyi yeğlerim, beni bekleyen ıstırapı bilerek, zihnim en büyük işkencecim.

"Belki," diye omuz silkiyor, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi hâlâ koruyor. "Ama az önce yaptığın şeyden sonra sana neden yardım edeyim ki?"

Beni köşeye sıkıştırdığını fark ederek dudaklarımı büzüyorum. Özellikle de ona yaptığım şeyden sonra babama ispiyonlayacağından hiç şüphem yok.

Yaklaşan kâbus karşısında gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıyorum. Kendimi onun önünde dizlerimin üzerine çöktürdüm.

"Lütfen." Ciddi olduğumu anlaması için başımı öne eğiyorum ama ellerim hâlâ kenetli, tüm varlığım bu teslimiyet jestine isyan .

"Lütfen ona söyleme."

"Tanrım, ama dizlerinin üzerinde evindeymiş gibi görünüyorsun, gün ışığım," diye gülüyor.

Ben.

Yaklaşarak çenemi elleriyle kavradı ve beni yukarı bakmaya zorladı.

Onu.

"Söyle bana, sana neden yardım edeyim?"

Beni çıldırtan o orantısız gülümsemesi, tüm yüzünün canavar gibi görünmesi, yara izinin çıkıntılarının belirginleşmesi ve kendi kişileştirilmiş kabusum gibi görünmesi.

"Sana yalvarıyorum," diye kelimeleri gıcırdatıyorum, bu aşağılanma karşısında fiziksel bir acı duyuyorum.

"Bana yalvarıyor musun?" diye soruyor, parmakları çenemin üzerinde sıkılaşıyor. "Ne kadar naziksin," diyor, başparmağı aniden dudaklarımda. Hiç şefkat göstermeden dudaklarıma bastırıyor ve onları ayırıyor.

"Bunda benim çıkarım ne?" Bana tepeden bakarken gözleri kararmış gibi görünüyor, cüssesi bulunduğum yerden daha da korkutucu.

"Ne... ne istiyorsun?" Bu noktada sadece sahte bir güven olsa da sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Beni normal bir insan gibi yaşamamı sağlayan tek şeyle tehdit ediyor. Ve bunun için *her şeyi* yapabileceğimi kendime itiraf etmekten korkuyorum.

Ve o da bunu görüyor, ağzı yavaşça yukarı kıvrılıyor, sinsî bir gülümseme *herkesi* bu korkunç manzara karşısında ağlatabilir.

"Gerçekten ne istiyorum?" diye duraksıyor, sırtıyor. Beni oyaltıyor kaçınılmaz olanı erteleyerek. Ve bu konuda mükemmel bir iş çıkarıyor, çünkü yarı yüksek durumumda bile, bir parça endişenin yükseldiğini hissedebiliyorum.

Onun kibirli yüzüne bakarken ellerim yumruk olmuş durumda.

"Bana dizlerinin üzerinde ne kadar iyi olduğunu göster, ben de babana söylemeyeyim." Kaşlarını beklentiyle bana doğru kaldırıyor ve ben şaşkınlıkla ona .

"Ne demek istiyorsun?" Kalbim göğsümde deli gibi atmasına rağmen usulca soruyorum.

Bunu isteyeceğini zaten bilmiyor muydum?

"Beni yaraladın, günışığım!" Acı çekiyormuş gibi yaparak avuçlarını göğsünün üzerinde gezdiriyor. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Sıkımi çıkarmanı ve bana dizlerinin üzerinde ne kadar iyi olduğunu göstermeni istiyorum," diye sırtıyor.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor, avuçlarım terliyor, tüm varlığım bir saldırının eşiğinde.

Bunu yapamam. Yapamam. Ama başka seçeneğim var mı? Eğer babama söylerse, haplarımı asla alamayacağımdan emin olacak. Daha da kötüsü, babam hiç şüphesiz müstakbel kocama da haber verecektir ve bu... Buna izin veremem.

Kabul ediyorum dediğim andan itibaren hayatımın cehenneme döneceğini zaten biliyorum ama en azından haplar bunun yükünü taşımama yardımcı olacak. Onlar olmadan.

"Hayır mı? İyi," diye omuz silkiyor ve babamı aramak için telefonunu çıkarıyor.

"Yapacağım," derken kelimeler ağızımda acı bir tat bırakıyor.

Ve böylece bir kez daha tüm seçeneklerimin elimden alındığı bir konuma - zaten çok fazla seçeneğim de yoktu.

Tanrım, doğru şeyi mi yapıyorum? Bu değer mi? Çünkü biliyorum ki bu onun için ona yaptığımın intikamından başka bir şey değil.

Yine de tam bu düşünce geldiğinde, buna değdiğini anlıyorum. Haplar buna değer.

Onlar her şeye değer.

"Ne bekliyorsun o zaman?" Sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"mısın..." Pantolonunu işaret ederek devam ediyorum, yüzümde bir kızarıklık oluşuyor.

"Ve bütün işi senin için mi yapacağım?" Başını sallıyor, kollarını bir kez daha göğsünde kavuşturmuş, beni dikkatle izliyor ve bir sonraki hamlemi bekliyor. Kendimi çelikleştiriyorum, bundan önce bir hap almayı başardığım için biraz minnettarım.

Bu da benim buna dayanma olasılığımı artıracaktır.

Titreyen parmaklarımla kemerine uzanıp çözüyorum. Hâlâ daha önce giydiği elbise pantolonunu giyiyor ve malzeme onun çoktan sertleşmiş olduğunu fark etmeyi kolaylaştırıyor, sikinin dış hatları biraz ürkütücü.

Fermuarı kurcalıyorum, aletini avuçlamak için içeri uzanırken aklım milyonlarca yerde.

"böyle, günışığım. Şimdi çıkar ve ağzına sok," diyor avuç içim sıcak etine değerken.

Ve sıcak. Sanırım bunu düşünmek için hiç durmamıştım, onunla ilgili diğer her şey çok soğuk ve acımasızdı.

Parmaklarımla çevresini dolaşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Pantolonundan çıkardığımda nedenini anladım.

İçgüdüsel olarak, bu manzara karşısında dudağımı ısırdım.

Kocaman bir şey. Kalın ve damarlı, bana doğru seğirirken çok kızgın görünüyor.

"Öylece bakıp duracak mısın?" Başımı kaldırdığımda beni kısık gözlerle görüyorum, sanki her an kaçıp gideceğime inanmış gibi. Telefon hâlâ elinde, kolunun kıvrımından bakıyor, neyin tehlikede olduğunu sürekli hatırlatıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, zorlukla yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bunu yapabilirim.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken iki elimi de sikiinin üzerine koydum. yüzümü ona doğru çeviriyorum. Gerektiğinden fazla düşünmeden ağzımı açtım ve dudaklarımı başının üzerine kapattım.

Tadı düşündüğüm kadar kötü değil. Dilim onun etiyle temas ettiğinde sadece bir parça tuzluluk .

"Siktir," diye mırıldanıyor ve yanlış bir şey yapmış olmaktan korkarak hızla başımı kaldırıyorum.

Gözleri kısık, dudakları hafifçe aralanmış ve ben bunu bir şeyleri doğru yaptığım anlamına alıyorum. Bu ne kadar çabuk bitirirsem, o kadar çabuk unutabilirim.

Unut onu.

Onu ağzımın içine doğru iterken ellerim garip bir şekilde şaftı kavıyor, dişlerim hafifçe derisini sıyrıyor.

"Diş yok," diye tıslıyor, başımı geriye çekerken eli aniden saçlarımda. "Sikimi ısırp koparmayı aklından bile geçirme." Telefonu önümde sallıyor, tehdidi açık.

Biraz kaşlarımı çattım. Bunu yapmak istememiştim. Elbette onu iğdiş etmekten başka bir şey istemezdim ama bu onu babama haplarımdan bahsetmeye daha da hevesli hale .

Yavaşça başımı sallıyorum, o da homurdanıyor, eli saçımdan ayrılıyor ve beni yaptığım işe dönmeye zorluyor.

Nasıl ilerleyeceğimden biraz emin değilim ama kafayı ağzıma geri sokarken dişlerimi dudaklarımla maskelemek için elimden geleni yapıyorum. Ağzımı sonuna kadar açıyorum ve olabildiğince büyük bir kısmını ağzıma sığdırmaya çalışıyorum. Aletin başı boğazımın arkasına ulaştığında duruyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesini yükseltmesi beni şaşırtıyor ve gözlerimi onunkilere .

"Lanet olsun, işe yaramazın tekisin, değil mi?" Kelimeleri gıcırdatıyor, parmakları saçlarımda, o kadar sert çekiyor ki kafa derim acıyla yanıyor. Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum, ona bakıyorum ve benden ne istediğini anlamaya çalışıyorum.

Başımı geriye doğru tutuyor, aleti ağzımdan kayıyor ve ardında tükürük izleri bırakıyor.

"Tüm güzelliğine rağmen o sert dudaklarınla bir erkeğin sikini gevşetiyorsun," diye şaka yapıyor, yüzünde hastalıklı bir gülümseme. Eğilip yüzünü benimkine yaklaştırarak fısıldıyor: "Bütün işi erkeğin yapmasına izin veriyorsun, değil mi?

Gün ışığı mı? Sadece arkana yaslanıp bacaklarının arasına girmelerine izin veriyorsun, değil mi?" diye kulağıma fısıldıyor, sesi neredeyse acı verici.

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey, savurmak o kadar çok hakaret var ki. Ama yapamıyorum. Sırrım onun elindeyken olmaz.

Onun yerine başımı hafifçe sallayarak acı veren tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum.

"Bana nasıl emdiğini göster, günüşiğim. Düzgünce," boğazından alçak sesle konuşuyor, sesinin bası beni titretiyor. "Bana o güzel ağzının nasıl çalıştığını göster, çünkü başka bir şey için iyi değil," diye kıkırdıyor.

Aşağılanmışlık yanaklarımı yakıyor ama bunu ona gösteremem. , ama hiçbir şey yapamıyorum.

Gerçekten yakalandım.

Arkasına yaslanıp devam etmem için başını sallıyor.

Daha önceki tüm kabadayılık gösterilerime rağmen, şimdi biraz korkuyorum. Çünkü ne yaptığımı bilmiyorum ve eğer doğru yapmazsam babamı arayacak.

Anna ve Lindsay'in yıllar boyunca söyledikleri her şeyi düşündüm ve hiç dikkat etmediğim için biraz boş çıktım.

Başımı kaldırıp onu beklerken görüyorum, kaşları hafifçe kalkık, yara izinin çıkıntısı gecenin sert ışığında daha da belirgin.

Sertçe yutkunarak dikkatimi sikine veriyorum, ellerimi sikinin etrafında sıkıyorum ve tekrar ağzıma götürüyorum. Dilimin başıyla oynamasına izin veriyorum, bir yandan da doğru bir şey yapıp yapmadığımı anlamak için onu ve tepkilerini izliyorum.

Başının altındaki bir noktayı yaladığımda nefesi kesiliyor ve yumruklarının aniden sıkıldığını görüyorum. Bunun işe yarayabileceğine ikna olarak, dişlerime dikkat ederek başını ağzımın derinliklerine çekmeden önce o bölgeyi yalamaya ve gıdıklamaya devam ediyorum.

"Siktir," diye , beni ileri iterken saçlarımda, siki daha derine giriyor. Kalçalarını yüzüme doğru iterek, "İşte bu, günüşiğim, bunu çok güzel em," diye homurdanıyor.

Başı boğazımın arkasına temas ediyor ve öğürüyorum, onu kendimden uzaklaştırırken ellerim hemen kalçalarında. Beni sikiyle boğmaya çalışırken nefes almakta zorlanıyorum.

Beni sabit tutarken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor. Avuçlarını başımın arkasına doğru açarak geri çekilmeme izin vermiyor. O aletini ağzıma sokup çıkarıyor, hızını artırdıkça nefesi sertleşiyor, ağzımı daha da sert sikiyor.

Isırma dürtüsü çok baskın, ama korkunç sonuçlara katlanmadan bunu yapamayacağımı biliyorum, yüzden sadece alıyorum. İçime girip çıkmaya devam ederken kendimi orada kalmaya zorluyorum.

Sonunda hareketlerini yavaşlattığında bana bakıyor, başparmağını yanağımda döndürürken eli yüzüme geliyor, dudaklarımın arasından geçirip onları daha geniş açmaya zorlayana kadar ağzıma yaklaşıyor.

"Bir siki bile çalıştıramıyorsun ama bir erkeği çalıştırmak istiyorsun," diye eğlenerek bana baktı.

Tükürük çenemden aşağı akıyor, o da tükürüğü silip süpürüyor, kendi eline alıp uzunluğunu aşağı yukarı yumruklarken sikinin üzerine köpürtüyor.

"Gözlerini benden ayırma, günışığım," diye emrediyor ve ben de yapıyorum. Başımı kaldırdığımda onu öfke ve arzunun karışımıyla bana bakarken buluyorum. Gümüş gözleri gecenin karanlığında simsiyah görünüyor, irisleri göz bebeklerinden ayırt edilemiyor.

Aletini aşağı yukarı hareket ettirmeye devam ediyor, göz teması kurdukça hareketlerinin hızı artıyor.

Bir anda yüzüme ılık sıvı fışkırdı. İrkildim, geri çekilmeye çalıştım. Ama ona bir kez bakınca bundan hoşlanmayacağını anladım. Bu yüzden yüzüme daha fazla döl damlası fışkırırken kendimi sabit tutuyorum.

"Aferin kızıma," diye gürlüyor, başparmağı hâlâ yanağımda, ağzıma itmeden önce döllerini etrafa saçıyor.

Beni dölüyle beslemeye devam ederken bile gözlerinin içine bakmaya devam ediyorum, tadı biraz acı ama düşündüğüm kadar nahoş değil.

Bir anlığına, bakışlarında kendimi kaybederken her şey yok oluyor. Yara izi bile fark edilmiyor, gözlerinin yoğunluğu neredeyse bağımlılık yapıyor.

ağzını kulağıma dudakları sinsî bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Nefesini tenimde hissedebiliyorum, etkisi anında

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Titriyorum ve bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

"Kontrol et dostum," diye hışırıyor, sesi duyularıma erimiş lav gibi geliyor. "Şimdi kim dölle kaplandı?"

Bu sözleri söyler söylemez yanımdan uzaklaştı. Pantolonunun içine giriyor, arkası dönük bir şekilde geri çekiliyor.

Kelimelerimi bir anımı alıyor ve bunu neden yaptığını anladığımda -benim için en büyük aşağılanma- yardım edemiyorum ama arkasından bağıriyorum.

"Siktir git, göt herif!"

Beni duymuyor. Ya da duysa bile umursamıyor.

Dizlerim ağrıyor, yerdeki küçük çakıl taşları etime işliyordu. Yüzümde ve saçımda hâlâ döl izleri var. Dudaklarım şişmiş ve kabarmış, yüzüm kızarmış ve gözlerim yaşarmış.

Ama içimde hissettiklerimin yanında bu hiçbir şey. Nasıl ile karşılaştırıldığında bana hissettirdi.

Ayağa kalktığımda utanç içimi daha da yakıyor, elbisemin altından hava bacaklarımın arasındaki ıslaklığı daha da aşağılayıcı hissettiriyor.

Beni en kötü anımda yakalamasından nefret ediyorum. Sırrımı bilmesinden ve artık beni kontrol edebilmesinden nefret ediyorum. Ama her şeyden çok, bir parçamın buna kayıtsız kalmamasından nefret ediyorum. Bir parçam... hoşlandı.

Ve bu en kötü suçtur.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

BASS

"Nereye gidiyoruz? Dans derslerim ters yönde!" Skandala uğramış bir şekilde talep ediyor. Ellerini arabanın camına dayamış

Dışarıya bakıyor, yanlış yöne gittiğimizi görünce kaşlarını çatıyor.

Şans eseri ya da değil, şoförü bir gün önce hastalandı ve şimdi o izin deyken onu gezdirmek bana kaldı.

Hay sikeyim! Bu tam da ihtiyacım *olmayan* şeydi. Küçük Bayan Şımarık'a sınırsız erişim sadece başımı daha fazla belaya sokacak.

Ellerimi direksiyona kenetliyorum, dün geceki felaketin anısı hala zihnimde taze.

Böyle bir tepki vereceğimi hiç düşünmemiştim ama yine de kendime engel olamadım. Onu o cılız küçük çocuğa sarılırken gördüğümde değil, kucağında çok mutlu görünüyordu.

Eğer daha önce onun küçük şakalarını ve istifa etmem için beni utandırmak istemesini görmezden gelseydim, o çocuğun ona dokunduğunu gördüğümde

-Ve daha da kötüsü, onun dokunuşu kabul etmesi.

Zihnime öfkeli bir sis çökmüştü ve onu almaktan başka bir şey istemiyordum. Onu almak ve o çocuğun ellerinin tüm izlerini vücudundan silmek.

Yere düşürdüğü hapları fark ettiğimde, bir açık yakaladığımı .

Ve ben de bundan sonuna kadar yararlandım.

Kahretsin, ama bana ne oldu bilmiyorum, ama o anda onu herhangi bir şekilde işaretlemek için her şeyi yapabilirdim.

Benden nefret etmesini istedim. Benden nefret etmesini istiyordum ama başka bir şey daha istiyordum.

O güzel gözlerinde, tüm şatafat ve cazibenin ardında, dünyaya gösterdiği cephenin ardında saklı gibi görünen bir şey.

Onu görmek istedim.

Savunmasız. Açıkta.

Benim merhametimle.

Beni ve fevri davranışlarımı sikeyim.

Hayatımda hiçbir şeye bu kadar içgüdüsel tepki verdiğimi

sanmıyorum. Hiç kıskanç bir adam olmadım.

Hiç gerçek bir ilişkim bile olmadı. Benim yaptığım şeyi yaptığınızda, buna katlanacak birini bulmak zordur. Özellikle de Sabahın dördünde kanlar içinde buzdolabını karıştırıp lanet olası bir bira aradığını görse polisi aramayacağın biri.

Ona bana tamamen yabancı olan şekillerde tepki veriyorum.

Ama en önemlisi, oral seks için bile prezervatif *hiç* gitmedim. Onun ününü bildiğim halde bunu aklımdan çıkarmış olmam bile şaşırtıcı.

Daha önce *hiç* dikkatsiz olmamıştım. Asla.

Ve onu başka bir erkeğin kollarında görmek, tedbiri elden bırakmam için sadece bir saniyemi almıştı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bir de odadaki diğer fil var. Bana sakso çekmesi için ona şantaj yaptığım gerçeği. Ama, Tanrım, eğer çıplak sikimin üzerindeki ağzı şimdiye kadar hissettiğim en yoğun şey olmasaydı...

O güzel dudaklarını sikimin etrafına sarılmış olarak görmek için aşağıya baktığımda hissettiğim yüksek hissi tarif edecek kelimeler olduğunu sanmıyorum. Kahretsin, onu ilk gördüğüm andan beri bunun hayalini kuruyordum. Bunun gerçeğe dönüşmesi...

"Beni nereye götürüyorsun?" O ateşli gözlerini bana çevirerek tekrarlıyor ve lanet olsun yine sertleşmedim.

Bir bakıma, onu bir kez tattığımda sistemimden atacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi, kafamın içine daha da çok girdi.

Ona bakıyorum ve tek düşünebildiğim arka koltuğa yayılmış olduğu, sikimin amında olduğu ve zevkle inlerken dudaklarında benim adımın olduğu.

Onu evcilleştirmek istiyorum. İçindeki kötü kızı sikip atmak ve...

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, ona karşı olan çekiciliğimi çok zorlandığımı fark ediyorum.

Ama bu cazibe bile değil. Bu başka bir şey. Takıntıya varan bir şey, çünkü onun tatlı dudaklarını düşünmediğim bir dakika bile yok ve...

Yüksek sesle inledim.

Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor olmalı ve onun benden hoşlanmaması beni hasta bir piçmişim gibi daha da sertleştiriyor.

Huzursuzlandığında tek söylediğim "Göreceksin," oluyor ve ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Uzun bacaklarının giydiği etek tarafından nasıl zar zor örtüldüğüne ya da koltuğunda her kayışında külotuna nasıl küçük bir göz atabildiğime ve...

Acı verici bir şekilde sertleştim, aletim fermuarımı zorluyor ve hiçbir rahatlama bulamayacağımı biliyorum. Onun gizli bağımlılığını tekrar başının üzerinde tutmadıkça ve bunu yapmak istemiyorum. Bir daha olmaz.

Hayır, bir dahaki sefere bana kendi isteğiyle gelecek ve onu becermem için bana yalvaracak.

Sadece kendimi kontrol altına almalıyım ki dün geceki gibi tekrar batırmayayım. Ondan hoşlanmadığım halde, karakterime aykırı davranmama neden oluyor.

Belki de uzun zamandır biriyle yatmadığım içindir. Ya da belki de sadece uhrevi güzelliğidir, çünkü dünyada onun mükemmel biçimli bir kadın örneği olduğunu kabul etmeyecek kimse yoktur. Kahretsin, şüpheliyim onun muhteşemden başka bir şey olduğunu söylemeye cüret edecek kimse yok.

Evet, olmalı. Güzelliği beynimi karıştırıyor olmalı, çünkü onun gibi bir zebaniden hoşlanmamın imkanı yok.

Şımarık, kaba ve düpedüz edepsiz.

At meni şakası ve internette dolaşan sıırılsıklam halimi gösteren çok sayıda video bana bunu anlatmalı.

Yüzde doksan olumsuz niteliklere sahip olsa bile, onda hala birinin gelmeye cüret edeceğini düşünerek çıldırmak istememe neden olan bir şey var ona yakın. Ona sarıldığı için o çocuğu öldürmeye hazırdım.

Bu normal değil.

Bir kliniğin otoparkına yanaşıyorum, arabadan inerken ereksiyonumun görünmemesi için pantolonumu düzeltiyorum.

Sonra onu sürükleyerek laboratuvara götürdüm.

"Burada ne işimiz var?" Buranın bir sağlık kliniği olduğunu görünce kaşlarını çatıyor.

"Test yaptıracaksın," dedim ona, hiç de nazik olmayan bir şekilde. "Test mi? Ne demek istiyorsun?"

"," diye .

Kapıyı açıp hızlıca iki form alıyorum ve onun doldurduğu formu yakından izliyorum.

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklar?" Küçük yazıyı okuyunca kaşlarını çatıyor. "Neden?" Bana bakıyor ve sikişiyor. Eğer melekler yeryüzüne inecek olsalardı, ona benzerlerdi. Ama bu kadar kötü olmayacaklarından eminim.

"Bana garip bir şey vermediğinizi bilmem gerekiyor," diyorum formu ondan alıp tüm hastalıklar için test kutularını işaretlerken.

"Belki bana bir şey vermişsindir," diye kıs kıs gülüyor ve burnunu yukarı kaldırıyor. Ben.

"Sanki," diye . "Güzel ağzın uzun zamandır bulduğum tek yer. zaman." Yüzünü bana doğru çevirirken çenesini kavıyorum. "Ama aynı şey senin için söylenemez." Bu sözleri yüksek sesle söylerken dişlerimi sıkıyorum, bir başkasının ona dokunması ya da daha kötüsü onun bu dokunuşu karşılması düşüncesi beni çileden çıkarıyor.

"Sen bir pisliksin," diye tıslıyor bana, sonunda pençelerini göstererek.

"Fark ettiğin iyi oldu, *günüşiğim*," diyorum eğilip ona Bir dokunuşun hayaleti, dudaklarım onunkilerde geziniyor, nefesim dudaklarında. Ama gidemem. Hayır, daha ileri gidemem. Çünkü o dudakların tadına bir kez bakarsam, sırt üstü yatıp bacaklarını açacağını biliyorum. Kim izliyor.

Lanet olsun! Kendimi kontrol altına almalıyım.

Formu resepsiyona götürüp kan aldırma için çağrılana kadar bekliyorum. Sıra Gianna'ya geldiğinde ise yanından ayrılmıyorum ve her adımını izleyerek kan alma işlemini gerçekleştirdiğinden emin oluyorum.

Arabaya geri döndüğümüzde sessizdi ve bana sessizce öfkelenildiğini fark ettim, bu yüzden patlamasının yakın olduğunu bilerek zamanı gelene kadar bekledim.

"Senden nefret ediyorum," tükürüyor bana, kanının alındığı kolunu tutarken.

"Hislerimiz karşılıklı," diye sırtıyorum ona.

"Gerçekten mi? Durduğum yerden hiç de öyle görünmüyordu," kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bilirsin, dizlerimin üzerinde, sikişirken içimdeyken ağzı," diye iğrenç bir ifade takınarak ondan ne kadar iğrendiğimi göstermeye çalışıyor.

"Ama de bu zaten. Sen sikişmek için iyisin. Başka bir şey için..." Sözümü kesiyorum, yüz hatlarındaki hızlı öfkenin tadını çıkarıyorum.

"Vay canına, sikini yalaması için birine şantaj yapmak zorunda kalan adam" dedi, ağzının köşesi kıvrıldı. "Bu yüzden uzun zaman oldu, değil mi?"

A

Yüzünde acımasız bir gülümseme belirir. "Bu suratla birini sana sakso çekmesi için zorlamalısın."

"Dikkatli ol, *günüşiğim*," diye uyarıyorum onu.

"Ama sadece bu, değil mi?" beni kışkırtmaya devam ediyor ve bundan ne kadar zevk aldığını görüyorum. Oturduğu yerde bana doğru eğiliyor, yavaşça, neredeyse şehvetli bir şekilde hareket ederken yüzü benimkine . "Fahişeler bile senin paranla alay ediyor, değil mi? *Kim* buna bakmak isteyebilir ki?" Parmağı

alınımın üstündeki yara izini takip etmek için yukarı çıkıyor.

Sertleşiyorum, bana dokunuşu son damlaydı.

olduğunu , onu koltuğa doğru itip üstüne yerleşirken elim boynundaydı.

"Ne oldu *it herif*?" diye kirpiklerini kırıştırıyor bana. "Beni şimdi becereceğini söyleme sakın? Sırrımı babama söylememek için bir sonraki adım bu mu?"

Ellerim boğazındayken bile bana doğru eğiliyor, dudakları kulağıma yaklaşıyor.

"Yap . Becer beni. Kim bilir, belki hoşuma bile gider," diye alay ediyor ve dili kulağımın lobunu yalamak için dışarı çıkarken duraklıyor. "Ya da belki sana daha fazla cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırırım. Neden öğrenmiyorsun?" Baştan çıkarıcı bir sesle soruyor ve sikime mükemmel bir sinyal göndermezse lanet olsun.

Onu uzağa fırlatmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum, kendi koltuğuma otururken Emniyet kemerimi bağlıyorum ve onun koltuğuna yayılışını, elbisesini biraz fazla yukarı kaldırışını, külotunu görmezden gelmeye çalışıyorum...

Başım belada.

"Ben . Sana bunu zaten söyledim," diyerek Cisco'nun geri çekilmesini sağlamaya çalışırken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bass," bana adımla hitap ediyor, bu neredeyse hiç yapmadığı bir şey.

"Benedicto sadece bu hafta birkaç toplantı yaptı. Yakında birini bulacaktır ve bunun olmasını göze alamayız, değil mi?"

"Guerra'ya neden bu kadar karşısın? Çünkü bu artık bir oyun gibi görünmüyor Cisco. Kişisel görünüyor."

"Benim beni ilgilendirir," diyor, sesi kısık. "Bunu bilmek sana düşmez. Tek yapman gereken emirlere uymak ve lanet olası işini yapmak.

Bir srtğ sikmenin nesi bu kadar zor, amca? Eteğini kaldır, onu becer, mahvet ve bitti."

Gianna'ya sürtük demesi beni neden bilmiyorum ama kızdırıyor. Özellikle de onun düşüşünü tüm dünyanın görmesi için nasıl yayınlamam gerektiğini detaylandırmaya devam ederken.

Başından beri görev konusunda endişeliydim ama şimdi...? "Ve sana yapacağımı söyledim, ama kendi hızımda. Merak etme. Çok iyi bir "Telefonumu yatağın üzerine fırlatıp kapatırken, halka açık bir gösteri," diyorum.

Kahretsin, ama Cisco görevi bitirmem için durmadan arkamdaydı. Ve ona söylediğim gibi, bunu yapacağım. Eninde sonunda. Ama benim şartlarımla olacak.

Yine de, küçük şımarık hanımefendiyi becermek tüm fantezilerimin hayata geçmesi olsa bile, bunu herkesin önünde yapmak konusunda biraz isteksizim. Onun ne kadar iğrenç biri olduğunu biliyorum. Guerra ile aramızdaki düşmanlığı da biliyorum. Yine de bu konuda şüphelerim var.

Siktir!

Beni parmağında oynatıyor, orası kesin. Belki de onu becerirsem olaylara biraz daha objektif bakabilirim.

Bu şehvet. Onu bu kadar arzuladığım için kendimden nefret ettiğim gerçeğiyle daha da güçlü hale saf, katıksız şehvet.

Balkonun kapısını açıp parmaklıklara yaslanıyorum, gecenin temiz havasını içime çekiyorum ve bir sigaram olmasını diliyorum. Kesinlikle hafifletirdi

İçimde hissettiğim bu boşluğu. Ama hapishanedeyken, biri bana bir hafta hastanede kalmama neden olan sahte bir ilaç sattığında, onlara tövbe etmiştım. Kim?

İçine ne tür bir zehirli madde koyduklarını bilmiyordu ama bu ne ilk ne de son girişımdı.

Bu görevin tek iyi yanı, aklıma yeni bulduğum zgrlğmden uzaklaştırmış . Sadece beş yıl içinde dünyanın ne kadar değiştiiğini düşünmek için bana *hiç* zaman vermedi. Yine de bu, bu görevi tamamlamanın bende yarattığı huzursuzluğu ortadan kaldırmıyor.

Patronumun verdiği bir emri bir kez bile sorgulamadım. Sorgulamak zorunda da kalmadım.

Ama şimdi? Gianna hakkında bildiklerime ve diğer insanlara nasıl davrandığını ilk elden görmeme rağmen, bir parçam onun aşığılanmasını tüm dünyanın görmesi için yayınlamaya hevesli değil.

Yine de tüm rağmen, bağlılığım her şeyden önce ailemedir. Diğer her şey ikinci plandadır.

Benim ona olan ilgim ikinci planda.

Aşağıdan küçük bir ses geliyor ve eğildiğimde küçük şımarık geceye adım attığını, bahçede parmak uçlarında ilerleyerek sağa sola baktığını görüyorum.

Neyin peşinde?

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, ben hala. Ya biriyle buluşuyorsa?

"Lanet olsun!" Mırıldanarak odadan dışarı fırladım ve onun peşine düştüm.

Gecenin bir yarısı bir çocukla gizli gizli buluştuğu düşüncesi beni neredeyse delirtiyor. Bu yüzden adımlarımın hızını artırıyorum, bir yandan da en az onun kadar gizli olmaya çalışıyorum.

Bahçeyi geçerken, arazinin diğer ucunda onu tekrar görüyorum. Çite doğru eğilmiş, yerden bir şey alıyor.

Aşk mektubu mu? Daha fazla uyuşturucu mu?

, hayal gücüm her türlü senaryoyla dolup taşıyor, hiçbir ruha halime hiçbir şekilde yardımcı olmuyor. Tek istediğim onun yanına gidip onu kendime çekmek ve bana *kiminle* buluştuğunu söylemesini talep etmekten değil.

Ve sonra onu öldürmek.

Lanet olsun! Bir sivili öldürmenin beni nereye getirdiğini görmüştüm ama yine de bunu yapmayı düşünüyorum. Tekrar tekrar. Onu baştan çıkarmak için kadar gerekiyorsa.

Onun durduğu yere yaklaşıyorum, kendimi hâlâ gölgelerden uzak tutmaya çalışıyorum.

Şeffaf bir geceliğin üzerine pembe bir bornoz giyiyor. Ama tenini örten tüm o malzemeye rağmen, göğüslerinin dış hatlarını, meme uçlarının neredeyse transparan elbiseden nasıl göründüğünü görebiliyorum.

Ve böylece, ağzımı o cömert kürelere dayadığım parti gecesine geri döndüm. Tenini emdiğimde, sıcaklığı ve tadı dilime kazınmıştı.

Tam ne yaptığını görmek için sabırsızlanmaya başlamıştım ki sırtını güçlendiriyor, birkaç adım geri atıyor ama hâlâ yere bakıyor. Ancak hafifçe sağa doğru hareket edip çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktüğünde nihayet ne yaptığını görebiliyorum.

"Lanetleneceğim," sözcükleri kendime engel olamadan ağzımdan çıktı.

Yere çömelmiş, yüzünde şimdiye kadar hiç görmediğim bir ifade var. Memnun görünüyor. Dudakları yukarı doğru çekilmiş.

Zahmetsizce gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. Gecenin karanlığında bile neşeyle parıldadıklarına bahse girebilirim. Üzerinde bir hafiflik var beni büyüleyen özellikler. Sadece fiziksel güzelliğin ötesine geçiyor -Ve bu onda fazlasıyla var.

Hayır, onda şimdi, kendi halindeyken kalbimi hızlandıran bir şey var.

Etrafı çimenlerin yeşiliyle çevrili ve ay ışığıyla yıkanan bu kadın, göklerden inmiş bir orman perisine benziyor. ölümlüler ve onun güzelliğine bakmalarına izin ver.

Çünkü onun gülümsemesini izlemeye devam ederken, nabzımın ihtiyaçla zonklamasına neden olan o lanet olası kör edici gülümsemeyi, bunun imkansız olduğunu fark ediyorum.

Birinin böyle görünmesi için.

Yüzündeki kötülük gitmiş, sanki başka bir Gianna'ya bakıyor gibiyim.

Hepsi de yavru kediler yüzünden.

Gördüklerimin gerçek olup olmadığından emin olamadığım için gözlerimi ovuşturma dürtüsü *bastırıyor*.

Üç küçük kedi yavrusu, Gianna'nın önlerine koyduğu kaptan yemek yerken birbirlerine sokulmuşlar.

Yiyeceklerine o kadar odaklanmışlar ki, onun kendilerini sevmesine bile izin veriyorlar.

Beyaz bir kedi yavrusunun tüylerini usulca okşuyor, yüz hatları o kadar dingin ki sanki tamamen farklı bir insan. Yüz hatlarını gölgeleyen kötülük ve sürekli çatık kaşlar gitmiş. Bunun yerine rahatlamış görünüyor, yavru kedilere sevgiyle bakarken mutluluğu yüzüne yansıyor.

Onlar yemeklerini bitirene kadar dakikalarca onlarla oturuyor. Ve onun eve döndüğünü gördüğümde, gecenin gölgelerinde daha derine saklanıyorum, kaseyi mutfığa geri götürmesini izliyorum.

Gözlerimi onun geri çekilen figüründen ayırmazken yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor. Kraliçe B'nin her şeye rağmen bir kalbi olabilir. Ama kesinlikle kat kat şirretliğin altında gömülü.

Görünüşe göre soyulmaya başlamalıyım.

Ertesi sabah, onu okçuluk antrenmanına götürürken, yardım edemem ama bir bakıyor, dün geceki yüz ifadesiyle şu anki yüz ifadesini üst üste koymaya çalışıyor.

İçimde onu tekrar böyle kaygısız ve mutlu görmek için yanan bir ihtiyaç var - ama benim varlığımda. Onun benim yüzümden böyle gülümsemesini istediğimi fark ettiğimde göğsümde saçma bir istek filizleniyor. Ki bu tamamen ikiyüzlülük.

Çünkü tek yaptığım bana öfkeyle bakması, hatta çoğu zaman bedensel zarar vermekle tehdit etmesi.

"Arkada durmalısın. İnsanların beni seninle görmesini istemiyorum." Arabayı kilitleyip okçuluk merkezine doğru ilerlerken bana homurdanıyor.

"Talepte bulunacak bir konumda olmadığını hatırlatmama var mı, günüşüm?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Kahverengi bir pantolon ve siyah bir bluz giymiş, her ikisi de vücuduna göre şekillenmiş ve kıvrımlarını o kadar lezzetli bir şekilde gösteriyor ki, mekânlara adım attığında birkaç kalp krizi geçireceğinden hiç şüphem yok.

Evet, ben onları öldürmeden önce ölmeliler.

Siktir!

Düşüncelerimin yönünü bir kez daha fark ettiğimde yumruklarım sıkılıyor. Ondan hoşlanmıyorum bile, ama yine de onu başka *biriyle* düşünmekle ilgili sürekli bir sorunum var gibi görünüyor. Sanki içimi kemiren bir hastalık gibi, zaman onu başka bir erkekle samimi bir ortamda düşünmek beni çileden çıkarıyor.

En kötüsü bu bile değil, çünkü onun başka bir erkekle yatakta olduğunu düşünmenin bile beni fiziksel olarak hasta etme gücüne sahip olduğunu fark ettim. "Yoksa ne olur?" Bana doğru dönüyor, ellerini kalçalarına koymuş, bir şeyler anlatmaya çalışıyor.

bana bir bakış attı.

Onun ipuçlarını çoktan öğrendim ve o güzel ağzından ne tam olarak söyleyebilirim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bekliyorum.

"Dur tahmin edeyim," diye gözlerini deviriyor, "dizlerimin üzerine çökmemi istiyorsun Yine mi? Tam burada mı?" Dizlerinin üzerine çökmeye hazır bir şekilde bana doğru gelirken alaycı bir şekilde soruyor.

Dizleri kaldırıma çarpmadan önce onu , parmaklarım kolunda onu kendime doğru çekiyorum, sıkı göğüsleri göğsümle temas ediyor.

"Birinin derisinin altına nasıl girileceğini biliyorsun, değil mi Gianna?" Fısıldarken ağzımı kulağına yaklaşıyorum ve dokunuşumla vücudunun hafifçe titrediğini hissediyorum.

"Ne, şimdi beni becermek mi istiyorsun?" diye yaramaz bir velet gibi karşılık veriyor.

"Hayır," diye kıkırdıyorum, sesim kısık. "Tam tersine, bende öyle içgüdüsel bir tepki ki, tek düşünebildiğim bu güzel boynunu boğmak," diyorum parmaklarımı boynunun sütununda gezdirip arkasında tüylerim diken diken .

Ne kadar aksini iddia etmek istese de, etkilenmemiş değil. Görünüşümü istediği kadar aşağılayabilir, ama görünüşe göre *it* onu tahrik ediyor.

Arkama yaslanıp bakışlarımı onunkilerle aynı seviyeye getirerek ondaki değişimi izlediğimde bu daha da belirginleşiyor.

Gözbebekleri büyümüş, teni kızarmış, nefesi kısa aralıklarla gelirken dudakları hafifçe . iri gözlerini bana doğru kaldırıp sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakarken tepkisinde bir gecikme oluyor.

İşte o zaman *onu* gördüm.

Maskenin ardındaki Gianna. Soğuk ve duygusuz görünmeyi tercih ederek sakladığı savunmasız tarafı.

Ama hiç de öyle değil. Bana bakışıyla değil. Gözleri görülmek için yalvarıyor, dudakları öpülmek için can atıyor. Vücudu hafifçe bana doğru eğiliyor, becerilme arzusu her gözeneğinden damlayan uyarılma biçiminde açıkça görülüyor.

Ama görür görmez kayboluyor. O kapanıyor.

Omuzlarımı iterek, sahaya doğru koşmaya başlamadan önce aklına gelen her kelimeyle beni devam ediyor.

Onun geri çekilen figürünü izlerken dudaklarım tatmin olmuş bir sırıtışa bürünüyor.

Görünüşe göre Gianna ve ben düşündüğümde daha çok birbirimize benziyoruz. Ve ikimiz de birbirimizden etkilendiğimiz gerçeğine içerliyoruz.

Görevimin, onu yatağa atmam için bana yalvarana kadar bu cazibeden yararlanmak olması onun için çok kötü.

Çünkü ona şantaj yaptığımde tamamen karakterime aykırı davranmış olsam da, onu yatağıma almak için bu taktiği kullanmayacağım. Hayır, oraya kendi isteğiyle gelecek. Belki yalvaracak bile.

Ve her dakikanın tadını çıkaracağım.

Alanda sadece birkaç kişi var ve Gianna hemen diğerlerinden daha تنها bir kulvardaki yerini alıyor.

İhtiyacı olan her şeye sahip ve ben kenarda yerimi aldığımda beni görmezden gelmek için çok çaba sarf ediyor.

Ama onun duruşunu, parmaklarının oku hedeflemek için yayının üzerinde ustaca süzülüşünü izlerken, onun çok yetenekli olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kalıyorum. Bunu onunla buraya ilk geldiğimde fark etmiştim ve o da çocukluğundan beri pratik yaptığını ağzından kaçırmıştı.

Duruşu kusursuz, ok elinden hedefe doğru uçarken yılların emeği görülüyor. Hedefi tam on ikiden vurduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok.

üstüne ok atmaya devam ediyor, hızı da bir o kadar etkileyici.

Yüz hatları konsantrasyonla gerilmiş, dudakları hedeflerini izlerken büzülmüş. Atışları giderek daha agresif görünüyor, ta ki sonunda bana bağırana kadar.

"İt!" Tabii ki en sevdiği hakareti kullanmaktan kendini alamadı. Neden özellikle bunu seçtiğini hala merak ediyorum. Hiç şüphem yok ki Ama *bu* kelimeyi düşünmesine neyin sebep olduğunu görmek için zihninin içinde küçük bir yolculuk yapmak istiyorum.

"Ne?" Gelişigüzel onun yanına doğru yürürken sertçe sordum.

Hedeflere doğru gözlerini kısarak bakarken güneşi gözlerinden uzak tutmak için elini kaldırıp alnına koyuyor.

"Git hedefleri kontrol et ve oklarımı geri getir," diye emrediyor.

Yine de kıpırdamıyorum, dudaklarımda bir gülümseme oynuyor.

Hâlâ onun yanında olduğumu fark etmesi birkaç saniyesini alıyor.

"Şimdi!" diye sertçe döndü, gözleri bana parlıyordu.

"Gianna, Gianna," diye ıslık çalıyorum, "sanırım kimin kime ait olduğunu unuttun," ona yaklaşırken bir kaşımı kaldırıyorum ve parmağımı saçının bir tutamına doluyorum.

Beklendiği gibi, yumuşak. Belki de onun gibi biri için aldatıcı derecede yumuşak. Bana bakarken burun delikleri genişliyor.

"Olabilir," diye başlıyorum, yüzündeki duygu oyunlarını izliyor ve soğukkanlılığını kaybetmesini sağlama becerim hoşuma gidiyor. "Eğer dersin ki

Lütfen," diye fısıldıyorum kulak memesine.

Sertleşiyor ama uzaklaşmıyor.

Gözleri hala meydan okurcasına bana bakıyor, tüm vücudu öfkeyle titriyor... ya da başka bir şey.

Sonunda tüm bu öfkenin onun artan tahrikini maskeleyerek için olduğunu anladığımda dudaklarım titriyor. Bir *iti* dayanamadığı gerçeği.

"Lütfen," derken dişlerini gıcırdatıyor ve benim gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Bunu gerçekten söylemesini beklediğimi söyleyemem. Hayatında bunu çok fazla söylediğinden bile şüpheliyim.

"Al bakalım . kadar da zor değilmiş, değil mi?" Onun tamamen farklı bir şeye lütfen dediği hayali bana saldırıyor.

Kahretsin, ama sırf bu yüzden sertleştiğimi hissediyorum.

"Eee?" Ayağını yere vuruyor. "Ne bekliyorsun?"

Ona başımı sallıyorum ve oklarını almak için hedefe doğru ilerliyorum. I Sanırım çok hızlı değişmesini bekleyemem. Hâlâ hayatında en nefret kişi benim.

Hedefe ve oklarını çıkarmaya başladım, gerçekten etkilendim Her seferinde tam ortasından vurduğunu görürdüm. Ama tam arkamı dönecekken, omzuma ön taraftan bir ok ucunun saplandığını ve kaslarımı yırttığını hissediyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, acıdan bir anlığına kör oluyorum. "O velet..." Dişlerimi gıcırdatıyorum, kendime hakim olmak için derin bir nefes alıyorum.

Arkama döndüğümde ayaklarının dibinde eğildiğini, kollarını göğsünde kavuşturmuş acımdan zevk aldığını görüyorum.

Ona doğru ilerlerken artık düşünmüyorum, benimle bu şekilde uğraşmasının ne kadar yanlış olduğunu ona göstermeye .

Ondan sadece birkaç adım uzaktayken elimi kaldırıyorum, okun sapını kavırıyorum ve tenime yakın bir yerde kırıyorum.

Tahta parçasını yere fırlattığımı görünce nefesi kesiliyor, gözleri benimkilere kayıyor. Düşündüğünden çok daha derin sularda anladığında yüz hatlarını korku kaplıyor.

Bir adım geri atıyor, gözleri hala benimkilerde, kabadayılığını bozmamaya çalışıyor ama ellerinin yavaşça titremesi onu ele veriyor.

"Uzaktan gerçekten , değil mi?" Ona doğru yürümeye devam ederken soruyorum, o ise geri çekilmeye devam .

"Bir hataydı," diye mırıldanıyor ona yaklaştığımı görünce. "Bir hata mı?" Tekrarlıyorum, bu uyduruk bahaneyle neredeyse eğleniyorum.

"Evet. İsteyerek yapmadım. I..." Bir binanın duvarına yaklaştığında, kaçıp saklanabileceği bir yer bulmak için sağına soluna bakar ama o gemi çoktan kalkmıştır.

Sağa doğru bir hamle yapıyor ama ben daha hızlıyım, onu kafesliyorum, kollarımı geriyorum ve avuçlarımı başının iki yanındaki duvara yerleştiriyorum.

"Planın neydi, Gianna? Beni öldürmek mi?" Maskesinin hızla üzerinden kaymasını severek söylüyorum.

Şimdiye kadar onu korkutmuyormuşum gibi davranmakta çok başarılıydı ama gözlerimin içine bakıp içinde kaynayan şiddeti gördükçe korkması *gerektiğini anlayacak* kadar zeki.

"Ama bu doğru değil, değil mi?" Elimi kan sızmaya başlayan yarama götürerek devam ediyorum. Kırmızı sıvının bir kısmını parmaklarımla kaydırarak yüzüme götürüyorum ve ona bakıyorum. "Senin gibi yetenekli biri ölmemi isteseler bile bunu kaçırmazdım. Hayır..." Ona cilveleniyorum. "Beni görevden almak istedin, değil mi?"

Hızla göz kırpyor, hâlâ bir çıkış yolu arıyor.

"Gianna, Gianna," ona doğru eğildim, parmaklarımı yüzüne götürdüm ve kanımın bir kısmını tertemiz tenine bulaştırdım. "Eğer savaş istiyorsan bunu söylemeliydin. Bu benim..." Alt dudağını ısırırken dişlerinin ortaya çıktığını gördüğümde sözümü yarıda kesiyorum, "bu konuda uzmanım."

"Bu bir hataydı," diye devam ediyor başını sallayarak.

"Beni kızdırdın, Gianna. Çok kızdırdın," diyorum ona ciddi bir tonda, kıvranışını görmekten zevk alarak. Tanrım, ama omzumdaki acıya rağmen bu beni daha da sertleştiriyor.

Komik, onu kurtarıırken sol omzumdan vuruldum ve şimdi de onun şımarık kız öfke nöbetleri yüzünden sağ omzuma bir ok yedim.

Çünkü bunu neden yaptığını çok iyi anlıyorum. Mümkün olduğunca çabuk yerime başkasını istiyor. Ve ben de nedenini biliyorum.

"Ben... özür dilerim," diye fısıldıyor ve bu sözler karşısında kaşlarımın şaşkınlıkla havaya kalkmasına engel olamıyorum.

Lanet olsun, sihirli sözcüklere başvurduğuna göre çok korkmuş olmalı.

"Kızgın olduğumda pek iyi bir adam değilimdir. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi, güneşim?"

"Ben..." gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, ağzından çıkmayacak kelime için ağzı açık kalıyor.

Yavaşça, kanlı parmaklarımı yanağından boynuna indiriyorum ve mükemmel tenine bulaştırıyorum. Nabzına ulaştığımda elimi güzel boynuna dolayarak hızlıca sıkıyorum.

Gözleri açılıyor ve bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

"Korkuyorsun," diyorum ve gözlerini kırptırıyor, gerçekten yakalanmış gibi nefes alırken gözlerini birbirine bastırıyor. "Ama sana yapacaklarımdan korkmuyorsun," diye kıkırdıyorum, sesim kısık, nefesim tenine değiyor.

"Hoşuna gitmesinden korkuyorsun."

Gözleri birden açıldı, o muhteşem altın rengi irisler bana öfkeyle bakıyordu.

"Evet, aynen . Kendine yalan söylemeye devam ediyorsun."

Parmaklarımın arkasını ön tarafına doğru takip ederek yavaşça göğüslerini okşuyorum. Titreme

Cildinin kızarması, dilinin dudaklarını ıslatmak için gizlice dışarı çıkması.

"Benden nefret ettiğini sanıyorsun," diye devam ediyorum, kulaklarım nefes alış verişindeki küçük değişimlere ayarlı, "ama etmiyorsun. Gerçekten etmiyorsun. Sadece beni istediğin için kendinden nefret ediyorsun."

Kendimden emin bir şekilde söylüyorum.

Gözleri şok içinde açılıyor ve başını yavaşça bana doğru sallıyor.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Seni becermemi *istiyorsun*. Benden hoşlanmıyor olabilirsin, ama eminim elimi üzerinde hissettiğin için amın şimdiden ıslanmıştır. Öyle değil mi?

değil mi?" Sırıttıyorum, elim aşağıya iniyor ve tepesinin üzerinde geziniyor.

Nefesi kesiliyor, sırtı hafifçe kamburlaşıyor, gözlerinde şaşkınlıkla bana bakarken başı bana doğru eğiliyor.

"Kaba, *köylü* ellerimin vücudunda olması hoşuna gidiyor, değil mi?

Gün ışığı mı? Tıpkı sikimin ağzına girmesini, gırtlakını sikmemi ve yüzüne boşalmamı sevdiğin gibi. Sen her bir parçasını yutarken *itimin* o güzel ağzına boşalması."

Artık tepkilerini saklamıyor bile, göz bebekleri çoktan irislerini yutmuş ve gözlerini siyah, dipsiz çukurlara dönüştürmüştü. Hafif göğüs dekoltesi, göğsünden yukarı doğru süzülen bir kızarıklık görmemi sağlıyor ve Boynuna doğru, yanaklarını daha da sikilebilir gösteren kırmızı bir renkle yavaşça gölgeliyor.

"Ve bahse girerim kendine dokundun, yumuşak, narin parmaklarının hem zevk hem de acı veren kaba, nasırlı parmaklar olduğunu hayal ettin." Vücudunun sözlerime verdiği tepkinin tadını çıkararak onu kızdırmaya devam ediyorum. "Ve yapardım. Kalın parmaklarımı ıslak dudaklarının arasından kaydırır, bacaklarının arasına gizlediğin o küçük tatlı deliği arardım. Ve onları yavaşça içine daldırırdım." Nefes nefese kalıyor, gözlerini kapatıp dudağını ısırırken başını geriye atıyor. "Seni gerer ve doldururdum, günüşiğim. Seni eşiğe getirirdim ama seni tatmin etmezdim. Bana yalvarana kadar olmaz."

Kahretsin, ama sikim şimdiden pantolonumun içine sızmaya başladı, sözlerim onun yayılmış ve merhametime kalmış görüntülerini çağırıştırıyor.

"Dur," diye fısıldıyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Neydi o?"

Teslimiyeti karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Lütfen... dur," diye tekrarlıyor, gözlerini sıkarak ve nefeslerini düzenlemeye çalışıyor.

Elimi tekrar boynuna götürüyorum, başparmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece doğrudan bana bakıyor. Başımı eğerek ağzımla onu kızdırıyorum, dokunmuyorum ama *neredeyse* dokunuyorum.

Dudaklarına sıcak hava üflüyorum, onu öpme dürtüsü neredeyse dayanılmaz. Ama yapamıyorum. Henüz yapamam. *O* bana gelene kadar olmaz.

"Seni şu anda becerebilirim, günüşiğim. Seni becerebilirim ve sen hayır demezsin. Neden," diye duraksıyorum, ses tonum eğleniyor, "muhtemelen bana yalvarırdın."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, elini koluma, tam da ok başının derime saplandığı yere büyü bozuluyor.

Acıdan yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum ama bunu yapmasını istemiyorum. onu tatmin edemez. Çünkü yaptığı şakaların hiçbirinin işe yaramayacağını anlaması gerekiyor.

Kalmak için buradayım. Ve sonunda, o benim olacak.

Onu bıraktığımda bana "Sen bir pisliksin" diye tükürüyor.

"Fark ettiğin iyi oldu," gözlerimi deviriyorum. Savunmaya geçiyor çünkü sözlerimle hassas bir noktaya temas ettiğimi biliyor.

Ve *eminim* ki onu becerebilirdim ve o hiçbir şeye itiraz etmezdi. Beni vücuduna kabul ederdi, hatta amını hazır hale getirmek ve içine dalmam için açmak için kıyafetlerini bile yırtabilirdi.

Ama bu bir hata olurdu. Kaçırdığım fırsat için sikim ağlasa da, buna diğer kafamla yaklaşmam gerekiyor.

Bunu iyice planlamam lazım.

"Kalbine nişan almalıydım," diye mırıldanıyor Gianna, ben acil servise alınırken.

", değil mi?" Yatağa otururken ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Başka tarafa bakıyor, ama gözlerinde çelik gibi bir kararlılık görmeden önce değil.

. Onun için *gerçek* bir tehlike olduğumu , beni öldürürdü. Ve bir insanın canını bu kadar kolay alabileceği düşüncesi neden içimde bir şeyleri değiştiriyor bilmiyorum.

Gianna şimdiye kadar birlikte olduğum kadınların hiçbirine benzemiyor. Ailemdekiler ağırbaşlı, terbiyeli ve tatlıdır. Küfür etmezler, sigara içmezler, alkol kullanmazlar; hele ondan beklediğim çirkin davranışlarda hiç bulunmazlar. Ancak tüm skandallar bir yana, başka bir şey daha var. Şirret dış görünüşünün yanı sıra güçlü bir yanı da var.

Zayıflık, sadece onun ilgimi daha çok çekmesine neden olan bir kırılganlık.

Kuşkusuz, ilk bakışta şımarık bir yüksek sosyete kızı olarak hayatın lüksünün tadını çıkarırken, kendisinden daha düşük seviyede olanları küçümsüyor.

Ama onun yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, bu kaba tavrının sadece bir savunma mekanizması olabileceğini o kadar çok fark ediyorum. Yine de soru devam ediyor. Neye karşı savunma?

Bir doktor ve bir hemşire de peşimden geldi ve gömleği vücudumdan ayırdılar, yarayı hızlıca değerlendirdiler ve oku dikkatlice çıkarmadan önce biraz anestezi uyguladılar.

Kollarını göğsünde kavuşturan Gianna, ilgisiz görünmek için elinden geleni yapıyor. Bakışlarının ara sıra bana kaydığını, yüz her yerinde merakın yazılı olduğunu gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Ama her şeyden çok, gömleğim yana atıldığında gözlerinin nasıl açıldığını görüyorum. Bu kez göğsümü incelerken ilgisini gizleyemiyor.

Hem hapishanede de daha önce geçirdiğim zamanlardan kalma çok sayıda yara iziyle dolu olsam da, gördüklerinden hoşlandığını biliyorum. Hayatım boyunca formumu korudum ama

Son beş yıldır kendimi kaslarımı geliştirmeye adadım, böylece başıma musallat olan her mahkûmu haklayabilecektim.

Ve soluk tenini lekeleyen hafif kızarıklığı fark ettiğimde, onun kayıtsız olmadığını anlıyorum.

"Acımıyor, değil mi?" Bir ses soruyor ve başımı çevirdiğimde hemşirenin benimle sohbet etmeye çalıştığını ediyorum.

Dikkatimi Gianna'ya vermeden önce "Hayır," diye homurdandım.

Hemşireye ve onun bana olan yakınlığına yüz hatlarında bir öfke parıltısı görüyorum.

Lanetleneyeğim.

Dudağım seğiriyor ve onunla biraz oynamaya karar veriyorum.

Ve doktor hemşireye yaramı sarmasını söyleyerek ayrılırken, bunu yapmak için mükemmel bir fırsat yakaladım.

"Doktor kendimi zorlamamam gerektiğini söyledi. Ne süreyle?" Hemşireye soruyorum, göz ucuyla hâlâ Gianna'yı izliyorum.

"En az bir hafta. Ağır şeyler kaldırmaktan kaçınmalısın ya da..." dudaklarını büzerek bir an için Gianna'nın formunu tarıyor, "başka şeyler yap," diyor sonunda.

Ah, ama benimle flört ediyor. Gianna da bunu fark ediyor ve onun sözleri karşısında hemen sertleşiyor.

"Teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum, yarama son rötuşları yaparken, Gianna'yı kızdırmak için duyduğum tüm arzuya rağmen ona boş yere umut vermememin en iyisi fark ediyorum.

"Gitmeden önce taburcu evraklarınızı tamamlamanız gerekecek." Hemşire dik durarak ekliyor. Gianna'ya dönerek devam ediyor: "Gidip formları alabilir misin? Çok fazla hareket etmemeli."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü yürümenin omuz yarasına nasıl müdahale edebileceğini anlamıyorum. Ama ben bir şey söyleyemeden Gianna ikimize de başını sallayıp neredeyse öfkeyle uzaklaşıyor.

Kahretsin, ama *aslında* kıskanç olduğu söylenebilir.

"Senin için biraz fazla genç değil mi?" Hemşire boğuk bir sesle soruyor, göğüslerini yüzüme doğru iterken bana doğru eğiliyor.

"Bu seni ilgilendirmez mi?" Dişlerimi sıkarak karşılık veriyorum.

Ama aramızdaki yaş farkını hatırlatacak kadar da ayıltıcı. Bir ileri bir geri gidişimiz ve Gianna'nın kendi ayakları üzerinde durma becerisiyle, ondan çok daha büyük olduğumu unutmak çok kolay.

O liseyi yeni bitirdi ve ben... Liseyi bitirdiğim kesin, ama ondan sonra öldürmek, daha fazla öldürmek, hapse girmek ve sonra daha fazla öldürmek dışında pek bir şey yapmadım.

"İnanılmaz," diye mırıldanarak dikkatimi ona çekti.

Şimdiye kadar ona doğru dürüst bakmamıştım bile. Otuzlu görünüyordu, bana bakarken yüzünde çatık bir ifade vardı.

"Hastalarla flört etmek etik değil mi?"

"Sen..." diye kaşlarını çatıyor, bu kadar açık konuşmamdan neredeyse utanıyor.

Bir şeyler söylemeye devam ediyor ama telefonumda yeni bir mesaj gördüğümde onu duymazdan geliyorum. Onu görmezden geldiğimi anladığında, sonunda ipucunu alıyor ve gidiyor.

Mesajı açtığımda test sonuçlarımın geldiğini ve hepsinin negatif olduğunu fark ediyorum.

Bunu takdirle başımı sallıyorum, sadece bir korkutma olduğu için rahatlıyorum. Önümdeki masadan bir bip sesi daha geliyor ve bir metal parıltısı gördüğümde Gianna'nın telefonunu unutmuş olması gerektiğini anlıyorum.

"Kahretsin," diye ıslık çalıyorum masadan telefonunu alırken, ansıma inanamıyorum.

Daha da tesadüfı olanı, ıfre korumalı olmaması, bu yüzden mesajlarını kolayca açabiliyor ve kendi test sonuçlarına erişebiliyorum.

Olumsuz.

Sonunda raporun tamamını okurken rahat bir nefes alıyorum ve tüm negatif çıktığını görmekten memnun oluyorum. Bu kesinlikle içimi *biraz* rahatlattı. Özellikle de bundan sonra benden başka *kimse* ona dokunmayacağı için bunları değıştirme ansı olmayacağı için.

Günaha karşı koyamayarak telefonunu karıştırmaya başladım, önce tüm mesajlarını kontrol ettim. Erkeklerden gelen tek bir mesaj bile olmadığını görünce biraz şaşırdım. Ona mesaj atan sadece birkaç kişi var, hepsi de onun sosyetik çevresinden daha önce tanıştığım kadın arkadaşları.

Daha da merakla galerisine göz atıyorum ve çoğunlukla boş olduğunu görünce bir kez daha şaşıyorum. Onun yaşındaki bir kızıdan, özellikle de onun güzelliğinde ve sosyal statüsünde bir kızıdan bekleyeceğiniz gibi binlerce selfie yok. Aksine, kaydettiği tek fotoğraf hayvanlar ve bazı güzel manzaralar.

Belgelerini incelemeye devam ederken "Bu olamaz," diye mırıldanıyorum.

Dikkatleri üzerine çeken ve sosyal medyada devasa bir varlığa sahip birinin hiç fotoğrafının olmaması mantıklı değil. Bu yüzden Şimdiye kadar bulduğum her şey tamamen kişisel değildi. Rastgele bu telefonu eline alsa, sahibinin kim olduğunu tahmin edemez.

Sonunda bir şeylerle dolu bir klasör bulana kadar ciddi bir araştırma yapmam gerekiyor. Ve hiç beklemediğim bir şey -kitaplar. Yüzlerce -ya da daha fazla-

Her konuda kitaplar, bazıları akademik, bazıları kurgu. Felsefeden tarihe ve dine kadar burada ele alınmamış hiçbir konu yok.

Listeye göz atmaya devam ederken gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Gianna'nın sesi çınlamadan önce telefonunu elimden kapıyor, gözleri çıldırmış, far ışığına yakalanmış bir geyik gibi bakıyor.

"Sakin ol, ben hiçbir şeyi silmedim."

Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olurken neredeyse dalgın bir şekilde "Olsa iyi olur," diye cevap veriyor. "Sen bir pisliksin," diye , telefonunu kapatıp güvenli bir şekilde cebine koyduktan sonra taburcu belgelerini bana fırlatıyor.

Kendini bir köşeye yerleştirip aramıza biraz mesafe koyarken omuzları kaskatı. Ve ben formları doldururken, yardım edemem ama onu fark ediyorum

Sanki telefonuna bir şey yapmış olabileceğimden endişeleniyormuş gibi tekrar tekrar telefonuna dönüyor.

"Neden bu kadar huysuzsun?" Ayağa kalkıp onun yanına geliyorum. "Çıplak koleksiyonunu görmemden mi korkuyorsun?" Onunla biraz oynamak istiyorum. Ama her şeyden çok onun *kim* olduğunu bilmek istiyorum. Çünkü dünyaya gösterdiği Gianna'nın gerçek Gianna *olmadığı* giderek daha açık hale geliyor.

"Bende hiç çıplak fotoğraf yok, *ahmak*. Kafanı çukurdan çıkar," diye *homurdanıyor*, gözleri benden başka her yere bakıyor.

"O zaman neden bu kadar endişeleniyorsun? Descartes okuduğunu bilmem mi? Ya da telefonunda Project Gutenberg'deki tüm o kitapları gördüğümü mü?" Gözleri büyüyor, dudakları hafifçe titriyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söylüyor.

"Çok iyi bir yalancı değilsin, günışığım." Ona doğru eğildim, burnumu saçlarına sokarken parfümünün tatlı kokusunu içime çektim.

"Neden gidip hemşirenle flört etmiyorsun ve beni yalnız bırakmıyorsun?" diyerek beni itiyor ama ben daha hızlı davranarak bir kolumu beline doluyor ve onu kendime çekiyorum.

Doktorun bana verdiği anestezi hala güçlü bir şekilde devam ediyor, bu yüzden kucağımdan çıkmaya çalışırken kıvrandığında herhangi bir acı hissetmiyorum.

"Kıskandın mı?" Yüzümü saçlarına gömüyorum, tenimi okşayan ipeksi buklelerin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Söyle bana, kıskanıyor musun, günışığım?" Kulak memesini ısırarak soruyorum.

"Bırak beni," diye boğuk bir ses tonuyla bağırıyor. "Kim olduğun umurumda değil Siktir," diye devam ediyor, sesindeki gücü yeniden kazanmaya çalışarak. "Ben olmadığım sürece," diye arsızca ekliyor.

"Ama mesele de bu zaten, Gianna. Sevişeceğim tek kişi sensin. Diğer kadınlar umurumda değil. Başka kadınları *görmüyorum* bile," diyorum ona dürüstçe. Gerçek şu ki beni büyüledi, içimde daha önce hiç yaşamadığım hisler uyandırdı.

"Yalan söylüyorsun," diye başını sallıyor, hâlâ elimden kurtulmaya çalışıyor. "Yalan söylemiyorum," , parmaklarımı çenesine götürüp yukarı kaldırıyorum, böylece gözlerimin içine bakabilirsin.

"Çünkü hata yapma, günışığım. Seni becereceğim. Ama sadece bana yalvardığında. Başının üstünde bir şey tutmayacağım. *Seni* istiyorum, ama

Sadece kendi iradenle." Gözlerinin içine bakarken başparmağımı saten teninde . "Seni sadece sen istediğinde becereceğim."

Başka türlü hiç eğlenceli olmaz. Kendi özgür iradesiyle bana teslim olana kadar onu kızdırmak ve eziyet etmek istiyorum. Onun cinsel acı çekmesini istiyorum.

Hayal kırıklığı, rahatlama sağlayabilecek tek kişinin ben olduğumu bilmek. Ve ancak o zaman harekete geçeceğim.

Onun savunmasız olmasını istiyorum. Açılın.

Ben gerçek onu istiyorum.

Beni becermesi için ona şantaj yaparsam bunu elde edemeyeceğimi biliyorum. Elbette Cisco'nun yakamdan düşmesini sağlar ve görevi daha hızlı yerine getirmeme yardımcı olur. Ama ben bunu istemiyorum. Bunun yumuşak bir şekilde çözülmesini izlemekten zevk alabilecekken neden kolay yolu seçeyim? Çünkü ondan tüm hoşnutsuzluğuma rağmen, itiraf etmeliyim ki hiçbir kadın bende böylesine içgüdüsel tepkilere neden olmamıştı. Ve bunu sonuna kadar keşfetmek istiyorum.

Sonuçları ne olursa olsun.

"Sen..." diye devam ediyor, zorlukla yutkunuyor. "Babama kitaplardan bahsetmeyecek misin?" diye soruyor kısık bir sesle.

bu. Kırılmalı. Ve hepsi bedava kitaplar yüzünden mi? "Hayır.

Söylemeyeceğim. Ona haplardan da bahsetmeyeceğim."

Bundan daha fazla yararlanmayarak hata mı yapıyorum bilmiyorum ama hiçbir zaman kolay fetihleri tercih eden biri olmadım. Peki ya Gianna, ona karşı bir şeyler hissettiğim için benim emrime amade mi? Hayır. Dokunuşumu arzuladığı için bana gelmesini tercih ederim. Çünkü ona en çok ihtiyaç duyduğu şeyi sağlayabilecek tek kişi benim.

Gözleri büyüdü. "Neden?"

"Çünkü *seni* istiyorum, Gianna."

Ve çünkü sana sahip *olacağım*.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

GIANNA

"Bize söylemediğin bir şey mi var?" Lindsay yan tarafımı dürterken ses tonu imalı bir şekilde soruyor.

"Neden bilmiyorum," diye cevap , yüzümde sıkılmış bir ifadeyle.

"ama! Bütün gece gözlerini senden ayırmadı!" "O benim korumam. Onun işi bu." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ama seni o izlemiyor." Komik bir yüz ifadesi takınıyor. "Seni şey gibi izliyor..." düşünmek için duraklıyor.

"Gibi mi?"

"Sanki her an seni alıp götürmeye ve seninle hınzırca oynaşmaya hazırmış gibi," diye kıkırdıyor, alkolün etkisinde olduğu belli.

"O benim korumam." Tekrar ediyorum. "Ayrıca," saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için elimi kaldırıyorum, "onu gördün mü? *Onunla* ilişki kurmadan önce ölürüm..." diye ekliyorum tiksinen bir ses tonuyla.

Hem Anna hem de Lindsay kahkahalara boğulur ve konu hemen unutulur.

Ancak Lindsay haksız değil. Sebastian bana öyle bakıyor ve bazen bakışlarının yoğunluğu beni korkutuyor. Ama çoğu kişinin korktuğu gibi değil.

genellikle beni korkutur. Hayır, bu çok daha zayıflatıcı bir şekilde, çünkü üzerimdeki koruyucu katmanları sıyrıyor, beni yutması için çırılçıplak bırakmaya hazır.

Şimdi bile, ona gizlice bakarken, beni yakından izliyor, yüzünde hala o beğenmiş gülümseme var. Tamamen siyah giyinmiş ve takım elbise etkileyici fiziğini vurgulamaktan başka bir işe yaramıyor.

Hastanede doktor gömleğini çıkardığında nasıl görüldüğünü hatırladıkça yanaklarım yanıyor. Göğsü saf kaslardan oluşuyordu. Güçlü ve erkeksi, bir sanat eseri gibi görünüyordu, sert düzlemler

Karnı dikkatimi daha aşağıya, kalçalarına doğru çekiyor, hepsi aşağıya iniyor.
Lanet olsun!

Onu ilk kez çıplak hayal ettiğimde vücudumu bir kızarıklığın sardığını hissediyorum. Ve hayal ettim. Tanrım, ama yaptım. Hatta rüyalarımda onun...

Kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapatıyorum, nefesim zaten sert, vücudum tüylerim diken diken.

Onunla ilgili beni böyle tepki vermeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. O kadar uzun zamandır hissizdim ki, onun vücudunu -güçlü, tehditkâr vücudunu- düşünmemle ıslanmamın bir olması daha da şaşırtıcı.

Toplantı gece yarısından sonra da devam ediyor ve ben herkesle biraz sohbet ederken eğleniyormuş gibi yapıyorum. Tabii ki, benim eğlendiğimi düşünmesi gerekiyor.

Telefonumu karıştırdıktan sonra, bunu da başıma kakmaya çalışacağından korkmuştum. Her şeyden öte, gözlerimin içine bakıp kitap koleksiyonumu sorduğunda kendimi tamamen çıplak hissetmişim.

Lanet olsun!

iyi sakladığımı sanıyordum ama o bulabiliyorsa bir sonraki teftişte babam da bulabilir.

Bütün gece kitapları daha iyi saklamanın yollarını düşündüm, eğer babam onları öğrenirse başımın büyük belaya gireceğini biliyordum. Sebastian'ın bu fırsatı onun için daha fazla şey yapmamı sağlamak için kullanmamış olması...

Zihnimde bana şantaj yapabileceği bazı senaryolar canlanırken yanaklarım şimdiden kızardı.

Ama yapmadı. Haplarımı tekrar başımın üzerinde tutmaya bile çalışmamıştı. Bakışlarım ona kayıyor, dişlerim alt dudağımı kemiriyor.

Kabul ediyorum ki

Onu merak etmekten kendimi alamıyorum. Tam bir şey yapıldüğümde, tamamen farklı bir şey yaparak beni şaşırtıyor.

Herkese veda ederek Sebastian'ın yanından geçip arabaya doğru giderken ona başımla selam veriyorum.

Yakınlığının beni nasıl etkilediğini görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor. Vücut ısını yanımda hissetmek bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor, tenim tüylerimle kaplanıyor, nefesim daralıyor.

Gerçekten de ondan etkilendiğim gerçeğiyle barışmam biraz zaman aldı - ne yazık ki. Ve ekstra samimiyete izin verirsem, ilk buluşmamızdan beri böyle hissediyordum, bu kadar tepki vermemin nedeni

korumam olarak atanmasına şiddetle karşı çıkıyorum. Çünkü onun her zaman yanımda olması bu duyguları daha da şiddetlendirdi.

Ve geceleri... daha da kötü.

Yanımdaki odada uyuduğunu bilmek, zihnimde asla yer edinmemesi gereken düşüncelerle dolduruyor beni. Ve son zamanlarda, benim bile rüyalar onunla doldu.

Ağzının göğsümde bıraktığı his ya da tenimdeki sıcak nefesi, yüzeyle alay ediyor ve hayal kırıklığımı artırıyordu. Ama en önemlisi, onun sesinden kaçamıyorum. Kulağıma müstehcen sözler fısıldayan, bana yapacağı her şeyi ayrıntılarıyla anlatan o derin, gürültülü sestem.

sıkıyorum, düşüncelerim giderek daha açık hale gelirken aralarında nem birikiyor.

Bana ihanet ettiği için vücuduma lanet olsun. Profiline gizlice bir göz attım.

Araba odaklanmış, yol karanlık, bu saatte garaj yolunda neredeyse başka araba yok.

Sol tarafındaki yara izini seçebiliyorum, alnını kesen ve saç çizgisinde kaybolan yara izini. Sert, pürüzlü bir çizgi ve ilk defa nasıl aldığını merak ediyorum. Çünkü kazara olmuş gibi görünmüyor. Hayır, sanki biri yüzüne bir bıçak sürtmüş gibi görünüyor. korkunç bir intikam.

Benzer bir deneyimi hatırladığımda sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Yüzüme bastırılan uzun bir bıçak, sessiz olmamı ya da sonuçlarına katlanmamı emreden iğrenç bir ses, beni tutan güçlü, inatçı eller.

Nefesim kesiliyor, kendimi kontrol çalışırken parmaklarım kolçağımı sıkıyor.

Kendimi o olayı düşünürken bulmam pek sık olmuyor. Yıllar süren zihinsel egzersizler hafızamı geri itmeme yardımcı oldu, ancak küçük şeyler Görmek, koklamak, dokunmak gibi şeyler bunu tetikleyebilir. Ve vurduğunda, genellikle tam güçle vurur.

Şimdi olduğu gibi.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Ama acı beni tekrar vuruyor, göğsüm daralıyor, boğazım tıkanıyor.

Sertçe yutkunuyorum, *onun* görüntüsünü zihnimden kovmaya çalışıyorum.

Kazanmasına izin veremem. Bir daha olmaz.

Ama kendime bunu ne kadar söylersem söyleyeyim, tepkim her zamanki gibi sert oluyor.

Uzuvlarım kontrolsüzce titremeye başlıyor, var olmayan tükürüğü yutmaya devam ederken ağzım kuruyor.

"S..." dişlerim takırdıyor, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum. "Arabayı durdur," diye bağırmayı başarıyorum, elim aniden kolunda.

Bana dönüyor, hafifçe kaşlarını çatıyor.

Parmaklarımı kolunda sıkıyor, tırnaklarımı etine geçiriyorum. "Dur," diye tekrarlıyorum.

Ses tonumdaki aciliyeti fark etmiş olmalı, çünkü yolun kenarında durdu. Kapıyı itip açmadan önce emniyet kemerimi kurcalıyorum, arabadan atlayıp açık bir alana doğru ilerlerken nefes nefese kalıyorum.

Yine de hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Gece havası yüzüme vuruyor, sanki bir maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum. Ve ne kadar nefesimi tutmaya çalışsam da yapamıyorum.

Nabzım tavan yaptı, kalbim o kadar sert atıyor ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Yere düşerken dizlerimin bağı çözülüyor, yumuşak çimenler düşüşümü engelliyor. İçimdeki basıncı hafifletmek yumruğumu göğsüme götürüp göğüs kafesime vuruyorum.

"Gianna? Bir ses duyduğumu sanıyorum, zihinsel sis algımı bulanıklaştırıyor. "Gianna?"

Bir el sırtıma dokunuyor ve kendimi daha da kaybetmem için gereken tek şey bu, sadece dokunmak bile beni hiperventilasyona sokuyor.

"Kahretsin! Bana bak," diye fısıldıyor, beni yavaşça kendisine doğru çevirerek. Gözlerimi kırıştıtarak biraz olsun netleştirmeye çalışıyorum ama her şey o kadar bulanık ki vücudunun hatlarını zar zor seçebiliyorum.

"Şşş, al," diyor, bir eli yavaşça saçlarımı okşarken diğeri önüme uzanıyor ve bana bir şey sunuyor.

Benden ne yapmamı istediğini anlayamadığım için kaşlarımı çatıyorum. Ama elini ağzıma bastırıp dudaklarımı aralıyor ve bir hapi içeri itiyor. ne yapmaya çalıştığının farkında.

Boğazım susuz yutulamayacak kadar kuru olduğu için hapi yutarken neredeyse boğuluyordum.

Ama birkaç denemeden sonra indirmeyi başardım.

"Şşş, sorun yok," diyor yumuşak bir sesle, parmak eklemleri sırtımda tatlı bir okşayışla yavaşça ilerliyor.

Vücudumun kontrolünü yeniden kazanmaya başladığımda nefes nefese kalışlarım kısa sürede hıçkırığa dönüşüyor. Hap beni sakinleştirmeye başlıyor, şimdiden kalp atışlarım yavaşlıyor, nefes alışım daha düzenli hale geliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum nihayet kelimeleri söyleyebildiğimde.

Başımı ona doğru eğdiğimde, önümde diz çöktüğünü ve yüzünde endişeli bir ifade olduğunu fark ediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, önceki kendini beğenmişliğinden eser yok. Bunun yerine, sesi aslında... endişeli geliyor.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum hemen, kendimi zorlayarak.

Beni bir saldırı anında görmüş olması yeterli. Gelecekte koz olarak kullanabileceği daha fazla şey bilmesini istemiyorum.

Dizlerimin tozunu alıp elbisemdeki otların bir kısmını temizledikten sonra arabaya doğru dönüyorum.

"Neydi o, Gianna? Bana yalan söyleme." Beni durdururken parmakları bileğimi çevreliyor, sesini yükseltiyor.

"Sana söylemiştim," diyerek gözlerimi deviriyorum ve her zamanki maskemi kolayca takıyorum. "Bir şey yok. Şimdi bırak gideyim. Eve gidip uyumak istiyorum." Elini kenara itip arabaya doğru ilerliyorum.

"Xanax'a bu yüzden mi ihtiyacın var? Bana cevap verene kadar hiçbir yere ," diyerek önüme oturdu.

"Sana hiçbir cevap borcum yok," diyerek omzunu itiyorum, bilerek yaralı tarafını hedef alıyorum. Yarayı alalı sadece birkaç gün oldu, o yüzden hâlâ çok acıyor olmalı.

Elim o bölgeye temas ettiğinde yanağı seğiriyor ama acıdığını belli etmiyor. Bunun yerine elimi yerinde tutuyor, bileğimi sıkıyor ve beni vücuduna yaklaştırıyor.

"Bilmiyorsun. Ama bana söyleyeceksin," diyor, her zamanki kendinden emin haline geri dönerek.

"Gerçekten mi?" Alaycı bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Yap beni," diye fısıldıyorum ona doğru eğilerek.

Ama tam cesaretime cevap vermek üzereyken arabanın olduğu yönden büyük bir gürültü geldi. Sırtımı yere çarparak yere düştüğümde rüzgâr benden uzaklaştı.

Acı içinde inliyorum, özellikle de gözlerimi *açtığımda itin* olduğunu, tüm vücudunun benimkini kapladığını gördüğümde.

"Bırak beni," diye homurdanarak onu kenara ittim.

Çimenlere yuvarlanır ve elinin tersiyle alnını kapatır. "Lanet olsun," diye küfrediyor.

Kendimi toparlayıp oturur pozisyona geçiyorum ve gürültünün kaynağının ne olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Araba..." Fısıldıyorum, alevlerin arabadan geriye kalanları sarmasını .
Araba.

"Teşekkür edebilirdin," diye mırıldandı kuru bir sesle, bana katılarak, "çünkü ben Seni vücudumla korudum," diyerek kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor.

" bir bombaydı, değil mi?" Onu görmezden gelerek soruyorum. Bakışlarım hâlâ enkaza sabitlenmiş durumda.

Kahretsin! Bu biz olabilirdik.

Acımasızca başını sallıyor.

"Ama... beni kim öldürmek ister ki?" Ona bakmak için döndüğümde sesimde hafif bir titreme var. Dudakları ince bir çizgi halinde, yüz hatları sert.

"Sen değil," diye cevap veriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Baban," diye düzeltiyor ve her zamanki arabamızın motoru bozulduğu için son anda araba değiştirmek zorunda kaldığını söylüyor.

"Ama kim..." Başımı sallıyorum, ölümden kıl payı kurtulduğum gerçeğini bir türlü kabullenemiyorum.

"En iyisi bunu babana sor." Ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı.

"O zaman eve nasıl gideceğiz? Lütfen telefonunun yanında olduğunu söyle," diye yalvardım, çünkü kendi telefonumu arabada bırakmıştım.

"Hayır," diyor . "Koltuğumda unutmuşum."

"Kahretsin!" Yüksek sesle küfrediyorum.

Bu nasıl benim başıma geliyor? Nasıl bu kadar şanssızım?

"Sanırım eve varmamız birkaç saatimizi alacak," diyor düşünceli bir şekilde. "Gece olduğu için belki daha fazla." Saatine bakıyor.

"Eve yürümeyi mi kastediyorsun?" Skandala uğramış gibi sordum.

Arabayla bir saat uzaklıkta. O mesafeyi *yürümeyi* hayal bile edemiyorum.

", günışığım. Temiz hava ve biraz gece yarısı egzersizinden daha iyi bir şey yok," diye bana göz kırptıyor, zaten önümde yürüyor.

"Şaka yapıyor olmalısın. Sebastian!" Ona çalışarak arkasından bağıriyorum. "Eve yürüyerek gitmeyeceğim. Caddeye git ve otostopla bana bir araba bul ya da her neyse."

Duruyor, dönüyor ve eğlenen bir gülümsemeyle beni inceliyor.

"Senin için otostop çekmemi mi istiyorsun?" Sanki çok çirkin bir şeymiş gibi tekrarlıyor.

"Tabii ki. Yürümeyeceğim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ve bu son sözüm." Bu konuda ciddi olduğumu görebilmesi için çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Peki," diye omuz silkiyor ve ben onun bu kolay kabullenişine şaşıyorum. "Seninle evde görüşürüz," diyor dönüp bir kez daha yürümeden önce.

"Sebastian!" Beni burada bırakma konusunda *ciddi* olduğunu gördüğümde arkasından bağıyorum. Tek başıma.

"Sen benim korumamsın. *Beni* korumak için işe alındın. Beni ıssız bir yerde, yanan bir arabayla, cep telefonsuz ve yürümeye uygun ayakkabısız bırakmak için değil," diye bağıyorum.

Ve ne demek istediğimi kanıtlamak için topuklarımdan birini çıkarıp sırtına fırlattım.

Tam o anda durdu ve yavaşça bana doğru döndü. "Bir kez olsun öfke nöbetlerini durduramaz mısın?"

"Öfke nöbetleri mi? çalışan olduğunu ve benim de patronun olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

"Oh, yani şimdi de patron kartını mı oynuyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. "Beni burada öylece bırakamazsın!"

"Fark ettin mi bilmiyorum *günüşiğim* ama burada *hiç* araba yok," diyerek boş sokağı işaret ediyor. "Ama keyfine bak ve bir tane bekle. Kim bilir, kartlarını doğru oynarsan sana acıyabilirler."

"Ne..." Kaşlarımı çattım, "Ne demek istiyorsun?" Ona dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bir kadının gece vakti buralarda yalnız olmasının tek bir nedeni vardır, Gianna. Ve böyle giyinmişken," başıyla elbisemi işaret ediyor, "bir performans bekleyeceklerdir."

"Sen..." Öfkeyle ona dişlerimi gösteriyorum. "İma ediyorsun..." "Hiçbir şey ima etmiyorum. Sana gerçeği söylüyorum. Kimse gitmiyor "Senin bir fahişeden başka bir şey olduğuna inanmak çok zor." Gözleri vücudumda geziniyor. "Belki yüksek sınıf bir fahişe, ama yine de bir fahişe."

"Ben fahişe değilim," diye bağıyorum ona.

"Doğru," diye sırtıyor. "Bunun için para almıyorsun."

Şok içinde ağzım açık kalıyor, yüzümün her yerinde öfke okunuyor.

Daha ne yaptığımı anlamadan üzerine atıldım ve vücudumla onu yere serdim.

"Sen lanet olası bir pisliksin," diye omuzlarını itiyorum, onu tırmalamak ve tırnaklarımdan altında kanını hissetmek için kaşınıyorum.

"Bana vurmaya her zaman çok hazırsın," diye çekiştiriyor, kolu beni kolayca hareketsiz hale getiriyor. "Neden bu kadar şiddetlisin, *günüşiğim*? Eğer sert seviyorsan, söylemen yeterli. Sana uyum sağlamaya hazırım."

Kibirli gülümsemesinde tuhaf bir şekilde sinir bozucu bir şey var. Bana tepeden bakması ve yüzüme karşı benimle alay etmesi. Ama her şeyden çok, beni hiç olmadığım kadar öfkeliendirmesinden nefret ediyorum.

"Seni öldüreceğim," diye , beni sadece birkaç hareketle bastırduğında hayal kırıklığım artıyor.

Yine de pes edecek biri değilim, onu şaşırtan bir şey yapıyorum.

Üzerine atlayarak bacaklarımı beline doladım ve kollarımı boynuna doladım, kafamı kullanarak ona vurmaya hazırdım. Tartışmadan dolayı o kadar ateşliyim ki, tek düşünebildiğim ona bedensel zarar vermek - ne olursa olsun

Nasıl?

İri elleri belimin birleştiği yerde duruyor ve beni kendisine yakın tutuyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce başımı arkaya doğru eğerek tüm gücümle ona doğru yöneldim.

Yine de ona vurmak yerine boş havaya vuruyorum, başını yana doğru hareket ettirirken kıkırdaması kulaklarıma ulaşıyor.

"Kana susamış küçük bir , değil mi?" Mırıldanıyor, sesi sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, bakışlarım onunkilerle buluşuyor.

İrisleri öncekinden daha da koyu bir gri, rengi o kadar soğuk ki vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor. Ağzı yarım bir sırıtişla kıvrılmış ama Ona baktığımı görünce yavaş yavaş azalıyor.

Bana bakışında bir yoğunluk var. Gözleri iki girdap gibi, teslim olmaya hazır olmadığım zamanlarda bile içimdeki hayatı emiyor.

Nasıl bilmiyorum. Kim diğerine önce ulaşır bilmiyorum.

Tek bildiğim, bir an ona bakıp kan akıtmanın altı farklı yolunu düşünürken, bir an sonra dudaklarımın onunkilerin üzerinde olduğu, dişlerimin onunkilerle çarpıştığı ve bunu sadece ağızların şiddetli bir şekilde birbirine çarpması olarak tanımlayabildiğim.

Bu bir öpücük değil. Tek istediğim ağızdaki eti koparmakken bu bir öpücük olamaz. Ve alt dudağını ısırduğmda, sadece tıslamasının tadını çıkarabiliyorum.

Acıyla karışık bir zevk ondan kaçıyor.

Ağızımın içine çekiyorum, kan serbest kalıp dilimi kaplayana kadar dişlerimi sıkıyorum. Ama bırakmıyorum. Hayır, *bırakmam*.

Göğsümü kendi göğsüyle aynı hizaya getirirken eli sırtımda daha yukarılara çıkıyor. kadar güçlü ki, ağzı beni yutarken tüm vücut kütlemini kolayca havada tutabiliyor.

Hiçbir şeyi saklamıyor. Ben de öyle.

Dili ağzımın içine giriyor, benimkiyle buluşuyor ve tüm vücudumu ısıtan, damarlarımda kaynayan ve serbest bırakılmak isteyen kendi kanımı kışkırtıcı bir dansla okşuyor.

Tırnaklarımı istediğim gibi değil ama neredeyse aynı şekilde kullanarak onu tırmalarken kendimi akılsız hissediyorum.

Dokunduğu her yerde arkasında ateşten bir iz bırakıyor. yakıcı bir iddiayla ağzımı yutuyor, kendimi ona karşı erimiş hissediyorum. Vücudumdaki her kemik jöleye dönüşüyor, zarar verme arzusu yavaş yavaş tüketilme arzusuna dönüşüyor.

Göbeğim daha önce hiç olmadığı şekilde ağrıyor ve içimden damlayan ıslaklığın külotumu ıslattığını hissediyorum.

Vücudumu aşağıya doğru çekiyor ve ereksiyonunun ucunun kıvrımlarımın arasına yerleştiğini hissedebiliyorum. Elleri kıkımda, yanaklarımı yoğurmaya başlıyor, beni yavaşça o sert kısmının üzerinde hareket ettiriyor ve bacaklarımın arasındaki o noktayı uyarıyor.

Ağzının içine doğru nefes alıyorum, bir noktaya çarptığını hissettiğimde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Çılgılığımı yutuyor. Bana nefes alacak ya da sadece var olacak yer bırakmazken, olduğum her şeyi yutuyor.

Zaman ve mekân kavramlarını, ondan ve benimkine dokunan bedeninden başka her şeyi unutuyorum. Ancak zor nefes alarak birbirimizden ayrıldığımızda, birbirimizin gözlerine tekrar bakıyoruz ve az önce ne olduğunu anlıyoruz.

Az önce olan şeyin büyüklüğü.

Yanmış gibi üzerinden atlıyorum, bu sırada dengemi kaybedip kık üstü çimlere düşüyorum. Yine de alternatiften daha iyi. Daha...

Benim hakkımda düşündüklerinin aksine, etrafta dolaşıp yabancıları öpmem. Etrafta kimseyi öpmem. Ve o öpücük.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde onları kabarık ve şişmiş buluyorum. "Şimdiden pişman mısın?" Yanıma oturarak soruyor.

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Yüz hatlarımda yazılı olan her şeyi görebilecekken olmazdı. Kendim üzerindeki kontrolümü kaybetmişim ve... Başımı salladım. Bunun üzerinde duramam.

"Elbette. Nasıl olduğunu bilirsin. Adrenalin seviyemin bana iyi geldi. Herhangi biri de olabilirdi," diye omuz silkiyorum, kendisinin özel biri olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, boğazının derinliklerinden gelen o tehlikeli sesle.

Titriyorum.

"Evet." Çenemi yukarı itiyorum. "Gerçekten senin için gideceğimi mi düşünüyorsun?" Başımı ona doğru eğerek iğrenmiş bir ifade takındığımı gösteriyorum.

Ben daha gözümü kırpamadan eli çenemde, yüzümü kendine yaklaştıırken parmakları etime batıyor.

"Kendine ne istediğini söyle, günışığım," diye fısıldıyor, nefesi dudaklarımda, ben onun bedeninin benimkinin altında olduğunu hatırlayarak kalçalarımı sıkarken. "Ama ben Beni istediğini biliyorum. Beni, değil." Beni avucunun içinde esir tutuyor ve ben sadece gözlerinin içine bakabiliyorum.

"Sen de kendine bunu söyleyebilirsin," diye tatlı tatlı karşılık veriyorum, "eğer geceleri daha rahat uyumana yardımcı olacaksa."

"Oh, etme. Geceleri rahat uyumama yardımcı olacak kadar var," dudakları kıvrılıyor, "bu güzel dudaklar gibi," başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, "sikimin etrafına sarılmış. Seni dizlerinin üzerinde hayal ederken kaç kez mastürbasyon yaptığımı bilemezsin."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, görüntü zihnimde canlanıyor.

" zaman hayal etmeye devam et," diye gülümsüyorum, "çünkü bir daha asla ."

Kıkırdıyor, sesi neredeyse dokunuşu kadar tahrik edici. Tanrım, benim neyim var böyle?

"Oh olacak. Birçok, birçok kez."

"Hayal kurmaya devam et," diye homurdanarak kendimi onun elinden kurtardım ve başımı başka yöne .

"Neden onunla savaşıyorsun?" Ses tonu ciddi bir şekilde soruyor.

"Senin de biliyorum, bu çekimi. Aramızdaki bu çıldırtıcı çekimi."

Cevap vermediğimi görünce devam ediyor. "Kahretsin, çok can sıkıcı bir kadınsın," diye inliyor. "Sana zar zor dokunduğumda vücudunun nasıl tepki verdiğini gördüğümde neden bana bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum. Beni delirtiyorsun, Gianna."

"Bundan hoşlanmıyorum." Sessizce cevap veriyorum, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı onlara sarıyorum. "Kendimi kontrolsüz hissetmeme neden oluyor. *Sen* beni kontrolsüz hissettiriyorsun," diye itiraf ediyorum, onunla paylaşmak istediğim en büyük şeyi.

Başımı dizlerimin üstüne yaslayarak bakışlarımı ona doğru çeviriyorum.

"Tek olduğunu mu sanıyorsun?" Kaşlarını çatarak soruyor Ortada. "Kahretsin kadın, kendimi nasıl çıkmış hissettirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Her fırsatta bana meydan okuyan ama dokunuşumda eriyen biri. Bana kendimi..." diye devam ediyor.

"Sana ne hissettiriyor?"

"Kendim gibi değilim." İtirafı bende bir gülümseme yaratmayı başardı.

"Sen de beni kendim gibi hissettirmiyorsun," diye itiraf ediyorum ve bir an için

bakışlarımızda bir anlayış var gibi görünüyor.

"Xanax'a neden ihtiyacın var?" diye sordu sonunda, soracağını bildiğim gibi.

İç çekiyorum. Hazır olmadığım bir sıcak açmadan cevaplaması kolay bir soru değil. Bu yüzden bir anlaşıyla cevap veriyorum.

"Quid pro quo," diye öneriyorum ve kaşlarını kaldırıyor. "Sen bana bir şey söyle, ben de sana bir şey söyleyeyim."

"Benim için iyi," diye hemen kabul ediyor. "Ne bilmek istiyorsun?" Bir an duraksıyorum, onu *gerçekten* inceliyorum.

Sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Yara izin nasıl oldu? Vücudundaki tüm bu izler nereden geldi? Neden bu kadar güçlüsün ve...

Tanrım, ama aklım yanlış yöne gidiyor.

Tekrar.

Benden de benzer bir cevap bekleyeceği için daha karmaşık bir soru sormak yerine, geçmiş hakkında bana biraz fikir verebilecek daha basit bir şey sormaya karar verdim.

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklara neden bu kadar takıntılısın?"

Gözleri hafifçe açılıyor ve ilk başta sorum karşısında şaşırılmış görünüyor.

Beni bir kliniğe götürüp olası cinsel yolla bulaşan hastalıklar için kan testi yaptırmakla kalmadı, takip eden günlerde de

Sanki frengi ve benzeri hastalıklarla dolu olmamı bekliyormuş gibi açıklamalar yaptı. Her şeyden öte, negatif sonuçları gördüğünde verdiği tepki son derece anlamlıydı ve bunu daha sonra defalarca dile getirmişti.

"Neden takıntılı olduğumu düşünüyorsun?" O da karşı çıkıyor.

"ama, ikimiz de senin konuda biraz takıntılı olduğun biliyoruz.

Tanrım, bahse girerim bu konuda ne kadar endişeli olduğun konusunda her hafta kendini test ediyorsundur."

Gülümsüyor.

". Kendimi haftalık olarak test etmeme gerek yok çünkü kimseyi becermiyorum," diyor, gözleri sanki bilgi almak istediğimi biliyormuş gibi parlıyor.

Kesinlikle öyleydim ama bunu ona göstermeyeceğim. "Ve ben hiç prezervatif kullanmadım. İlki sendin"

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım.

"Ne demek istiyorsun?" Biraz kafam karıştı çünkü insanlar konuşuyor ve ben hiç kimsenin oral seks için prezervatif kullandığını duymadım.

"Aynen öyle." Ondan beklediğim o kibirli tavırla sırtıyor. "Ağzın şimdiye kadar çıplak kaldığım tek şey."

Bu gerçek karşısında içimde kına yakma isteği kabarıyor. Ama düşünceli bir şekilde başımı sallarken maskemi çıkarmıyorum.

"Bu, test konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu açıklamıyor," diye devam ediyorum, zihinsel olarak sözlerime sinirlenerek. Umarım itibarımı yüzüme vurmak üzere değildir.

İnsanların hakkımda böyle konuşmasına alışmıştım ama bir şekilde buna inanması ve beni bu yüzden aşağılaması her şeyden çok canımı yakacaktı.

Derin bir iç çekiyor, yüzünü gökyüzüne doğru kaldırırken dirseklerinin üzerine yaslanıyor.

"Annem babamı çok aldatırdı," diye başlıyor ve bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı bir şey olduğunu söyleyebiliyorum. "Herhangi biriyle, gerçekten," dudakları hüzünlü bir gülümseme oluşturuyor. "Sonunda babama HIV bulaştırdı. Bu bir süre önceydi ve HIV'e karşı çok fazla damgalama vardı. Babam gururlu bir adamdı ve İnsanların onu eşcinsel olarak damgalayacağını düşünerek hastalığını asla kabul etmek istemedi."

Başımı sallıyorum. Geçmişte bu hastalığın çoğunlukla eşcinsellerle ilişkilendirildiği doğru ve birinin bu damgayla yüzleşmektense ölmeyi tercih etmesi kalbimi kırıyor.

"AIDS'e dönüşene kadar olabildiğince görmezden geldi. Bağışıklığı o kadar zayıflamıştı ki soğuk algınlığından öldü" diyerek kuru bir kahkaha atıyor.

"Özür dilerim." Onu nasıl rahatlatacağımı bilemediğim için usulca söylüyorum.

"Yapma. Bu onun seçimiydi. Ama bu benim için yeterince ayıltıcıydı. kendimi o duruma sokmak istemiyorum" diye devam ediyor ve bir şekilde bana hikayenin tamamını anlatmadığını hissediyorum.

Ama bana açılıyor ve... Bu iyi hissettiriyor. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum ama göğsümde bir sıcaklık oluşuyor.

"Şimdi sıra sende," diyerek bana doğru dönüyor, gözlerinde sessiz bir meydan okuma var.

"Kronik anksiyete ve panik var ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum." Biraz utandığımı itiraf ediyorum. Bir doktora erişimim olmadığı için internetten kendi kendime teşhis koymuştum.

"?"

"Babam akıl hastalığına inanmaz. Bunun sahte ve modern çağın bir icadı olduğunu düşünüyor. Depresyona da inanmaz," diye homurdanıyorum, "eşcinselliğe de inanmaz. Bilime de pek inanmıyor." Ya da eğitime. Ya da kadınların bağımsız olduğuna. Ama bunları da söylemiyorum.

"Ama sana olanlar normal değil," diye kaşlarını çatıyor. "Seni gördüğümde..." diye başını sallıyor. "Kahretsin, tepeden tırnağa kontrolsüzce titriyordun. Kelimeleri bile oluşturmıyordun."

"Biliyorum," diye zoraki bir gülümsemeyle dudaklarımı büzüyorum. "Yıllardır bununla yaşıyorum. Ve biraz araştırma yaptıktan sonra Xanax'ı öğrendim. Reçetesiz almamın doğru olmadığını biliyorum," diye iç geçiriyorum, "ama beni sakinleştiren tek şey bu. Kendimi normal hissetmemi sağlayan tek şey."

"Bu yüzden onlar için her şeyi yapmaya hazırdın." Sessizce ekliyor. "Evet. Onlar *olmadan* hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Saldırıları," En büyük zayıflığımı düşmanıma itiraf ettiğime inanamayarak derin bir nefes alıyorum. "Bazen o kadar kötü oluyorlar ki düzgün çalışamıyorum. Her neyim varsa, bu beni zayıflatıyor."

"Yine de doğru bir teşhis almalısınız."

"Keşke. Bunu yapabilmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Ama babam buna izin vermez. Özellikle de şimdi bana bir koca gerekirken, kusurlu bir ürünü satmayı göze alamaz."

"Gianna..."

"Yapma. Bana acıma. Lütfen." Ona dönüyorum. "Dünyamız böyle ve ben uzun zamandır kaderime boyun eğmiş durumdayım. Haplar..." Ona hüznünlü bir gülümseme veriyorum. "Buna dayanabilmemi sağlayan tek şey onlar."

"On sekiz yaşındasın. Bir yetişkinsin. Elbette yapabilirsin..."

"Ve ne yapacaksın? Fark ettin mi bilmiyorum Sebastian ama babam bana *çok* sıkı bir tasma taktı. Her şey için ona güveniyorum. Peki ya ben?" Başımı sallıyorum. "Neredeyse hiç eğitimim yok. Kimlik yok. Hiçbir şeyim yok. gerçek dünyada kendi başıma yapmak. Hiçbir şey dışında..." Sözlerimi yarıda kesiyorum, gerçekler dilime acı geliyor.

"Ne hariç?"

"Bedenim hariç." Fısıldıyorum, gözlerim aniden nemleniyor. "Ve ben asla buna başvurmam."

Bir şekilde şafak sökmeden eve dönmeyi başardık. Babam saldırıyı ve arabadaki bombayı öğrenince dehşete düşüyor ve hemen hayatını tehdit etmeye cüret eden kişiye karşı saldırı planları yapmaya başlıyor.

Hem Sebastian'ın hem de benim zarar görmediğimizi anladığında sadece başını salladı. Ve beni ne kadar önemseydiğinden şüphe eden biri varsa, satacak bir gelini olduğu için rahatlayarak içini çektiğinde bu şüpheleri bastırdı.

Sebastian da fark etti ve bana endişeli bir bakış attı.

Neden bilmiyorum ama çimlerin üzerindeki küçük sohbetimizden beri aramızdaki hava değişmiş görünüyor. Eve yürürken bile artık kavgaya başvurmadan dostça konuşuyorduk. Bu güzel bir değişiklik oldu.

Ama aynı zamanda kötü çünkü bu durum ona olan ilgimi daha da arttırdı. Daha önce onun bir dev olduğunu düşündüğüm için görmezden gelmek daha kolaydı, şimdi sert adam kişiliğinin arkasında gerçek bir insan olduğunu bildiğim için kendimi kafam karışmış ve ondan biraz fazla etkilenmiş buluyorum.

Babamı halletmesi gereken baş başa bıraktıktan sonra üst kattaki odalarımıza çıkıyoruz.

Neden bilmiyorum ama merdivenlerin sahanlığına ulaştığımızda içeri girmeye biraz isteksizim, bir yanımda onun arkadaşlığını arzuluyorum.

Beni kapımın önünde sallanırken görüyor ve yüz hatlarında tuhaf bir ifade belirliyor.

"Günüşiği?" diye sesleniyor ve kulaklarım hemen dikiliyor.

"Evet?" diye soruyorum, sesim biraz fazla soluksuz çıkıyor.

İki adımda . Eğilirken büyük elleri yüzümün yanlarını kavlıyor, dudakları yüzümü yumuşak bir şekilde okşuyor.

Tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim, bu hareket beni tamamen şaşırtmıştı. Sadece teması içime çekebiliyor, daha fazlasını yapmasını diliyordum ama nasıl olduğunu biliyordum.

Bu akıllıca olmazdı.

"Şu andan itibaren bana Bass de," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Bass," ismini test ediyorum, gözlerine bakarken dudaklarımı ıslatıyorum. Bana bakarken yüzünde memnun bir gülümseme var.

"Beni hayal et, günüşiğim. Elbette göreceğim." Bana göz kırptıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan gitmiş oluyor.

Kendi odama girecek gücü zor buluyorum, ayaklarım ağrıyor, tüm vücudum bu geceki efordan dolayı yorgun.

Yine de yüzüme yayılan aptalca gülümsemeye engel olamıyorum.

"Bass," diye tekrarlıyorum, biraz fazla sersemlemiş bir şekilde.

Lakabı bile onun gibi sert.

Bu düşünce yüzümü kızartıyor ve uykuya dalarken rüyamda onu görüyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

BASS

Gözlerini hemen benden kaçırırken yüzünde güzel bir kızarıklık belirliyor.

"Pek kurnaz değilsin, günüşiğim," diyorum, oldukça eğlenerek.

"Neden bilmiyorum," diye omuz silkmiş gibi yapıyor, ağzının köşesi hafifçe kalkmış olsa da.

Issızlığın ortasındaki konuşmamızdan beri Gianna benim yanımda daha rahat olmaya başladı. En sevdiği lakabı olan *iti* kullanmayı bıraktığı kesin. Dudaklarından gerçek adımı duymak günümün en önemli olayı olabilir.

"Ve sen bakıyorsun," diye cevap veriyor, hâlâ gözlerime bakmıyor.

"Bakmamak için kendimi zor tutuyorum," diyorum ona, gözlerim vücudunda gezinirken. Rahat giyinmiş ama Gianna'da rahatlık bile çarpıcı duruyor.

Yüksek belli koyu renk bir kot pantolon ve pembe kırpılmış bir üstten oluşan bu kıyafet onun ince belini ve uzun bacaklarını vurguluyor.

Ve bunu fark eden tek kişi ben değilim. En az bir düzine erkeğin ona daha iyi bakabilmek için kafalarını çevirdiğini gördüm ve gözlerini yuvalarından çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

Ama yine de insanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

"Artık seni öldürmeye çalışmıyor olmam gözlerini dikip bakmana izin verdiğim anlamına gelmiyor," diyerek kaşlarını kaldırdı.

"Demek beni öldürmeye çalışıyordun," diye cevap veriyorum, okçuluk olayına atıfta bulunarak.

"Belki," diye omuz silkiliyor. "İnsanları sinirlendirmek gibi bir huyun var, biliyorsun."

"Sanırım *seni* sinirlendirmenin bir yolunu buldum. Gerçi gereken şeyin sinirlerin olduğunu sanmıyorum," derken gözlerimin göğsünde gezinmesine izin veriyorum. *O* bile bana olan tepkisini gizleyemiyor ve çakıllı meme uçları onu ne kadar etkilediğimin yeterince kanıtı.

"Buraya bak, koca adam," diye gözlerini işaret ediyor ve bana duyduğu arzunun kanıtlarını saklamak için kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Merak etme günışığı," diye eğilip kulağına sıcak hava üflerken ağzımı saçlarının üzerinde . Yakın temastan ürperdiğini hissediyorum ama o yine de kendini dik tutuyor, onu etkilemediğimi göstermeye çalışıyor. "Sokak ortasında senin ırzına geçecek değilim. Ne kadar istiyor olursan ol," diye fısıldıyorum, bir parmağımı önünden aşağıya doğru kaydırıyorum, ona zar zor dokunuyorum.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye karşılık veriyor, sesi soluğu kesilmiş, gözleri çoktan arzuyla parlamış.

"Güzel," diye sırtıyorum. "Nefret etmeye devam et," diyorum ve kaşları küçük bir çatıklıkla birbirine yaklaşıyor. "Nefret seksinin normal seksten daha iyi olduğunu duydum."

Ağzı önce bir iniltiyle açılıyor, sonra kendine geliyor ve yüz hatlarını sahte bir öfkeyi yansıtacak şekilde düzenliyor.

"Sen bir pislisin," diye homurdanıyor ve hemen bana sırtını dönüp yürümeye devam ediyor.

"Kahretsin, günışığı. Ben de benim pisliliğimden hoşlandığımı sanıyordum," diye arkasından.

Başını arkaya çeviriyor, omuz silkip devam ederken yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor.

Güneşli havanın tadını çıkararak bir süre sessizce yürüdük. Yürüyüşün zihnini boşaltmasına yardımcı olacağını söyleyerek arabayı dersin verildiği yerden biraz uzağa park etmekte ısrar etti.

"Babama söylemeyeceğine söz veriyor musun?" Arabaya bindiğimizde soruyor. Sadece profili görünüyor, ama yine de alt dudağının titrediğini fark ediyorum.

tek zayıflık belirtisi.

Diğer Gianna ile ilgili fark ettiğim bir şey var. İnsanlara güvenmekte zorlanıyorum. Bana ilk kez benzer bir şey sormuyor, ona ihanet edip etmeyeceğimi anlamaya çalışıyor.

"Hayır. Sana yapmayacağımı söyledim."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ama tam olarak ikna olmuş görünmüyor.

Gianna'nın programı her zaman sayısız aktiviteyle dolu olduğu için, dans mı, golf mü, çömlek mi ya da başka bir şey mi olduğuna hiç dikkat etmedim. Bu derslerin onun ağ kurma rutininin bir parçası olduğunu ve birçok sözde arkadaşıyla iletişimde kalmasını sağladığını biliyorum.

Ancak tesadüfen onun dans çalışmasının aslında bir dans çalışması olmadığını fark ettim. Aynı binada ev sahipliği yapmak yerine

dans derslerine gidiyor, bazı psikoloji derslerine katılıyor.

İlk başta bu keşif beni şaşırtmıştı ve sırf onu daha fazla gözlemlemek istediğim için bu konuyu ona açmamıştım.

Ancak çok geçmeden, daha fazla tutarsızlık ortaya çıkmaya başladı, Gianna'nın dünyaya gösterdiği mükemmel hazırlanmış cephede daha fazla çatlak belirdi. Ve yavaş yavaş onun hakkında yanıldığımı anlamaya başladım.

Ancak onun hakkında daha fazla şey bulsam bile, Gianna Guerra'nın bulmacasını çözmeye yaklaştığımı sanmıyorum.

"Neden riske atalım ki?" Ben soruyorum. Bunu uzun zamandır merak ediyordum. Bir süredir, sadece bir konferansa katılmak için neden bu kadar zahmete girdiğini hiç anlayamadım. Telefonundaki kitaplarla zaten riske giriyor, çünkü Benedicto'nun kadınlar için eğitim fikrinden nefret ettiği söyleniyor.

İç çekiyor, aniden uzaklara bakıyor.

"Çünkü bana ait olan tek şey bu," parmağını alnına götürüyor. "Bu," diyor şakağına vurarak, "*kimsenin* benden alamayacağı tek şey."

Kaşlarımı çattım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bazen bizim dünyamıza alışık olmadığınızı unutuyorum," diyerek açıklamasına devam etmeden önce başını hüznle sallıyor. "Küçüklüğümden beri bir gün babamın seçeceği bir adamla evleneceğimi biliyordum. Ve yıllar geçtikçe, babamın beni en yüksek teklifi verene satacağı giderek daha açık hale geldi, çünkü kabul edelim, finansal olarak iyi durumda değil. İlk nişanım bozuldu ve şimdi yerine birini bulmak için çabalıyor. Çaresiz durumda, bu da benim için iyiye işaret değil." Derin bir nefes alıyor, küçük parmaklarını yumruk yapıyor.

"En kötü zorba olmayabilir ama kesinlikle parkta yürüyecek biri de olmayan babamdan Tanrı bilir kime el değiştireceğim," diye başını sallıyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "O adamın malı olacağım ve *hiçbir şeyim yok.*"

Kendisine başka bir adamın malı dediğini duymak bana pek iyi gelmiyor. Çünkü onu başka biriyle hayal edemiyorum. Benden başka biriyle yani.

"Bu evlilikle neye adım atacağımı ya da müstakbel kocamın ne kadar katı olacağını bilmiyorum. Kim bilir, belki de bana bir telefon bile vermeyecektir," diyerek hüznü bir gülümsemede bulunuyor. "Her şey kafamın içinde olduğu sürece, kimse onu benden alamaz."

"Hiç kaçmayı düşünmedin mi?" İmkânsız olduğunu bildiğim halde bu fikri ortaya atıyorum. Kimse bu hayattan kurtulamaz. En azından canlı olarak. Soruma kıkırdadı.

"..." diye homurdanıyor, eğlenerek. "Muhtemelen her gün?" O omuzlarını tembelce silktilti. "Bu kesinlikle benim fantezim. Ama fazla ileri gidemeyeceğimi bilecek kadar akıllıyım. Her şeyden önce başka bir kimliğe ve tanınmayacak şekilde hareket edebilme yeteneğine ihtiyacım var. Bunu o kadar çok düşündüm ki..." diye iç geçiriyor. "Ama ben asla bunu kendi başıma yapabilecek durumdayım. Ve eğer kaçarsam ve babam beni yakalarsa... bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir diyelim."

"Çok cesursun," diye içten bir övgüde bulunuyorum.

Yıllar boyunca onunla aynı kaderi paylaşan pek çok kadın gördüm. Ama aralarında büyük bir fark vardı. Hiç mücadele etmemişlerdi. Babam, kız kardeşim on sekiz yaşına girer girmez ona bir eş ayarlamıştı. Sicilyalı bir soyluyla evlendirilmişti. Bu evliliğin getireceği paraya ihtiyacı olmasa da, aristokrasiyle olan bağından yararlanmıştı, bu da sonuçta bazı bölgelerde bize daha fazla meşruiyet kazandırmıştı.

Anna, müstakbel kocası kendisinden en az on yaş büyük olduğu için evliliği konusunda endişeliydi. Ama babamıza karşı gelmeyi hiç düşünmemişti. Gianna'nın asi ruhuna ya da dünya hakkındaki geniş bilgisine sahip değildi.

Basitçe... yerleşmişti. Ama bildiği tek şey buysa, bu gerçekten yerleşmek miydi?

Aynı şey Gianna için söylenemez, çünkü Benedicto, boğulmakta olan işlerini kurtaracak yeterli kaynağa sahip birini bulma umuduyla, ergenlik çağına girdiğinden beri onu New York sosyetesinin önüne çıkarmaktadır.

Dünyanın ona neler sunabileceğini gördü ve kendi başına nasıl düşüneceğini öğrendi. Ondan her şeyi almak ve onu bir kalıba sokmak anakronik kalıp sadece acımasızdır.

Ve bir an için görevim için minnettar hissediyorum. Çünkü bir kez gerçekten mahvolduğunda, kendi hayatını kendisi için yaşamaktan başka bir seçeneği kalmayacak.

Övgülerim karşısında gözleri açılıyor, yüzünde inanmaz bir ifadeyle bana bakarken kaşları havaya kalkıyor.

"Şımarık, berbat ve bana taktığınız diğer isimlere ne oldu?"

"Gerçek buydu. Görmemi istediğin şey için. Çünkü istediğin bu, değil mi? İnsanların seni şımarık bir varis olarak görmemesini."

"Sakin ol koca adam," diye usulca gülüyor. "Beni tür azize haline getirmeyelim. Hatalarımı biliyorum," diyerek elini umursamazca sallıyor.

"Neden rol yapmak ki? Neden bu kötü kişilik?" Onu daha iyi anlamaya çalışarak soruyorum.

"Nedenmiş o?" diye dudaklarını büzüyor. "Bazen kurtlar arasında hayatta kalmanın tek yolu kurt gibi davranmayı öğrenmektir," diyor sessizce.

"Sen tam bir filozofsun, değil mi günışığım?" Her nasılsa, beni şaşırtmaya devam ediyor.

Yüzünde aptalca bir sırıtişla bana dönüyor.

"Pek sayılmaz. Çoğu zaman felsefe, onu destekleyecek deneyim sadece bilgelik fikridir. Benim durumumda, her şeyi kendi tenimde deneyimledim."

Gülümsemesi kayboluyor, alnı kaşlarını çatarken üst dudakları .

"Boş ver onu," diyerek elimi tutuyor ve saatimi gösteriyor. "Bir an önce eve gitmeliyiz. Bütün gün o pastayı düşünüp durdum."

Kardeşi Michele bugün on üç yaşına basıyor ve Benedicto onun ve okul arkadaşları için küçük bir parti düzenlemiş. Acele edersek parti başlamadan oraya varabiliriz.

"Hmm, ne tür bir pasta istediğimi biliyorum ve hayallerimizin uyuştüğunu sanmıyorum," diyerek ona göz kırpıyorum.

"Bunu ne zaman düşünmüyorsun?" diye kıkırdıyor ve bana doğru eğilip fısıldıyor. "Eğer uslu durursan, seni öpebilirim."

"Anlaştık," diye haykırıyorum hemen ve onu bu konuda ikna etmeye çalışıyorum.

Tartışmalarımızdan ve önceki etkileşimlerimizi yönlendiren karşılıklı hoşnutsuzluktan yavaş yavaş uzaklaştıkça, anlaşabileceğimizi fark ettik. Günlerdir yavaş yavaş rahat bir rutine girmiş ve birbirimizi kışkırtmayı bırakmıştık. Hatta aramızdaki çekim hakkında da ve ağırdan alıp neler görmeye karar verdik. Kesinlikle, bu benim görevimi çok daha kolay ve keyifli hale getirecek.

Gianna gibi bir kadının kendi isteğiyle bana gelmesinden, arzusuna boyun eğmesinden daha tatmin edici bir şey olduğunu sanmıyorum çünkü o

istiyor.

Çünkü beni istiyor.

Ve bu sürdüğü sürece, bundan maksimum düzeyde yararlanmayı hedefliyorum. Lanet , zaten her zaman onun varlığına alıştım, onsuz olma düşüncesi düşünülemez.

Hızlı bir şekilde eve vardık, parti için hazırlıklar hala devam ediyordu, personel evin bir köşesinden diğerine koşturup son malzemeleri ekliyordu. süslemelere küçük dokunuşlar.

"Vay be, Benedicto bu sefer çıldırmış." Balonlar, aksesuarlar, kostümler ve çocukların oynayabileceği her türlü rol istasyonundan oluşan gösterişli topluluğu not ediyorum.

"Babam değil," diye dudaklarını büzüyor Gianna. "Her şeyi organize etmesine yardımcı olması için amcamla konuştum. Babam Michele'in hayatında pek yer almıyor ve bu konuyu birkaç kez açmaya çalıştığımda beni görmezden geldi," diye açıklıyor ama yüksek bir sesle sözünü kesiyor.

"Gigi!" Sırık gibi bir çocuk merdivenlerden koşarak iniyor ve kendini Gianna'nın kollarına atıyor. Neredeyse Gianna kadar uzun ve anladığım kadarıyla büyüme atağı henüz başlamamış. Benedicto'nun oldukça kısa bir adam olduğu düşünülürse, ailedeki en uzun boylu kişi olabilir.

Siyah saçları ve ürkütücü derecede açık kehribar gözleriyle Michele çok güzel bir çocuk. Büyüdüğünde kızları savuşturmakta kesinlikle zorlanacak.

"buradasın," diye yanıtlıyor şefkatle, parmaklarını kalın saçlarının arasından geçirerek. "Kostümün bu mu?" diye soruyor, adamın kıyafetlerine bakarak.

"Evet! Beğendin mi?" kostümün tamamını göstermek için bir adım geri çekiliyor. "Şu popüler süper kahraman dizisinden," diye gevezelik etmeye devam ediyor.

Gianna'ya en sevdiği karakterler hakkında her şeyi anlatıyor. Gianna dikkatle dinliyor, eli hâlâ onun elinin üzerinde ve gülümsemesi hiç bozulmuyor.

On üç yaşındaki bir çocuk için Michele'in geçmiş zamanları biraz fazla çocukça görünebilir, ancak o tam olarak normal bir çocuk değil.

Küçük bir çocukken lösemi teşhisi kondu ve tedavi için hastanelere girip çıktı. Mucizevi bir donör bulunana kadar

Kanseri yenmeyi başardığı gerçeğiyle eşleştirdi. Ancak bağışıklığı tehlikeye girmişti ve hiçbir zaman tamamen sağlıklı olamadı, soğuk algınlığı gibi küçük bir şey bile vücuduna zarar verdi.

Normal bir çocukluk geçirmediğini söyleyebilirim. Ve bu sadece benim duyduğlarım.

Ancak şahit olduğum şey, beni bu insanlar için daha da üzgün hissettirdi. Delikanlı.

Üvey annesi Cosima ise Benedicto'yu tamamen görmezden gelir, Kendi oğluna fayda sağlamak için her zaman ona kötü davranmanın yollarını bulur.

Ailede onu umursuyormuş gibi görünen tek kişi Gianna ve bazen onun için hem bir anne hem de bir kız kardeş olmayı kendine görev edindiği gibi belirsiz bir izlenime kapılıyorum.

Gianna bir , "Sınıf arkadaşlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor ve Michele'in gülümsemesi düşüyor.

"Sence gelecekler mi?" diye soruyor kısık bir sesle.

"Neden ki? Eminim hepsi burada olacaktır. Davetiyeleri ben gönderdim," diyerek ona göz kırptırıyor ve o da titrek bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Bir süre sonra parti pek de umut verici görünmüyor. Köşemde oturmuş, herkesi izliyor ve gözlemliyorum. Gianna her şeyin yolunda gitmesini sağlamaya çalışırken sürekli hareket halinde.

Michele'in okul arkadaşları planlandığı gibi geldiler, ancak onunla takılmak yerine onu kardeşi lehine terk ettiler. Yine de süper kahraman kıyafeti hakkında gülüşmeden önce değil, kulak misafiri olduğum ve sınıf arkadaşlarının ne kadar acımasız olduğunu duyduğum bir konuşma.

Gianna, yemeklerin zamanında servis edildiğinden emin olmak için mutfak ve oturma odası arasında mekik dokuduğundan pek ortalıkta görünmüyordu. Bu yüzden o partinin lojistiğiyle meşgulken ben de Michele, kendi doğum gününde kendisine gülüp geçen *arkadaşları* tarafından kalbi kırılır.

anda bile bir köşede oturmuş, diğerlerinin yeni video oyunları hakkında konuşmalarını izliyor ama sohbete katılmaya cesaret edemiyor.

Delikanlıya acıyarak köşemden kalkıp onun yanına gidiyorum.

"Onlar senin arkadaşların değil, değil mi?" Oturma odasını işgal eden küçük kalabalığa başımı sallayarak soruyorum, hepsi de kardeşi Rafaelo'nun etrafını sarmış, onlara daha zor bir seviyeyi nasıl geçeceklerini gösteriyor.

"Nasıl fark ettin?" Merakla soruyor ama ne kadar saklamaya çalışsa da ses tonundaki hayal kırıklığını fark ediyorum.

"Seninle iki kelime bile konuşmadılar. Biri adını bile bilmiyordu." Kaşımı kaldırıyorum.

Gözlerini kapatıp iç geçiriyor.

"Onlar benim arkadaşlarım değil. Onlar Raf'ın arkadaşları," diye itiraf ediyor. "O zaman neden onları davet ettin?"

Bir saniye cevap vermez, omuzları dikleşmiştir.

"Gigi partiyi planlamak konusunda o kadar heyecanlıydı ki ona söylemek istemedim," diye başlıyor ve alçak sesle devam ediyor, "hiç partim yok. arkadaşlar."

"Buna inanmıyorum. Neden hiç arkadaşın olmasın ki?"

Omuz silkiyor.

"Beni sevmiyorlar. Raf'ı tercih ediyorlar. Açıkçası," diye alaycı bir şekilde ekliyor, gözlerinde özlemle küçük topluluğa bakıyor.

"Onlarla konuşmayı denediniz mi? Bir köşeye çekilip hiçbir şeyi çözemezsiniz."

"Somurtmuyorum."

"Evet, ," diye işaret ediyorum ve o da ne demek istediğimi anlamamış gibi kaşlarını çatıyor.

"Bu senin partin Michele. İnsanlarla etkileşime geçmek istiyorsan kendini ortaya koymalısın. Raf'ta olup da sende olmayan ne var?"

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyor. "İnsanlar onu her zaman daha çok seviyor. *Herkes* onu daha çok seviyor."

"Benim yok. Kız kardeşin

bilmiyor." Yavaşça göz

kırpmıyor. "Sen bilmiyor

musun?"

"Bence sen oldukça havalısın. Sadece daha özgüvenli ve açık olmalısın ve insanlar da sana akın edecek," diyerek ona gülümsüyorum.

"Keşke yapabilseydim. Ama bilmiyorum..." Sanki içinde bulunduğu koşulları değiştirmek için ne yapacağını bilmiyormuş gibi başını sallamaya devam ediyor.

"Onlara gidin," diye diğerlerine doğru işaret ediyorum. "Gidin ve çaba gösterin. Kim bilir, belki siz de şaşırsınız."

Heyecanla başını sallamadan önce bir an için sözlerimi tartıyor gibi görünüyor.

"Haklısın. Teşekkür ," oturma odasına doğru koşmadan önce bana hızlı bir gülümseme veriyor.

"Çocuklarla aranın bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum," diye sesleniyor arkamdan bir ses. Gianna iki tabak yemek taşıyarak yanıma geliyor. Bana uzattı

kendi yemeğinden yemeye başlamadan önce bir tane.

"Michele zaten genç bir adam. davranmalı," diye , konuşmamıza kulak misafiri olmasına biraz sinirlenmişim.

"Hem öyle, hem değil," diyor sessizce, gözleri çocukların üzerinde.

Michele kalabalığa bir şeyler söylüyor ve ikimiz de neredeyse nefesimizi tutarak sonucu bekliyoruz. Çocukların onu aralarına kabul edip etmeyeceklerini tartıştıkları gergin bir an var ama Raf sevgiyle sırtını sıvazlayarak onu kendileriyle oynamaya davet ediyor.

"O diğerleri gibi değil," diye itiraf ediyor Gianna hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ona elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım ama bir anne figürünün yokluğu onu gerçekten etkiledi. Yaşadığı onca şeyden sonra," diye başını sallıyor. "Onun yaşındaki çocuklar süper kahraman gibi giyinirken, o hastanedeydi, kafası kazınmıştı, kolu seruma bağlıydı. Bir çocuğun geçmesi gereken normal aşamalardan hiç geçemedi. Ve korkarım bu onu geri dönülmez bir şekilde etkiledi."

"Ona karşı iyisin," diye nazıkçe övüyorum. "Ne dediğini duydun. Seni üzmemek için arkadaşları hakkında yalan söyledi."

"O bir sevgili. Bu onun için endişelenmeme engel değil. Özellikle de hem babam hem de Cosima onun varlığını bile unutmuş gibi görünürken."

Michele'in yavaş yavaş gruplarına daha fazla entegre olmasını ve oynamaya devam etmelerini izlerken sessizce yemek yiyoruz.

"Ona söylediklerin için teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacı vardı." Bulaşıklarla birlikte mutfığa dönmeden önce elimi hızlıca sıktı.

Çok geçmeden Cosima ortaya çıkar. Ancak zamanlama tamamen yanlıştır, çünkü çocuklar bir tür güreş maçı yapmaktadır.

Cosima odaya daldığında Raf ve Michele kavga taklidi yaparak ama birbirlerine vurmadan eğlenmektedir. Durmaları için avazı çıktığı kadar bağırmadan önce önündeki sahneye bir göz atar.

Yine de beklemeden Raf'ın yanına koşar ve onu Michele'den uzaklaştırır.

Michele bakışlarını üvey annesine çevirip ciddi bir şey olmadığını anlatmaya çalışırken kafası karışmış görünüyor.

"Sana söylemedim mi? Ona *dokunmayacaksın!*" Michele'e tokat atmadan önce bağırıyor - onu yere düşürecek kadar sert.

"Ne..." Olay yerine koşan Gianna'nın sesi çınlıyor.

"Ve sen," Cosima Gianna'ya döner. "Sana kim izin verdi Bu mu? Bu *canavar*," diye tükürüyor Michele'e, "oğluma vururken herkes sadece izliyor muydu?"

"Ona vurmuyordu. Oynuyorlardı," diye açıklamaya çalışan Gianna, Raf ve Michele'in araya girmesiyle gerçekten de oynadıklarını söyledi.

"Bunun bir oyun olduğunu düşünebilirsin," diye oğlunu azarlıyor, "ama öyle değil. Sana zarar vermek istiyor ama ben buna izin vermeyeceğim," diye devam ediyor, sözlerinden saf kötülük damlıyor.

Partiyi durdurarak, bir kez daha Michele'e dönmeden önce Raf'a odasına gitmesini emreder.

Tek bir tokatla yetinmeyeceğini ve Gianna'nın onunla tek başına başa çıkanlayınca müdahale ediyorum.

Kendimi onun, Gianna'nın ve Michele'in arasına sokarken, "Hanımefendi, geri çekilmeniz gerekiyor," diyorum.

"Sen mi? Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun? Oğluma zarar veriyordu!" diye bağırıyor bana.

"Çalıyorlardı," diye açıkladım eşit bir tonda.

"Hayır! O bir canavar ve oğlumun kılına bile dokunmaya hakkı yok. Beni duyuyor musun?" Michele'i işaret ediyor, gözleri yuvalarından gibi. "Rafaelo'dan uzak dur, yoksa bir daha gün yüzü göremeyeceğinden emin olurum."

"Gerçekten mi Cosima?" Gianna ona gözlerini deviriyor. "Her gece babama bacaklarını açıyorsun diye herkese emir verebileceğini mi sanıyorsun?" Gianna kaşını kaldırıyor ve Cosima öfkeden kıpkırmızı kesilince hakaret yerini buluyor.

"Oh, bu harika. Kim kime fahişe diyor, Gianna? En azından ben bacaklarımı *sadece* baban için açtım. Kim bilir kaç kişi seninle sırayla birlikte oldu bile," diye karşılık veriyor.

"Odana git Michele," diyerek çocuğa dönüyorum ve başlamak üzere olan şamatayı dinlememesi için söylüyorum. Cosima ve Gianna'nın tartışmaya başlaması hiçbir zaman iyi sonuçlanmaz ve Michele Cosima'nın kız kardeşi hakkında söylediklerini duymamalı.

"Ama..." gözleri Gianna'ya kayıyor ve kendisi onun kötülüğünün hedefi olsa bile onu savunmak için duyduğu sessiz arzuyu görüyorum.

"Onu yakaladım. Git," başımı salladım.

Gözlerimin içine baktı, erkek erkeğe ve başını salladı.

Ben.

"Ona iyi bak," diye fısıldıyor koşmadan önce.

"Hangi cehenneme ?" Cosima onun merdivenleri hızla çıktığını görünce çığlık atar.

Çalışanların hepsi periferide, muhtemelen olan biten her şeyi dinliyor ve daha sonra dedikodu yapmaya hazırlar.

Ancak Cosima Michele'in peşinden gitmek üzereyken Gianna elini koluna dolayarak onu durdurur.

"Kardeşime dokunmaya hakkın yok, cadı. Ve eğer onunla bir şey yapmaya çalıştığını duyarsam, hiç doğmamış olmayı dileyeceksin," diye tehdit ediyor.

"Sen mi? Baban sana asla inanmayacak. Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi? Ne seni ne de kardeşinin o veledini umursuyor. O sadece Raf'ımı önemsiyor, bu yüzden onu varisi yapıyor."

"Yalan söylüyorsun."

"Değilim," diye cevaplıyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Ona sor. Raf bir sonraki kaptan ve en muhteşem patron o olacak."

"Yani oğlunun seni koruyacağını mı düşünüyorsun?" Gianna kıkırdar. "Michele'e bir şey yaptığını peşine düşeceğimden hiç şüphen olmasın."

"Sen ve hangi ordu? Kabul edelim canım. Sen işe yaramazsın."

"Ama ben değilim," diyerek bir adım öne çıkıyorum ve Gianna'yı tutup arkama itiyorum. "Gianna benim sorumluluğumda ve bu nedenle onu kendisine zarar vermek isteyenlerden korumak benim görevim. Sanırım babası tüm hedeflerin ortadan kaldırılmasından bahsetmişti." İfadem ciddi bir şekilde ifade ediyorum.

"O bir tehlike mi?" Gianna'ya dönüp soruyorum.

"Hmm, ," diye cevap veriyor, korkmuş gibi yaparak.

"Tamam," diye cevap veriyorum ve elimi Cosima'nın boğazına dolayarak onu havaya kaldırıyorum, boynuna nefes nefese kalmasına neden olacak kadar baskı uyguluyorum.

"Gahh," diye ciyaklıyor ve Gianna'nın gülümsemesine yol açıyor. "Artık o kadar da sert değilsin, değil mi Cosima?"

"Ara... geri çek," diye tükürüyor, gözleri bana hançer gibi saplanıyor.

"Bilmiyorum. Hâlâ benim için bir tehlike olduğunu hissediyorum." Gianna cevap veriyor ve Boynunu sıkıca tutuyorum.

Nefes almakta zorlanmaya başladı ve kollarını yana açarak beni üzerinden atmaya çalıştı.

"Gianna'dan özür dile ve gitmene izin vereyim," diyorum ona, yüz ifadem uzlaşmaya yer bırakmıyor.

Gözleri açılıyor ve başını sallıyor. Tabii ki, o çılgılık atana kadar parmaklarımı sıkmaya devam ediyorum.

"Özür dilerim!"

"Neydi o?" Gianna sıkılmış görünerek tekrar soruyor. "Onu o yükseklikten duyabileceğimi sanmıyorum. Belki daha alçakta olsaydı..." diye dalıyor ve ben hemen ne demek istediğini anlıyorum.

Çok nazikçe Cosima'yı Gianna'nın önünde dizlerinin üzerine çöktürüyorum, elim hâlâ boğazında ve onu yerinde tutuyorum.

"Özür dile," diye tembihledim.

Gianna'ya bakarken korku ve öfke karışımı bir duyguyla titriyor ama sonunda söyleneni yapıyor.

"dilerim," diye özür diliyor ve Gianna sırtıyor.

"Güzel," diyerek onu bırakmam için başını salladı. "Şimdi bunu aklında tut Cosima. Bir daha benimle ya da Michele ile uğraşırsan, ondan git." Cosima'ya yaklaşarak fısıldar: "Ondan daha sıkı sıkmasını isteyeceğim."

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Cosima, üst kata fırlamadan önce güçlkle ayağa kalkar.

Gianna, çalışanlara evi temizlemeleri ve yiyecekleri paketlemeleri talimatını verirken biraz daha oyalanır.

Sonunda ikimiz de üst kata çıktık.

Neyse ki Gianna'nın odası Cosima ve çocuklarıkinden bir kat yukarıda, bu yüzden onunla tekrar karşılaşma riski çok az. Ancak, kapısına vardığımızda çok şaşıyorum ve vedalaşmak yerine beni odasından içeri çekiyor.

Beni yatağına iterken bir şey söylememe bile izin vermiyor. yanıma gelmeden önce, elleri omuzlarımda, vücudu açık kalçalarının arasındaydı. Bir an bana o sik beni gözleriyle bakıyor, bir an sonra beni öpüyor, seksi ve nazik bir öpücük. ama yine de yoğunluğuyla kalp tellerime dokunuyor.

Dudakları benimkilerin üzerinde yumuşacık, yavaşça sürtünüyor. Üzerimizdeki kıyafetleri yırtıp atmamıza ramak kaldığı ilk öpüşmeye hiç benzemiyor. Hayır, bu tam tersi ama bir o kadar da etkili.

Belki daha da fazla.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor ağzıma, kollarını boynuma dolamış, yanağını yanağıma dayamış. "Cosima'yı hiç duymadım

Daha önce benden özür dilemişti, hele de diz
çökmüşken." "Mantıksız davranıyordu."

"Mhm," diye mırıldanıyor, yanağını yanağıma dayayarak, "o her zaman
bir cadıydı. Kardeşimden nefret ediyor çünkü o ilk doğan. Ama eğer
söyledikleri doğruysa... Babamın Raf'ı nasıl varisi yapacağını
anlayamıyorum."

"Onun üzerinde büyük bir kontrolü var gibi görünüyor."

"Evet," diye iç geçiriyor. "Ona vurulmuş durumda. Her zaman . Ve bu
sefer de hikayeyi kendi lehine çevireceğinden hiç şüphem yok."

"Seni destekleyeceğim."

"Bass, biri bizi bir hafta öncesine kıyasla şimdi görse kişilik nakli
yaptırdığımızı düşünür."

"Bilmiyorum," diye gülümsüyorum. "mi?"

"Belki. Belki de değil." Dudakları benimkilere daha çok değiyor. "Söz
verdiğin öpücüğü aldın," diye fısıldıyor, "şimdi odana dön."

Ve bir üzerimden inip bana kapıyı gösterdi.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

GIANNA

Gökyüzündeki gök gürültüsünün sesini duyduğum anda gözlerimi açıyorum. Odayı saran karanlığı anlamlandırmaya çalışarak tekrar tekrar gözlerimi kırıştırıyorum, korku yerleşmeye başladıkça tüm tenim tüylerimle kaplanıyor.

Yatağımın karşısındaki duvardaki gölge oyunu dehşetimi daha da artırıyor, kollarım bacaklarım titriyor, anıların beni yalnız bırakmasını isterken gözlerim kapanıyor.

Aynı o geceki gibi.

Fırtına herkesi gafil avlamıştı ve içeriye taşınmak zorunda kalmıştık. Tuvalete gitmem gerekene kadar her şey mükemmel gidiyordu ve...

Ellerimi kulaklarıma götürerek sesi engellemeye çalışıyorum, ağaç dalları hareket ediyor ve rüzgârın uğultusunu artırıyor.

O zaman da bir pencere açıldı ve duyabildiğim tek şey haykıran kalbimin sesi ve dışarıdaki şiddetli fırtınaydı.

Dakikalar boyunca bu düşünceleri çalışıyorum, eğer gerçekten o tavşan deliğine girersem oradan zarar görmeden çıkamayacağımı biliyorum.

Nefes alış verişim düzensizleşiyor, o gecenin zihnime girmesini engellemeye çalışırken tüm vücudum serbest bırakılmamış basınçla titriyor.

Ama yapamam.

olmaz. Şimdi değil, her ses, her şimşek çakışı beni o ana geri götürmekle tehdit ederken.

Hiç düşünmeden yataktan kalkıyorum, geceliğimin üzerine bir bornoz geçiriyorum ve odadan çıkıyorum. Biraz tedirgin, ama bana sadece onun yardım edebileceğine inanarak, cesaretimi toplayıp kapısını çalıyorum.

Saniyeler akıp gidiyor ve ben kollarımı vücudumun üzerinde kavuşturuyorum. Hava soğuk değil ama dişlerim bilinmeyen bir ürperti yüzünden takırdıyor.

Kapı yavaşça açılıyor. Gördüğüm ilk şey onun gözleri. Benim garip tesellim haline gelen o çelik gibi gözler.

"Ben..." Beni içeri almasını isteyerek başladım. Ama cümleyi tamamlayamıyorum bile. Ağzım düzgün çalışmıyor gibi görünürken olmaz.

Yine de çaresizliğimi hissediyor ve içeri girmem için kapıyı açıyor.

Kollarım hâlâ göbeğimin etrafında sarılı, yatağına oturuyorum, gözlerim ileriye bakıyor.

Bir köşede duran birkaç giysi dışında oda tamamen çıplaktı. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum ama kesinlikle bu değil... bu boşluk .

"Gianna?" Sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor ve ona bakmaya cesaret ediyorum.

Giyinik değil. En azından tam olarak değil.

Göğsü çıplak, alt yarısı sadece bir çift gri eşofmanla örtülü.

Bakışlarım onu gözlerim göğsünün her ayrıntısına odaklanıyor. Sadece kas var. Tam gözlerimin altında esneyen ve uzayan saf, sert kaslar.

O... muhteşem.

Beni korkutmalı. Beni dehşete düşürmeli. Vücudu çok büyük ve sert, iki katı, hayır... neredeyse benim üç katım. Beni kolayca bastırabilir.

Bana her şeyi yapabilirdi.

Ama gözleriyle karşılaştığımda, onlarda sadece endişe görüyorum. Ve bir şekilde, güvende olduğumu biliyorum.

"Seninle biraz oturabilir miyim?" Sesimi sabitleyerek soruyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor hemen, gelip yanıma oturuyor. "İyi misin? Kendini hasta mı hissediyorsun?" Sesi endişe dolu, sorusu bende küçük bir kaş çatma hissi uyandırıyor.

En son ne zaman biri bana iyi olup olmadığını sordu?

Hiç kimse var mı?

Başımı eğip ona bakıyorum.

Pencereden sızan ışık yara izini daha da belirginleştiriyor. Yine de ona baktıkça yara izi daha da kayboluyor. Orada... ama değil.

Ne yaptığımı anlamadan kolum dışarı , elim yanağında o sert düzlemleri izliyor.

Parmaklarımı yavaşça yüzünü kesen sivri yara izinin üzerine götürdüğümde yüz hatlarında şok ifadesi beliriyor. Parmak uçlarımin altındaki pürüzlü deriyi hissediyorum, yara izindeki küçük şişlikler iyileşme yolculuğunun hiç de pürüzsüz olmadığını söylüyor.

"Ne yapıyorsun, Gianna?" Elimi tutup esir alarak soruyor. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle bana bakıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Dudaklarımı dilimle ıslatıyorum ve gözleri ağzıma kayıyor, yaptığım her küçük hareketi kavrarken göz büyüyor.

"Buraya gelmemeliydin," diye homurdanıyor, sesi kalın ve boğuk. "Gece vakti yanıma gelmemeliydin. Tek düşünebildiğim..." diye devam ediyor, başparmağı alt dudağıma saygıyla dokunurken.

"Ne? Aklından ne geçiyor?" Nefes nefese sordum.

"Sen." Açıkça söylüyor. "Çıplak ve yatağımda. Bacaklarını aç, amını bana göster," diye devam ediyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Kaba sözleri beni korkutup , tehlikenin tadı çok yakındı. Bunun yerine, beni daha da alevlendiriyor, korkumu başka bir şeye dönüştürüyor. Daha güçlü, daha etkili bir şeye. Bana gerçekten unutturma gücüne sahip bir şey.

"Peki sen bana ne yapardın?" Soruyu sorarken kendimi tanıyamıyorum. Kendi sesimi bile tanıyamıyorum, çok zarif, neredeyse Herkes beni baştan çıkarıcı olarak damgalıyor.

"Ne yapmazdım ki, günüşiğim? Ağzımla vücuduna tapardım," diyor ve gözlerim kapanıyor, dudaklarım yumuşak bir iniltiyle ayrılıyor. Bana eğiliyor, nefesi tenimde, bana yapacağı kötü şeyleri fısıldamaya devam ederken, içim karıncalanıyor, duvarlarım bir ürpertiyle kasılırken amım ıslaklıkla fişkırıyor.

"Nefis vücudunun her santimini yalardım. O daracık bedenini emerdim. Şimdi bile elbiseni zorlayan meme uçlarını. Sonra, açıkta kalan her et dişlerimle işaretler, emer, kemirir, ısırırdım. Öyle yapardım ki herkes kime ait olduğunuzu görebilir."

"Peki ben kime ?" Şımarıkça soruyorum, vücudumda başka hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklık dolaşıyor.

"Ben," diyor sert bir sesle. "Seni ilk gördüğüm andan beri benimsin."

Bana böyle ilkel bir şekilde yukarıdan aşağıya bakarken gözlerinin yoğunluğu ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden oluyor, rahatlamak için uyluklarımı sıkma dürtüsü

Orada oluşan basınç neredeyse dayanılmazdı.

"Ya bunu istemiyorsam?" Karşılık veriyorum, meydan okur gibi görünmeye çalışıyorum ama sesim nefes nefese ve heyecanlı çıktığı için başarısız oluyorum.

"ok kötü, gnşığı," diye küstahça gülümsüyor. "hiç seeneğिन yoktu."

Kahretsin ama onun bu ukalalığı beni daha da azdırıyor ve bir onun üzerine atlayıp teninde erimekten başka bir şey istemiyor.

"Neden? Neden ben?" Tam olarak ne sorduğumu bilmiyorum ama onu nasıl etkilediğimi duymak istiyorum. Bu durumdan sadece benim muzdarip olmadığımı bilmek istiyorum.

Kendini kemiklerime işlemiş gibi görünen bu zlemnden kaynaklanan garip bir ıştırıp.

"nk beni deli ediyorsun, Gianna. Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmamıştım. Aynı anda hem öpmek hem de boğmak istediğimin biri," diye sırtıyor, "bana her fırsatta meydan okuyan ama beni o kadar sertleştiren biri ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. Kanımı kaynatıyorsun."

Nefesim kesiliyor. Onun sözleriyle sarhoş hissediyorum, sadece onun varlığıyla başım dönüyor.

"Aklımı kaçırmama neden oluyorsun, Gianna. Ve daha önce *hiç* bu kadar dikkatim dağılmamıştı," diye inliyor.

"Dokun bana," diye geveliyorum, sesindeki samimiyet beni mahvediyor. Çünkü bir şeyi isteyip de harekete geçememenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum - onu ilk andan beri istiyordum ama bunu kendime itiraf edemeyecek kadar korkuyordum.

Gözleri açılıyor ve bir an kıpırdamıyor. Sonra birden iri elleri bana uzanıyor, beni kolayca kaldırıp kuşağına taşıyor.

Avularım göğsünde dinleniyor, teninin sıcaklığı içime sızıyor. Adam devasa. Tüm kasları parmak uçlarımın altında kıvrılıyor, bakışlarımın altında esniyor.

Ve onu içime çekerken, beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı açmasının ne kadar kolay olacağını fark ettim.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, gözlerimi onunkilere dikeyorum ve daha ileri gitmek için hareket etmediğini fark ediyorum.

Onun yerine, ilk hamleyi benim yapmamı bekliyor. Elleri belimde ve parmaklarının hafif elbisemi yaktığını hissediyorum. Bana dokunduğı her yerde tenim karıncalanıyor.

Duygularım için bir kasırğa gibi ve sanırım bunu en başından beri fark ettim. Onun büyüklüğünden ve ona olan arzumdan o kadar korkmuştum ki

her şeyi kapatmaya çalıştığımı söyledi.

Ellerimi göğsünün üzerinde gezdirmeye devam ediyorum, kaslarının avuçlarımın altında hafifçe seğirmesinin tadını çıkarıyorum. Dizlerim kalçalarının her iki yanında, ancak sertliğini hissedecek kadar yakın değilim. Sert olduğunu biliyorum. Benimle konuşmaya başladığı andan itibaren bunu gördüm.

Kısaca, zihnim beni o geceye götürüyor, o gece beni ve ona oral seks yapmam için bana şantaj yaptı. Yüzüme doğru ittiği aletin bana hissettirdiği korkutucu ama bir o kadar da tahrik edici duyguya.

Başından beri kendime yalan söylüyordum, tek istediğim ona sarılmakken kendime ondan nefret ettiğimi söylüyordum.

Gözlerimi kapatarak bu dokunuşun, bana hissettirdiklerinin tadını çıkarıyorum. Aynı hem güvende hem de nefesim kesilmişti. İlk defa bir erkeğe özgürce dokunmama izin verdim, yakınlığından iğrenmeden ya da deneyebileceği şeylerden korkmadan.

Beni böyle hissettiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bu sadece tüm geçmişimi siliyor ve bana kaybettiğim kimliğimin bir kısmını geri veriyor.

Çelik gibi gri gözleri ay ışığında parlıyor, kurtsu niteliklerini ve beni nasıl yiyip bitirdiklerini vurguluyor.

Parmaklarımı yüzüne götürüyorum, çenesini tam yara izinin en kalın olduğu yerden kavıyorum. Hemen geriliyor, kendini zor zapt ederken çenesi sımsıkı kilitleniyor.

"Bana ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, bu soruyu daha çok kendime soruyorum.

İki yıl boyunca kendi gölgemden korkarak cehennemi bir yaşam sürdürdüm. herhangi bir zayıflık gösteremez. Yine de onun varlığı bunu ortadan kaldırıyor gibi. Korkumu yok ediyor.

"Ne , günışığım?" Bana sırtıyor, parmaklarımı yüzünden çekip ağzına götürüyor. Dudaklarını yavaşça aralıyor, dili her bir parmağı yalamak için dışarı çıkıyor, bu sırada gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

O dudaklara odaklanıyorum, karşılık olarak kendi dudaklarımı yalıyorum.

İçimde beni ele geçirmekle tehdit eden bir arzu var. Hem beni korkutuyor ve sevindiriyor. Çünkü bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Buna nasıl tepki vereceğimi ve onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Onun gibi erkekler muhtemelen daha fazlasını bekler... bir öpücükten, beni sersemleten ve derin bir tatmin duygusuyla dolduran bu basit yakınlıktan daha fazlasını. Seks beklerdi.

Tabii ki seks bekler. Yüksek sesle homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum. Fısıltıları duymuş. İnsanların benim hakkımda ne dediğini biliyor. Ben

Kolay. Herkesle yatabileceğimi.

Keşke bunun benim için ne kadar özel olduğunu anlasa. Kendimi onun için çırılçıplak bırakıyor olmam bile -çaresiz- ona ne kadar ciddi olduğumu ve onu ne kadar istediğimi göstermeli.

"Bana kendimi unutturuyorsun," diye belli belirsiz itiraf ediyorum.

çok bariz bir davet değil ama gerçek dışı da değil. Çünkü bana kendimi ve son yıllarda kendim için inşa ettiğim her şeyi unutturuyor.

Bana hissettiriyor.

"Sen de bana kendimi unutturuyorsun," diye öne eğiliyor ve nefesini yüzümde hissediyorum.

Eskiden olsa, geri çekilirdim. Şimdi... Ben de eğildim, onunla neredeyse yarı yolda buluştum.

"Beni baştan çıkarıyorsun, günüşiğim." Hırıldıyor. "Beni işimi unutmaya ve bir beyefendi olduğumu unutmaya teşvik ediyorsun. Sana kötü, çok kötü şeyler yapmam için beni kışkırtıyorsun." Duraklıyor ve ben yutkunuyorum, neredeyse sözlerinin içinde kayboluyorum.

"Sen de beni baştan çıkarıyorsun," diye fısıldıyorum, kollarımı boynuna dolayarak.

Sonunda dudaklarını dudaklarıma yapıştırması için gereken tek teşvik bu. Çünkü bu nazik bir öpücük değil.

Hiç de değil.

Dişleri alt dudağımı kavrayıp kemirirken temas morartıyor.

Dili yarı aralık dudaklarımin kenarını yalıyor, içeri girmek için bir yol arıyor.

Genişçe açılırken düşünmüyorum bile, daha yakın, daha derine bastırırken kendimi ona göre şekillendiriyorum.

Dilimle uzanıyorum, hafif bir vuruşla onunkiyle buluşuyorum, bu onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor, çünkü beni kucağına sürüklüyor, göğsüm onunkiyle aynı hizada.

Küçük bir nefes , merkezim aniden onun o çok sert kısmıyla temas ediyor ve...

İnliyorum.

Tanrım, ses dudaklarımdan kaçıyor ve onu durduracak gücüm yok, sürtünme o kadar güçlü ki zevkten titrememe neden oluyor.

Ağzı hala benimkinde, tadıyor, yutuyor. Islak dudaklar ıslak dudaklarla buluşurken, kendimizi kaosa teslim ederken dişler çarpışırken hiçbir nezaket yok. Ağzımla sevişme biçiminde hiçbir düzen yok.

Sırtımdaki elleri, kıcımı kavrayana kadar aşağı iniyor, beni ereksiyonuna daha da yaklaştırıyor ve beni onun üzerinde topraklıyor.

"Siktir, günüşiği," diye inliyor dudaklarıma karşı, nefesi sertleşiyor.

Biraz geri çekiliyor, beni sersemlemiş, dudakları şişmiş, gözleri kamaşmış halde bırakıyor.

Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Ama hemen sonra o bakış kayboldu.

Yine de geri çekilmek yerine kalçalarımı hafifçe kaldırıyor ve leğen kemiğimi sert aletin üzerinde şekillendiriyor.

Sırtının klitorisime sürtündüğünü hissettiğimde ağzımdan nefes nefese bir inilti çıkıyor. Ellerim aniden omuzlarında, sıkıca tutunuyorum, kalçalarım onun üzerinde yuvarlanmaya devam ediyor, önceki hissin tekrarını arıyor.

Tekrar hareket ettiğimde içimden bir zevk mızrağı geçiyor ve onu beni yakından izlerken buluyorum, burun delikleri kızarmış halimi yanaklarım ve sertleşmiş meme uçlarım elbisemin içinden görünüyordu.

Beni ereksiyonunun üzerinde nazıkçe hareket ettirmeye devam ediyor, yüzümden geçen her duyguyu kataloglarken gözleri beni hiç bırakmıyor.

Ve tam içimde bir şeylerin oluştuğunu hissettiğim anda tempoyu artırıyor, ağzını göğüslerime indiriyor ve meme ucumu kumaşın içinden hızlıca ısıyor.

Yüksek sesli inleme beni şaşırtıyor ve bunun kendi dudaklarımdan çıktığına inanmakta zorlanıyorum. Ama gözlerim kapanırken, kaslarım kasılırken, hiçbir şeyi kontrol edemediğimi fark ediyorum.

Öyle.

Vücudumla hiç tahmin etmediğim kadar ustaca oynuyor.

Kafam güzelken ona sadece şaşkın şaşkın bakabiliyorum.

"enfes oluyorsun," eli yüzüme gidiyor, başparmağı yanağımı okşuyor.

"Daha önce bu kadar tatlı bir manzara gördüğümü sanmıyorum. Beni büyülüyorsun Gianna," diyor ve ses tonundaki sertliği, onu nasıl etkilediğimden hoşlanmadığını fark ediyorum.

Ama bu yeni keşfettiğim zevkten o kadar uzaklaştım ki, buna aldırıyorum.

Derin ve hoşnut bir iç çekiyorum, başımı omzuna koyarken ona daha da yaklaşıyorum.

Yine de bitirmediğini fark ediyorum, siki hala altımda sert. Yine de bunu yapmak için acelesi yok gibi görünüyor. Dakikalarca bu şekilde kalırken bundan bahsetmiyor bile.

İşte o zaman bu devasa canavara karşı yeni bir saygı duymaya başladım.

Rahatlamasını bedenimden alabilirdi. biliyorum. Pozisyon sadece sikini çıkarıp beni becermesine izin vermekle kalmazdı.

ama onu durdurmak için fazla bir şey yapabilir miydim bilmiyorum.

Onu büyülediğimi söylüyor, ama korkarım ki benim. Çünkü beni güvende hissettiriyor. Korkuyu uzaklaştırıyor. Ve bu da en büyük mucize.

Beni göğsüne bastırırken parmaklarını sırtımda gezdiriyor ve içimi bir huzur kaplıyor.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Sesi kısık bir şekilde soruyor. "Fırtınaları sevmem," diye cevap veriyorum, daha fazla ayrıntı vermiyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor ve uyduruk bahaneme inandığını sanmıyorum. Yine cevap vermem için beni zorlamıyor.

Onun yerine beni kollarına aldı ve ikimizi de yatağa yerleştirdi.

Yan yatmıştım, önüm onunkiyle aynı hizadaydı. Karnıma değen sert aletin dış hatlarını hâlâ hissedebiliyorum.

Orgazm karşılığında şey beni biraz daha cesur yapıyor.

Göz temasını koruyarak, elimi bedenlerimizin arasına indiriyorum, eşofmanının bandını çekiştiriyorum ve onu sarmak için içine uzanıyorum.

Eli hemen benimkini kapatıyor ve beni durduruyor.

"Hayır," diye fısıldıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bu benimle ilgili değil."

"Ama... istemiyor musun..." Sözümü kesiyorum, bir kızarıklık kaplıyor.

"Buraya bu yüzden gelmedin, günüşiğim," diyerek elimi pantolonunu. "Seni ne kadar becermek ve mükemmel vücudunun her yerine boşalmak istesem de yapmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü bir kez vermek istemediğin şeyi zaten aldım. İstemediğin bir şeyi yapmak için kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum."

Ona şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum, onu çıkarmamı istemeyeceği düşüncesi beni şaşırtıyor.

Hayatım boyunca bana sadece tek bir şey için iyi olduğum söylenmişti; bir erkeğin zevk almasına hizmet etmek. Ve işte buradaydı, dokunuşumu reddeden bu adam.

"Anlamıyorum," diyorum ona içtenlikle.

"İşte mesele de tam olarak bu Gianna," dudakları . "Bana fırtınadan korunmak için geldin. Sana bunu vermeme izin ver, hiçbir koşul olmadan."

Beni bedenine daha da yaklaştırıyor, kolları beni göğsüne yaslarken etrafıma dolanıyor. Çenesini başımın üstüne koyuyor, dokunuşu iyileştirici ve rahatlatıcı.

"Teşekkür ," diye
fısıldıyorum. "Uyu. Ben
yanındayım."

Ve ilk defa uyuyorum. Camlara vuran gürültülü yağmura ya da uzaktan
gelen uğultulu rüzgâra rağmen. Gök gürültüsünü duyuyorum ama artık
korkmuyorum.

Çünkü kavurucu bir sıcaklıkla sarmalanmış durumdayım, büyük, güçlü
kollar beni sarmış ve zarardan uzak tutuyor.

Huzur içindeyim.

Ama neden eskiden bildiğim hayat artık yokmuş gibi geliyor?

Sıcaklığının tenime sızdığını hissediyorum. Yavaşça kendime geldiğimde,
bunun son zamanlardaki en iyi uykum olabileceğini fark ediyorum... sonsuza
dek. Gözlerimi açtığımda tam yanımdaydı, bakışları benimkilere öyle bir
yoğunlukla bakıyordu ki
beni nefessiz bırakıyor.

Sabah sesleri odayı sarıyor, kuşlar cıvıltıyor, insanlar evin içinde
dolaşıyor ve rastgele şeyler bağırıyor.

"Çok güzelsin günışığım," diyerek başparmağını yanağıma sürtüyor, sesi
kalın ve duygu dolu, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor.

Onun sözleri karşısında kızarmaktan kendimi alamıyorum, özellikle de
sabahın bu erken saatinde o kadar da harika görünmediğimi bildiğim için.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, ama hareket etmek için hiçbir çaba
göstermiyorum. "Gitmelisin," diye onaylıyor, ancak eli saçlarımda
dinlenmeye geliyor, eli
parmaklar bazı tellerin etrafında dönüyor.

"Bırakmazsan yapamam," diyorum usulca, beni bırakmaya niyeti
olmadığını görünce.

"İsteyip bilmiyorum." Ağzının kenarları "Kollarımda bir daha ne zaman
bu kadar uysal olacaksın?"

"Belki durursan..." Parmaklarımı çıplak göğsünde devam ediyorum.

Orada da sayısız yara izi var ve bunların orduda geçirdiği zamanlardan
kalma olduğunu tahmin edebiliyorum. Bu konuda daha fazla soru sormaya
hâlâ cesaret edemiyordum, çünkü birbirimize karşı daha açık olmaya
başlamıştık. Yanlış bir soru sorup beni kendisinden uzaklaştırmasını
istemiyorum.

O sırtışı bir kez daha ortaya çıkıyor, beni üstüne çekerken elleri belime düşüyor, ağzı hararetli bir öpücükle benimkine yapışıyor.

"Bu akşamki gala için hazırlanmam gerekiyor," diye geveliyorum, nefes nefese ve biraz da bunalmış halde.

"Biliyorum," cevap veriyor, dudakları çenemde ve öpücükler bırakıyor, "ve ayrıca etrafını koklayan başka erkekler olacağını da biliyorum," ağzını köprücük kemiğimin hemen üzerindeki noktaya kapatıp deriyi emmeden önce törpülüyor.

Ne yapmaya çalıştığını anlayınca
nefesim kesiliyor. "Bass," diye
omuzlarını itiyorum.

Bırakmıyor, tüm kanın çoktan yüzeye çıktığını anlayana kadar emiyor.

"İşte böyle," diye işarete uzun bir yalama daha yapıyor, "artık sana doğru bakan herhangi bir piç kurusu senin sahiplenildiğini anlayacak."

"Ne? Sen..." Skandalla başımı salladım.

Ben daha olduğunu anlamadan parmaklarını çeneme doluyor, beni sıkıca tutuyor ve içine çekiyor.

Bana bakarken gözleri inatçı görünüyor.

"Söylediklerimde ciddiydim, Gianna. Sen artık bana aitsin. Ve paylaşmıyorum," diye belirtiyor donuk bir sesle. "Eğer başka bir adamın sana elini sürdüğünü görürsem, onu öldürürüm ve sana da izletirim." Ses tonu tüyler ürpertici ve şaka yaptığına dair bir işaret var mı diye yüzünü inceledikçe, şaka yapmadığını, ciddi olduğunu anlıyorum.

"Sen delisin."

"Evet, doğru anladın. Beni daha önce öldürürken gördün." Diğer eli sırtımda geziniyor, parmaklarının uçları yavaşça sırtımı okşuyor. Omurgamı ve beni ürpertiyor. "Bunu çok kolay yaparım. Ve sana ters bakmaya cüret eden herkesi öldüreceğim."

"Öylece..."

"Evet. Yapabilirim ve yapacağım," eğiliyor, dişleri alt dudağımı yakalıyor ve yumuşak bir ısırik veriyor. "Şimdi tüm kontrolümü kaybetmeden önce git buradan," diye homurdanıyor ve alnını benimkinin üzerine koyuyor.

Yüzündeki gergin ifadeye bir kez baktığımda doğruyu söylediğini anlıyorum. Özellikle de onun zayıf kontrolünün *çok* sert kanıtlarının üzerinde otururken.

Ayağa fırladım ve ona son bir kez bakarak odama geri döndüm.
Günün geri kalanı, makyajdan saç ve elbisemi son kez giymeye
koşturduğum bir telaş içinde geçiyor.

Geçmişte katıldığım diğer etkinliklerden farklı olarak, bu etkinlikte babam ve Cosima bana eşlik edecek.
hepimiz mutlu bir aileymişiz gibi görünmesi için kendime iyi davranmamı söyledi.

Cosima'nın hakkını vermeliyim. Beni babama ispiyonlamaya gitmemiştii ve sanırım bunun için Bass'a teşekkür etmeliyim.

Onu korkuttuğu bir sır değil. Ne zaman onu etrafta görse başka bir yerde işi varmış gibi davranarak hızla topuklarının üzerinde dönüyor. Ve ben, elbette, yardım edemem ama bu gerçeğe kına yakarım.

Daha önce hiç kimse beni savunmamıştı ve Bass beni savunduğunda hissettiğim heyecan başka hiçbir şeye benzemiyordu. Buna alışmak çok kolay olacaktı.

-Ona. Her an arkamı kollamaya hazır güçlü bir koruyucum olduğunu bilmek bağımlılık yaratabilir. Ve bu bir sorun. Özellikle de şu anda yaşadığımız şeyin uzun sürmeyeceğini bildiğimden beri.

Birkaç kez düşüncelerim bu yöne kaydığında kendimi yakaladım, çünkü hayatımda ilk kez sahip olduğum bu küçük mutluluğa gölge düşürmek istemedim. Yine de her zaman gerçekçi oldum. Bass ile olan ilişkim bana neşe getirir ve kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissettirir de, bunun bir son kullanma tarihi olduğunu biliyorum.

Evlenene kadar.

nedenle de elimden gelenin en iyisini yapmayı hedefliyorum. Korkularımı bir kenara bırakıp önümde duran şeye, ona odaklanmaya çalışacağım.

Kesinlikle, düşündüğüm kadar zor görünmüyor. Dokunuşu beni korkutmuyor. Daha fazlası için potansiyel beni gerektiği kadar korkutmuyor.

Sadece... beni nefessiz bırakıyor.

Bazen içimde uyandırdığı duyguları tanımlamakta zorlanıyorum. Dehşet ve endişenin bedenimi ele geçirmesine o kadar alışmışım ki, ilk başta bir kriz geçiriyor olabileceğimden korkuyordum. Verdiğim fiziksel tepkinin korku değil, heyecan olduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

Karnımda kaynakken aynı hissi verebilirler ama değiller.

Bedenimin yeniden bana ait olduğunu hissettiriyor.

Ve bu muhtemelen en değerli hediyedir.

İki yıl önce o gece kendimi kaybettiğimi sanmıştım. O zamandan beri Boğulmak gibiydi, çalkantılı denizde birkaç nefesle boğuşmak gibiydi. Kıyıya ulaşabileceğimi hiç düşünmemiştim. Tekrar nefes alabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama Bass'ın hayatıma girmesi bana vücudumun hâlâ arzu duyabildiğini gösterdi - her ne kadar başlangıçta onunla savaşmış olsam da. Hâlâ hissetme yeteneğine sahip.

Kıyafetime son dokunuşları yaparak aşağı iniyorum.

Bass zaten arka planda, beni yakından izliyor. Onun görüş alanına girdiğim anda, vücudumun her santimetresini tarayan gözlerini üzerimde hissediyorum.

Bu kıyafeti seçerken onu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ondan tam olarak bu tepkiyi almak istemişim.

Elbisenin nasıl sardığını, vücudumun şeklini vurgulayan dar kesimini incelemeye devam ederken gözleri hafifçe açılıyor, ağzı yarı aralık.

Gördükleri hoşuna gidiyor.

Gözlerim odanın öbür ucunda onunkilerle buluşuyor ve babamın önünde beni süzmekten hiç çekinmeyen, beni içine çekerken yüzünde yavaş, duygulu bir gülümseme beliriyor.

"İşte buradasın, Gianna," babam dudaklarını büzüyor, bana zar zor bakıyor, geç kaldığını söyleyip dururken gözleri saatinde.

Cosima bana kaşlarını çatarak bakıyor ama ben kaşlarımı kaldırıp Bass'ı yanıma çağırınca hışımla geri dönüyor ve kolunu benim koluma doluyor. babamın dirseğini tutarak yürüyorlar.

Evin dışına çıktığımızda bizi iki limuzin ve arkalarında korumaları olan birkaç araba daha bekliyordu. Kuşkusuz Cosima benimle aynı yeri paylaşmak istememiş ve babamdan ayrı ayrı binmek istemişti. Normalde, sırf onu rahatsız etmek ve planının yanına kâr kalmamasını sağlamak için ortalığı ayağa kaldırırdım. Ama şu haliyle Bass'la baş başa biraz daha zaman geçirmek sinirlerimi yatıştırmama yardımcı olacak.

"İyi misin?" Nihayet arabada yalnız kaldığımızda ve galanın yapılacağı Met'e doğru ilerlerken bana soruyor.

"Evet," diye başımı salladım. "Gitmeden önce bir hap aldım. Geceyi atlatmama yardımcı olur."

"Ben her zaman senin gölgen olacağım. bir şey yok," elimi sıktı ve beni limuzinin kendi tarafına çekti.

Tökezliyorum, oldukça beceriksizce, kucağına düşüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Eğlenerek omzunu itiyorum. "Elbisemin kırıışmasına izin veremem. Ya da makyajım bozulmasın," diyorum suratımı asarak.

"Biliyorum," diyerek çenemi yukarı kaldırıyor, gözleri cesurca benimkilere bakıyor. "Bu başka bir şey yapamayacağım anlamına gelmiyor," parmağını boynumda gezdiriyor ve sabah emdiği noktanın üzerinde duruyor.

"Örtbas ettin," diye homurdanıyor, nefesi tenime değıyor. "Sana ne demiştim, günüşığım?" Yüzünü boğazıma dayıyor, nazik bir hareket ama sesindeki tehdit açık.

"Ne... bana söyledin mi?" Nefes nefese soruyorum, sıcak dudaklarının tenimdeki hissinde kayboluyorum.

"O havalı piçler senin işaretlendiğini görmeli," diye devam ediyor, ağzını açıyor ve boynumdaki sütuna ıslak öpücükler konduruyor.

"Yapamam... babam görürdü," diye onu ikna etmeye çalışıyorum.

Üzerimde onun izini taşımaktan ne kadar hoşlanmış olursam olayım, bunu riske atamazdım. Özellikle de sadece hakkımdaki dedikoduları körüklemeye yarayacak böyle halka açık bir etkinlikte.

"Ama de bu zaten. Tüm dünyanın senin sınırların dışında olduğunu bilmesi gerekiyor. Senin alındığını..." göğüs dekolteme ulaştığında sözünü kesiyor.

Elbisenin kare kesimli bir göğüs dekoltesi var, dar korsajı göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Elleri göğüs kafesimde, öne doğru eğiliyor ve ağzını bir göğsümün kabarıklığının üstüne koyuyor, emmeden önce deriyi yavaşça yalıyor.

"Bass, kes şunu!" Ona şakacı bir yumruk attım.

Bugün morlukla görünemeyeceğim konusunda ciddiymdim.

"Hayır," diyor bana karşı, sıcak nefesi tenime üflüyor ve beni ürpertiyor.

Alt bölgemde zaten bir karıncalanma var ve tepki vermemeye çalışsam da, ağzıyla göğüslerimle sevişmeye başladığında benden kaçan inlemeye engel olamıyorum.

"Bass," diye inliyorum, ellerim saçlarına gidiyor.

Sadece görünen bölgelere odaklanarak emmeye ve yalamaya devam ediyor.

Meme uçlarım çoktan sertleşti, tüm vücudum ihtiyaçla sarsılıyor. Ve elleri elbisemde yavaş bir okşayışla yukarı aşağı hareket ederken, beni bu ıstıraptan kurtarmasını istememe bir saniye kalmıştı.

Bedenim geçen gece bana verdiği hatırlıyor ve tekrarını istiyor.

"İşte böyle," diye fısıldıyor o kalın sesiyle, gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırırken. "Artık herkes bilecek," diye devam ediyor, bir parmağını kaldırıp göğsüme götürüyor ve koyduğu kırmızı izi takip ediyor.

"Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyorum, yarı sinirli, yarı aklıma bile getiremeyecek kadar tahrik olmuş bir halde

o.

"Biliyorum," diye sırtıyor. "Ve sen buna bayılıyorsun," diye göz kırpmıyor. Tam cevap vermek üzereyken, araba durdu.

varış noktası.

Dışarı çıkıp babamın yanına gitmeden önce hızla kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bass sessizce arkamdan geliyor ve derhal ciddi bir tavır koruma pozisyonuna geçiyor.

Met, açık artırma şeklindeki özel bir hayır galası için davet edilen insanlarla dolup taşıyor.

Birinci katta, Yunan ve Roma galerilerindeki birkaç oda, konukların kaynaşması için açık. Çok sayıda heykelin arasında dolaşırken tüm atmosfer sarhoş edici, odanın yüksek tavanı ve muhteşem aydınlatması otantik bir antik his veriyor.

Babamın önüme attığı insanlarla muhatap olmak zorunda kalmam çok üzücü, aksi takdirde galadan çok daha fazla keyif alabilirdim.

Cosima kısa sürede *arkadaş* çevresini ya da en azından arkadaş olmak istediği insanları bulur ve bir sonraki çaylarına davet edilme umuduyla onlara sahte övgüler yağdırmaya çalışır.

Öte yandan babamın bu geceki etkinlik için özel bir gündemi var gibi görünüyor ve bu paha biçilmez eserler için teklif vermek değil.

Bazı adamlara odaklanıyor, beni de yanına alarak onları etkilemeye çalışıyor. başarısız nişanlılığımı ve evlilik martına geri döndüğüm gerçeğine.

"Bunlar Bay Collins, Bay Edwards ve Bay Lovell." Babam, erdemlerimi övmeye başlamadan önce hızlı bir tanışma faslı yaptı.

Benim hakkımda sanki on dokuzuncu yüzyıldaymışız gibi konuştuğunu duymak beni çılgına çevirmeye yetse de sert bir gülümsemeyi sürdürüyorum.

Sırtımı dik , konuşmayı dinliyormuş gibi yaparken duruşum mükemmel, arada bir başımı sallıyorum.

"Kızınız çok zarif. Kimsenin ona hayır diyeceğini sanmıyorum," diyor adamlardan biri, gözleri müstehcen bir şekilde vücudumda gezinirken. Tiksintiyle ürpermek kendimi tutuyorum, bunun yerine göz ucuyla Bass'ı aramaya çalışıyorum.

Bernini'nin Bacchus'u tasvir ettiği bir heykelin hemen yanında. Tıpkı şarap tanrısı gibi, elinde bir tabak üzüm tutuyor ve meyveleri şehvetli bir hareketle yavaşça ağzına götürüyor.

Bu... çökmüş.

Bir üzümü yutmak için ağzını açtığında gözleri bana sabitleniyor, bu basit hareket karşılığında *benim* de yutkunmama neden oluyor.

"Gianna?" Babamın sesi beni ürkütüyor.

"Evet, kusura bakmayın, yün topluyordum." İçimden onlara ve şehvet dolu bakışlarına lanet okusam da onlara hoş bir gülümseme veriyorum.

Sohbetten ayrılırken, "İzin verirseniz, gidip bir şeyler atıştıracağım," diyorum.

Adamlardan biri, sanırım Bay Collins, hizmetlerini sunmaya ve bana eşlik etmeye karar verdi.

Yanında sertçe yürüyorum, dokunmamak için mesafeyi korumaya çalışıyorum, tek yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu görebilsem de.

"Teşekkür ederim, ama benimle gerek yoktu," diyorum, ipucunu anlamasını ve beni yalnız bırakmasını umarak.

"Senin gibi güzel bir kızın her zaman parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacı vardır," diyor baştan çıkarıcı bir tonda, ama sadece öğürmek istememe neden oluyor.

"Doğru," diye ekliyorum sertçe, "Sanırım burada yeterince zırh var. Başka bir taneye ihtiyacım yok."

Eğer ipucunu almayacaksa, zaman biraz daha açık sözlü olacağım. Babamın bu gece için prova ettiği monoloğa atladığında bana yeşil ışık yaktığını biliyorum, ama ona izin vermeyeceğim.

Bu adamın açıkça yapmaya çalıştığı gibi, herkesin bir şeyler hissetmesi için beni etrafta dolaştırın.

Kalabalığın içinde kaybolup ondan kurtulmayı umarak hızımı artırıyorum.

"Uslu bir kız ol ve bağırma," diyor ve bir an için kaşlarını çatıyorum.

Beni kabaca sağa doğru itmeden önce sırtım hızla bir duvara çarpıyor.

Etraftaki herkes beni karanlık bir köşeye sürüklediğini fark edemeyecek kadar meşgul.

Bass'a seslenmeye teşebbüs edemedi eli ağzımda. "Babanın bana borcu var, Gianna. Birkaç milyon. Bu yeterli değil.

Ben..." gözleri vücudumda geziniyor ve Bass'ın üzerimde bıraktığı ize odaklanarak hırlıyor, "seninle evlenirim. Ama kim demiş senin birkaç

eğlenceli dakikalar. Eğer iyi bir kız olursan, onun sicilini temizleyebilirim," , eli elbisemin deliğine gitmeden hemen önce.

Ne yapmaya çalıştığını anladığımda gözlerim dehşet içinde açılıyor ve kendimi toparlayıp savunmaya çalışmam bir anımı alıyor.

Ancak zihnimdeki sis kalktığında ve tekrar mantıklı davranmaya başladığımda, hiçbir şey yapmama gerek olmadığını fark ediyorum.

Bass adamın elini kemiklerin çatırdadığını duyana kadar bükerken değil. Onu dizlerinin üzerine çöktürüp, adam acı içinde inleyene kadar kolunu bükmeye devam ederken kesinlikle değil.

Eliyle ağzını kapatarak en küçük bir ses çıkarmasına bile izin vermiyor. "İyi misin?" Bana bakıyor, yüzümdeki dehşet ifadesini alıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, nasıl tepki verebildiğime şaşıyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor. "Sana dokunan herkesi öldürmek zorunda kalacağımı söylemişim, günışığım. Ve görünüşe göre ilk kurbanımı buldum." Ağzı zalim bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Ne olduğunu anlamadan, eli Bay Collins'in yüzünün yan tarafına temas ediyor ve onu yere kadar itiyor, yanağı mermer zemine çarpıyor.

"Benim olana dokundun," diye fısıldamak için eğiliyor Bass. "Kimse benim olana dokunamaz," diyor yüzünü biraz kaldırmadan hemen önce ve yüzünü tekrar yere çarpmak için biraz ivme kazanıyor.

Bay Collins'in gözleri kocaman, Bass'ın elinden kurtulmak için kollarını sallarken bakışlarında hem korku hem de acı var.

Ama hiç şansı yok. Onun yarısı kadar bile değilken.

Bass, adam acıdan bay kadar kafasını yere vurmaya devam eder. Yine de onu bırakmak yerine boğazından tutup kaldırıyor, vücudu ellerinde gevşiyor.

Büyük bir gürültü kopar ve Bay Collins'in başı garip bir açıyla eğilir.

"Sen..." Göz kırıyorum. "Onu gerçekten öldürdün," diye fısıldadım bir adım atarken.

Geri.

"Elbette verdim," diye gülümsüyor bana. "Ben boş vaatlerde bulunmam, günışığım."

Cesedi yere bırakıyor ve bana doğru bir adım atıyor.

"Korkuyor musun?" Bir kaşını kaldırıyor.

Gözlerim ondan yerdeki cesede gidiyor ve tekrar ona dönüyor, içimi bir dehşet duygusu sarıyor ama aynı zamanda bir tatmin duygusu da.

Çünkü o beni kurtardı.

Beni kurtaran tek kişi o.

Başımı şiddetle sallıyorum.

"Hayır. Gitmeme izin vermeyecekti. Onu durdurduğuna sevindim. Daha önce..."

İki adımda , koca gövdesi beni duvara doğru itiyor ve kocaman kollarıyla beni hapsediyordu.

"Sen benimsin ufaklık," diyor boğuk bir sesle, nefesi kısa kesik kesik geliyor - öldürmenin verdiği adrenalinden şüphesiz.

Çünkü hoşuna gittiğini biliyorum. Kemiklerin kırılma sesini duyunca ağzının memnuniyetle nasıl kıvrıldığını gördüm. Bunu daha önce de görmüştüm. Soyguncuyu gönderdiğinde.

Öldürmeyi seviyor.

"Bu orospu çocuklarının seni istediğini biliyorum. Bu dünya için fazla mükemmelsin ve her lanet adam sana dokunmak istiyor," elinin tersini yanağıma götürüyor, "teninin ne kadar yumuşak olduğunu, dudaklarının ne kadar tatlı olduğunu hisset

Tadına bak." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, yakın ama dokunmuyor.

"İşte bu yüzden bana sahipsin, günışığım. Çünkü ben hepsini öldürebilecek kapasitedeyim," diye kulağıma hırlıyor. "Senin için tek erkek benim çünkü seni sadece ben koruyabilirim. Ve bu yüzden sana sadece *ben* dokunabilirim."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?" Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

"Ama bu ne kadar sürecek? Birkaç hafta mı? Birkaç ay mı?" Gözlerimde oluşan yaşları durdurmaya çalışarak hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Eninde sonunda evleneceğimi biliyorsun. Eğlenebiliriz ama..."

"Aması yok." Ona bakmam için çenemi yukarı kaldırıyor. "Bu benim için geçici bir şey değil, Gianna. Uzun vadede bu işin içindeyim. Seni kimseye vermeyeceğim, hele bir piçin iğrenç ellerini sana sürmesine hiç izin vermeyeceğim. Bütün kocalarını öldürmem gerekiyorsa, öyle olsun. Sizi çalmam gerekiyorsa, daha da iyi. Ama hata yapmayın." Burun delikleri alevlendi, nefesi sertleşti. Çelik gibi gözleri beni öylesine büyülüyor ki söylediği her şeye sadece başımı sallayabiliyorum.

"Sen. . Benimsin." Dudakları nihayet benim dudaklarıma önce her bir kelimeyi telaffuz ediyor ve bana en başından beri aradığım huzuru veriyor.

Çünkü beni sinirlendirip uçuruma sürükleyecek güce sahip. Ama aynı zamanda beni sakinleştirmek için de orada.

"Şimdi yapacağımız şey şu. Ben bu cesetten kurtulacağım, olay yerini bir soygun gibi göstereceğim ve sen de onun yapacak bir işi olduğunu hatırladığını ve seni içecek masasında yalnız bıraktığını söyleyeceksin."

"Peki ya CCTV?" Endişeli bir şekilde soruyorum. Bass'ın benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum.

"Merak etme, günüşiğim. Geri dön en güzel gülümsemeni takın, pis işi ben yaparım."

"Tamam," diye başımı sallıyorum, ona güveniyorum.

"Sadece hatırla. İşim bittiğinde," duraklıyor, bana bakarken dudaklarını yalıyor. "Hakkımı almaya geliyorum."

Ve bir anda, cesediyle birlikte gitti.

Bir süre aynı yerde kalıyorum, bana hissettirdiği şeyin ne anlamaya çalışıyorum. Çünkü bu sıradan bir şey değil. Hayır, benim için adam öldürebiliyorsa bu sıradan bir şey değil.

O zaten benim için öldürdü.

Veda sözleri hem bir uyarı hem de bir vaat. Ve her ikisi için de sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

BASS

Partiye döndüğümde Cisco, "Ben çoktan hallettim," diye onaylıyor.

"Güzel. Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, telefonu kapatmak üzereyken.

"Bu görev için çok uzun zaman harcıyorsun, amca. Umarım fikrini değiştirmemiştir," diye kıkırdar.

"Merak etmeyin. " diye cevap verdim.

"Bekliyor olacağım." Önce o kapatıyor.

Ona Benedicto'nun arabasına konan bombanın arkasında olup olmadığını sormalıyım, ama içimden bir ses bu cevabı pek de açık yüreklilikle vermeyeceğini söylüyor.

Dario, Cisco'nun eskiden tanıdığım genç adam olmadığı konusunda haklıydı. Belki de yeni sorumlulukları onu etkiliyor, ama daha önce olmayan bir soğukluk fark ettim.

Sanki Guerra'yı ve yoluna çıkan herkesi mahvetmemek kendini zor tutuyor.

Sadece değil, aynı zamanda bunu nasıl yapmak istediği de şüpheli.

o.

Onun emirlerini sorgulamak bana düşmez biliyorum ama yardım edemem. Şüphelerim var. Her nasılsa, aileye karşı nefretinin nedeninin sadece eski DeVille-Guerra düşmanlığı olduğunu düşünmüyorum. Daha önce daha fazla bir şey olabileceğinden şüphelenmiştim.

kişisel doğası. Ve onu daha fazla gözlemledikçe, bana ya da kimseye söylemediği bir şey olduğuna bahse girebilirim.

Küçük bir çocukken, her zaman diğerlerinden biraz farklıydı. Sessiz, içine kapanık, pek sosyal değildi. Bunun nedeninin kendisini neyin beklediğini bilmesi ve sorumluluğun omuzlarına ağır gelmesi olduğunu düşünmüşümdür hep. Ne de olsa tüm çocukluk ve gençlik yıllarını babasının görevini devralmak için çalışarak ve hazırlanarak geçirmişti.

Belki de Guerra'nın peşinden bu kadar agresif bir şekilde giderek bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor, ancak yaklaşımını beğendiğimi sanmıyorum.

Her ne kadar aileme karşı görevimi ve aldığım emirleri sorgulamamam gerektiğini bilsem de, planı uygulamak geçen gün daha da zorlaşıyor.

Her şeyden çok Gianna'yı daha iyi tanıdığım için ve Cisco'nun istediği gibi herkesin önünde mahvolması onu gerçekten incitecektir.

Şöhretinden hiç bahsetmemiş olsa da, belli etmemeye çalışsa da söylentilerin onu çok rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Ayrıca onu yeterince tanıdığım için erkeklerle sağlıklı bir ilişkisi olmadığını ve ününün de bu ilişkinin bir ürünü olabileceğini fark ettim.

ondan yararlanmak.

Benedicto'nun, birilerinin ona teklifte bulunabileceği umuduyla tüm tanıdıklarının arasında onu dolaştırarak iyi bir örnek teşkil etmediği açıktır.

Kesinlikle, ona vücudundan daha fazlası olduğunu göstermedi.

Bana nasıl tepki verdiğine ilk elden tanık olmuştum. Ne zaman daha samimi bir ortamda *olsak*, ilk eğilimi benim için ne yapabileceğini görmektir, tersi değil.

Birine sunabileceği tek şeyin vücudu olduğunu ve bir erkeği boşalttığı sürece işinin bittiğini düşünmeye şartlanıp şartlanmadığını merak ediyorum.

İnsanların onu bu şekilde kullanmış olabileceği düşüncesi beni çok kızdırıyor, ona elini sürmüş olan her erkeği öldürmek istiyorum.

Bu da beni şu anki ikilemime getiriyor.

Bana sakso çekmesi için ona şantaj yaptığımda lanet bir pislik gibi davranmıştım ve Gianna Guerra'nın kim olduğuna dair daha doğru bir resim oluşturdukça, ona daha önce herkes gibi davrandığım için pişmanlık duymaktan kendimi alamıyorum - onu kullanmıştım.

O anda sadece aptalca şakaları için onunla ödeşmek ya da onu diz çökmeye zorlayarak yüksek atından indirmek istemiş olmam önemli değil. Günün sonunda, onu kullanan başka bir piç kurusuydum.

Siktir!

Vücudundan çok daha fazlasını verebileceğini anlamasını sağlamak için elimden geleni yapacağım. Ve bu nedenle, yapmak istemediği hiçbir şey için ona baskı yapmayacağım. Yavaş gideceğim.

-beni öldürse de- onunla pantolonuna girmek istediğim için birlikte olmadığını göstereceğim.

Ancak onu daha iyi tanıdıkça, sadece onun motivasyonlarını anlamakla kalmayıp kendi motivasyonlarımı da sorgulamaya başladım.

Bir süredir bu planı hayata geçirmemin mümkün olmadığını biliyordum. Onun ölümüne sebep olsaydım kendime katlanabileceğimi sanmıyorum. gözyaşları ve üzüntü. Ve halkın önünde küçük düşürülmesi şüphesiz onun sonunu getirecekti.

Ve benden nefret etmesini sağla.

Ve buna izin veremem. Görevi tamamlamak için Cisco ne kadar arkamda olursa olsun, bunu yapamayacağım.

Alternatifler düşünmek için beynimi zorluyorum ama korkarım ikimizin de hayatta kalmasının tek yolu ortadan kaybolmak.

Bu da bize yeni kimlikler ve hem Cisco hem de Benedicto'nun incelemesinden kaçmanın bir yolunu bulmak için sahip olduğum her bağlantıyı kullanmam gerektiği anlamına geliyor.

Müzeye döndüğümde onu hemen Greko-Romen sergisinde görüyorum. Elinde bir kadeh şampanya, kenarda duruyordu. ona yaklaşmaya çalışan herkese soğuk bakıyor.

Etrafındaki her erkeğin ona vurulduğunu, gözlerinin onun bulunduğu yerden ayrılamadığını görmek çok kolay.

Onun yalnız ve savunmasız olduğunu, Benedicto ve Cosima'dan hiçbir iz olmadığını bildiğim için dudağım hoşnutsuzlukla seğiriyor.

Gözlerim ona sabitlenmiş bir şekilde odanın içinde ilerliyorum ve onun da beni fark ettiği anı not ediyorum.

Sırtını güçlendiriyor, ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrılıyor, o güzel bakışlarını bana çevirirken gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl.

"Bitti mi?" Bana doğru geliyor, vücudu sadece duyulara saldırı olarak tanımlayabileceğim bir sinsice hareket ediyor.

Dünyanın hiçbir yerinde Gianna'ya denk bir kadın yok.

"Evet, sana sorun çıkarmaz," diye başımı sallıyorum ve onu odada hızlı bir gezintiye çıkarırken kolumu uzatıyorum.

"İnsanlar bize bakıyor," diye fısıldıyor, bakışları etrafta geziniyor.

Ve öyleler. Muhtemelen *benim* gibi birinin onun gibi biriyle ne işi olduğunu merak ediyorlardır.

"Bırakın baksınlar."

İlk defa yaramı artık umursamadığımı fark ettim. Eğer Gianna bunu görmezden gelebiliyorsa, önemli olan da budur.

"Nereye gidiyoruz?" diye kaşlarını çatıyor sergiden çıkıp merdivenlere doğru ilerlediğimizi görünce.

"Bu bir sürpriz," diye fısıldıyorum saçlarına.

Kısa sürede bir dans pistinin ortasındayız, onu kollarıma aldığımda Mavi Tuna tüm hızıyla çalıyor.

Hemen yerini alıyor, müzik onu çağırıyor. Onu valsine içine çekerken bir eli omzuma geliyor, diğeri benimkinin içine giriyor.

"Vals yapabildiğini bilmiyordum," diyor neredeyse nefesi kesilmiş bir halde. Yanakları kızarmış, bana bakarken yüzünde çiğ bir gülümseme var.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, günışığım," diye cevap veriyorum, onu pistin ortasında döndürerek.

Etrafımız onlarca başka çift tarafından durumda, hepsi kendilerini dansa vermiş ve dans pistinde başka kimlerin olduğuna aldırmıyorlar.

"Doğru, değil mi? Seni gerçekten tanımıyorum," derken dişleri alt dudağını kemiriyor, mükemmel yüz hatlarında küçük bir kaş çatma beliriyor.

"Ben derin bir insan değilim, Gianna. Benimle ne görürsen onu alırsın," diye , bu konuşma tarzından hoşlanmıyorum. Teknik olarak benim hakkımda pek bir şey bilmediği doğru olsa .

"Sana vals yapmayı kim öğretti?" Diye soruyor ve ben kaskatı . Bunun eninde sonunda gündeme geleceğini tahmin etmeliydim. "Annem," diye hızlıca cevap verdim.

"Babanı aldatan kişi mi?"

"Aynısı." Cevap verirken ses tonum kuru ama hemen kendimi tutuyorum. Annemle olan sorunlarım Gianna'nın suçu değil. Geçmişimi merak etmesi de normal. Zaten ona anlatamadığım çok şey var, bari *biraz* bilgi vereyim.

"Evde sık sık yalnızlık çekiyordu. Üç çocuğun en küçüğüydüm ve ben doğduğumda ağabeylerim çoktan ergenliğe girmişti. Onlar evden ayrıldıktan sonra, ona eşlik edecek tek kişi ben kaldım."

"Yani sana nasıl dans edileceğini o mu öğretti?"

Soru karşısında yüzümü buruşturuyorum, anılar böylesine enfes bir gece için biraz fazla tatsız. Yine de onu şımartıyorum.

"Dramatik bir yeteneği vardı. Göz alıcı bir yaşam tarzına alışkındı ama babam dışarı çıkmasına izin vermeyince kendi kendini eğlendirmeye başladı. Önce danslar, çay partileri ve aklına gelen her türlü şeyi yaptı. Sonra, erkekler..." Sözümlü kesiyorum.

"Neden onu dışarı çıkarmayı bıraktı?" Onu odanın arka tarafına doğru götürürken Gianna soruyor.

"Size onun tiyatroya meraklı olduğunu söylemiştim. O bir skandala neden olmadan hiçbir yere gidemezlerdi. Geriye dönüp baktığımda, annemin zihinsel olarak iyi olduğunu düşünmüyorum. Ama babam bunu bilmiyordu ya da kabul etmek istemiyordu. Ailemizi utandırmasındansa, onu gözlerden uzak tutmayı tercih etti."

Bir dönüş ve Gianna benimle yüz yüze geliyor, göğsü benimkiyle aynı hızda. Yakınlık beni öldürüyor ve yemin ederim onun vücut ısını ikimizin de kıyafetlerinden hissedebiliyorum. Bu bir uyuşturucu gibi, beni büyülüyor ve sarhoş ediyor.

"Adamları getirdiğinde sen evdeydin, değil mi?" Sesi endişeli, eli yavaşça omzumdan boynuma doğru ilerleyip çenemi kavrarken dokunuşu rahatlatıcı.

Başımı salladım.

"Özür dilerim. Bunu görmek korkunç olmalı," diyerek dudaklarını büzüyor ve bana hüznü bir gülümseme veriyor.

"Geçmişte kaldı," diye mırıldanıyorum, gerçi o süre zarfında tanık olduğum en kötü şey bu değildi.

"Annemi gerçekten hatırlamıyorum," diye itiraf ediyor aniden. "Ben ve gülümsemesini hatırlıyorum. Ama bunun dışında... Sadece insanların bana onun hakkında anlattıklarını biliyorum."

Kolum onun etrafında sıkılaşıyor ve bunun onun için de kolay olmadığını fark ederek onu daha da yaklaşıtıyorum.

Benedicto'nun ilk karısıyla ilgili söylentileri herkes biliyordu ve Cosima'yla bu kadar kısa süre sonra evlenmesinin ana nedeni de buydu.

"Onun bir fahişe olduğunu ve tüm şehirle yattığını," diye kuru bir kahkaha atıyor. "Biraz déjà vu gibi, değil mi?"

"Kes şunu. Böyle söyleme."

Kendini küçümsediğini duymak istemiyorum. Bu kadar olmaz. "Neden?"

Gerçek bu," diye iç geçiriyor. "Bunu sen de biliyorsun Bass. "Sen de biliyorsun Bass.

hakkımda söylediklerini duymamış gibi davranmalısın."

"Bu doğru mu?" Ona doğrudan soruyorum, neredeyse bunun için kendimi döveceğim. Her şey bir yana, bilmemeyi tercih ederim. Ama kendimi merak etmekten alıkoyamıyorum.

"Hayır desem bana inanır mısın?" diye soruyor küçük bir sesle, sanki kendisine yalancı denmesine hazırmış gibi.

"Sana inanacağım," diyerek elini ağzıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Çok tatlısın. Muhtemelen öyle demek istemesen bile."

". Bana söylediklerine inanacağım." Gözlerinin içine bakarak sözlerimin ardındaki samimiyeti görmesini sağlıyorum.

Görünüşe bakarak onu yeterince gerdim zaten. Ama şimdi daha iyi biliyorum. *Onu* daha iyi tanıyorum. Ve onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum.

Çünkü o benim.

Sanırım bundan kaçış yok. İçten içe ona karşı duyduğum bu çekimi en başından beri fark etmiş ve onun bir kadında hor gördüğüm her şey olduğunu düşünerek bununla savaşmayı tercih ettim.

Ama başından beri kendime yalan söylüyordum.

Ondan kaçış yok.

"Dedikoduların çoğu reddettiğim erkekler tarafından uyduruluyor," diyerek derin bir nefes alıyor ve sanki ona inanmayacağımdan endişeleniyormuş gibi yine dudağını ısıırıyor. "Eğer tekliflerini reddedersem ya da onlarla çıkmayı reddedersem, beni çoktan becerdiklerini söylemekte gecikmiyorlar." Omuz silkiyor ama bunun onu incittiğini görebiliyorum.

"Söylentileri yalanlamaya çalışmadınız mı?"

"İnsanlar kime inanacak?" diye gülüyor. "Kendini bir bok sanan ve yürüyen her şeyi becerebilen bir adama mı, yoksa zaten günahkâr olarak damgalanmış bir kıza mı?"

Jezebel?" Başını sallıyor. "Başlangıçta denedim. Ama olmadı hiçbir şeyi çözemez. İnsanlar neye inanmak istiyorlarsa ona inanırlar. Ondan sonra neden uğraşsınlar ki?"

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyorum ve yüzünü başka yöne çevirirken yanaklarında hafif bir beliriyor.

"Kimse bana hikayenin benim tarafını sormadı, biliyorsun..." diye ediyor ve uzaklara bakıyor. "Otomatik olarak doğru olduğunu varsayıyorlar. Detayları ve bunun gibi şeyleri soruyorlar. Ama kimse bana bunun doğru olup olmadığını sormadı."

"Çünkü seni kıskanıyorlar, günişığım. Diğer kızlar için seni düşman ilan etmek daha kolay çünkü onlardan çok daha iyisin. Ve erkekler için seni kötülemek daha da kolay çünkü sen ulaşılamazsın. Sadece bir fantezi olsa bile sana sahip olmak istiyorlar."

"Sanırım öyle," diye başını umursamazca sallıyor.

Kimin izleyebileceğini bile düşünmeden hareket etmeyi bırakıyorum, parmaklarım çenesinde, onu bana bakmaya zorluyorum.

"Beni dinle, Gianna, ve iyi dinle. Kimseye bir şey borçlu değilsin. Bırak konuşsunlar çünkü gerçeği biliyorsun." Sözlerime tekrar tekrar göz kırpmıyor, neredeyse kafası karışmış gibi. "Ve çünkü *ben* gerçeği biliyorum."

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum..." Sözlerim karşısında yüz hatlarından pek çok duygu geçiyor gibi, gözleri sulanıyor ve kendini

bana tatlı bir öpücük vermek için parmak uçlarında.

Balo ortasında, herkesin görebileceği bir yerde, korumasını öpüyor - çirkin kışkı korumasını.

Ama kimse bizi umursamıyor. Hepsi kendi küçük baloncuklarına kapılmışken değil. Ben de bundan faydalanarak onu kendime çekiyorum, bir çıkış bulup karanlık bir koridordan aşağıya, partiye açık olmayan bir sergiye doğru götürüyorum.

"Bass?" diye soruyor, o yumuşak sesi doğrudan sikime gidiyor ve beni hayatım boyunca olmadığım kadar sertleştiriyor.

"Sana sahibim, günışığım," diye törpülüyorum onu duvara doğru iterken, dudaklarını tatmak için başımı indirirken ellerim belinde.

Tüm alan karanlık, tek ışık kaynağı odanın ortasındaki bazı sergi kutularından geliyor.

Yine de, vücudunun etrafında kolayca yolumu buluyorum, avuçlarım kışının hatlarına göre şekilleniyor.

"Bu çok kötü hissettiriyor, Bass," diye kıkırdıyor, ben boynuna doğru ilerlerken, sert nefes alana kadar etini öpüp yalarken, kendi

Elleri omuzlarımda gezinirken beni yanına yapııştırıyor. "Seni tatmak istiyorum," diyorum tenine karşı. Bir şey yapmak zorundayım için bilinçli bir çaba gösterdim, ona arzum çok baskındı.

Kahretsin, ama geçmişte hiç kimseye böyle tepki vermemiştim. Onun varlığı anlık bir afrodizyak, vücudum her zaman onun için hazır.

"bakmak mı?" diye soruyor nefes nefese bir ses tonuyla, ne demek istediğimden neredeyse emin değil.

Elimi yavaşça kalçasına götürüyorum, elbisesini kaldırırken bacağına okşuyorum.

"O küçük tatlı amcığının tadına bakmak, tek istediğim bu."

Şimdilik. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Çünkü daha fazlasını istediğimi biliyor. O kadar çok ve o kadar ahlaksızca ki, onu sadece korkuturum. Ama benim bir azgın olduğumu ve sadece seks için bu işte olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Ama şimdiden onun tadına bakmak için ağzım sulanıyor. Onun kokusuyla yıkanmak, tepeden tırnağa onun aromasıyla kaplanmak istiyorum. İlk defa, ben

Bir kadına tamamen kendini bırakmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Oh, tamam," diye hemen kabul ediyor ama sesi hiç de emin değil gibi.

"Bundan emin olmanı istiyorum, günışığım. Aksi takdirde senin istemediğin bir şeyi yapmayacağım," diyorum elimi saçlarına götürerek

ve yüzündeki ifadeyi görebilmem için yüzünü fırçalıyor.

Bu hatayı zaten bir kez yaptım. Tekrarlamama imkan yok.

O büyüleyici gözlerini bana çeviriyor, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

". Sadece..." diye kekeliyor, "Ben hiç..." cümlesini tamamlayamıyor ve utanç içinde gözlerini kaçırıyor.

Kahretsın! Hiç kimse ona oral seks yapmamıştı.

Lanet olası piçler!

Daha önce hiç kimsenin onun zevkini önemsememiş olmasına öfkelenmeme rağmen, bir yanımda bunu ona verecek kişi olmak için can atıyor. Ve vereceğim. Sikeyim ama yapacağım. Ben onun sularında boğulana kadar yüzüme boşalmasını sağlayacağım.

Bundan daha tatlı bir ölüm olmadığına eminim.

"Ah, günüşiğim," bu yeni bilgi karşısında gözlerimi kapatıyorum, içimde bir tatmin duygusu kaynıyor. "Sana bakacağıma söz ," diye devam ediyorum başparmağımı yanağında gezdirirken.

"Yapacağını biliyorum," diye şefkatle yanıtlıyor, açık avucumu yüzüne doğru açıp yanağını ona doğru yaklaştırıyor. "Her zaman yaparsın."

Bana güven, özellikle de yersiz olduğunda, beni çok etkiliyor ve ben de kendimden bir parçayı onunla paylaşmak zorunda hissediyorum.

"Sana bir sır vereyim," diye fısıldadım, "ben de daha önce hiç bir kadının altına yatmadım."

Nefes nefese kalıyor, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık bana bakıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye haykırıyor.

"Hayır," ona orantısız bir gülümseme veriyorum. "İzci onuru," diye göz kırpyorum ona.

Ve bu gerçek. Bu beni bir pislik yapabilir, ama daha önce hiç istememiştim. Şimdi... Onun güzel yüzüne baktıkça, onu gördükçe daha da büyüleniyorum.

"O zaman hoşuma gider," diyor usulca, kirpiklerini bana doğru kırıştırarak. Dizlerimin üzerine çökmek için ihtiyacım olan tek teşvik bu.

Beni yakından izliyor, gözleri her hareketimi takip ederken arzuyla parlıyor.

Yavaşça, yani kışkırtıcı bir şekilde, elbisesini kalçalarının üzerinde durana kadar kaldırıyor, ben önümdeki harikaya bakarken onun da elbiseye tutunmasını sağlıyorum.

Bir çift beyaz ipeksi külot giyiyor, amının dudaklarına çoktan yapışmış, sırlıklam olduğunu gördüğümde tahrik olduğu belli oluyor.

Şimdi onu , bu şekilde açmışken, onu öğrenmek için zaman ayırmak istiyorum - tepkilerini öğrenmek.

Bir parmağımı bacaklarının arasına daldırıyorum ve yavaşça külotunun üzerinden okşuyorum.

Dizleri bükülürken, tüm vücuduna yayılan bir titreme anında etkisini gösterir.

"Bass," gırtlaktan gelen sesi beni sadece teşvik ediyor, onu dilimin üzerinde boşaltma düşüncesi *beni* boşaltmaya yetiyor.

"Yakaladım seni güzel kız," diye mırıldanıyorum, burnumu amına misk kokusunu içime çekiyorum.

Siktir!

Bu beni delirtecek. Çünkü tek bir tat yeterli olmayacak. Onunla sonsuza dek ziyafet çekmem gerekecek.

Külotunu yana kaydırıp kıvrımlarını nazikçe yokluyorum. O kadar ıslak ki, uyarılmışlığı hemen parmağımı kaplıyor.

Onu dudaklarıma götürüp özünü tadarken düşünmüyorum bile.

Kahretsin, onun tadı bile beni yakmaya yetiyorsa nasıl dayanabilirim?

Pantolonumun içinden sikimi hızla avuçlayarak ereksiyonumu ayarladım.

Bu onunla ilgili. Her şey onunla ilgili.

Külotunu bacaklarından aşağı kaydırarak hızla cebime attım, bakışlarım küçük amcığına takılmıştı, loş odada bile dudakları ihtiyaçla parlıyordu.

Kahretsin, ama daha mükemmel bir manzara gördüğümü sanmıyorum.

Karnımı doyurduktan sonra onu duvara yaslıyorum, bacaklarını kaldırıp omuzlarımin üzerine koyarken kıcını avuçluyorum.

O yeterince hafif ve ben de pozisyonu rahatsız etmeyecek kadar güçlüyüm. Aslında, dilim amıyla temas ettiğinde, bunun şimdiye kadar bulunduğum en rahat pozisyon olduğunu söyleyebilirim.

Ona uzun bir yalama verdiğimde elleri saçlarımı buluyor, nefesi kesiliyor ve Hoşuna gidebilecek şeyleri denerken rehberlerimi inletiyor. Ve dudaklarımı klitorisinin etrafına sardığımda, hafifçe ısırmadan önce ağzımın içine emdiğimde, yüksek sesle inlemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Bass, bu..." diye inliyor, ben ağzımla amcığıyla sevişmeye devam ederken, emme ve yalama arasında gidip geliyor, dikkatimi şişene ve rahatlamak için ağlayana kadar klitorisine yoğunlaştırıyorum.

"Sanırım..." cümlesini tamamlayamadan boşalmaya başlıyor, kalçaları başımın etrafında kenetleniyor, amının ağzı dilimin etrafında kasılıyor.

Ondan daha fazla su fişkırıyor ve ben onu yutarak kucaklamaya devam ediyorum Hepsi.

Sikeyim. Ben.

Ben bir bağımlıyım. Tek bir tat. Bu benim tamamen bağımlı olmam için gereken şeydi. ve ona onarılamaz bir şekilde bağımlı.

"Bass," diye haykırıyor klitorisini emmeye devam ettiğimde, ondan bir orgazm daha çıkarabilecek miyim görmek istiyor.

Saçlarımı çekiştirmeye devam ettikçe kafa derim ağrıyor, hepsi bana onun amının ve dilimin az önce en iyi arkadaş olduklarını söylüyor.

Onu ancak durmam için yalvardığında, daha fazla dayanamayacağını söylediğinde bırakıyorum. İsteksiz ama şimdiden bacaklarının arasındaki bir sonraki yemeğimi dört gözle beklerken, ayaklarını tekrar yere koyuyorum.

Titriyor ve ben vücudunda ilerlerken zar zor dik durabiliyor. Kolumu beline dolayarak destek için bana tutunmasına izin veriyorum.

"canına," diye nefes alıyor, teni terden parlıyor. "Vay canına," diye devam ediyor, inanamayarak başını sallıyor.

" zaman istersen amını yalayabilirim, günışığım. Ne zaman istersen," diyorum imalı bir şekilde. Yüzü kızarmış, makyajının bir kısmı çoktan bozulmuştu.

İyice sikilmiş birine benziyor. Ve bunu yaptığım için göğsümde gurur kabarıyor.

Hepimiz eve döndüğümüzde akşam olaysız bir şekilde sona erer. Benedicto, kızını satma girişiminin istediği kadar başarılı olmamasından dolayı gözle görülür bir şekilde üzgündür.

Ve odama çekildiğimde, bana karşı hissettiği duyguyu, yüzümün her yerinde çözülürken aldığı tadı anımsamadan edemiyorum.

"Kahretsin," diye başımı sallıyorum aynada kendime, gömleğimin düğmelerini yavaşça açıyorum.

Bende kötü.

Gianna'da bazen onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istememe neden olan, dünyanın korkunç bir yer olmak zorunda olmadığını ona göstermek için acı veren bir kırılganlık var.

Çünkü şimdiye gördüklerime göre, Gianna yaşamıyor. Sadece yaşıyor.

Göz alıcı yaşam tarzına, süslü kıyafetlerine ve arabalarına ve tüm o gösterişli sosyal medya fotoğraflarına rağmen, bunların hiçbirinden zevk almıyor.

O sadece var.

Kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum, bir yandan da düşüncelerim onun etrafında dönüyor ve onu daha iyi anlamaya çalışıyorum.

Onda, var olmadığını düşündüğüm bir parçamı uyandıran bir şey var. Yok etmek değil, korumak isteyen nazik bir parçamı. Doğrusu, ne zaman onun yanında olsam, kalbim alışılmadık bir şekilde sıkışıyor, onu dünyanın kötülüklerinden koruma ihtiyacı o kadar ağır basıyor ki, karakterime aykırı davranmak istiyorum.

Suyu durdurup odaya dönmeden önce yeni bir boxer külot giydim.

Ama tam banyodan çıkarken, karşımda yatağımın üzerinde zarifçe oturan görüntüyle olduğum yerde duruyorum.

"Oh," kelimesi beni içine çekerken ağzından uçup gidiyor, gözleri açgözlülükle tüm vücudumda takdir edici bir şekilde dolaşıyor.

Böyle zamanlarda spor yapma ve formda kalma öngörüsüne sahip olduğum için şükrediyorum, çünkü *en azından* onun gözüne hoş gelen bir şeylere sahip olmayı seviyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Dudaklarımı eğlenerek bükerek soruyorum.

Onu görmeyi beklediğim son yerdi, özellikle de galada olanlardan sonra aniden çok utangaçlaştığı için.

"Merak ediyordum da..." dudaklarını ıslatmak için duraklıyor, gözleri göğsümde sabitlenmiş, sanki aşağıya inmelerine izin vermemek için bilinçli bir çaba sarf ediyor.

Kendini bakarken yakalayınca, devam etmeden önce öksürüyormuş gibi yapıyor. "Burada tekrar uyuyabilir miyim diye merak ediyordum."

"Neden?"

Ani sorum karşısında gözleri açılıyor ama sormak zorunda hissediyorum.

"Bunu istemediğimden değil, günışığı. Senin yakınında *bir yerde* uyuyabilirsem şanslı bir piç olacağım. Ama buna ne sebep oldu?"

Rahatlamış bir şekilde nefesini bırakır.

"Sanırım seninleyken daha iyi uyuyorum," diye itiraf ediyor, yüzünde bir kızarıklık belirliyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

," diye düzeltiyor, "en son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum. Beni güvende hissettiriyorsun."

"Seni güvende mi hissettiriyorum?" Sözlerinden memnun olarak tekrarlıyorum. Ve ona yaklaştığımda, giydiği gecelik, vücudunun görüldüğü, meme uçlarının sertleştiği ve malzemeye karşı büzüldüğü şekliyle beni mahvedercesine alay ediyor.

Başını sallıyor, o kocaman gözleriyle bana bakıyor ve birden gözlerinde gördüğüm masumiyet ve kırılganlık beni çarpıyor.

"Sevindim," diyorum ona, alnına bir öpücük kondurmak için hareket ederek. "Bu bir erkeğin kadınından alabileceği en büyük övgüdür," diyorum ona.

kollarını ona doladı ve yanına uzanmadan önce onu nazikçe yatağın ortasına yerleştirdi.

"Ben senin kadının mıyım?" Bana şaşkınlıkla bakarken kirpikleri titriyor. "Elbette," diye cevap veriyorum, neredeyse öfkelenerek. "Sana söyledim, günışığım. Sen

Tanıştığımız andan beri benimsin. Sadece o zaman bunu bilmiyordun." Ona sırtıyıyorum. "Senin... Sanırım bu hoşuma gitti," diye fısıldıyor, daha derinlerime

göğüs. "Sanırım bu çok hoşuma gitti."

"Uyu," diye mırıldanıyorum, ona katılmadan önce nefes alış verişi düzene girene kadar onu yakınımnda tutuyorum.

Gianna yanılmıyordu. Onun yanında uyumak gerçekten de şimdiye kadar en iyi uyku. Ve hapisten çıktığımdan beri ilk kez kendimi normal bir adam gibi hissediyorum.

Ertesi gün Gianna'nın şeytanlarının düşündüğünden daha derinlerde öğreniyorum.

Sabah erkenden odasına geri dönmüştü, bu yüzden kapımı tekrar çaldığını ve ona aşağıya kadar eşlik etmemi istediğini görünce şaşırdım.

"Babam benimle konuşmak istediğini söylüyor ve senin orada olmanı tercih ederim," diyor bana, her zamanki özgüveninden yoksun sesiyle.

"Nedenini biliyor musun?" Aşağı inerken soruyorum. Başını sallıyor.

"Sadece önemsiz bir şey olmasını umabilirim," diye iç geçiriyor ve giyotine giden biri gibi görünüyor, yüz hatları solgun, dudakları büzülmüş.

Ama oturma odasına girdiğimizde ifadesi on kat daha kötüleşiyor. Sanki bir hayalet görmüş gibi olduğu yerde durdu.

"Ah, buradasın, Gianna," diye bağıyor Benedicto ayağa kalkıp yanımıza gelirken ve misafirine de aynısını yapmasını işaret ederken.

Benedicto'yaşlarında bir adam, vücudu daha zayıf, yüz hatları pürüzsüz ve çekici.

"Clark Goode'u hatırlıyorsun, değil mi? Birkaç yıl bizimle Newport'a gelmişti." Benedicto eski bir iş arkadaşı olan Goode'u tanıtmaya başladı.

Gianna'nın ağzından çıkan tek kelime "Doğru," oluyor ve beden dilindeki sıkıntıyı fark ediyorum.

Goode hemen için harekete geçer, ona doğru bir adım atarak sarılır ve yanaklarından öper.

Bir adım geri çekilince Gianna'nın rahatsız olduğunu anlıyorum ve kendimi hemen ikisinin arasına yerleştiriyorum.

"koruyabilirsiniz," diyorum, araya girdiğim için Benedicto'nun öfkesini üzerime çektiğimi bilerek.

"Peki sen kimsin?" kaşlarını çattı.

"Korumasıyım." Ters bir şekilde cevap veriyorum.

Gianna'ya yaptığı aşırı tanıdık hareketlerden tutun da, sanki ayakkabılarındaki kiri yalamaya uygun değilmişim gibi bana bakışına kadar, bu adamda içime sinmeyen bir şeyler var.

Benedicto durumu hafifletmeye çalışarak, "Bay Bailey, Clark tehlikeli biri değil," dedi.

"Bayan Gianna benim sorumluluğumda ve onu her zaman korumam gerekiyor Bay Guerra. Beni bunun için işe aldınız."

"Bah! Kendi evimde tehlike! Sanki," diye haykırarak başını sallar.

"Ayrıca, Clark yakında aileye katılabilir."

"Ne demek istiyorsun?" Gianna ilk kez konuşuyor ve ses tonunun altında bir titreme olduğunu fark ediyorum.

"Bir süredir dul ve artık yeni bir eş bulma zamanının geldiğine karar verdi." Benedicto devam ediyor ve ben bunun nereye gittiğini sevmiyorum.

Daha da kötüsü, Gianna'nın tepkisi ve onda bir sorun olduğunu bilmeme rağmen onu açıkça rahatlatamamam ve neler olduğunu soramamam.

"Dul mu?" Kıs kıs gülüyor. "Nasıl yani? Beşiği soymadın mı? Kaç ? On sekiz, on dokuz? Kendin öldürmediysen nasıl ölmüş olabilir?" Soruyor, sesinde açık bir kınama var.

Aynı zamanda karşımdaki adam ve Gianna'nın ona karşı tutumu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Gianna!" Benedicto hemen ona seslenerek uslu durmasını söylüyor. "Kaba olma! Clark işlerimizi birleştirmeyi teklif etti. Bunun bu aile için ne anlama geldiğini biliyorsun," diyerek kaşlarını kaldırdı.

"Demek bu kadar," diye inanmayarak başını sallıyor. "Bana bir koca buldun."

"Gianna," diye hitap ediyor Goode ona, yüzünde uğursuz bir gülümsemeyle. "Senin inatçı bir genç bayan olduğunu biliyorum. Ama mükemmel uyum sağlayacağımıza inanıyorum." Sırıttırıyor, Benedicto'ya dönüp eklemenden önce. "Onu nasıl yola getireceğimi biliyorum Benedicto," diyor ürpertici bir kahkaha atarak, sanki niyetini açıkça söylemiyormuş gibi.

Yumruklarım kucağımda toplanıyor ve ayağa kalkıp kafasını odanın ortasındaki cam masaya vurmamak için kendimi zor tutuyorum.

Aslında, bu görüntü aklımdan çıkmıyor, çünkü kendimi onu tutarken ve Gianna'ya ulaşabileceğini hayal etmeye bile cüret ettiği için onu parçalara ayırırken hayal ediyorum.

Ben buradayken olmaz.

Ama rol yapamayacağımı biliyorum. Gianna'ya olan hislerimi ya da ilişkimizi ele veremem.

Buna katlanmalıyım.

Hay sikeyim! Kısıtlama hiçbir zaman güçlü yanımdı, ama şimdi her şeyi mahvedersem, Gianna'ya parmaklıkların arkasından ya da daha kötüsü ölü olarak yardım edemem.

dik tutarak babasından Clark'a bakmaya devam ediyor, gözleri nemli, sanki gözyaşlarını zor tutuyor.

Benedicto ve Clark konuşmaya devam ediyorlar ama benim odağım tamamen Gianna'da ve onların önünde yıkılmamak için elinden geleni yapıyor.

Ve Goode'un ona ellerini sürmek için sabırsızlanıyormuş gibi bakması beni hiçbir şekilde sakinleştirmiyor.

Benedicto, "Nişanı bir ay içinde, düğünü de hemen sonra yapabiliriz," diye öneriyor ve Gianna'nın ani nefes alışı beni onun sıkıntısından haberdar ediyor.

Kahretsin, en azından elini tutabilmeyi, böylece onun için burada olduğumu bilmesini ne kadar isterdim. Bunun yerine, sadece gözlerini arayabiliyorum ve onun için burada olduğumu bilmesini isteyerek ona küçük bir baş selamı verebiliyorum.

Birkaç gergin dakika daha geçtikten sonra Gianna özür dileyerek odasına doğru koşmaya başlıyor. Peşinden giderken Benedicto ya da Goode'a dönüp bakmıyorum.

Kapısını büyük bir gürültüyle kapatırken yüksek bir gümürtü duyulur. "Gianna?" Sert tepkisinden endişelenerek kapısını çaldım. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," sesi kapının diğer tarafından geliyor.

Kapı. "Lütfen," diye ekliyor, tam ben ısrar etmek isterken.

"İyi misin?" rahat etmesi için bunu soruyorum. "Evet.

Birazdan görüşürüz," diye mırıldanıyor.

İç çekerek yanından ayrılıyor ve Benedicto'nun Clark'ı uğurladığı alt kata iniyorum.

" gelecektir. Ayrıca, seni tanıyor. Bir yabancıdan daha iyi," der Benedicto Clark'a, onu yatıştırmaya çalışarak.

Gianna'nın ona verdiği tepkiden pek memnun görünmüyor ve onu inceledikçe, onda bir sorun olduğu hissine kapılıyorum.

Goode gittikten sonra Benedicto, "Bunu bir daha asla yapmayın Bay Bailey," diye uyarıyor ve patlamamın yersiz olduğunu söylüyor.

"İşe alındığım gibi Gianna'nın gözetmem gerekiyor," diye cevap veriyorum sertçe.

"Ve Clark bir tehlike değil. Şu andan itibaren onu her şey için bir istisna olarak kabul et. Gianna'yı istediği zaman görebilir ve onlara yalnız zaman ayırmak için iznim var."

Öfkemi zar zor kontrol ederken burun deliklerim şişiyor, dudağım seğiriyor.

Benedicto'yu zamansız bir ölümden kurtaran tek şey hâlâ numaramı sürdürmek zorunda olmam.

Kesinlikle, Gianna ve Clark arasındaki yaklaşan evlilikten bahsettikçe, yüzünü yeniden düzenlemek ve ona evlilik olmayacağını istiyorum.

Monologunu bitirdikten sonra beni kovuyor ve evden çıkıyor.

Saatime bir kez baktığımda Gianna'nın kendini sakinleştirmek için yeterince zamanı olduğunu fark ediyorum. Çünkü cevaplara ihtiyacım var, hem de hızlıca. Böylece ne zaman plan yapacağımı bileceğim. Goode'un cenazesi. Çünkü tepkisi olağandışıydı - genellikle pençelerini ilk gösteren biri için çok olağandışı. Onun yanında ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve bu da bana adamın onu korkuttuğunu söylüyor.

Sana ne yaptı, Gianna?

Anladığım kadarıyla tek açıklama bu. Birinin ona zarar verebileceği düşüncesiyle göğsümün derinliklerinde bir acı hissediyorum.

"Gianna?" Tekrar kapısındaım, çalıyorum.

İlk vuruş cevapsız kalır. İkincisi de. Ancak kapıya vurmaya başladığımda bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Gianna!" Her geçen saniye daha da endişelenerek bağıriyorum. Hiç düşünmeden bir adım geri atıyorum ve tüm gücümü bacağıma vererek kapıyı tekmeliyorum. Kapı hemen açıldı, kilidi kırılmıştı.

"Gianna?" Odasına girerken sesleniyorum, odayı boş bulunca kaşlarımı çatıyorum. "Gianna, neredesin?" Her yere bakarken sormaya devam ediyorum.

Akan suyun sesi dikkatimi banyoya çekiyor ve kapalı kapıya doğru bir adım attığımda kalbimin göğsümde düştüğünü hissediyorum.

Sadece duş alıyor.

Ama banyonun kapısını açtığımda, yarı dolu bir küvetin içinde çıplak bir Gianna buluyorum, gözleri kapalı, nefes almakta zorlanıyor. Bileklerindeki iki kesikten serbestçe kan akarken su bulanık bir kırmızıya bürünmüştü.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, sesimi zar zor buluyorum.

Yanına koşup onu sudan çıkarırken ve bileklerine bastırmak için birkaç havlu alıp kan kaybını durdurmak için dikkatlice sararken beden zihnim hareket moduna geçiyor.

"Ne?" Arkamdan bir nefes sesi duyuyorum, ben ona ambulansı çağırması için bağıırken temizlikçi bir şeyler mırıldanıyor.

"Güzel kız, seni yakaladım," diye fısıldıyorum ona, elimi solgun yüz hatlarında gezdirerek.

"Sakin beni terk etmeye kalkma, günışığım, yoksa peşinden gelirim ve seni buna pişman ederim," diye törpüledim, sesim duygusallıkla kalınlaşmıştı.

Nabzını yoklarken kendi gözlerim sulanıyor, orada olduğunu görünce rahatlıyorum. -Zayıf ama orada.

", " diye onunla konuşmaya devam ediyorum ve iyi olması için içimden küçük bir dua ediyorum.

İyi olması gerekiyor.

"Günışığı, seni beni terk etmen için bulmadım..." Mırıldanıyorum, tüm varlığım hayatımda hissettiğim en yoğun duygular tarafından ele geçirildi.

Zayıf bedenine tutunuyorum, yavaşça onunla birlikte sallanıyorum ve çok geç kalmadığım için dua ediyorum. Ambulans çok geç kalmasın diye.

Yaşaman gerek, Gianna. Benim için. Bizim için ve sana söyleme fırsatı her şey için.

Ambulansın gelmesi ve hastaneye sonsuzluk gibi geliyor.

Olay sırasında ne Benedicto ne de Cosima evdeydi ve hastaneye giderken ikisine de ulaşamadım.

Bir bakıma daha iyi, çünkü Gianna'nın onların sahte endişelerini ortadan kaldıracılarından eminim.

Ama onu acilen acil servise götürdüklerinde, aileden olmadığım için pek hoş karşılanmadım.

"Ben onun nişanlıyım," diye yalan söyledim. "Lütfen sadece... iyi olduğundan emin olun." Beklemek en kötüsü.

Her bir senaryo aklımdan geçiyor ve olan biten her şeyle başa çıkmakta zorlanıyorum.

Başımı ellerimin arasına alarak "Kahretsin," diye küfrediyorum.

Onu küvetinde neredeyse ölü bulmanın verdiği adrenalinin etkisi geçmeye başlar ve onun yerine derin bir acı kök salar. Çünkü o ölseydi ben ne yapardım?

Kahretsin, ama o kelimeyi söyleyemiyorum bile. Bir dakika önce orada olup bir dakika sonra gitmesini hayal edemiyorum.

Onsuz bir dünya düşünemiyorum.

Hiçbir zaman duygusal gösterilere eğilimli olmadım ve hayatımda hiç ağladığımı sanmıyorum. Ama elimi gözlerime götürdüğümde yorgunluğu gidermek, onları ıslak bulmaktır.

Şaşkınlıkla parmaklarıma bakıyorum, gözyaşlarım taze ve ona karşı hislerimin ne kadar derin olduğunu fark ediyorum.

Ne kadar da düşmüşüm.

Elbette, başlangıçta bu sadece çıldırtıcı bir fiziksel çekim olabilirdi. Ama şimdi?

Boku yedim. Gerçekten mahvoldum.

Benim işimde kalbinizi ne pahasına olsun korursunuz, çünkü bu size her şeye mal olabilecek tek zayıflıktır.

Ve hastanenin beyaz koridoruna bakarken, çamaşır suyu kokusu duyularıma nüfuz ederken, zayıflığımı bulduğumu fark ediyorum - zayıflatıcı tek zayıflığımı. Ve onun da bir ayağı çukurda.

Kalbimi korumayı başaramadım.

Ama sonunda Gianna'ya olan hislerimin boyutunu ve onun gerçek anlamda kalbim *olabileceği* gerçeğini anladığımda, kendime söz veriyorum. onu korumak için elimden geleni yapacağım.

Clark'ın ya da başka birinin onun saçının tek bir teline dokunmasına izin vermeyeceğim.

Ve eğer onu güvende tutmak için kendi ailemle savaşmam gerekiyorsa, öyle olsun.

O benim.

Ve benim olanı korumamın zamanı geldi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

GIANNA

Hareketsiz oturmak bir işkence.

Odaya girip Clark'ı gördüğüm andan itibaren tüm vücudum acil durum moduna geçmiş, zihnim yavaş yavaş elimden kaymaya başlamıştı.

En ani tepki, kaçıp saklanmak için delice bir dürtü olmuştu. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Babamın misafiryken olmazdı. Bu yüzden içimde kopan fırtınayı göstermemek için kendimi zorladım.

Sonuçta en iyi yaptığım şey bu. Beni bu noktaya getiren şey bu. Ne de olsa, *başarana kadar numara yapmak diye* bir deyim yok mu?

Gülümsememi, duruşumu ve titremeyen uzuvlarımı kesinlikle birçok kez taklit ettim. Yıllar boyunca tek yapmak istediğimin içime kapanıp zihnimin derinliklerine saklanmak olduğu yeterince durumla karşı karşıya kaldım.

Ama zihnim en büyük düşmanım olduğunda bunların hepsi boşa gidiyor.

Düşünceler tenime batan küçük iğnelere dönüştüğünde ve beni kendi bedenimde bir yabancı gibi hissettirdiğinde -istenmeyen, hoş karşılanmayan.

Tıpkı bir kreşendo gibi, küçük fikirlerle başlıyor ve tüm beynim yabancı düşüncelerle - ya 'larla - dolana kadar giderek büyüyor. Korku benim en iyi arkadaşım, dehşet ise tek yoldaşım.

İşte böyle anlarda bir şekilde kendi bedenimden çıkabilmeyi diliyorum - bana hiç nefes aldırmayan bu çıldırtıcı cehennemden kaçabilmeyi.

Ve zihinsel sisin en kötü olduğu zamanlarda, keşke Şu an dışında her yerde. Gelecek kasvetli görünürken geçmiş daha da kötü olduğu ironik.

Bu yüzden kendimi hem var olmayı hem de *olmamayı* dilemek gibi paradoksal bir durumda buluyorum.

Aynen , şimdi kendimi kaçmaktan ya da daha kötü bir şey yapmaktan alıkoymak için olağanüstü bir güç sarf etmek zorundayım - cam masayı kırmak ve bir parçayı Clark'ın şahdamarına tutup derisine saplamak gibi

Onun kanı, bana bir nebze huzur verebilecek tek şey.

İki yıl önceki o geceden beri onu görmedim. Evlendiğini duyduğumda rahat nefes almıştım, her ne kadar eşi olarak seçtiği kız için üzölmüş olsam da. Benden çok da büyük olmayan bu kız, onun kalıbına uyuyordu; güzel ve genç görünüyordu.

Ve dul kaldığını duyduğum anda, kadının doğal sebeplerden ölmüş olamayacağını anladım.

Babam konuşmaya devam ederken gözleri benimkilere kayıyor, gözleri vücudumda gezinirken o sinsî gülümsemesi bana doğru yöneliyor.

Kolumdaki tüyler diken diken oluyor ve bunun beni nasıl etkilediğini ve bende ne kadar tiksinti uyandırdığını göstermemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. İçgüdüsel bir duygu, midem çalkalanıyor, kalbim hızla atıyor.

Damarlarımda adrenalin dolaşıyor.

Yerde hasta olmama bir saniye kaldı.

Yumruklarımı sıkıp kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Ona beni ne kadar korkuttuğunu görme zevkini tattırmak istemiyorum.

Ama babam bir sonraki eşinin ben olacağımı ilan ettiğinde, kendimi tutamıyorum.

"Demek ," diye tiksintiyle başımı sallıyorum. "Bana bir koca buldun."

Tabii ki beni Clark'a satacaktı. İşleri gelişiyor ve net serveti küçömsenecek bir şey değil. Ve alacaklılar babamın peşinde koşarken.

Kararın kesin olduğunu söyleyerek beni azarlamaya devam ediyor. Ama artık duymuyorum.

Duyamıyorum.

Tek ses zonklayan nabzımken, buradan nasıl sağ çıkacağımı olmaz.

Bass yanımda oturuyor, vücudunun yansıttığı ısı içimde oluşan kargaşayla başa çıkmama uzaktan yardımcı olan tek şey.

için orada duran sağlam bir kaya gibi. Ve gözlerinde endişeyle bana bakarken, kayıtsız olmadığını biliyorum.

Ama bana yardım edemez.

Kimse yapamaz.

Clark'a fazla bakmaktan kaçınarak ve bu toplantının daha çabuk bitmesini dileyerek boşluğa bakıyorum.

Ve sonunda geldiğinde, Bass'ın iyi olup olmadığını sormasına aldırmadan odama koşarken umursamıyorum.

Ben iyi değilim. Ben her şeyim ama iyiyim.

Ama şu anda kimseyle anlaşılamam. Anlaşılamam, nokta.

Kapıyı yüzüne kapatarak nefes nefese kalıyorum, sonunda zayıflığımı göstermeme izin - ama sadece odamın sığınağında.

Odamı ilaç bulmak için karıştırırken iki ayağımın üzerinde zar zor durabiliyorum, ciğerlerimin hissediyorum, nefes alıp vermeye çalışırken boğazım ağrıyor.

Neden? Neden bu benim kaderim?

Belki rastgele bir kocadan kurtulabilirdim. *Belki.*

Ama Clark?

Clark benim kabusumun kişileşmiş hali. Ve onunla beni neyin beklediğini çok iyi biliyorum.

Zamansız bir ölümün yanı sıra.

Çok büyük bir sadist. Ve en kötüsü de kadınları incitmekten zevk alıyor. Korkudan zevk alıyor. Onunla ne kadar savaşırırsan, o kadar sertleşir.

Bilmem gerekirdi.

"Hayır, , hayır," diye kendi kendime mırıldanıyorum, görüntüler bana saldırmaya başladığında zar zor tutarlı oluyorum, cildim onun istilacı dokunuşundan yanıyor.

Hiç vakit kaybetmeden kıyafetlerimi çıkarıp banyoya gidiyor, musluğu açıyor ve boş küvetin içine girip dolmasını bekliyorum.

Yine de kendimi fırçalayıp temizlemem gerekiyor. Anıları temizlemeliyim. Kemiklerimdeki eti temizlemeliyim.

Onu bedenimden silmek için her şeyi yaparım.

Ama flaşlar durmuyor, görüntüler zorlukla nefes alana kadar beynimi dolduruyor, basınç neredeyse çılgılık atana kadar artıyor.

Nefesimi düzenlemek için yumruğumu göğsüme götürüp vuruyorum.

Hiçbir şey

Ne kadar çok denersem, onu o kadar çok hissediyorum. Beni izlediğini.

Odama ilk geldiğinde henüz on dört yaşındaydım. Ama ergenlik beni daha erken vurmuştu ve gözleri çok sık dolaşmaya başlamıştı.

Başından beri bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Beni tüylerimi diken diken edecek şekilde izliyordu, gözleri hep göğsüme ve alt tarafıma kayıyordu...

Ama o babamın ortağıydı ve ben hiçbir şey söyleyemedim ya da yapamadım. Özellikle de New Port'ta birlikte tatil yaptığımızda.

Babamla yeni iş girişimlerini tartışırken her zaman maiyetiyle birlikte orada .

Bu bilinen bir eğlenceydi ve Cosima, kendisini etkinliklere zorla davet ettirmek zorunda kalsa da NewPort'un yüksek sosyetesinde yer almak için fazlasıyla heyecanlıydı.

Benim için mi?

Bu benim cehennemimin başlangıcıydı.

O yaz Clark odama ilk kez gelmişti. Şimdi bile o anı mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Uyandığımda onu yatağımın kenarında nasıl bulduğumu, ben uyurken otuz bir çekerken aletini nasıl çıkardığını.

Benim de uyanık olduğumu fark etmişti ama bu onu caydırmamıştı. Aksine daha da hızlandı, kendini okşamaya devam ederken yüzünde hastalıklı bir gülümseme belirdi.

Gözlerimi açıp onu gördüğümde dehşete kapılmıştım, özellikle de bu şekilde. Ve bu korku yüzünden hareketsiz kalmıştım. Bir santim bile hareket etmemiştim. Ne bana yaklaştığında, ne de göğsüme boşaldığında.

Kıpırdamadan durdum ve o gidene kadar nefesimi tuttum.

O zamanlar çok gençtim, neler olduğunu zar zor fark ettim.

Ama devam etti. Her gün gecenin bir yarısı odama geliyor ve vücudumun her yerine boşalana kadar mastürbasyon yapıyordu.

Yavaş yavaş, elimi kendine dokunmak için kullanmaya başlayana kadar tırmandı.

İlk o zaman tepki gösterdim, bana öyle sert bir tokat atana kadar çılgık attım ki yıldızları gördüm.

Ertesi gün ciddi bir hastalık numarası yaptım ve eve gitmeyi başardım.

Yine de bu her şeyin durduğu anlamına gelmiyordu. Sadece kaçınılmaz olanı geciktirdi.

Her şey üstüme üstüme gelirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı . Lanet olsun, ama eğer onunla evlenmek zorundaysam...

dehşeti hayal etmek bile istemiyorum. Ona yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmek istemiyorum.

Zihnim bu düşünce *dışında* her şeyden arınmışken, beni kurtarabilecek tek şeyi yapıyorum.

O beni bitirmeden ben kendimi bitireyim.

Parmaklarım lavabonun altından bir bıçağı kavrarken çevik.
Sonra, küvet taşmasın ve onları ne yaptığım uyarmayayım diye suyu kapatıyorum, sadece arkama yaslanıyorum ve keskin kenarı bileğime götürüyorum.

Bir kesik solda, bir kesik de . Bıçağı yere bırakarak arkama yaslandım ve kanın benden akıp gitmesini bekledim.

Acı çok azdı, zaten bulanık olan zihnim acıyı hafifletti.

Ama orada yatarken, yaşam gücüm yavaş yavaş içimden akarken, düşüncelerim yavaş yavaş *ona*, *Bass'a* dönüyor.

Başlangıçta vücudumdaki tüm hücrelerimle nefret ettiğim biri, en büyük koruyucum olmuştu.

Merak ediyorum... Benim için üzülecek mi?

Hiç kimseyi onun kadar yanlış değerlendirmemiştim. Kesinlikle, daha önce kimse yanıldığımı kanıtlamamıştı.

Ama şimdi bir önemi var mı? Onu bir daha görmeyeceksem?

Belki başka bir hayatta tanışabilir, aşık olabilir ve normal insanlar gibi davranabilirdik.

Bunda değil.

Ben normalden başka bir şeyken ve ailem *anormalin* tanımını iken olmaz. Babam bana sahipken ve beni bir sığır parçası gibi takas edebiliyorken ya da sonuçlarına katlanmayı göze alıyorken değil.

En azından onunla biraz zaman geçirdim. Öfke ya da zalimlikle değil, şefkat ve ilgiyle dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu için biraz zaman.

Bana vücudumdan daha fazlası olduğumu gösterdi. Ünümünden daha fazlası. Ve bir Guerra'dan daha fazlası.

Ona inanmam ve belki de daha fazlası olduğum yanılsamasında kendimi kaybetmem benim hatamdı.

Şimdi... göz kapaklarım ağırlaştı, nefesim daraldı.

Ve son bir kez, keşke her şey farklı olsaydı diyorum. Keşke onunla birlikte olmakta ve onu sevmekte özgür olabilseydim.

Sevgiler.

Ağzımın kenarı durgun bir gülümsemeye dönüşüyor, kendimi olasılıkları hayal etmeye bıraktığımda aşkın görüntüsü göz kapaklarımın arkasında yanıyor.

Kötü düşünceleri kovuyorum, onun yerine fantezilere odaklanıyorum.

Bizi birlikte görüyorum, kolları beni sarmış, sıcaklığı vücudundan yayılıyor ve benimkini dolduruyor. Bana bakarkenki gülümsemesini -şu anda en güzel manzara olan o çarpık gülümsemesini-. Bana aşkın acı vermek zorunda olmadığını, aksine iyileştirdiğini gösteren ellerini bedenimde hissediyorum.

Tenimi öpücüklerle boğarken nefesi yüzümde, parmağıma gizlice bir yüzük takmadan ve bana karısı olmamı teklif etmeden önce vücudumda aşağı doğru ilerliyor. Beni hiç sevmediği kadar sevdiğini söylerkenki sesi Hayatındaki herkes.

Sonsuzluk vaadi.

Uykunun beni sahiplendiğini hissediyorum, yavaşça. Ama mutluyum. Hayalime hapsolmuşken, hayatımda ilk kez kendimi mutlu hissediyorum.

Ve bıraktım.

Makinelerden gelen bip sesleri beni . Gözlerimi açmam ve henüz ölmediğimi fark etmem bir anımı alıyor.

Ya da hiç.

Pencerelerin yanında, bana dönük bir adam var - çok tanıdık bir sırt.

"Bass?" Mırıldanıyorum, boğazım kuru, sesim pürüzlü.

Dönüyor, yüz hatları ciddi. Pek memnun görünmüyor.

Hiç memnun görünmüyor.

Bana doğru gelirken yavaş davranıyor, yatağın yanındaki oturuyor ve sadece bana bakıyor. Konuşmuyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor.

İşte o zaman etrafımın farkına varıyorum - hastanede olduğumu, makinelere bağlı olduğumu, bileklerimin bandajlı olduğunu.

"Bass?" Tekrar soruyorum, sessizlik sinir bozucu. Elimizi yüzümdeki saçları taramak için kaldırdığımda dilim dudağımı ıslatmak için dışarı çıkıyor.

Hareket ettiğimde biraz acı hissediyorum ve Bass'ın gözleri gazlı bezin yakından takip ediyor, bakışları bileğimde sabitleniyor.

"Beni korkutuyorsun, Bass..." Fısıldıyorum.

Ve öyle de yapıyor. Hâlâ hayatta olduğum gerçeğini boş ver. Ama bana bakışı, sanki beni derin bir hayal kırıklığına uğratmış gibi, beni kırıyor.

"Seni korkutuyor muyum?" Başını bana doğru sallarken kaşlarını çatıyor. "Ben mi? mi seni korkutuyorum?" diye tekrarlıyor. "Beni korkuttun, Gianna. Gittin ve..." dudaklarını büzüyor, gözleri hâlâ sargılı yaralarımda.

"bir şeyi yapmayı nasıl düşünebildin?" Bakışlarını benimkilere çevirirken sesi yumuşak. "Nasıl?"

"I..." Açıklayacak kelime bulamadığım için yarıda kesiyorum.

"Öldüğünü sanmıştım, günışığım," diye nefes alıyor ve yüz hatlarındaki yorgunluğu ediyorum. "Beni terk ettiğini sanmıştım," diye devam ediyor ve... ıssız görünüyor.

Benim için mi?

"Özür dilerim," diyorum kısık bir sesle, aniden onu endişelendirdiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Mesele şu ki, daha önce beni önemseyen biri olmamıştı. Ve pek de iyi olmayan bir ruh haliyle, kimsenin beni özlemeyeceğini düşünmüştüm.

"Ne için üzgünsün? Ölmediğin için mi? Yoksa bana hayatımın en kötü zamanını yaşattığın için mi?"

"İkisi de," diye cevap veriyorum düşünmeden ve dilimin sürçmesiyle gözlerim açılıyor.

Gözlerine bakıyorum ve aynı tepkiyi görüyorum.

"Günışığı, konuş benimle. Ne oldu?"

"Onunla evlenemem Bass. Yapamam," diye başımı sallıyorum, gözyaşlarım kirpiklerimi kaplamaya başlamış bile.

"Sana ne yaptın?" Aniden talep ediyor, sesi sert ve inatçı.

"O..." Duraksadım, ona söylemeye utandım. "O kötü bir adam. Çok kötü bir adam. Ve ölüm onunla evlenmekten yüz kat daha çekici." İfadem karşısında kaşlarını çatı.

"Nasıl öleceğim," diye acı bir kahkaha atıyorum, "ama bu şekilde onun değil, *benim elimden*."

"Ne demek istiyorsun?"

"O bir sadist. Son karısını da öldürmüş olmalı. Bu ne ilk ne de son olacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" Bana dikkatle bakarak karşılık veriyor.

"O..."

"Sana zarar verdi." Beni ona anlatma açısından kurtararak açık açık söyledi. -Bunu yeniden yaşamaktan.

Sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Kahretsin," diye ayağa kalkıyor, ellerini yüzüne götürerek odanın içinde volta atıyor. "Onunla evlenmeyeceksin, günışığım. Sana bunun sözünü verebilirim," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Bass, düşüncen için minnettarım ama..."

"Hayır. Sadece düşünce değil. Bir şeyler . Sana söz veriyorum," diyor yanına gelip yatağa yanına otururken, kolu aniden bana dolanıyor.

Başımın üstünü öpmek için eğiliyor, elini omzuma atıp sıkıca sarılıyor.

"Bize sahte kimlikler bulup ülkeyi terk etmemiz gerekiyorsa, bunu yapacağım. Bir yolunu bulacağım ama onunla *asla* evlenmeyeceksin. Ya da başka biriyle."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum, gümüşü gözleri berrak, yüz hatları kararlılıkla dolu.

"Bass," diye gülümsüyorum ona, sözleri kalbime dokunuyor.

Sadece basmakalıp sözler olsa bile, bana yardım etmek istemesi içimi ısıtıyor.

"Sen benimsin Gianna ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bir daha asla" diye vurguluyor kelimeleri. "Onu gördüğün andan itibaren bir şeyler olduğunu biliyordum ve sana bunu soracaktım ama... Kahretsin, seni o küvette, kanın suyun içinde, nabzın zar zor atarken görmenin bana ne yaptığını tahmin bile edemezsin. Ben..." durdu ve derin bir iç çekerek gözlerini kapattı.

"Sana değer veriyorum, günüşiğim. *Derinden*." Ona bakarken defalarca gözlerimi kırptırıyorum, yanlış duymuş olma ihtimalime karşı kulaklarımı temizlemek için başımı hafifçe sallıyorum. "Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum. Sadece senin evinle hastane arasında geçen zaman bile hayatımdan on yıl çaldı. Hayatta olup olmayacağının belirsizliği başaracaktık... Bunu tekrar ."

"Bass, sen... beni önemsiyor musun?" Yavaşça, isteksizce soruyorum.

Evet, ilk günden beri aramızda çılgın bir kimya olduğunu biliyordum. Ne kadar inkar etmeye çalışsam da. Ama duygularının cazibeden daha derin olmasını hiç beklemiyordum. Bana değer verdiğini söylemesini duymak, ummaya cesaret edemediğim bir şeydi.

"Elbette istiyorum, günüşiğim," eli yüzümü avuçlamak için aşağı iniyor.

"Sen inanılmaz bir kadınsın. Dış dünyaya karşı taktığın maskenin arkasını görmem biraz zaman aldı belki," diye kıkırdıyor, "ama bir kez gördüğümde geri dönüşü yoktu. Geri dönüş yok. Sen benimsin."

Başparmağı yanağımda yavaşça daireler çizirken kendimi onun o büyüleyici gözlerinde kaybediyorum ve kendi gözlerimin yeniden yaşardığını fark ediyorum.

"Ben de seni önemsiyorum," diye cevap veriyorum, yanaklarım kızarıırken gözümü hızla ondan kaçırıyorum. "Çok fazla," bunu ölçme ihtiyacı hissediyorum.

Çünkü başka birine güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyor - kalbimle, bedenimle, her şeyimle. Yine de, ördüğüm tüm duvarlara rağmen, hepsini yıkmayı başardı ve yavaşça kalbime yerleşti.

Belki de araba patladığında beni vücuduyla koruması ya da Cosima'nın önünde bana karşı durmasıydı. Ya da belki de gerçek beni, hayallerim ve özlemlerimle, üzüntülerim ve pişmanlıklarımın kabul etme şekliydi.

Bana şefkatle dokunan tek kişi oydu ve benim yaşadığımı görecektik kadar değer veren tek kişi de oydu.

"Güzel," yüzünde kibirli bir gülümseme belirliyor. "O zaman aynı fikirdeyiz demektir."

Başımı salladım.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim Gianna, o yüzden iyi dinle." Sesi alçak ve sert, tonu ciddi. "Goode'la evlenmiyorsun. Benden başka *kimseyle* evlenmeyeceksin. Babana ya da sahip olduğu fedailer ordusuna karşı gelmek zorunda kalmam umurumda değil. Yoluma çıkan her adamı öldürmek zorunda kalsam da umurumda değil."

"Tamam," diyorum usulca, ilk kez bir başkasına istiyorum.

"Başka bir erkeğin sana elini sürmesine asla izin vermeyeceğim, günışığım. Bakabilirler ama dokunamazlar." Dudaklarını alnıma indirirken nazikçe konuşuyor. "Sen sadece ve sadece benimsin ve buna itiraz etmeyi düşünen herkes cehenneme gidebilir."

"Teşekkür ..." Sesim duygularla ve ona duyduğum sevginin her zerresiyle dolu cevap veriyorum.

"Bana teşekkür etme. Henüz değil. Buradan mümkün olduğunca uzaklaşana kadar olmaz. Yine de," dedi şakacı bir şekilde gözlerini bana dikerek, "bu gösterinin yanına kâr kalacağını sanma. Siktir, neredeyse kendini öldürüyordun, Gianna."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ama o anda tek düşünebildiğim kaçmaktı. Ne olursa olsun."

"Artık ben varım. Bırak canavarlarını öldüreyim," diyor en yumuşak tonda ve kalbim biraz eriyor.

"" dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor. Ellerimi yüzüne götürüp yanaklarını kavrayarak onu kendime yaklaştırırken, "Artık sana sahibim," diyorum.

Gözlerimi kapatarak dudaklarımın onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdim, yakınlığının ve koruyucu aurasının tadını çıkardım.

Çünkü o öyle . Benim koruyucum.

Şeytanlarımın katili.

Öne eğilerek dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, temasla birlikte vücudumda küçük bir titreme oluyor.

Yumuşak. Çok yumuşak. Başından beri onun geri kalanı bu kadar sertken onların ne kadar yumuşak olduğuna hayret ettim.

Dilimle dikişi yalamadan önce dudaklarını kızdırmaya devam ediyorum.

Kollarını bana dolamadan önce boğazından kısık bir sesle hırlıyor, beni göğsüne yaslayıp öpücüğü derinleştiriyor.

Dilimi emiyor, bu öpücüğün altında yatan çaresizliği hissederken beni tamamen yutuyor - içimde uyandırdığı yoğun duygular ve ben de onda uyandırıyorum.

Öpüşme sona erdiğinde bile ayrılmıyoruz, bir gibi nefes alıp veriyoruz - onun havası, benim havam; benim özüm, onun özü.

"Bunu bir daha asla yapmayacağına söz ver. Lütfen, bana söz ver," kırık bir sesle mırıldanıyor ve sonunda onu ne kadar incittiğimi anlıyorum.

Ve ne kadar önemsediyini.

"Söz veriyorum," diye hemen cevap veriyorum.

"Güzel. Güzel," diye başını sallıyor, daha çok kendi kendine. "Seni bu konuda tutacağım."

Yatağa doğru kayarak, beni bulduktan sonra neler olduğunu anlatırken bana katılmasına izin verdim. Babamı ve Cosima'yı nasıl uyardığını ama hayatta kaldığım sürece ikisinin de pek umurunda olmadığını.

Ben uyutulurken bir kez ziyaret etmişler ve gelecekteki yatırımlarını kaybetmediklerinden emin olduktan sonra, Bass'a kendimi tekrar öldürmeye kalkışmamam için daha dikkatli olması talimatını vererek derhal hastaneden ayrılmışlardı.

Doğrusu, onlardan başka tepki beklemiyordum. Ancak babamın ihmalkârlığı ve beni maddi değerim dışında umursamaması nedeniyle bir yanımin incinmesine engel olamıyorum.

Beni asla umursamayacağını anlamak için on sekiz yılım olması komik, ama beni bu şekilde her küçümsediğinde, ruhumun umut etmeye devam eden küçük bir parçasını öldürüyor...

Düşüncelerimden sıyrılıp Bass'ın kollarına daha sıkı sarılıyorum ve uykuya geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

GIANNA

Günler geçti ve intihar girişimim nedeniyle tıbbi gözetim altında hastanede kalmaya zorlandım. Babam elbette bu durumdan memnun değil.

Beni tam olarak bir kez ziyaret etti, ertesi günü. Bana söyleyecek sadece birkaç kelimesi vardı, hepsi de aileye getirdiğim utanç ve kendi kızını kontrol edemediği için Goode'un önünde onu nasıl zayıf gösterdiğimi içeriyordu.

Tabii ki hemen de emretti, çünkü nişan partisi için hazırlıklar bekleyemezdi.

Vücudumdaki ilaçların etkisiyle hâlâ sersemlemiştim ve ona cevap veremeden gitmişti.

O zamandan beri ziyaret etmedi.

Bass her zaman yanımda olan tek kişi oldu ve ilgisi şaşırtıcı olmaktan başka bir şey değildi.

Sessizce acı çekmeye alışmış biri için, gördüğü muamele hayret vericiydi. Ben.

Sürekli yanımda oldu, iyi olup olmadığımı sordu. Bir şeye ihtiyacım var.

Ama bundan da öte, onun şefkati beni şok etmişti.

Ona baktığınızda sadece sert tarafını görürsünüz; yaralarında yansıyan şiddeti, kaslarının her daha da fazla şiddet vaat ettiğini. Yine de tüm heybetli görünümüne rağmen bana karşı çok nazikti, ihtiyacım olduğunu bilmediğim zamanlarda bile benimle ilgilendi.

Hastane odasına kapandığımızda birbirimizi daha iyi tanımayı da başardık; oyunlar oynadık, birlikte diziler izledik ya da sadece şakalaştık, hayatlarımızdan anekdotlar anlattık.

zamankinden daha açık sözlü davranmış, hatta yüzündeki yara izinin nasıl oluştuğunu benimle paylaşmıştı.

Olaydan hala etkilendiğini görebilmeme rağmen, bana birkaç kişinin onu nasıl gafil avladığını, pusuya düşürüp yere yatırdığını, bir kişinin yüzünü kesip biçtiğini, gözünü kaybetme tehdidinin her zaman kafasının üzerinde asılı durduğunu ve bunu durduracak gücü olmadığını ayrıntılı olarak anlatmıştı.

Hikâyesi karşısında şok olmuşum, özellikle de herhangi birinin *onu* zapt edebileceğine inanmakta zorlandığım için. Ama kaç kişinin üzerine atladığını sorduğumda, biri kesik olmak üzere altı-yedi diye cevap vermişti.

Umutsuzca daha fazla bilgi almak istemişim ama her şeye ne kadar görünce bundan kaçınmışım.

"Sana en sevdiğin milkshake ve cheesecake'i getirdim," dedi sesi Salonuma girip kapıyı arkasından kapatırken düşüncelerimi böldü.

"Gerçekten mi?" Yataktan fırlamak üzereyken gözlerim heyecanla açılıyor. "Sakin ol," diye kıkırdıyor yüz ifademi görünce.

Her şeyi masaya yerleştirdikten beni oturmaya davet ediyor ve her şeyi önüme seriyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum hayretle, "Cheesecake Factory'ye kadar gittin mi?"

Olay evde gerçekleştiği için New York'un kuzeyindeki en yakın hastaneye götürüldüm. En yakın Cheesecake Factory şehir içindeydi, bu yüzden gidiş-dönüş birkaç saatini almış olmalı.

"Sen uyurken biraz zamanım oldu," diyerek mahcup bir gülümsemeyle elini kaldırıyor ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ayrıca, seni şımartmayı çok seviyorum."

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor ve aniden bakışlarımı kaçırıyorum.

Şimdiye kadar flört ve erkeklerin bana yaklaşmasına alışmış olmam gerekirdi, ama Bass ile her şey farklı.

Sadece vücudum üzerinde yeni bir etkisi kalmıyor, aynı zamanda onun varlığında kendimi utangaç bir kız öğrenci gibi hissediyorum - dış dünyaya karşı takındığım modern kadına hiç benzemiyorum.

Elini yanağımdan aşağı indirip başparmağını ağzımın üzerinde gezdirirken, "Ve şuradaki kızarıklık bana iyi bir iş çıkardığımı söylüyor," diyor.

"En sevdiğim tatları da almışsın," diye yorum yapıyorum ve sadece onun dokunuşuyla bile giderek daha fazla ateşlendiğimi fark ettiğimde konuyu değiştiriyorum.

Arkasına yaslanıp yememi izleyerek, "Yumul," diyor.

Ben vişne aromalı cheesecake'in tadını çıkarırken hoş sohbet ediyoruz. Kaygımın midemi bozma tehdidi olmadan ya da iştahımı etkilemeden bu kadar iştahla bir şeyler yemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ve sanırım her şey *onun* sayesinde. *Beni güvende hissettiriyor.*

Söylediği bir şeye gülümserken, kapının açılıp kapanma sesiyle irkiliyorum, babam içeri giriyor.

Bass hemen ayağa kalkıyor ve babamın ilişkimizin doğası hakkında şüphelenmemesi için benden uzak çalışıyor.

"Bizi yalnız bırak, Bailey," diye emrederken Bassa bakmıyor bile.

Dişlerini gıcırdatıyor, gitmeye isteksiz. Babamın çok uzun süre kalmayacağını bildiğim ona yavaşça başımı sallıyorum.

Bass kapıdan çıkar çıkmaz babam, "Doktorunla konuştum," diye söze başlıyor. "Yarın eve dönebileceksin."

"Nasıl?" Kaşlarımı çattım. "Onunla konuştuğumda gözetim altında olmam gerektiğini söyledi..."

"Onu bu saçmalıktan vazgeçirdim," diye araya giriyor ve elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Uslu durman için Bailey göz kulak olacak. Özellikle de nişana üç haftadan az bir süre kalmışken."

"Ne..." Utanmazlığı karşısında gözlerim açılıyor. "Sen delisin," diye mırıldanıyorum, bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyorum.

"Olabilir. Ama ayarlanabildiği anda Clark'la evleneceksin ve bu son sözüm Gianna." Omuz silkiyor ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bana bakıyor.

"Onunla evlenmeyeceğim. Yapamam." Başımı sallıyorum. "Evlenmeyeceğim."

Yüksek sesle gülmeden önce bir saniye bana bakıyor. "Evet, yapacaksın," diye kıkırdıyor.

"Hâlâ başka birini bulabiliriz. O olmak zorunda değil," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım. Bu noktada Clark'tan başkası da olabilirdi.

"Başka biri mi?" Bana bir kaşını kaldırıyor.

Pencereye doğru ilerleyerek cebinden bir paket sigara çıkarır, birini yakar ve dumanın dışarı çıkması için pencereyi açar.

"Başka biri," diye kuru bir kahkaha atıyor ve bana dönmeden önce sigarasından büyük bir nefes çekiyor.

Pencere pervazına yaslanmış, bana yukarıdan aşağıya hoşnutsuzlukla bakıyor.

"Başka kimse yok, Gianna. Yaptığın onca şeyden sonra *birinin* seni gerçekten düşünüyor musun?"

"Yaptığım her şey mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Aptal numarası yapma," diyerek gözlerini deviriyor ve sigarayı tekrar dudaklarına götürüyor.

"Tri-State bölgesindeki herkes muhtemelen bacaklarının arasına girmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordur," diyor alaycı bir şekilde.

Şok içinde ağzım açık kalıyor, hem bunu bildiği hem de bu kadar umursamazca bahsettiği için.

"Vay canına," diye haykırıyorum başımı sallayarak. "*Bunu* yüzüme mi vuracaksın? Ne zamandan beri umurunda ki zaten?" Acı bir kahkaha atıyorum. "Zengin bir koca bulacağımı umarak beni o kadar uzun süre ortalıkta dolaştırdın ki hayatımda olup biten *her şeyi* görmezden geldin."

"Elbette öyle düşündüm," diye yanıtlıyor, neredeyse bıkkın bir halde. "İtiraf etmeliyim ki başlangıçta zengin züppe bulup hamile kalacağını ve onu tuzağa düşüreceğini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre geri tepti." Düşünceli bir şekilde ekliyor.

Bir yandan da yüzümdeki şoku silemiyorum.

O biliyordu. İnsanların benim hakkımda neler söylediğini başından beri biliyordu ama bunu kendi çıkarına kullanmayı düşündüğü için müdahale etmemişti. Buna neredeyse sesli gülmek istiyorum.

"Tabii ki," diye başını sallıyor, "kendine saygısı olan hiçbir adam tüm köy sağdıktan sonra ineği satın almaz."

"Ne?" Kendime engel olamadan kelimeler ağzımdan çıktı.

Söylediklerine ya da söyleme biçimine inanamıyorum - sanki iş çıkarlarına zarar vermesi dışında bu konu, benimle ilgili hiçbir şey umurunda gibi.

Babamın paralı asker bir piç olduğunu hep biliyordum. Ama bu kadar zalim olabileceğini hiç fark etmemiştim.

"Skandal bakışını bırak, Gianna." Sigarasını pencereden dışarı fırlatarak bana söylüyor. "Annenle aynı kumaştan kesildiğini fark etmeliydim." Bana yaklaşırken tiksintiyle başını sallıyor. "Sikişmek için iyi, ama başka bir şey değil," beni duvara doğru geri iterken yüzüme tükürüyor.

Geri , onu kişisel alanımda istemiyorum - az önce söylediklerinden sonra değil.

Babamla iyi bir ilişkim olacağına dair hiçbir zaman umut beslemedim. Ama bu konuşma, onunla bağlarımı gerçekten kopardığım an olarak hizmet edecek.

", " diye fısıldıyorum, tüm bedenim öfkeyle titriyor. ", " diyorum daha yüksek sesle, yüzünde beliren şaşkın ifadeyi fark ederek.

Bir an için yapacağını düşünüyorum, ama gözümü bile kırpamadan beni duvara yaslıyor, parmakları boynumda.

"Sakın bir daha böyle bir şey yapmaya ve Clark'la olan anlaşmamı tehlikeye atmaya cüret etme. Onunla evleneceksin, yoksa daha sert bir şey yapmak zorunda kalacağım." *Dudaklarında* zalim bir gülümseme belirdi, "mesela... hatalarının bedelini kardeşine ödetmek gibi."

Tüm vücudum titriyor ve gözlerinin içine baktığımda ciddi olduğunu anlıyorum. Michele'i hiçbir zaman önemsemedi, tıpkı beni de önemsemediği gibi. Ve tüm bunların sebebi annemizden ve onunla evlenmeye zorlanmasından nefret etmesiydi.

"Sen o kurnazlıklarını Clark'a karşı kullanacak ve onu küçük bir fahişe gibi mutlu edeceksin, ben de kardeşini bu işin dışında tutacağım."

Onun bu yanından dehşete düşerek, sadece başımı sallıyorum. "Kelimeler, Gianna, kelimeler."

"Evet. Onunla evleneceğim," diye fısıldadım.

"Güzel," beni serbest bırakırken memnun bir sırıtiş attı. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Ve onunla birlikte gitti.

boynuma masaj yaparken, parmaklarını etime nasıl batırdığını hissediyorum.

"Günüşığı?" Bass'ın endişeli sesi geç ve başımı kaldırdığımda onu tekrar odada görüyorum.

"O ne yaptı?" Bana yaklaşıp beni kollarının alarak soruyor.

Ona başımı sallayarak iyi olduğuma dair güvence veriyorum.

Ona konuşmanın kısa bir özetini ve beni Michele'in güvenliğiyle tehdit ettiği gerçeğini anlattım.

"Onu burada bırakamam Bass. Onu yanımızda götürmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Katılıyorum. Kardeşinden hoşlanıyorum, ve o bu tür şeylere maruz kalmamalı. Benedicto'nun küçümsemesi sırf bu yüzden. Zaten yeterince uğraştı." Acımasızca başını sallıyor. "Daha zor olacak ama bunu başaracağım. Sana söz veriyorum."

Beni kollarının arasına alıyor, alnıma öpücük kondururken göğsüne götürüyor.

Babam sözünde durarak doktoru ertesi gün beni taburcu etmeye ikna ediyor. Ve eve döndüğümde, zihnimi bulandırmaya başlayan şüphelere engel olamıyorum.

Bass kaçışımızı zamanında planlayabileceğine dair bana güvence veriyor, ama gerçekten yapabilir mi?

O sadece bir milyarder ve mafya babasına karşı eski bir ordu mensubu. Gerçekten her şeyin yolunda gideceğinden emin olabilir mi?

Kardeşimin sağlığının da tehlikede olduğunu bilmek daha da kötü. Raf her zaman emin ellerde olmuş, hem Cosima hem de babam tarafından şımartılmışken, Michele tüm hayatı boyunca kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakıldı.

Ben olmasaydım ona ne olurdu bilmiyorum, çünkü Cosima onu görmeye dayanamıyor.

Muhtemelen sonu ölüm olurdu. Annem gibi.

Bu nedenle, kaderimden kaçmayı umut etmek konusunda biraz isteksizim. Aksine, kalan zamanımı değerlendirmek ve Gelecek için anılar.

Her şey başarısız olursa, en azından tutunacak bir şeyim olacak.

Ve gece olduğunda, planımı harekete geçirme zamanı geldi.

Hızlı bir duş alıyorum, bileklerimdeki bandajları elimden geldiğince değiştiriyorum ve şeffaf bir gecelik giyiyorum. Aynanın karşısına geçip görünüşümü incelemek için bir an duruyorum.

Umarım beğenir.

Elbise hayal gücüne çok az şey bırakıyor, çıplak göğüslerim ve külotumun dış hatları görünüyor.

Bass ile sonuna kadar gitmeye hazır olmayabilirim - muhtemelen hiç - ama en azından bir şeyler deneyimlemek istiyorum.

Onu istiyorum.

Saçlarımı çözüp sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdikten sonra ona gitmeye hazır olmadan önce hızlıca tarıyorum.

Lanet olsun ama sinirlerim beni öldürüyor. Birlikteyken kriz geçirmemek için önceden bir hap aldığımı eminim, ama yine de karnımda bir karıncalanma hissediyorum, tüm varlığım korku ve beklentinin bir karışımından titriyor.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve gidip kapısını çalıyorum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, üzerinde gri bir eşofman altından başka bir şey olmadan kapıyı açıyor, göğüs kasları her hareketinde esniyor ve ağzımı sulandırıyor.

Daha önce hiç erkek formuna açıkça hayranlık duymamıştım. Ama Bass'ın yontulmuş göğsünü ve kollarını görünce, gözlerim açgözlülükle onun nefis düzlemleri üzerinde gezinirken iç çekmeme engel olamıyorum.

Dilimi etinin her yerinde gezdirmek istiyorum.

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum, ama gözlerimi Sanki aklımdan geçenleri tam olarak biliyormuş gibi, gözlerinde tehlikeli bir parıltı görmek.

Beni içeri çekerken konuşmama bile fırsat kalmıyor, kendi gözleri saç kadar kızarmamı sağlayacak şekilde vücuduma takdirle bakıyor.

Kıvrımlarımı incelerken "Vay canına, günışığı," diye ıslık çalıyor.

"Beğendin mi?" Ani utangaçlığımı bastırmaya çalışarak onun için dönüyorum. "Senin için giydim," diye göz kırpiyorum ona.

gözlerle beni izliyor, göğüslerime odaklanırken yavaşça dudaklarını yalıyor.

"Yaptın mı?" Boğuk bir sesle tonluyor.

Başka bir şey söylemeden yatağa doğru ilerliyor, kenarına oturuyor ve dirseklerinin üzerine yaslanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Neredeyse nefesim kesilerek soruyorum.

Ben burada kendimde değilim ve o yatağın üzerinde oturmuş beni izliyor. Avını neşeli bir kovalamacaya sürükleyen bir avcı gibi.

"Soyun." Emrediyor, sesi odada gürlüyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Ne..."

"Soyun, günışığım. Benim için giydiğini söylemiştin," diye gülümsüyor. "Şimdi benim için çıkar."

Beni dikkatle izlerken sırtışı yine yerinde, neredeyse ona itaatsizlik etmem için bana meydan okuyor.

Son birkaç hafta içinde nazik tarafına o kadar alışmıştım ki, *diğer* tarafını neredeyse unutmuştum. Sert, talepkar olan. Kibirli, emrimle külotunu indiren, *aslında* külotumu indirmek istememe neden olan.

Ona olan çekimimi kabullenmek benim için zor olabilirdi, ama ilk andan itibaren hesaba katılması gereken bir güç olmuştı. Duyularımı tahrip etti ve kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yok etti.

Önünde yavaşça hareket ederek, vücudumu kıvrımlı bir şekilde dalgalandırıyorum ve göz bebeklerinin arzusuyla genişlemesini izliyorum.

"Soyun," diye emrini yineliyor, beş çeşit yemek servis edilen aç bir adam gibi bana bakıyor.

Ellerimi çaprazlayarak elbisenin minik askılarına götürüyorum, her seferinde bir santim aşağı inerken onunla alay ediyorum.

Yaptığım her küçük hareketi takip ederken gözlerini benden alamıyor.

Ama ona henüz beni çıplak görme zevkini tattırmak istemiyorum. Neyi görüp neyi göremeyeceğini kontrol ederken başka hiçbir şeye *benzemeyen* bir güç hissettiğimde değil. Ve onun aç bakışları ortaya çıkardığım her et parçasını yiyip bitirirken, ben daha da cesur oluyorum.

Birkaç adım geri atarak kendimi odanın ortasına yerleştiriyorum, askılarım çoktan omzumdan çıkmış ama önlüğüm hala sıkıca yerinde ve göğüslerimi örtüyor.

Beklenti onu öldürüyor olmalı, özellikle de elini pantolonunun önüne getirip bariz ereksiyonunu ayarlarken ama gözlerini bir kez olsun benden ayırmazken.

Yavaş bir dansa başlıyorum.

Yıllar boyunca yeterince ders aldım, bu yüzden ne yaptığımı biliyorum, özellikle de bir elimi yakama götürürken, doğuştan baştan çıkarıcı bir kadın gibi kalçalarımı hareket ettirirken elbiseyi yerinde tutuyorum.

Yavaşça, ama çok yavaşça elbisenin kumaşını azar açmaya başlıyorum, göğüslerimin kabarıklığı ilk göze çarpan, çakıllı ve onun siki kadar dik meme uçlarımı ortaya çıkarmadan önce.

Onunla bu tahrik oyununu oynuyor, onu şehvetten çıldırtmak istiyor olabilirim, ama ben de av oluyorum. Çünkü o sadece bakışlarıyla bana tapınırken, karşı konulmaz bir arzu hissetmemem mümkün değil.

O beni komutlarıyla kontrol ediyor olabilir ama ben onu nasıl etkilediğimle kontrol ediyorum.

Sırtımı ona dönerek eğildim, omurgamı kıvrıdım ve elbisenin geri kalanını kalçalarımın üzerine indirirken kıcımı ona doğru ittim.

Ancak malzeme ayağıma dolandığında dönüyorum.

Artık rahat değil ve dirseklerine yaslanıyor. Yeni pozisyonu Yataktan fırlamak üzereymiş gibi gergin. Yüz hatları gerilmiş, çenesinde bir seğirme var ve kendini zor da olsa tutuyor gibi görünüyor.

"Külotunu çıkar," diyor boğazının altından. "Yavaşça," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum, parmaklarım külotu bacaklarımdan aşağı çekerken kumaşın kenarına tutunuyor.

"Güzel. Güzel," diye övüyor. "Şimdi uslu bir kız gibi dizlerinin üzerine çök," diye mırıldanıyor, sesi bedenime tuhaf şeyler yapıyor.

Klitorisim şimdiden karıncalanıyor ve o bana dokunmadı bile. Ve külotumu avuçlarken, onları sırsıklam ettiğimi biliyorum, iç dikişindeki ıslaklık açık.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek bir sonraki talimatını bekliyorum. "O külotu bana getir, günüşığım. Dizlerinin üzerine çök," diye , neredeyse sabırsız.

Ona doğru duygulu bir şekilde hareket ederek ve külotumu ona uzatarak uyuyorum. Ellerimi dizlerinin üzerine koyup tepkisini beklerken kirpiklerimi ona doğru savuruyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor onları burnuna götürüp çekerken. "Onları sırsıklam . O tatlı amcığın benim için hazır, değil mi?"

Sadece başımı sallayabiliyorum, dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor. Sıkıyorum

İçimde oluşan acıyı yatıştırmaya çalışırken kalçalarımı sıkıyorum, ama o konuştuğuça amımdan daha da fazla ıslaklık fışkırdığını hissediyorum.

"Kahretsin, Gianna, külotunun her tarafını kremlemişsin," diyor, gözleri kapalı, "bu lanet külotu ıslatırken daracık amcığında hayal ettiğin benim dilim miydi?"

Nefes alıyorum, bu nefes alışım onu uyarıyor.

Sularımın kedi arasında biriktiğini ve uyluklarımdan aşağı aktığını hissediyorum ve hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum.

"Buraya gel ve yüzüme otur, günüşığım," diye homurdanıyor, sonra beni kaldırıyor, kollarını belime doluyor ve beni vücuduna sarıyor.

"Yüzüme sür ve o lanet kremanın tadına bakmama izin ver," diye devam ediyor ve zaten bu kadar tahrik olmasaydım dili beni cehennem gibi kızartırdı.

Pozisyonumuzu ya da ben tamamen çıplakken onun hâlâ yarı giyinik olduğu gerçeğini düşünmüyorum. Vücuduna tırmanırken, amımı tam ağzının üstüne getirirken elleri kıcıma yerleşiyor.

"Kahretsin, beni öldürüyorsun Gianna," diye bana karşı konuşuyor, sesi klitorisime titreşimler gönderiyor ve kaslarımın bu hisle seğirmesine neden oluyor. "Çok ıslaksın, günüşiğim," diye inliyor beni açık ağzının üzerine bastırırken.

Bana uzun bir yalama verirken dili kıvrımlarımın arasından geçiyor, içimden bir zevk mızrağı geçerken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Dudakları klitorisimin etrafına dolanıyor, onu ağzına alıyor, dilinin ucu ben onun üzerinde kıvrana kadar küçük çıkıntıyla oynuyor.

Bir an için buna devam edemeyeceğimi hissettim. Tüm vücudum kasılmaya yakınken olmaz.

Elleri kıcımda, dilini yarığımdan aşağı sürüklerken beni sıkıca yerinde tutuyor, emiyor, kemiriyor ve sadece duyulara işkence olarak tanımlanabilecek bir şekilde amımı öpüyor.

Aşağı doğru inerken dilini açıklığıma sokuyor ve duvarlarıma masaj yapmak için kullanıyor. Şimdiye kadar tanıdığım en kör edici zevkle örtülü gıdıklayıcı bir his var. Ve girişimi kızdırmaya devam ettikçe, amımla öpüşürken içime girip çıktıkça, kendimi yüzüne boşalmaktan alıkoyamadığımı fark ediyorum.

"Aferin kızıma," diye konuşuyor hava almak için dışarı , "seni dilimle becermem hoşuna gidiyor, değil mi?"

O kadar bitkinim ki cevap bile veremiyorum. Ama o sakinleşmiyor. Hayır, cevap vermemi istiyor ve cevap verirsem aynı zevki daha fazla yaşayacağıma söz veriyor.

"Evet," diye inliyorum.

"Söyle. Bunu senin dudaklarından duymak istiyorum."

"Beni dilinle becermenden hoşlanıyorum," ve bunu yaptığımda amıma karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Güzel, çünkü yüzüme boşalmana bayılıyorum, Günüşiği," diyor bana uzun bir yalama daha verirken. "Kreminin dilimi kaplamasını istiyorum. Kahretsin, beni döllerinle ıslatmanı istiyorum," hassas etime yumuşakça üflüyor, "böylece herkes bacaklarının arasına ait olduğumu bilsin," tekrar dalmadan önce homurdanıyor, vücudum çok fazla zevkten uyuşana kadar beni tekrar tekrar eşiğe getiriyor.

Kendimi zorlukla dik tuttuğum için gevşek hissediyorum.

"Bass," diye inliyorum, klitorisimi ağzına alıp beni bir kez daha orgazm ettiğinde.

Neredeyse yere yığılacağım sırada nihayet beni acılarımdan kurtarıyor ve ateşli bir öpücük için vücudundan aşağıya sürüklüyor.

Dudaklarında kendi tadımı alıyorum ama bunu umursamadığımı fark ediyorum. Bu sadece anın erotizmini ve sadece birkaç dakika önce bana hayatım boyunca tatmadığım kadar zevk verirken dilinin amıma gömülmüş gerçeğini artırıyor.

Ve benim sonsuz şokuma , bir kez daha karşılığında hiçbir şey istemedi. Sadece beni kollarına almaktan memnun görünüyordu.

"Bass," diye fısıldıyorum adını, aşağı inerken ağzım boynuna öpücükler konduruyor.

"değilsin," diyerek pantolonunun üzerinden elimi tutmamı engelliyor.

"İstiyorum," başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Yüzünde hâlâ o sırlı ifade var ve bana verdiği zevkin aynısını ona da vermek istiyorum.

"Ben de ağzıma boşalmanı istiyorum," diyorum ona, göz temasını koruyarak vücudunda yavaşça aşağı doğru ilerliyorum.

Yine itiraz etmiyor, bana sarsak bir onay işareti veriyor ve devam etmem için gereken tek şey bu.

Pantolonunun paçasına uzanıp aşağı doğru çekiyorum. Eşofmanını ve boxer'ını hızla çıkarırken bana yardım ediyor, siki dışarı fırlıyor ve karnının sert düzlemine çarpıyor. Çok sert ve benim bakışlarım altında daha da sertleşiyor gibi görünüyor.

Bir kez daha ürkütücü boyutunu hatırlayarak elimi geçici olarak doluyorum.

Dokunduğumda tıslıyor, ama bunun iyi bir tıslama olduğunu hemen anlıyorum.

"İşte bu, güzel kız," diye mırıldanıyor, ben onu yavaşça okşarken gözleri yarı kapalı -Yukarı ve aşağı.

Teni altında yumuşak ve ılık, açılmış bacaklarının arasına uzandığımda başını yalamak için ağzımı indiriyorum.

"Tanrım," diye inliyor yüksek sesle. "Bana o ağzını ver, günışığım. Beni o güzel ağzına al," diye konuşmaya devam ediyor, ben onu içine almak için ağzımı açarken, geçen seferki gibi canını yakmamak için dişlerimi sıkmaya dikkat ediyorum.

Başlangıçta neyin işe yaradığını ve ondan en çok tepkiyi neyin aldığını bulurken biraz beceriksizim.

Doğru yaptığım her küçük şey için beni övmeye devam ediyor, onu öperken ve yalarken saçlarımı yana tutuyor, başının hemen altında onu çıldırtacak gibi görünen bir noktaya özel ilgi gösteriyor.

"Evet, iyi bir kız gibi o siki em," diyor boğuk bir iniltiyle.

Onun cesaretlendirici sözleri sadece daha çok çalışmamı, bana verdiği zevkin aynısını ona da vermemi sağlıyor.

Ve ben daha da eğilip tüm uzunluğunu ağzıma almaya çalışırken, onun küfür ettiğini duyuyorum, zevkle inerken parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Lanet , gün , " diyor, "her şeyimi al, o güzel boğazının arkasını hissetmeme izin ver," beni aşağı iterken, horozunun ucu boğazımın arkasına çarpıyor ve öğürmeme neden oluyor.

"Fuuuuck," diye bağıyor.

Ve ona baktığımda, efordan gözlerim yaşıyor, kendini zar zor bir arada tuttuğunu görüyorum. Gövdesindeki kaslar gerilmişti. ve şişkin, boynunda bir damar çıkıntı yapıyor ve bana onu ne kadar etkilediğini söylüyor.

"Geliyorum," diye uyarıyor ve dölünün ılık fışkırıışlarını ağzıma fışkırttığını hissedene kadar beni tutuyor. Her bir zerresini yutuyorum ve ondan memnun bir gülümseme alıyorum.

"Beni öldüreceksin, " diye kıkırdıyor beni kollarının arasına alırken, amım hâlâ sert olan sikinin üzerinde duruyor.

"Bunu sevdim," diye itiraf ediyorum, "bunu seninle yapmayı sevdim," ona hızlı bir öpücük verirken dudaklarımda bir gülümseme .

Ve bu doğru. Bunu başka biriyle yapmayı hayal bile edemiyorum.

Onun dışında herkes.

Beni eritmekle tehdit eden tutkulu bir öpücüğe teslim oluyoruz ve kısa süre sonra başka bir tur için hazır olduğu anlaşılıyor.

Ama kendimi onun kucağına ne kadar vermeye çalışırsam çalışayım, son dalışa hazır olmadığımı fark ediyorum. Onun kollarında çıplak olmak ve mümkün olduğunu hiç düşünmediğim yakınlıkları paylaşmak beni rahatlatmış olabilir ama hala küçük bir parçam kendini tutuyor.

Ben hazır değilim.

Hiç olacak mıyım? Kendimi ona tamamen vermeye asla hazır hissedemeyeceğim düşüncesi beni korkutuyor. Ama bir şekilde bana baskı yapmayacağını biliyorum. Dizginleri elime almama ve kendi hızımda ilerlememe izin verecek. Şimdiden başka herhangi bir erkeğin gösterebileceğinden daha fazla sabır gösterdi.

Tam ona durmasını söylemeyi düşünürken, kapının gürültüyle çalınmasıyla ikimiz de irkildik.

"Bay Bailey?" Mia'nın sesini duyunca hızla iri gözlerle Bass'a bakıyorum. "Bayan Gianna'nın kapısını çalmayı denedim ama cevap vermiyor. Bu koşullar altında..."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, Bass eşofmanlarını giyerken ben de üstünden inip bornozumu geri giyiyorum.

"uzak dur," diye mırıldanıyor ve Mia'yla ilgilenmeye gitmeden önce başımın üstünü öpüyor.

"Evet, Mia," diyerek kapıyı hafifçe açar ve hizmetçinin şikâyetlerini dinler.

"Belki acıkmıştır ve aşağıdadır?" "Ama ben oradan yeni geldim..." diye kaşlarını çatar.

"Neden tekrar kontrol etmiyorsun, ben de gidip kapısını çalayım. Belki mışıl mışıl uyuyordur," diyerek onu yatıştırmaya çalışır.

Sonunda kabul etti, ardından hızla odama geri döndüm.

Mia döndüğünde kapıyı açıyorum, uykulu ve dağınık görünüyorum ve ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi." Mia özür diliyor ve samimi görünüyor. "Baban seni sık sık kontrol etmemi istedi," diye açıklıyor, neredeyse utanarak.

"Sorun değil Mia. Anlıyorum. İyi geceler." Ona gergin bir Onu kovarken gülümsedim, tesadüfen araya girdiği için mutluydum. Beni Bass'a henüz onunla yatmaya hazır olmadığımı söylemek zorunda ve yine de kaçınılmaz olan acı verici bir konuşma yapmaktan kurtarmıştı.

"Daha dikkatli olmalıyız," diye fısıldıyor Bass o gittikten sonra. "Ben kaçış planımız üzerinde çalışırken herhangi bir şüpheyi göze alamayız."

Acımasızca başımı sallıyorum, gerçeklik bir kez daha içime yerleşiyor.

Çünkü içimden bir ses işlerin Bass'ın söylediği kadar yolunda gitmeyeceğini söylüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

BASS

Soruşturmalarımnda radarın altında kalmak için elimden geleni yaparken zaman daralıyor. Sadece Benedicto'nun değil Cisco'nun da dikkatinden kaçmam gerekiyor. İkincisi daha zor olacak, çünkü aynı bağlantılardan bazılarını paylaşıyoruz ve ailede sadakat hafife alınacak bir şey değil.

Ancak her sorguda izimi kaybettirmek işimi daha da zaman alıcı hale getiriyor.

Ve zaman artık sahip olmadığım bir şey.

Gianna'nın nişanına sadece bir hafta kalmışken olmaz.

Hastanede uyandığı andan itibaren bir dakika bile yanından ayrılmadım. Benedicto haftada en az bir kez Clark'la görüşmesi konusunda ısrar etse de, Clark'ın Gianna'ya her zaman yakın olmamasını sağlayarak ikisi arasında bir tampon görevi gördüm.

Yine de konu ona gelince bir şeylerin peşinde olabilir. Ona nasıl baktığını gördüm. Bakışlarında şehvetin ötesinde bir sapkınlık var. Orada benim bile tüylerimi diken diken eden bir incitme ihtiyacı var.

Kahretsin, ama o piç için kurbanlık koyun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Adamın ona yaptıklarının ayrıntılarına girmedim, ben de onu bu konuda zorlamadım ama adamın korkuttuğunu görebiliyorum. Hatta bundan daha fazlası. Onun adını duyduğunda bile kendini kapatıyor, yüz hatları soluyor, kolları bacakları titriyor. Onun huzurunda beş dakika bile dayanabilmiş olması beni hayrete düşürüyor.

Ama o iyi bir oyuncu.

İşte o. Ve muhtemelen içten içe nefes nefese kaldığını bilmeme rağmen, dışarıdan kesinlikle hiç tedirgin görünmüyordu.

Yeni kimliklerimizi bu işlerle uğraşan bir hapishane arkadaşımızdan aldık, şimdi tek yapmam gereken seyahat ayarlamalarını yapmak.

ülke.

Her iki ailenin de bağlantıları Avrupa'ya kadar için böyle bir şey söz konusu değil. Güney Amerika'da birkaç ülkenin listesini yapmıştım. Asya'ya taşınabiliriz.

İşin en zor kısmı Michele'i sınırdan geçirmek olacak, çünkü o hâlâ reşit değil. Onu oğlum olarak göstermeyi önerdim ve aldığım yeni kimlikler Gianna ve beni evli bir çift, Michele'i de çocuğum olarak tanımlıyor.

Yine de sınıra gelene kadar ülkeyi güvenli bir şekilde terk etmenin ne kadar zor olacağını . Planımız, kimse alarmı çalıp bizi kovalamadan önce doğruca havaalanına gitmek.

Planın en azından yarısının olmasından memnun bir şekilde eve dönüyorum ve Gianna'nın ilaçlarını yeniden doldurmak için bir bayiye uğruyorum.

Onu oturma odasında kardeşiyle takılırken bulduğumda, "Erken dönmüşsün," diyor.

Kanepede zarif bir şekilde oturuyor, elinde bir fincan çay, bir yudum almak için yavaşça dudaklarına götürüyor.

Edep modeli.

Onun poker suratından etkilendiğimi söylemek hafif kalır. Yıllar içinde kılık değiştirmede gerçekten ustalaştı ve bu bana sadece Sonunda hangi ülkeye gidersek gidelim, onun iyi uyum sağlayacağını umuyorum.

Ayrıca, o muhtemelen herkesi büyüleyecek. Bundan hoşlanmayacağım ve bu beni bir ya da iki cinayet işlemeye itebilir. Yine de, istenmeyen bir çekiciliği üzerimize çekmemek için öldürme konusunda ağırdan alacağıma dair ona söz vermiştim.

Ancak Gianna'nın sadece bir kalabalığa adım atması yeterken ve kalabalık hemen Kızıldeniz gibi ikiye ayrılırken, kadın ya da erkek herkesin gözü onun üzerindeyken nasıl gerçekten radarın altında kalabiliriz ki?

Onun güzelliği bu dünyanın dışında bir şey ve zaman zaman kendimi mahcup hissetmeme neden olmuyor desem yalan olur. Özellikle de insanların bana iğrenerek, ona ise hayranlıkla baktığını gördüğümde.

Ne komik bir çift olduk.

Onun hayranlığını kazandığım sürece, umurumda değil. Umurumda olmayacak.

Michele yanında, elinde bir not defteri, bir şeyler çiziyor.

Odaya girdiğimde bana hafifçe gülümseyerek "Bass," diye başını sallıyor.

Gianna'ya ocukdan hoşlandığımı söylediğimde yalan söylememiştim. Sessizdir ve genellikle kendi işine bakar. Muhtemelen kimsenin işine karışmak istemediğini bildiği için.

Her zamanki gibi Cosima ve oğlu ortalıkta yoktur, Benedicto ise mali durumunu düzeltmek için kim bilir kaç borca daha girmiştir.

Michele ve Rafaelo hakkında fark ettiğim bir başka şey de bu. İlişkileri en iyi ihtimalle gergin olsa da, bu kendi hatalarından kaynaklanmıyor. Aksine, Cosima'nın entrikaları kardeşler arasında çekişme yaratıyor. Ve eğer Cosima'nın söyledikleri doğruysa, yani Benedicto Rafaelo'yu varisi yapmaya karar verdiyse, bu sadece ileride daha fazla çatışmaya neden olacaktır.

Ama olmayacak.

Birkaç haftadan kısa bir süre içinde buradan gidecekken olmaz.

Gianna Michele ile konuşmuştu ve Michele kız kardeşinin iyiliği için uzaklara gitmenin önemini anladı ve işbirliği yapmaktan başka bir şey yapmadı.

"Ne çiziyorsun?" Kanepede onların yanına otururken soruyorum.

"Kız kardeşim," çizimi hafifçe bana doğru çevirirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Çizimin gerçekçi özelliklerini ve onun bu konudaki eşsiz yeteneğini fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

"Vay canına," diye ısıklık alarak Gianna'nın gözleriyle buluştum.

"Kardeşinin bunu yapabildiğini biliyor muydun?"

"Bir bakayım," diyerek yaklaşıyor ve çizime bakmak için öne doğru eğiliyor. Yüzündeki ifade benimkini yansıtıyor, yüz hatlarının her yerinde şok ifadesi var.

"Michele," diye hayretle nefes alıyor, "bu... Bana daha önce böyle çizemediğini hiç söylememiştin. Bu muhteşem," diye sessizce övüyor.

Michele sadece omuz silkiyor.

"Sadece evde yapıyorum. Ve bu sadece bir hobi, başka bir şey değil" diyerek kendini düzeltmekte gecikmedi.

"Hayır, hayır," diye başını sallıyor Gianna. "Bunu takip etmelisin. Tamam, Bass mı? Bu sıradan bir sanat eseri değil. Tanrım, ama söyleyecek sözüm yok" diyerek çizime bakmaya ediyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, enfes. Sadece kurşun kalemle çizmiş olmasına rağmen, detaylar o kadar canlı ki, sanki Gianna'yı kanlı canlı görüyorsunuz. Ama her şeyden öte, onun güzelliğini öyle bir şekilde yakalamış ki, yardım edemiyorsunuz ama

yüz hatlarına yansıyan bir sıcaklık, sevgi dolu gözleri, iyimserlik dolu gülümsemesi karşısında büyülenmişti.

Michele'in kız kardeşini nasıl gördüğünü.

Michele de bunu fark eder çünkü Michele'i kucaklamadan önce gözlerinin yaşları siler.

"Seninle gurur duyuyorum. Bu konuda çalışmaya devam için kesinlikle bir yol bulacağız."

"Hayır," diye kaşlarını çatıyor, aniden ona şaşkınlıkla bakıyor. "İstemiyorum. Dediğim gibi, bu sadece bir hobi," diyerek kızın elinden kurtuluyor ve ikisi arasına biraz mesafe koyuyor.

"Ama bu senin yeteneğini boşa harcamak olur."

Michele omuz silkiyor.

"Neden?" Ani tepkisi ilgimi çekti ve sordum.

Kaşları önce havaya kalkıyor. "Bu erkekçe bir uğraş değil," diyor inançla. "Peki bunu sana kim söyledi?"

"Herkes. Bunun korkaklar ve hanım evlatları için olduğunu söylediler."

Gianna'nın ciddi ifadesiyle karşılaşınca bana başıyla selam veriyor ve kalkıp odadan çıkıyor.

Ve sonraki birkaç saatimi Michele'e çizim ve sanatın korkaklarla, hanım evlatlarıyla ya da herhangi bir şeyle ilgisi olmadığını anlatmaya çalışarak geçirdim.

Söylediklerimi anlıyor gibi görüldüğünde memnun olsam , bir baba figürünün yokluğunun onu söylediğinden daha fazla etkilediğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bir süre sonra akşam için makyaj yapmasını izlerken Gianna "Teşekkür ," diyor. "Michele seni gerçekten örnek alıyor, biliyorsun," diye iç geçiriyor. "Bana her şeyi anlatmıyor ama sanırım okulda ona zorbalık yapıyorlar. Yoksa bu fikirleri nereden edinebilirdi ki?"

"O güçlü bir çocuk. İyi olacak," diye onu temin ediyorum.

Sessiz olabilir ve genellikle arka plana karışabilir, ancak onda sessiz bir güç var. Onun sahip olduğu içsel güce sahip olmadan, üstelik bu kadar genç yaşta, hayatta kalamazsınız.

"Somurtkan olmadığın zaman çok tatlı olabiliyorsun," diyor makyajına son dokunuşları arsızca.

"Şimdilik suratsızlığımın tadını çıkar, çünkü o partiye gittiğimizde yanına gelen her erkeğe ters ters bakıyor olacağım," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyorum.

Muhtemelen bundan daha fazlasını yapacağımı bilmiyor.

Bu kez partiye katılması Benedicto'nun kendisi tarafından talep edilmişti, çünkü ev sahipleriyle bir anlaşma yapmak üzereydi.

Gianna sahte bir gülümseme takınıp babasının kolunda mekâna girerken mesafemi koruyorum. Benedicto hem Gianna'yı hem de karısını içeri götürürken kendini beğenmiş görünüyor.

Herkes girişlerine bakmaya başladı bile, özellikle de göz alıcı altın rengi elbisesiyle Gianna'ya odaklandıklarında. Onu tamamlıyor sarı saçları mükemmel ve onu bir tanrıça gibi gösteriyor.

Ve birden fazla aptalın onun peşinden salyalarını akıttığını gördüğümde, piyasadan çekildiğini göstermek için onları büyük bir gösteriyle dövmek için zeminin ortasına sürüklemekten kendimi zorlukla alıkoyabiliyorum.

Ama yapamam. Henüz yapamam.

Sadece onun korumasıymışım gibi davranmak giderek zorlaşıyor. Bu aptallardan herhangi biri onu gözleriyle becermeye çalıştığında müdahale etme hakkım yokmuş gibi davranmak.

Lanet olsun, doğama göre hareket etmemek giderek zorlaşıyor.
-Bu aptalların her birini onunla aynı odada bulundukları için öldürün.

Kısa süre sonra arkadaşları dikkatini çeker ve üzgün bir gülümsemeyle onları odanın diğer ucuna kadar takip eder.

Takip etmeye çalıştım ama Benedicto beni durdurdu.

"Kızıma nasıl baktığını görmediğimi sanma," diye kaşlarını çatıyor.

Ona hiç öyle davranmadığı halde kızım demeye cüret ettiği için çenemde oluşan gıdıklanmayı görmezden gelerek kendimi cevap vermeye zorluyorum.

"Nasıl yani?"

"Sanki onu becermek istiyormuşsun gibi," diye duraksıyor, "ya da onu zaten becermişsin gibi." Sanki daha az umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. "Erkekler üzerinde böyle bir etkisi olduğunu biliyorum ama kimsenin Clark'la olan anlaşmamı tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Hele senin insanlar," diye alay ediyor.

"Kızınızla aramda hiçbir şey yok efendim," dedi.

Söylerken dilimde yanan kelimeler ve benimsemeye zorlandığım itaatkârlık tonu.

Ama dişlerimi sıkıyor ve kendimi kontrol altında tutuyorum. "Bu şekilde devam et. Aksi takdirde o kadar nazik olmayacağım." "Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz, evlat. Sert bir adam ama cesedinin asla bulunmamasını sağlayacağım," diye küstahça gülümsüyor.

"Tamam. Anlaşıldı." Kelimeleri ağzımdan çıkarmak için kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum, vücudum bu harekete isyan ediyor.

Cisco neden onun yerine Benedicto'yu öldürmemi istemedi? Çok daha kolay .

"Birbirimizi anladığımıza sevindim," diye sırtıyor ve içecek masasında karısına katılmadan önce sırtımı sıvazlıyor.

Benedicto'nun dünya için ortaya koyduğu eylem asla başarısızlığa uğramaz Beni şaşırttı. Toplum içinde kendini, kızını şımartmak için her şeyi yapabilecek sadık bir baba olarak gösteriyor. Bunun da ötesinde, kızına her türlü lüksü ve gönlünden her şeyi vermeye hazır bir adam olarak gösteriyor. Cisco ve diğerlerini Gianna'nın bir piyondan başka bir şey olmadığı halde onun zayıflığı olduğunu düşünmeleri için kesinlikle kandırmıştı.

Ama ben onun diğer yüzünü de gördüm; bu partilerde kendisine zengin bir koca bulmasını gizlice uman, onu katılmaya zorlayan ve aslında onu mükemmel sosyete kızı rolüne iten yüzünü. Yıllar boyunca iş ortakları ve yatırımcılar bulmasına kesinlikle yardımcı olmuştu.

Benedicto'nun kendinden başka kimseyi umursamadığını fark etmeye başlıyorum - hayatının sözde aşkı da dahil.

Gözlerim Gianna'yı ararken, onun ve arkadaşlarının ana kattan kaybolduğunu görünce şaşıyorum ve onunla tekrar karşılaşmam biraz zaman alıyor.

Tıpkı diğer arkadaşları gibi kıkır kıkır gülüyor ve fazlasıyla sarhoş - ve onu yanıma çektiğimde, üzerimde sızıp kalmasını istiyorum.

Umutsuzluğa kapılacak biri değilim, Benedicto'ya olanları anlatıyorum ve Gianna'yı eve götürüyorum, onu yatağına yatırıyorum ve hastalanırsa diye yanında bekliyorum.

Lanet olsun, ne zaman bu kadar çok içip kafayı bulacak zamanı oldu ki?

Tüm sorularımın radarın altından geçtiğini sanıyordum. Ancak Cisco'dan acilen onunla buluşmamı isteyen bir aldığında, kendime hata yapıp yapmadığımı sormak zorunda kaldım.

Bu mümkün değil.

İzlerimi mükemmel bir şekilde kapatmıştım ve ailenin etki alanı insanlara ulaşmıştım. Cisco'nun bunu yapmasına kesinlikle imkan yoktu.

her yerde gözleri ve kulakları var.

aşkına, sadece birkaç yıldır ailenin başında. Genç bir don için bu süre kalıcı bir şeyler yapmak için yeterli değil.

ya da insanların saygısını kazanmak. Yine de Cisco'nun çoğu kişiye karşı avantaj sağlayacak bir zekaya ve kurnazlığa sahip olduğu inkar edilemez.

Ve beni soğuk tavrıyla karşıladığında, kurnaz gözleri her şeyi görüyor gibi görüldüğünde ne kadar olduğunu öğreneceğim.

"Amca," diye selamlıyor.

Başımı sallıyorum, ofisinin karşısındaki koltuğa oturuyorum ve beni buraya çağırarak kadar önemli olan şeyin ne görmek için bekliyorum.

"Bana telefonda söyleyemeyeceğin kadar acil olan neydi?" Doğrudan soruyorum. "Kahretsin, Bass. Seninle lafı dolandırmak yok, değil mi?" kıkırdıyor, parmakları boynundaki gümüş kolyeyle oynuyor. "Sadede gel."

"Sen öyle diyorsan," diye omuz silkiyor, bana bakarken dudaklarında hâlâ tembel bir gülümseme var. "Küçük görevinin nasıl gittiğini öğrenmek istedim," diyerek bir kaşını kaldırıyor.

"Benedicto'nun hayatına kastetmenden daha iyi," diye atıldım, dudaklarının yüzünde genişlemesini izleyerek.

"Hmm," diye mırıldanıyor, çekmeceyi açıyor ve bir paket sigara çıkarıyor. Bir tane yakarak sessizliğini bir süre daha koruyor ve Cisco'nun eskiden tanıdığım kişi olmadığını kabul etmek zorunda kalıyorum. "Bilmek istiyorsan benim değil."

Kaşlarımı çatıyorum, başımı yana eğiyorum ve devam etmesini bekliyorum.

"Dario'nun kafasında benim onayıma ihtiyacı var," diye gözlerini deviriyor. "Gerçekten onu bir *bombayla* öldürmeye çalışacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Bu düşünceden neredeyse iğrenmiş görünüyor. "Bunu yapmasına izin verilmediğini söylemek güvenli.

Öngörülebilir bir gelecek için herhangi bir tür silahla başa çıkamaz. Yemin ederim o çocuk tek bir nöronla doğdu ve o bile yarı ölü" diyerek başını sallar.

"Doğru," diye homurdanıyorum, gözlerimi ona dikerek. Cisco'nun bomba gibi önemsiz bir şeyin peşine düşmemesi mantıklı, ama hikâyede onun anlattığından daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Ne yazık ki seni buraya çağırmamın nedeni bu değil. Belki de bu işi hızlıca bitirmek için biraz daha motivasyona ihtiyacın vardır diye düşündüm. Nişan bir hafta içinde, değil mi?" Kaşını kaldırıyor. "Yıkım için mükemmel bir fırsat.

Neden, herkes yıkıma tanıklık edebilecek. Ve tüm hesaplara göre,"

durakladı ve bana sert bir bakış attı, "baştan çıkarma aşamasını başardın."

Sözleri karşısındaki şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum.

Ve bunu nereden bildiğini ilk kez merak etmiyorum. "İşe yarıyor,"

diye omuz silkiyorum, umursamaz görünmeye çalışıyorum.

Gianna'ya karşı kayıtsız olduğumu düşünmesi daha iyi. Bu şekilde, davaya olan bağlılığımdan şüphelenmez.

"Ama yavaş çalışıyor," diye iç geçiriyor. "Bu yüzden sana küçük bir şey göstereyim dedim."

"Ne?"

Yüzünde kendinden emin bir gülümseme, bana doğru bir zarf itiyor. Açtığımda, beni yere yatıran ve yüzümü kesen adamların profillerine baktığımı fark . Hepsine tek tek bakıyorum ve bana saldırdıktan kısa bir süre sonra serbest bırakıldıklarını fark ediyorum.

"Neden?" Bakışlarına karşılık veriyorum. "Neden bana bunu gösteriyorsun?"

"Neden?" diye kıkırdıyor. "İntikamını almak isteyeceğini düşünmüştüm," diyerek koltuğunda geriye yaslandı ve sigara içmeye devam etti. Çenemin düştüğünü görünce

Yüz ifademdeki gerginliği fark edince paketi bana doğru iterek bir tane atmamı istedi.

"Peki bunun Guerra ile ne alakası var?" Daha göze batan bir soru soruyorum.

"Ah, fark etmen ne güzel. Görüyorsunuz, biraz araştırma yaptım ve Bu adamlar," diyerek elimdeki kâğıtları işaret ediyor, "Franco Guerra ile bağlantılılar."

"Benedicto'nun kardeşi."

"Aynen öyle. Böylece noktaların nasıl birleştiğini görebilirsiniz."

"Ama bu hiç mantıklı değil," diye kaşlarımı çatıyorum. "Kim olduğumu biliyorlarsa beni neden işe ki?"

"Öyle mi?" Cisco soruyor. "Sadece bir şey bilmeleri gerekiyordu. DeVille saldırı emri vermek için hapisteydi. Nasıl olduğunu bilirsin," diyerek elini salladı. "Ayrıca, o hapishanede oldukça ünlüydünüz. Senin kim olduğunu bilmeyen bir kişi bile var mıydı?"

"Hayır," diye dişlerimi sıktım. Herkesin benim içimdeki düşman olduğumu bildiği ve öyle davrandıkları doğrudu.

Yine de Cisco'nun ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Daha hızlı ve daha acımasız davranmamı sağlamaya çalışıyor. Eğer bu işte kişisel bir çıkarım olduğunu düşünüyorsa.

Guerras'a daha sert davranacağımı varsayıyorum.

Bir noktada intikamımı alacak olsam da, kişisel intikamım diğer her şey güvence altına alınana kadar beklemek zorunda.

"için teşekkürler," diye başımı sallıyorum. "Bunları akıllıca kullanacağım," diyerek ona sırtıyorum, kâğıtları kaldırıyorum ve gitmek için ayağa kalkıyorum.

Haberlerden çok etkilenmediğimi fark etmiş olmalı , bir sonraki söylediği şey beni durdurdu.

"Bay ve Bayan Chadwick," diyor, arkamı dönüp bakışlarımı ona yönelttiğimde memnuniyetini belli ediyor.

Sahte kimliklerimiz.

"İşin bu noktaya gelmesini istemezdim," diye iç geçiriyor. "Gerçekten daha mantıklı Bass. Bu yüzden *seni* bu göreve gönderdim. Biliyordum ki Gianna gibi birine asla aşık olamaz. Annene çok benziyor," diyerek sandalyesinden kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı.

"Senin mükemmel bir seçim olduğundan o kadar emindim ki, çünkü sadece *sen* onun cazibesine kayıtsız kalabilirdin, her şey düşünüldüğünde. Ama değildin, değil mi?

Sen?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet. Biliyorsun. Ve üzülerek söylüyorum ki kandırılmışsınız. Gerçekten amca, sana anlattığı acıklı hikayeye inanmak yerine daha anlayışlı olacağını düşünmüştüm. Dur tahmin edeyim, insanların onu kıskandığını ve bu yüzden dedikoduları yaydıklarını söyledi, değil mi?" Sırtıyor.

Cevap vermiyorum, sadece gözlerimi ona dikip söyleyeceklerini bekliyorum.

"Görüyorum ki yapmış. Başka ne var? Nişanlısından korktuğunu mu? Adı neydi? Clark Goode mu?"

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun Cisco?" İçimden yuvarlanan öfkeyi zar zor zapt edebiliyorum.

"Sana onu becerdiğini de söyledi mi?"

Sözleri karşısında yumruklarımı sıktım. Ailenin reisini öldürürsem sağ sanmıyorum - her şeyi de hesaba katarsak.

"O lanet olası bir sapık," diye dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Doğru," diye gülüyor. "Sana söylediği buydu." Masasına yaslanıp sigarasını yakındaki kül tablasına koyarken cık cık diye bir ses çıkarıyor. "Seni aydınlatmama izin ver, amca. Onu becerdi. İki yıl önce. Hem de umumi bir tuvalette. Ona sormalısın. Herkes biliyorken o bile bu konuda yalan söyleyemez. Onları birlikte yakaladılar, biliyorsun."

Telefonunu yüzüme doğru iterken kaşları meydan okurcasına havaya kalkıyor, ekranda çıplak iki kişinin resmi var. Bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama Gianna'nın yüz hatlarını ve bal sarısı saçlarını tanıdığım da göğsümde bir sızı hissediyorum.

Yüz hatlarımı eğiterek, bunun beni ne kadar etkilediğini ya da Gianna'nın başka biriyle birlikte olduğunu düşünmenin beni nasıl öfkeliendirdiğini göstermemeye çalışıyorum. Ama ona karşı hissettiklerimle yüzleştüğimde, geçmişini ona karşı kullanmamaya karar vermişim. Özellikle de bu olayda, suçlunun kim olduğu belli olduğu için. Aksine, Gianna için daha da kötü hissediyorum ve bunu yaşamak zorunda kaldığı gerçeği - ya da bunun kanıtlarının internette dolaşması herkesin görmesi için.

"İki yıl önce on altı yaşındaydı Cisco. Ve Benedicto'nun yaşındaydı. Bu bana sadece ondan faydalandığını gösteriyor." Sesimi sertleştirerek ona söyledim. "Peki ya birkaç gün önce?" Bir kaşını kaldırdı, haince bir gülümseme

dudaklarında oynuyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Onun bu iması karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor. "Lanet olsun, amca, ama seninle böyle oynayacağını düşünmemiştim."

dudaklarını, başını sallayarak.

Başka bir şey söylemeden bilgisayar ekranını bana doğru çeviriyor ve bir videoya tıklıyor.

"İzle ve bana bir fahişe için *aileni* riske atacağını söyle," diye hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor ve elindeki klibi izlememe izin vermek için kenara çekiliyor.

Başlangıçta şüpheliydim ama kısa süre sonra videonun ne zaman çekildiği anlaşılıyor.

Olduğum yerde donmuş bir halde, sadece videoda akıp giden sahneleri izleyebiliyorum, neredeyse bunun Gianna olduğuna inanamıyorum.

Benim Gianna'm.

Video, birkaç gün önce Benedicto ile birlikte katıldığımız partide o ve arkadaşlarıyla başlıyor. Giydiği altın rengi elbise bunun için yeterli bir kanıt.

Etkinliğin gerçekleştiği mekânın düzenini tanıyorum ve buranın gerçek odaların bulunduğu üst katlarda bir yerde olduğunu fark ediyorum.

Hepsi konuşuyor, içki dağıtıyor ve erkekler hakkında şakalaşıyorlar.

Gianna gibi görünüyor ve sanki onu ilk kez görüyorum - o kadar kaygısız ve mutlu.

Bir noktada, arkadaşlarından biri birkaç satır kokain yayıyor ve birer tane içiyor.

Ayrıca görüntülerin odanın bir yerinde gizli bir kamera ile çekildiği de giderek daha açık hale geliyor.

Herkes hakkında saçma sapan konuşmalarını izlemeye devam ediyorum ve sanki bu benim tanıdığım Gianna'dan ya da onun beni inandırdığı Gianna'dan tamamen farklı bir versiyon.

Birdenbire arkadaşları ortadan kaybolur ve Gianna yatakta tek başına oturur. Odanın kapısı açılıyor ve içeri bir adam giriyor. Diğer tüm konuklar gibi smokin ama onu daha önce gördüğümü sanmıyorum ve arkadaşlarının çoğunu tanıyorum.

Yirmili yaşlarında, yakışıklı bir yüze ve fit bir vücuda sahip görünüyor.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor, gözleri vücudunun her yerinde geziniyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor.

"Buradasın," diye nefes alıyor, sesi neredeyse boğuk çıkıyor. Sabırsızca çıkarmaya çalışırken elleri elbisesinin düğmelerine gidiyor.

"Çok seksisin amına koyayım," diyerek başını sallıyor ve memnun bir gülümsemeyle onu aşağı yukarı süzüyor. Ceketini çıkarıyor, düzgünce katlıyor ve bir sandalyenin arkasına yerleştiriyor.

Ağzında geveleyerek tam olarak anlayamadığım bir şeyler söylüyor ama adamın onayladığı bir şey olduğu kesin, çünkü pantolonunun üzerinden kendini avuçluyor. Odadaki ışık en iyi ihtimalle loş olsa *da, kadının da* adama nasıl baktığını görebiliyorum, dudağı dişlerinin arasında beni *becer* havası veriyor.

Karnının üzerine yatması için onu yerinden oynatmadan önce morartıcı bir öpücük için kabaca boğazından yakalar. Elbisesini kıcının üzerinden kaldırarak, onu parmaklamaya başlarken külotunu yırtıp atıyor.

bildiğim için şimdiden midem bulanıyor. Ama kendimi izlemeye zorlamalıyım. İhaneti geri dönüşü olmayan bir noktaya taşıdığını bilmem *gerek*.

Hızla pantolonunu indiriyor, fermuarını indiriyor ve çıkarıyor. Onu tek hamlede çıplak bırakıyor. Onu çiğ çiğ beceriyor.

Her nasılsa bu içime daha da kötü bir yumruk yemiş gibi hissediyorum ve dizlerim titrerken, göğsüm acı verici bir şekilde daralırken kendimi zor tutuyorum.

Onu sikmeye başlar. İnemeler odayı dolduruyor, hem onun hem de onunkileri.

Kahretsin ama bunu izleyebileceğimi ya da dinleyebileceğimi sanmıyorum. Bağırsaklarımı kusacak gibi hissettiğimde, içgüdüsel bir his tüm vücudumu sararken ve organlarımın durmasına neden olurken olmaz.

Bir organ durağı yapmak.

Ve Gianna'nın, benim Gianna'mın rastgele bir adam tarafından becerilmesini izlemeye devam ederken, ruhumun eşi benzeri görülmemiş bir ıstırapla titrediğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ama o benim Gianna'm değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Gördüğüm şeyin muazzamlığının kök salmasına izin verirsem deliliğe sürükleneceğimi bildiğim için kendimi sadece kapatabilirim. Duygularımın beni kontrol etmesine izin verirsem gerçekten kaybedeceğim.

Ve en kötüsü? Bundan zevk alıyor.

Bir "Daha sert," diye haykırıyor ve kalbimin göğsümde sıkıca sıkıştığını hissediyorum.

Gianna dizlerinin üzerine çöküp adama sakso çekerken Cisco, "İyi bir yatağa benziyor," diyor. "En azından onu siktin mi?" Küstahça soruyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum, gözlerim hala oynatılan videoya sabitlenmiş, kalbim parça parça kırılıyor.

Cisco sırtımı sıvazlayarak, "Özür dilerim Bass," diye ekliyor. "Sana söylemiştim. söylentiler asılsız değildi. Ve biliyorsun ki benim kaynaklarım var," diye ekliyor ve ben de neredeyse dalgın bir şekilde başımı sallıyorum.

Çünkü anlatmıştı. Bana onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Ama ben dinlemedim. Bunun yerine, kendimi onun oyununa bıraktım. Kirpiklerinin o masum ya da maskenin altında olduğunu varsaydığım birkaç bakışla *gerçekte* kim olduğuna dair içgörüler.

"Kahretsin," diye . "Şey," diye duraklıyor, adam Gianna'yı içine boşalana kadar sıklamaya devam ederken gözleri ekranda. "Hâlâ senin şans," diyor.

Öyle, değil mi?

Video, adamın odadan ayrılması ve Gianna'nın bacaklarının arasındaki döllerini silerek partiye yeniden katılmak için kendini toparlamaya çalışmasıyla sona eriyor.

Ve o gece onu kollarımda tuttuğumu düşününce. Alkol yüzünden hasta olduğu süre boyunca onun yanında kaldım.

İçimden ironik bir kahkaha yükseliyor.

O adamın yemek artıklarıyla ilgileniyordum. Çünkü gerçek bu, değil mi? O becermek için yeterince iyi, ama ben sadece onun hizmetçisi olarak yeterince iyiyim.

Tüm etkileşimlerimiz zihnimde oynasırken, duygularımın yüzeye çıkma tehdidine engel olamıyorum -aşk, şehvet, öfke, nefret- ama en çok da kalbimden kalanları yok eden iç burkucu bir hayal kırıklığı. Her şey korkunç bir kombinasyonla birbirine karışıyor ve bu da beni yıkıma daha da meyilli hale getiriyor.

Onun yıkımı.

Birlikte neden her zaman tereddütlü görüldüğü ya da işleri çok ileri gitmeden önce nasıl durdurduğu birdenbire anlam kazandı.

Ondan iğreniyorum.

Başından beri öyleydim, sadece oyunculuğuyla beni kandırmayı başardı. Beni arzuladığına inandırmayı başarmıştı. Dokunuşumdan açıkça tiksindiği halde buna katlanmanın onun için ne kadar zor olduğunu merak ediyorum.

"Evet, öyle, değil mi?" Tam olarak ne yapmam gerektiğini fark ederek mırıldanıyorum. Sevdığım kadının bana ihanet ettiğini görmekten daha kötü bir ihanet hissettiğimi sanmıyorum.

-Beni kenarda tutarken bilerek başka bir adamla yatıyordu. Ama tabii ki, ben onun küçük projesiydim.

Canavarı büyüleyelim.

Gianna ve arkadaşları bana çok gülmüş olmalılar. Neden, çirkin kıçlı korumasını baştan çıkarması ve onu tapınan bir yavruya dönüştürmesi için ona meydan okuduklarını şimdiden görebiliyorum - ayaklarına kapanan diğer aptallar ordusuna katılıyor.

Ve vardı.

Tanrım, ama vardı.

Kelimenin tam anlamıyla onun yere tapmaya hazırdım. Peki ne için?

Aklımdan türlü türlü düşünceler süzülürken zalim bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor.

Geçmişte bir kez onun berbat şakalarının kurbanı olmuşum, bu yüzden sadece bir başkası için güvenimi kazanmaya çalıştığımı varsayabilirim. Beni herkesin önünde alay konusu haline getireceği, *it* korumasını kendisinden hoşlandığını düşünmesi için nasıl kandırdığıyla övüneceği anı hayal edebiliyorum.

Muhtemelen daha da ileri gider ve birlikte bir hayatımız olabileceğini hayal ettiğim için bana gülerdi.

"Gerçekten buna bakmaya katlanabileceğimi mi sanıyorsun?" diye elini yüzüme doğru salladı, "tüm hayatım boyunca?" alaycı bir şekilde güler ve tüm

arkadaşlar da bunu yapsın.

Çünkü o böyle biri.

Lanet olası bir kaltak.

Onun yalanlarına kanmam ve beni küçük parmağında oynatmasına izin vermem de başka kimsenin suçu değil.

Onun *için* aileme ihanet etmek üzere olduğumu düşünmek -
sadakatsiz bir fahişe için.

Başımı tiksintiyle sallıyorum.

Ah, ama intikam için asla geç değildir.

Beni bir kere kandırırsan, benden utanırsın. İki kez kandırırsan? Öldürmeye giderim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

BASS

Cisco'nun ofisinden birini öldürmeden nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Ve video zihnimde duraksamadan tekrarlanırken, damarlarımda kana susamışlığın kaynadığını hissediyorum, başım serbest bırakılmamış gerilimle çarpıyor.

Beni aptal yerine koymasına izin verdim.

Bir kadın tarafından bu kadar ustaca oynandığım için gururumun büyük bir darbe alacağını düşünürdünüz. Ama hayır. Çürüyen ve kanayan gururum değil.

Bu benim kalbim.

Siktir. Siktir. Siktir.

İlk defa bir kadına karşı bir şeyler hissettiğime inanamıyorum.

-Kendime bile karşı geliyorum ve sonunda tamamen bir aldatmaca oluyor.

Bir illüzyona kapıldım.

Çünkü gerçek bu. Aşık olduğum Gianna diye biri yoktu, hiç var olmadı. O sadece beni tuzağa düşürmek için kullandığı bir projeksiyondur. Ve belki de kısmen bu benim hatamdı, çünkü ona o kadar aşık olmuştum ki, sergilediği her insanlık kırıntısına tutunmuştum. Onun olumlu olarak algıladığım her özelliğini aldım ve kıyaslanamaz hale gelene kadar zihnimde büyüttüm.

Ta ki eşsiz bir şekilde benim olana kadar.

Bir aptal gibi onu baş ettim. Geçmişteki tüm davranışlarını içinde bulunduğu koşullara mazur gösterdim, çünkü ona inanmak daha iyiydi. istismara uğramış ve yanlış anlaşılmış ama özünde olduğundan daha iyi bir insan - mutsuzluk yaratmaktan zevk alan şımarık küçük bir kaltak.

Tıpkı annem gibi.

Cisco onun cazibesine kapılacak son kişi olmam gerektiği konusunda haklı. Nefret ettiğim her şeyin özü o iken değil.

Ve gözlerimi kapattığımda, kalbimde hissettiğim sakatlayıcı hayal kırıklığı, annemin bedeninin yere düştüğünü gördüğümde hissettiğim dehşetle karışıyor,

Alnındaki yaradan kan sızıyordu.

Uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğüm anılar su yüzüne çıkmaya başladıkça zemin benimle birlikte kayıyor gibi görünüyor.

"İyi bir çocuk ol ve kapının dışında bekle, tamam mı?" Omzumu ve yatak odasının dışında beklememi söylerken bana geniş bir gülümseme verdi.

Tanımadığım bir adamın elinden tutarak ikisi de odaya ve kapıyı yüzüme kapattılar.

Her zaman yaptığım gibi kıpırdamadan durdum, dikkatim etrafıma odaklanmıştı. Ne de olsa annem, babam eve geldiğinde ona haber vereceğime güvendiğini söylemişti.

Sorumluluklarımı çok ciddiye alıyordum, çünkü annem bir şey istediğinde yerine getiriyordum. Ne de olsa babam evde evin erkeği bendim. Bu ilk kez olmamıştı ama bana her zaman

Bu tür görevleri bana devrettiğinde önem duygusu.

Yine de o zaman merak etmiştim. İlk kez kapalı kapının ardında neler olduğunu ve annemin neden yabancı adamları odasına aldığını görmek istemiştim.

Yakalanmamam gerektiğini yoksa azar işiteceğimi bildiğimden, kapının önüne gelene kadar koridorda sessizce dolaşım. Kulağımı soğuk yüzeye yapıştırarak içerideki sesleri dinlemeye çalışım.

İlk başta pek bir şey anlayamadım. Ama kulaklarımı zorladığımda ilk çığlığı duydum. Bu beni şok etti. Her şeyden çok, anneme ne olduğu konusunda dehşete düşmüştüm.

Daha fazla çığlık havaya karıştığında, fazla bekleyemedim. Hiç düşünmeden kapıyı kırıp açım, içeri daldım ve annemi savunmaya hazırlandım.

Sekiz yıldır birlikte olmamın bir önemi yoktu. Ya da birlikte olduğu adamın benim üç olması. Ya da yetişkin oyunları oynayan bir çocuk olmamın. Hayır, böyle bir şeyin önemi yoktu. Aklıma bile gelmemişti.

Tek istediğim annemi kurtarmaktı. Ve odaya daldığımda, onu o adam tarafından boğulurken buldum.

Adam onun üstündeydi, tamamen çıplaktı - tıpkı onun gibi. Ona iyi olamayacak şeyler yapıyordu. Kız acı içinde inlerken ve adamın omuzlarını tırmalarken olmazdı.

Kendimi bu güzel kızın onurunu korumaya hazır küçük bir asker olarak hayal etmişim. Bu yüzden tabii ki kendimi saldırganın üzerine fırlattım.

"Bırak onu," diye bağırdım ona, sekiz yaşındaki bir çocuğun tüm gücüyle tekme ve yumruk atmaya çalışarak. Bu onu daha da öfkelen-dirmiş olacak ki beni üzerinden fırlatıp yere düşürdü.

"Leo, yapma," diye bağırı-mıştı annem ama ben ona saldırmaktan vazgeçmediğim gibi o da bana vurmaktan vazgeçmemişti.

Elinin tersi yüzüme çarpmış ve dudağımı ikiye bölmüş-tü. Kollarımı savurmaya devam ederken kanın tadı acıydı, bir yandan ona vurmaya çalışırken bir yandan da darbe almaktan kaçınıyordum.

"Annemi rahat bırakın," diye bağırı-mıştım.

Ama adam bana tekrar vurmak için kolunu kaldırır kaldırmaz yere düştü ve sağır edici bir sesle ellerimi kulaklarıma götürdüm.

Vücudundan akan kanı şaşkınlıkla izlemiştim, gözleri açık ve duygusuz bir şekilde bana bakıyordu.

"Bastiano," babamın sesi odada cınladı ve ona bakmak için başımı çevirdim. Olanlar karşısında şoke olduğumu söylemek hafif kalırdı.

Annemin o adamla ne yaptığını anlamayacak kadar gençtim ama yerdeki kanın onun öldüğü anlamına geldiğini bilecek kadar da yaşlıydım.

Babamın onu öldürdüğünü.

"Anneme zarar veriyordu," diyerek dik durdum, adamın cesedini gösterdim ve babama tanık olduğum her şeyi anlattım.

"Öyle mi?" diye anneme döndü. "Sana çıplak mı saldırıyordu?"

"Lorenzo, lütfen," diye yalvaran sesi hafızamda yer etmişti, babamın önünde diz çökmüş-tü, hala çıplaktı, gözleri yaşlarla doluydu.

"Düşündüğün gibi değil, yemin ederim. O... o bana tecavüz ediyordu," suçladı. "Bass bana yardım ediyordu, öyle değil mi *amore*?"

Başımı salladım. Bu doğru-ydu. Ona saldırıyordu.

"Oğlun senin ne kadar pis bir fahişe olduğunu biliyor mu?" Babam alay ederek annemi saçlarından sürükleyerek dışarı çıkardı.

"Dur!" Onu serbest bırakması için ellerine yapıştım.

"Lorenzo, Bass buradayken olmaz, lütfen," diye rica etmişti, ben ağlamaya başlayıp babama onu bırakması için yalvarırken.

"Kahrolası fahişe," diye tükürdü ona ve onu yere fırlattı.

Annem yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle geri çekilmişti. Babama bakarken ağzı şok içinde açık kalmıştı. *Bir saniye.*

İki saniye.

Üç saniye.

Babamın tabancasını kaldırıp kızın kafasına nişan alması için tek gereken buydu. Gözlerinin tam arasında küçük bir delik oluşmuştu ve oradan yavaşça kan sızıyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, bana bakarken ağzı hâlâ açıktı.

Kendimi silkeliyorum, ellerim gözlerime gidiyor ve görüntüyü zihnimden silmeye çalışıyorum. Gözlerimi kapattığımda onun yüzünü - o güzellikteki yüzünü - solgun ve hayattan yoksun bir şekilde görebildiğimde bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Babamın bana verdiği ilk ders buydu.

Annem inançsız bir fahişeydi ve en büyük bedeli ödemişti.

Genç aklımla, yaptığı şey için onu kınamak ve kaybettiğim annem için yas tutmak arasında bölünmüştüm.

Ama babam *onun* kaçamakları sonucunda solup öldüğünde, bazı şeyleri daha net görmeye başlamıştım.

Mesele sadece erkek nüfusunun yarısıyla yatmış olması ya da bunu yapmak için yalan söyleyip hile yapması, işlerini örtbas etmek için sekiz yaşındaki oğlunu kullanacak kadar ileri gitmesi değildi. Hayır, en kötüsü tüm bunların arkasındaki aldatmacaydı.

o eylemler. Bencilliği, istediğini elde ettiği sürece -mutlu olduğu sürece- kimi incittiğini umursamamasıydı.

Tıpkı Gianna gibi.

Bundan bir tür zevk veya eğlence çıkarabildiği sürece kimi incittiği veya aşağıladığı umurunda değildir.

Ama bu sefer, alıcı tarafta o olacak.

Kan yüzüme sıçradığında, giysilerimi kırmızıya farkına bile varmıyorum. Buraya nasıl geldiğimi ya da yumruk attıkça, kemikleri kırdıkça ve adamın yüzündeki insanlığa dair her şeyi sildikçe ellerimin nasıl beyin maddesine gömülmüş gibi göründüğünü bile bilmiyorum.

Cisco'nun bana verdiği detaylı listeler sayesinde en azından Adamlardan üçü, Guerra'nın yönettiği bölgedeki aynı yeraltı kumarhanesinde çalışıyor.

Etrafımı gözden geçirirken, öfkemle arka taraftan içeri daldığımı, adamları bulduğumu ve öldüresiye dövdüğümü fark ettim.

En azından üçte ikisi.

Bakışlarımı odanın diğerk ucuna fırlatıyorum ve bir köşede toplanmış, benden uzaklaşmak için elinden geleni yapan başka bir adam görüyorum.

Ona doğru adım atarken dudaklarım zalim bir gülümsemeyle seğiriyor.

Beni tutamadıklarında artık o kadar güçlü değilim.

Ve onun sinmiş yüzüne baktığımda, tam olarak kim olduğunu anlıyorum.

Yüzümü kesen kişi.

"Vay, vay," mırıldanıyorum, önünde çömelıyorum. "Burada kim varmış..." Ona yukarıdan aşağıya bakarken söylüyorum.

Çok cılız ve hastalıklı görünüyor ve kollarına daha yakından baktığımda yara izleriyle dolu olduğunu fark ediyorum.

Bir keş.

Dudaklarımı sıkıntıyla büzüyorum, çünkü zaten zayıf düşmüş birini öldürmenin neresi eğlenceli? Her açıdan açıkça daha aşağı olan birini yenmenin övünülecek bir yanı olduğunu hiç görmedim.

Ama ne yazık ki ben buradayım ve arkadaşlarını çoktan öldürdüm. Yaşamasına izin vermek adil olmazdı. Benim için de adil olmazdı çünkü muhtemelen daha sonra pişman olurdum.

Onu gömleğinden tutarak odanın ortasındaki masaya sürüklüyorum ve yolda kanlı bir bıçak alıyorum.

Onu masaya yatırırken, bir anlığına onu inceledim.

Belki de onu öldürmek zorunda değilimdir.

Ne de olsa, zaten mezardan bir aşırı doz uzakta değil mi? Kolunda bu kadar çok iğne izi varken, daha fazla dayanamaz.

Ama kendi hastalıklı arzumu tatmin etmek için boynuna sıkıca tutunuyorum ve bıçağı saç çizgisinin başlangıcına yerleştiriyorum.

Bıçağı aşağıya doğru sürüklerken çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor, kan akıyor, et çiçek açmış bir bahar çiçeğı gibi açılıyor, etin kanatçıkları ne kadar derine bana bildiriyor. Ve gözüne ulaştığımda, bir adım daha ileri gidiyorum. Gözlerimi bağışlamış olabilirler ama bu karşılık vereceğim anlamına gelmiyor.

Ne de olsa benim dünyamda göze göz yoktur. Bir göz ve senin işin biter.

Bıçağın ucu gözünün beyazına ulaşıyor. Çılgınlıklarına rağmen, kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye çalışmasına rağmen, elim alışılmadık derecede hassas. Bıçağı göz bir patlamayla çıkana kadar saplıyorum. Tüm bağ dokusunu kesip kenara fırlatıyorum, göz çukurunun kanla dolmasının tadını çıkarıyorum, boğazı çılgınlardan çoktan kısılmış.

Ama dışarıda değil.

Uyuşturucu bağımlılığından olsa da tüm vücudu titrediğine göre acı da çok fazla olmalı.

Yine de durmuyorum, aynı onurlandırmayı diğer göze de yapıyorum, onu yuvasından ve biraz daha feryat etmesine izin veriyorum.

Bir adım geri çekilip sanat eserimi izlerken yüzümde bir memnuniyet sırtışı beliriyor.

Şimdiden kilitli kapıya vuran insanlar var, muhtemelen onun cehennemi acı çılgınlıklarına kapılmışlar. Ama gitmeden önce kendimi tutamayıp atılmış gözbebeklerini alıyorum, birini eline, diğerini de sağır edici bir tiz sesle açılan ağzına yerleştiriyorum.

Dişlerini göz küresine zamanlama doğru, jöleye benzeyen kıvam ağzında patlıyor.

İntikamımın yarısıyla tatmin olmuş bir şekilde odadan çıkıyorum, içimde kaynayan öldürücü öfkenin bir kısmı o iyi kalpli şeylere uygulanıyor.

Yine de, eve geri dönme ve Gianna'dan bir duvar ötede olduğumu bilme ihtimali yardımcı olmuyor. Hem de hiç.

Onu nasıl öldürmeyeceğim?

Eve vardığımda gecenin kör vaktiydi, doğruca odama gittim ve kanlı giysilerimi çekiştirdim.

Parmak eklemlerim de tıpkı diğer yerlerim gibi kırmızıya boyandı ve yaptığım tüm yıkımların alıyorum.

Ölüm kokuyorum.

Gömleğimi sırtımdan çıkarıp pantolonumu çıkarmaya hazırlanırken kapının gıcirtısını duyuyorum.

Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde küçük, narin ayakların odanın içine adım attığını fark ediyorum.

Pembe geceliğini giymiş. Bana her zaman ıslak rüyalar ve onun derinliklerine batma hayalleri verenle aynı.

Ama şimdi, onu gördüğümde -gerçek onu- içine batırmak istediğim tek şey bıçağım.

Belki sikimde boğulduktan sonra.

Hain sürtük bana korkuyla bakarken utangaç görünme cüretini gösteriyor, vücudumu tararken alt dudağı titriyor, kan görünce gözleri açılıyor.

Ondan küçük bir nefes kaçıyor ve beni aptal yerine koyduğu için ona karşılığını hemen şimdi ve burada vermemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Şimdiden öfkemin, zar zor gömdüğüm duygularımla birlikte on kat geri döndüğünü hissedebiliyorum. Ama ona karşı hissettiğim tüm sevgi -ki bu sevgiydi- çoktan derin, iğrenç, iltihaplı bir nefrete dönüşmüştü. Her ne kadar ona karşı bir şeyler hissettiğimi inkâr etmek istesem de yapamıyorum. Bana böyle hissettiren, kendimi açmayı ve paylaşmayı düşünebileceğim tek kadın değil - güçlü ve zayıf yönlerimi. Ve O derin aşk yüzünden şimdi tam tersiyle uğraşıyorum. O kadar güçlü bir nefret ki, kendimi ona zarar vermekten alıkoymaya çalışırken tüm bedenim isyan ediyor.

Onu o kadar kötü ve sert becerdim ki, diğer tüm erkekleri vücudundan sildim. Sonunda vücudunun vaat ettiği cenneti elde etmekten önce cenneti bir daha *asla* göremez.

Kendimi şimdiden görebiliyorum, sikim kabzasına kadar gömülü, dudaklarım onun dudaklarında.

İhanetini soluyarak, ikiyüzlülüğünden nefret ederek. Bıçağımı onun güzel boğazına dayamadan, kulaktan kulağa kesmeden ve hayat vücudunu terk ederken, kanı beni kırmızıya boyarken hissetmeden önce - ihanetinin kırmızısı.

Kahretsin, ama şu anda bile beni çıldırtıyor, tek istediğim vücudundaki yaşamın gidişini izlemekken - Yehuda'nın öpücüğünün cezası.

"Bass?" diye soruyor belli belirsiz, o yumuşak sesi öldürücü halimde bile sikimde harikalar yaratıyor. Piç herif onu nasıl olsa alacaktı - Jezebel ya da değil.

Ama kim istemez ki?

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonum küstahça, ama her şeyi göz önünde bulundurarak toplayabildiğim en iyi şey bu. Onu çoktan duvara yapıştırıp unutulana kadar sikmemiş olmam beni şok ediyor, hayretler içinde bırakıyor.

"Ben..." diye devam ediyor, dudaklarını ıslatarak. Gözleri hâlâ kanlı gövdemde.

"Birini mi öldürdün?" Diye soruyor ve sesinde küçük bir titreme fark ediyorum.

"Neden?" Ona doğru bir adım attım.

Olduğu yere yapışmış durumda ama kendini sabit tuttuğu için vücudunun kaskatı olduğunu söyleyebilirim.

"Seni korkutuyor muyum?" Neredeyse alaycı bir şekilde soruyorum.

Ama ben korkuyorum. Gözleri yüzümde gezinirken onu kesinlikle korkutuyorum, yara izlerimin çıkıntılarına sızan kırmızıyı daha iyi gördüğünde hafifçe genişliyor. Gerçek bir Cadılar Bayramı ikramı gibi görünüyor olmalıyım.

"Endişelendim," diye ekliyor, *her seferinde* beni yakaladığını bildiği güvensiz ses tonunu bir kez daha kullanıyor.

Ona doğru bir adım daha atarak, "Öyle ?" diye soruyorum.

Bu sefer benden uzaklaşırken yüz hatlarında korku açıkça görülüyor.

Sırtı kapalı kapıya çarpana kadar onu bu şekilde kızdırmaya devam ediyorum. "Ne oldu Bass? Yaralandın mı?" Üzerindeki gerginliğin atıldığını hissediyor.

ve o da gerilimi azaltmaya çalışıyor.

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum, elim elbisesinin üst kısmına gidiyor ve dikleşmiş meme uçlarını okşuyor. Tepkisi anında bir ürperti olarak vücudunu sarıyor, her yerinde tüyler diken diken oluyor.

Sikişmek için hazır. Tek bir dokunuş. Sadece bir dokunuş ve yarrak için yalvarıyor.

Bana bakarken gözleri çoktan donuklaşmış, alt dudağını diğer adama yaptığından farklı olmayan bir şekilde ısıırıyor.

Bu düşünce beni ayıltıyor ve hiç düşünmeden elim boynuna dolanıyor, parmaklarım nabız noktasını okşuyor.

Ah, ama bu çok kolay olurdu. Tek bir sıkışta hayatını söndürürdüm.

Onu.

Ama yapamam. *Henüz yapamam*. En kötüsü henüz gelmemişken olmaz.

Ve sikim onu kaldırmam için ne kadar yalvarsa da onu sıradan bir fahişe gibi giydirip beceremem.

Henüz değil.

Çünkü biliyorum ki bir itişte çatlayacağım ve ona beni aldattığı için tam olarak neyi hak ettiğini göstereceğim.

Hayır, o son adımı son aşağılama için saklayacağım. Gösterdiğimde *Herkes* onun ne kadar sinsi bir sürtük olduğunu biliyor.

"Neden buraya geldin Gianna," diye eğilip kulağına fısıldıyorum.

Nefesi kesiliyor, nabızı parmak uçlarımda zonkluyor.

"Seni özledim," diye inliyor ben etine masaj yapmaya devam ederken. "Bugün seni özledim," diye tekrarlıyor, o kocaman gözlerini bana çeviriyor ve gökten düşmüş bir tanrıçaya benzemiyorsa ne olayım.

"mı?" sorduğumda diğer elim vücudunda gezinmeye başlamıştı bile. "Beni ne kadar özledin, günüşiğim?" Törpülüyorum, içimde yüzeye çıkmakla tehdit eden çok fazla şiddet var.

"Çok fazla," diyor yarım bir iniltiyle, geceliğini kaldırdığımda, parmaklarım zar zor örtülmüş amının yüzeyinde geziniyor.

"Bunları kimin için giydin, Gianna? Amına kimin erişmesini istedin?" Elimin tersini klitorisinin üzerine bastırıp cevap olarak inlemesini sağlarken sesim sert.

"Sen," nefes alıyor. "Sadece sen."

"Hmm."

Küçük yalancı.

Herhangi bir ön hazırlık yapmadan külotunu yana çekiyorum, damlayan dudaklarıyla karşılaşınca şaşıyorum.

Ya vücudunun kontrolünü tamamen ele geçirmiş ya da her sık için azıyor. İki parmağımı kıvrımlarının arasından kaydırıp deliğini ararken bu düşünce hiç yardımcı olmuyor.

İçimde iğrenç bir düşünce oluşuyor ve onun içinde başka bir erkeğin dölünü bulup bulamayacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Derin ve çirkin bir kıskançlık bu fikirle başını kaldırıyor ve parmaklarımı onun içine sokuyorum.

"Ah," diye soluk soluğa bağılıyor, ben içine iterken neredeyse kollarımın arasında zıplıyor, kadifemsi duvarlarının beni çevrelediğini hissediyor - lanet parmaklarıma dolanıyor.

Çok sıkı. Siktir ama çok sıkı.

O aptalların aletlerinin bu daracık, sıcak cennetin içinde kayması için sağ kollarını vermelerine şaşmamalı.

"Bass," elleri üst kollarımın üzerinde duruyor, boğuk bir inilti parmakları tenimi kazıyor. "Bu... daha yavaş," diye fısıldıyor ama ben ona daha yavaş davranmayacağım. Onu çevirip bir hayvan gibi almamı engelleyen tek şey buyken olmaz.

"Şşş, günüşiğim," diye mırıldanıyorum, nefesim yanağında dalgalanıyor. "Sana sahibim,"

Seni pis küçük fahişe.

"Bu çok fazla," başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama gözleri kapanıyor, zevkini bulmuş gibi görünürken omurgası kamburlaşıyor.

girip çıkarken, yaşadığı coşkuyu hayranlıkla izliyordum. boşalırken yüzünde beliriyor, içinden daha da fazla meyve suyu damlıyor.

Ellerimi çektiğimde kapıya doğru gevşedi. Dizleri bükülmeden önce biraz titriyor, nefesi hala sert.

"Vay canına," diye haykırıyor, sesi sert. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmdı," diye başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme.

"O zaman neden bana ne kadar minnettar olduğunu göstermiyorsun, günışığım?" Kemerimi çözerken söyledim.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve masum davranışları sinirlerimi bozmaya başlıyor.

"Bana nasıl benim pis küçük fahişem olabileceğini göster," diyorum önünde sikimi yumruklarken.

"Senin... pis küçük fahişen mi?" Tekrarlıyor, yanakları kızarmış, ses tonu emin değil.

"Evet," diye sırtıyorum ona. "Sen , değil mi? Benim pis küçük sürtüğüm," diğer elimi yüzüne götürüyorum, çenesini kavırıyorum ve bana bakabilmesi için başını eğiyorum, "benim kendi sikiş oyuncağım," diye devam ediyorum, yüzünde küçük bir kaş çatmanın belirmesini izliyorum. "Söyle bana, günışığım, benim sikime aç değil misin? küçük sürtük gibi mi davranıyorsun?"

Bir an için cevap vereceğini sanmıyorum. Şu anda bile yapmacık bir masumiyet kokan o büyük gözleriyle bana bakarken değil. Bırakın sakso çekmeyi, daha önce hiç sik görmemiş gibi bakıyor.

"Ben..." diye başlıyor, hâlâ emin değil.

"O dudakların arasında sikimi ne kadar istediğini söyle bana," başparmağımı dudaklarının arasına sokup onu emmeye teşvik ediyorum. "Eğer bana söylemezsen, sana vermem." Yüz hatlarında beliren öfkeye gülümsüyorum.

Tabii ki, oyunculuğunun derinliklerinde bile bir horoz fahişesi olmayı kaçırmazdı.

Sonunda "Sikini emmek istiyorum," diyor ama sesi yeterince sert değil.

"Ve...?" Onu kızdırıyorum, sikimi ağzına götürüp başını dudaklarına sürtüyorum, beni içine almak için ağzını açtığı anda geri çekiyorum.

Gözlerinde şaşkınlıkla beni izliyor ama bakışlarındaki ateşle bir binayı yakabilecek kadar da arzulu.

Dudaklarını yalayarak, başparmağımı aletimin başına götürdüğümde hareketlerimi yakından izliyor, pre-cum'un bir kısmını kaydırıyor ve küçük bir tat için ona getiriyor.

"Kelimeler, günışığı, ve bu horoz senin."

Bu hareketin beni neden bu kadar sertleştirdiğini bilmiyorum, patlamak üzereyim. Ama önümde diz çökmüş, sikim için yalvarmak zorunda kalışı hakkında söylenecek bir şey var. Bu, onun içinde olmanın Onun uyarılmasını ve en önemlisi kendimi kontrol ediyorum. Çünkü aletim o kadar sertleşmiş, taşaklarım boşalmak için zorlanırken bile hala teslim olmuyorum ve ağzını üzerime koymasına izin vermiyorum.

Ben onun kölesi değilim.

Bu küçük bir teselli olabilir ama yine de bir teselli. Özellikle de bu gece onu nasıl sikmediğimi ya da öldürmediğimi görünce. Bunun büyük bir başarı olduğunu söyleyebilirim.

"Senin sikini emmek istiyorum," diyor tekrar, daha kararlı bir şekilde, "çünkü ben senin küçük pis fahişenim," gülümsüyor, bunu yüksek sesle söylediği için neredeyse kendisiyle gurur duyuyor.

"İşte iyi bir kız," sırtıyorum, sonunda sikimi dudaklarına götürüyorum ve beni içine almasına izin veriyorum.

Bir benimle oynamasına izin verdim, beceriksizce deniyordu ama aynı zamanda beni deli ediyordu.

Sakso çektiği için asla ödöl alamaz ama coşkusunu ona bonus puan kazandırıyor.

Eğlenmeye başladığında, saçlarını sıkıca kavriyorum, parmaklarım kafa derisinde, sikimi ağzına kadar sokuyorum, anında boğazının arkasına çarpıyor ve öğürmesine neden oluyorum.

Tükürüğü boyumdan aşağı akarken boğulma sesleri çıkarıyor, dudakları muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzarayla sikimin dibine sarılmış.

Herkesin muhtemelen gördüğü bir manzara olduğunu fark ettiğimde daha da sıkı kavriyorum.

İçimdeki kıskançlık öne doğru taşmakla tehdit ediyor ve ben de onun ağzının içine girmeye devam ediyorum, saldırganlığını onun üzerinde beceriyorum, gözyaşlarının yanaklarından nasıl aktığını görmezden geliyorum, tüm yüzü ıslak bir karmaşa.

Nefes nefese kalmaya devam ediyor ve ben de taşaklarımın kasıldığını, şaftımın serbest bırakılma gücüyle titrediğini hissedene kadar onu sikimle beslemeye devam ediyorum. Hafifçe geri çekilerek, dölüm boğazının arkasına çarpıp tüm ağzını ve dilini kaplarken derin bir nefes almasına izin veriyorum.

"Göster bana," emrediyorum, çenesinden tutup dudaklarını aralıyorum.

Hızla göz kırptıyor ama söyleneni yapıyor, ağzını açıyor ve dilini bana doğru uzatıyor.

Dilini dışarıda tutarken tükürükle karışık döl çenesinden aşağı damlıyor.

Ona bakarken yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyorum, bir şekilde bu anı ölümsüzleştirmek için bir fotoğraf çekebilmeyi diliyorum.

"Yut," diye emir veriyorum, yuttuğunda tatmin , tüm dölleri mi işitilebilir bir şekilde yutuyor.

"Sen çok iyi bir sürtüksün, günüşiğim. Sana emir verilmesini seviyorsun, değil mi?" Geçici olarak yanağını okşarken soruyorum.

Sanki bundan utanıyormuş gibi başıyla küçük bir selam veriyor.

"O zaman şuna ne dersin?" diye fısıldamak için eğildim. "Odana kapanmanı ve her bir deliğini siktiğimi hayal etmeni istiyorum," diye inlediğini hissedince duraklıyorum. "Çünkü menüde sırada bu var, günüşiğim. *Her deliğine sikimi sokacağım.*"

Kalkıp banyoya girerken onun tepkisini görmek için etrafta dolaşmıyorum.

Ah, benim pis küçük sürtüğüm, ama bu sadece başlangıç.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

GIANNA

Nişan partisi hızla yaklaşıyor ve Clark eve her geldiğinde, onunla aynı odada olmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Bak saat kaç ?" diye sahte bir gülümseme takınıyorum. "Elbise provasına gitmem gerekiyor," diyorum ayağa kalkarken.

Bass kapının yanında, gözleri her zamanki gibi hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Clark'ın ziyaretlerine dayanabilmemin tek nedeni o. O ve planlarımızın yakında gerçekleşeceği gerçeği.

Bize yeni kimlikler başardığını ve kaçış güzergahımızın neredeyse tamamlandığını söyledi.

"O kadar kolay değil," diyor Clark ve ben daha ne olduğunu anlamadan eli bileğimden, beni geri çekiyor.

Midemdeki asit çalkalandıkça çalkalanıyor ve beni hasta etmekle tehdit ediyor. Yine de, varlığının beni ne kadar etkilediğini ona göstermek istemediğim zoraki gülümsememi .

"Nişanlına bir öpücük bile mi vermedin?" Diye soruyor, sesi gıcırıyor. Ama bana bakışından, gözlerini göğsüme indirişinden daha fazla değil.

Elimi çekiyorum.

"Düğünden sonra," diyorum sertçe.

Göz ucuyla Bass'ın duruşunu görüyorum ve işler kızışırsa harekete geçmeye hazır olduğunu biliyorum.

Clark eğilerek kulağıma fısıldadı. "Sonsuza kadar koruman olmayacak, küçük kız." Bu yakıştırma bana onun ne kadar yaşlı bir sapık olduğunu hatırlattığı için bir şekilde en kötüsü, "ve seninle yalnız kaldığımda seni becermek için sabırsızlanıyorum."

Ağzım açık kalıyor, ama ben harekete geçmeden beni bırakıp kapıdan çıkıyor.

"İyi misin?" Bass yanıma ulaştığında soruyor.

Başımı sallıyorum.

"O sadece pis bir ihtiyar," diye iğrenmiş bir ifade takınıyorum. Bass homurdanıyor, cevap vermiyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda heybetli yapısını ve soğuk yüz ifadesini görüyorum. İlk defa onda ciddi bir sorun olduğunu hissediyorum.

Onu kanlar içinde bulduğum o geceden beri değişmişti. Bana karşı tutumu değişti. Daha soğuk, daha talepkâr, normal bir konuşma yapmak yerine bana emir vermeyi tercih ediyor.

Ve bu beni endişelendiriyor. Çünkü bunu neyin getirdiğini bilmek istiyorum.

Kimi öldürdü?

Ve neden bana bu kadar kötü davranıyor?

Ayrıca etkinlikte sarhoş olduğumda neler olduğunu anlatmam konusunda da oldukça ısrarcıydı. Ona dürüstçe cevap verdim, bir an çok iyi vakit geçirdiğimi, ölçülü bir şekilde içtiğimi ve bir an sonra kendimden geçtiğimi, geceye dair sadece onun beni eve götürmesi ve benimle ilgilenmesi gibi ufak tefek şeyler hatırladığımı söyledim.

Belki de davranışlarım onu endişelendirmişti? Doğrusu, benim için bile tuhaftı, çünkü ne kadar içtiğime her zaman dikkat ederim ve bunu yaparken hızımı ayarlarım. Bu kadar sarhoş olmam biraz endişe vericiydi.

Ne olursa olsun, özgür olmaya bu kadar yakinken bunun düşüncelerimi gölgelemesine izin veremem

Bass'la birlikte olduğumdan beri yeni bir yanımın yüzeye çıktığını görmeye başladım. Ya da belki de uzun süredir bastırılmış olan eski bir yanım. Ama ilk kez kendimi, geçmişte beni çileden çıkaracak pek çok şeyi yapmaya cesaret ederken buluyorum.

Hatta haplarımı giderek daha az almaya başladım, artık eskiden yaptığım gibi önleyici olarak değil, sadece atak geleceğini hissettiğimde bir tane alıyorum.

Bu gelişmeyle birlikte, yavaş yavaş kendi bedenimin kontrolünü daha fazla hissetmeye başladığım için yeni bir özgürlük türü geliyor.

İlk defa umut var.

Sürekli korku içinde yaşamak zorunda kalmayacağımı umuyorum, bedenimin bir kez daha bana ait olduğunu umuyorum.

Ve kendimi sevdiğim adama vermekten daha özgürleştirici şey yoktur.

Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, yakında son adımı atabileceğimden, yani kendimi tamamen ona teslim edebileceğimden giderek daha fazla emin oluyorum. Her yakınlık bana yeni bir güven veriyor.

Bir süre önce kendimi bu pozisyonda hayal bile edemezdim. Birinin bana dokunmasına izin vereceğimi hayal bile edemezdim. Ama Bass ile. Çok daha fazlasını yapmasına izin veriyorum.

Çok daha fazlası.

Amımın üzerindeki ağzını, parmaklarını içime sokup çıkarırken boğazıma doladığı elini yüz hatlarımı bir kızarıklık kaplıyor...

Geçmişime bakınca, bu şekilde hükmedilmekten zevk alacağımı hiç düşünmemiştim - ona vücudum üzerinde tam kontrol sağlarken beni bastırmasına izin veriyorum.

Ancak bunun tek bir nedeni var.

Güven.

Ona hayatımda kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum. Tanrım, ama ben ona güveniyorum. hayatımla.

Doğduğumdan beri herkes tarafından hayal kırıklığına uğratılmış biri olarak, hayatımı isteyerek birinin ellerine teslim edeceğimi hiç düşünmemiştim. Evet.

Yıllar boyunca korumalarım oldu, hatta bir önceki korumam Manuello ile de samimi bir ilişkim vardı. Ama onlar sadece işlerini yapıyorlardı, ben ise duvarlarımı yüksek tutuyor, aramızda belki de bir işverenle çalışanıkinden bile daha büyük bir mesafe bırakıyordum.

Bass'ın hayatıma girmesi her şeyi değiştirdi.

Bana her zaman yalnız olmak zorunda olmadığımı gösterdi. İroniktir ki, kraliçe arı olarak ün yapmış olmama rağmen O bana kendimi güvende hissettirene kadar.

Kendim olduğum için kendime güveniyorum, savunmasız olduğum için kendime güveniyorum ve kusurlarımı kusurlarım olarak gururla taşıdığım kendime güveniyorum.

"Cumartesi için her şeyin ayarlandığından emin misin?" Onay almak için soruyorum.

"Evet. Kimliklerimizi ve seyahat rotamızı belirledim. Partiden hemen sonra yola çıkıyoruz," diyerek beni bir kez daha görmezden gelmeden önce başını salladı.

Tepkisi beni biraz hayal kırıklığına , zira ilk kez bu kadar içine kapanık görünmüyor. Benimle kaçma kararından pişmanlık duyuyor olabilir mi diye merak ediyorum. Ne de bildiği hayatı geride bırakmak zorunda kalacak ve muhtemelen hiçbir arkadaşı ya da ailesiyle iletişime geçemeyecek ya da onları tehlikeye atma riskiyle karşı karşıya kalacak.

Bir de bana karşı olan hisleri var. Elbette, bana değer verdiğini söyledi, ama bu aşkla aynı şey değil.

Aşktan çok farklı bir şey.

Bilmeliyim çünkü ona karşı hissettiklerim önemsemenin ötesine geçiyor. Bu derin ihtiyaç içimi kemiriyor ve o yanımda olmadığında beni delirtmekle tehdit ediyor. , en sevdiği uyuşturucuyu içen ve hiç bitmemesini dileyen bir bağımlı gibi hissediyorum.

Bu tamamen yabancı bir duygu, ama tüm varlığımı ele geçiren bir duygu. Artık onsuz ben diye bir şey yok ve bunun farkına varmak çok üzücü.

"Sen... pişman mısın?" Sormak için cesaretimi topladım.

Kendimi ileri atmadan önce geriye doğru çekiyorum, salıncak beni bir vınlamayla havaya kaldırıyor. Güzel havanın tadını çıkarmak için bahçeye taşınmıştık ama Bass uzak durmaya devam ediyor, yanımda duruyor ama bir şekilde beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

"Ne pişmanlığı?" Bugünlerde genellikle olduğu gibi ses tonu kırılmış bir şekilde soruyor.

Duruyorum, ona bakarken ayaklarımı yere basıyorum. Gözlerimi güneşten korumak için elimi uzattığımda, sanki bana bakmaya bile cesaret edemiyormuş gibi ileriye doğru bakarken yüzündeki ciddi ifadeye bakıyorum.

"Benimle kaçırıyorsun," diyorum, çenesinin hafifçe sıkıldığını fark ederek. "Hayatını geride bırakarak."

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor. "Ne de olsa sana sahip , değil mi?" Bana dönüyor, yüzündeki ifade anlaşılmaz.

salladım, elini tutmak için uzandım. "Bana sahip olduğunu biliyorsun." Elini yanağıma götürüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun yakınlığının tadını çıkarıyorum.

Onun yanımda olduğunu bilmek bile tüm şeytanlarımla yüzleşmek, bana zarar veren herkese *bunu ödetmek* istememe neden oluyor.

" öyle, genişişim." Tüm duruşu sert. "Sen benimsin, değil mi? Tamamen benimsin."

"Hepsi senin," diye cevap veriyorum, gözlerini benimkilerle buluşturmaya çalışarak. "Güzel. Güzel," diye başını sallıyor ama neden ona inanmıyorum?

Kendimi silkeliyorum. Elde etmek bu kadar zor olmuşken iyi talihimi sorgulamamalıydım.

Kendime yeni bir güven duyduğum için de ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Hayatımdaki bu acı dolu sayfayı sonsuza dek kapatmam gerekiyor.

"Daha fazla allık sürmemiz gerekiyor. Biraz fazla solgun görünüyorsun canım," diye ekliyor makyöz yüzüme biraz pudra sürerken, elmacık kemiklerime odaklanıp yüz hatlarıma daha fazla belirginlik katmaya çalışıyor.

O haklı. Solgunum.

Solgunluktan ölüyorum.

Çünkü yapmak üzere olduğum şey beni sonsuza dek mahvedecek. Ama yeni bir hayata başlamadan önce, eskisini geride bırakmalıyım.

"Bitti. Tanrım, ama oyuncak bebek gibi görünüyorsun, Gianna. Nişanlın gözlerini senden alamayacak," diyor tatlı tatlı ve ben de gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Ne de olsa planladığım şeyin amacı bu.

Makyöz kısa süre sonra ayrılıyor ve giyinmek ve her şeyi hazırlamak için biraz zamanım oluyor.

Çabucak önlüğü giyip yerine sabitliyorum. Sonra kapının kilitli olduğundan emin olarak yatağımı kaldırdım ve içinde ince beyaz toz siyanür olan bir çanta aradım.

Miktar çok fazla değil, ancak bazı kaynaklara göre bir insanı öldürmeye yetecek kadar.

Zamanın çok önemli olduğunu bildiğimden, tozu küçük torbadan alıp bir kağıdın üzerine koyarken doğru şekilde emin oluyorum.

Sonra mücevher kutumu açıp aldığım antika yüzüğü çıkardım.

Dışarıdan bakıldığında sıradan bir yüzük gibi görünür ve tamamen zararsızdır.

Yüzüğün üstünde ve ortadaki taşın altında bulunan küçük bir mekanizma boş bir bölmeyi açar. Geçmişte suikastlerde kullanılan bu mekanizma artık geçmişin bir kalıntısıdır ve bu sayede insanların bir suikastçiden *asla* şüphelenmemesini sağlar.

sadece yüzük.

Yüzüğün kapağını açıyorum, kâğıdı huni şeklinde katlıyorum, beyaz tozu içine döküyorum ve kapatıyorum. Yanlışlıkla açılmayacağından emin olduktan sonra hızla parmağıma geçiriyorum.

Kapının çalınması beni ürkütüyor ve kapıyı açtığımda Bass ile yüz yüze geliyorum.

Gözleri vücudumun üzerinde geziniyor, bakışları beni canlı canlı yiyip bitiriyor. "Gördüğün hoşuna gitti mi?" Elim göğsünün üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde gezdiriyorum.

teşebbüs. Birkaç saat sonra buradan ayrılabileceğimize inanmak çok zor.

her şey geride kaldı.

"Ne zaman yapmayacağım?" diye soruyor, başparmağını ağzıma sokarken eli çenemde. Onu emiyorum, bana kötü şeyler yapmayı vaat eden bakışlarıyla hipnotize oluyorum.

"Birkaç saat daha," diye nefes alıyorum, beklentim sesimden okunuyor.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyor, sesi sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor.

Arabayı mekana doğru sürerken hem korkuya hem de Mutluluğun içimde çözülmeyi bekleyen bir düğüm gibi oluşmasını, bu geceki partinin sonucunu ve kaçışımızı belirleyen faktör.

Bass'a "Sonra konuşuruz," diyorum ve arabadan inmeden önce yanağına kısa bir öpücük konduruyorum. Homurdanıyor, başka bir şey söylemiyor ama ben zaten ondan bunu beklemeye başlamıştım. Pek konuşkan biri sayılmaz.

Mekânın içine adım attığımızda, balo salonu sağ , tüm zemin katın yarısını kaplıyor.

Her şeyi onaylamak için daha önce birkaç kez ziyaret etmiştik. Eski bir aristokrat malikanesi, tüm konum pahalı diye bağıyor. Burada Evdeki farklı odaların tümü eğlence ve fotoğraf çekimleri için konukların hizmetine sunulmuştur.

Misafirler çoktan geldi. Hepsi de yanaklarımı öpen ve nişanımı kutlayan bir yığın dalkavuk insanın arasından geçiyorum.

Etkinliğin üzerinden daha yarım saat bile geçmeden, herkesin sunduğu sahte hoşluklardan ya da yüzlerindeki gergin gülümsemelerden bunalmış hissediyorum.

Herkes bu nişanın ne anlama geldiğinin farkında ve Clark'ın yaşı düşünüldüğünde, herkes onunla para için evlendiğimi söyleyebilir, başka bir şey için değil.

Cosima babamın koluna sıkıca tutunarak, "Sonunda kızın için iyi bir kullanım, aşkım," diye sahte bir kahkaha atıyor.

"Yapmak için yetiştirildiği şeyi yapıyor." Bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirerek memnuniyetle homurdanıyor.

"Beni bunu yapmam için mi yetiştirdin baba?" Kaşlarımı kendiliğinden bir isyan gösterisiyle kaldırarak soruyu ona yöneltiyorum. "O zaman bir dahaki sefere bana fahişe dediğinde de şikayet etmemelisin," diye ekliyorum, hem Cosima'nın hem de babamın yüzündeki skandal bakışları izleyerek. "Ne de olsa beni öyle yetiştirdiniz," diyerek kadehimi onlara doğru eğip sahte bir selam veriyorum ve onlar cevap vermeye karar vermeden uzaklaşıyorum.

Babama hakkını veremeyebilirim -ya da daha iyisi Cosima'ya- ama beni yetiştirdiği gibi biri *olmadığımı* bilmesini istiyorum. Asla olmayacağım. Ve

Bu gece bunu kanıtlamalıyız.

Bass diğer korumalarla birlikte girişin yanında, gözleri her hareketimi takip ediyor.

Bir an sonra gördüklerinden hoşlanmayacağını biliyorum ama bunu yapmadan edemiyorum.

Ona sırtımı dönüyorum, çünkü yüzündeki hayal kırıklığını görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum, Clark'ın şu anda bazı adamlarla derin bir sohbet içinde olduğu yere gidiyorum.

Şimdiden midemin tiksintiyle hissediyorum, onun arkadaşlığından hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda kalacağım gerçeği bile beni daha kötü hissettiriyor.

Yine de tüm hayatımı rol yaparak geçirdim. Bir anın daha ne önemi var? Kendimi tamamen hazırlamıştım ve olaydan önce haplarımı almıştım, böylece herhangi bir atak geçirmeyecektim - onun varlığının Tetikle beni.

"Clark," dudaklarımın açık bir gülümsemeye dans etmesine izin verdim.

"Ve işte orada. Gianna, tanış..." Kolunun belime dolandığını hissettiğimde kelimeleri duyamıyorum bile, dokunuşu en sıcak kömür gibi yakıyor. Tek istediğim onu lağım faresi gibi deşmekken, böyle durmak ve ilgisini memnuniyetle karşılamak beni içten içe öldürüyor.

Bunun yerine, gülümsememi takınmaya devam ediyorum ve o tanıştıırken başımı sallıyorum. Kafamda küçük bir mantra ve tekrar yola koyuluyorum. Ne de olsa bu durumun neleri gerektirdiğini çok iyi biliyorum.

Adamlar bizi baş başa bırakmak için acele ediyor ve vücudumdaki tüyleri mümkün olan en kötü şekilde diken diken etmiyormuş gibi davranmak giderek zorlaşıyor. Zihnimin içinde oynayan bir korku filmi gibi, hiç beklemediğim bir anda üzerime atlamak için bekliyor.

Ve biliyorum ki ben ne kadar gardımı almaya çalışırsam çalışayım, onun fare gibi hareketleri şeytani planlarının yanına kâr kalmasını sağlayacaktır - bu daha önce beni o tuvalette köşeye sıkıştırıp bir kabine kilitletiğinde de olmuştu, tek başıma ve onun merhametine kalmıştım.

Clark alaycı bir tavırla, "Nerede senin kiralık katilin Gianna," dedi, "seni şu ana kadar onsuz görmedim."

"Buralarda," diye omuz silkiyorum, umursamaz görünüyorum.

"Etkilendiğimi söylemeliyim. Artık benden korkmuyorsun." Bana yaklaşırken sırtıyor, parmakları çıplak kolumun üzerinde geziniyor.

İfademi kontrol altında tutmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Ama onun bakışlarıyla karşılaştığımda gülümsemem hiç bozulmuyor.

"Korkmuyorum. Aslında seninle konuşmak istiyordum," diye başlıyorum ve kaşları hemen şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "Nasıl olsa evleneceğimize göre, birbirimize karşı samimi olabiliriz."

"Samimi," diye kıkırdıyor, sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Seninle samimi olmak istemiyorum, Gianna," diyor aniden, ağzı kulağıma yaklaşıp bana yaklaşıyor. Bu yakınlık beni öldürüyor ama duruşumu bozmuyorum, korkumu ya da tiksintimi belli etmiyorum.

"Seni küçük evcil hayvanım olarak eğiteceğim," diye devam ediyor, sesi aniden sevecenleşiyor. "Ve evcil hayvanlar ne yapar biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Dinlerler, itaat ederler ve *asla* karşılık vermezler. Sırtlarındaki deri soyulduğunda bile. Ses çıkarmazlar."

Kendinden oldukça memnun görünüyor ve bahse girerim beni neyin beklediğini öğrendiğimde korkudan titrememi istiyor.

Onun yerine, onun oyununu oynamaya karar verdim.

"Birbirimizi iki yıldır görmüyoruz Clark," diyerek ona dönüyorum ve beni korkutmadığını gösteriyorum. "Hakkımda söylenenleri duymuşsundur," diyorum baştan çıkarıcı bir tonda, parmaklarım ceketinin yakalarıyla oynarken. "Hoşuma gidebilir," diye fısıldıyorum ona doğru eğilirken.

"Kahretsin," diye ıslık çalıyor, gözleri parlıyor, tahrik olduğu çoktan belli. "Büyümüşsün, Gigi. Birlikte biraz eğlenebiliriz," derken ağzının köşesi yukarı kalkıyor.

"Neden buna içmiyoruz?" Ona göz kamaştırıcı gülümsemelerimden birini vererek öneriyorum.

"Neden biz..." tekrarlıyor, sanki beni oracıkta sikecekmiş gibi bakıyor.

İçeceklerin olduğu masa sadece bir adım ötede, yüzden arkamı dönüyorum ve masaya doğru yürürken vücudumu onun için dalgalandırıyorum. Kalçalarımı sallıyorum, kıkımını geriye itiyorum ki dikkatini çekecek bir şey olsun.

İki kadeh şampanya alırken gizli bölmeyi açıyorum, beyaz tozu bir bardağın içine döküyorum, sıvıyı parmağımla hızlıca döndürerek iyice karışmasını sağlıyorum.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi ona dönüyorum, kendi bardağımla dudaklarıma götürürken bardağı ona uzatıyorum.

"Teslimiyete..." nefes alıyorum, hâlâ o şehvet dolu bakışlarıyla vücuduma baktığını fark ediyorum. Gördüklerinden öylesine büyülenmiş ki, bardağa bakmıyor bile, hızla mideye indiriyor.

"Teslimiyete," diye kabul ediyor, dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğilmeden önce yüzünde geniş bir gülümseme yayılıyor.

Ondan bana siyanür kalıntısı geçmesin diye ağzımı kapalı tutmak için elimden geleni yaparken hissettiğim son şey iğrenme oluyor. Sonunda beni bıraktığında, bir yandan dudaklarımı silerken *bir yandan da rujumu düzeltmek* için izin istiyorum.

Çıkarken ağzımı iyice temizlemeye çalışarak bir bardak su içiyorum.

Lanet olsun!

Tam balo salonundan çıkarken Bass'ın sessizce arkamdan geldiğini görüyorum, yüzünde ciddi bir ifade var.

Öpücüğü görmüş olmalı.

Ona ne yaptığımı açıklama ihtiyacı duyarak ona döndüm.

"Bass..."

"Şimdi olmaz," diyerek devam etmemi engelliyor, elimi tutuyor ve beni koridorda evin farklı bir kanadına doğru sürüklüyor. Bir kapının önünde durup kapıyı iterek açıyor ve beni içeri çekiyor.

"Göründüğü gibi değildi," diye başlıyorum

hemen. "Göründüğü gibi değil miydi?" Bir kaşını kaldırıyor.

Sakin görünüyor, ancak ondan yayılan ve tam olarak tanımlayamadığım bir öfke var.

Işığı yakıyor ve odanın ortasında bir çalışma masası olan bir tür kütüphane olduğunu fark ediyorum. Her şey koyu maun ağacından, süslü mobilyaların her santimine oyulmuş

tasarımlar. "Bunu yapmak

zorundaydım."

"Ne yapman gerekiyordu?" Dikkatini bana vermeden önce yavaşça çıkarıp etrafa savuruyor.

"Bir planım vardı," diye derin bir nefes aldım. "Hayatımdaki acı dolu bir sayfayı kapatmak istedim, böylece yeni bir sayfa açabilecektik."

Ona doğru ilerliyorum. Boynu gergin ve bir damarın çıkıntı yaparak çenesine doğru uzandığını görebiliyorum.

"Seni seviyorum Bass. Seni incitecek bir şeyi asla yapmam," diyorum ona dürüstçe. "Kaçmamızı beklememeleri için iyi bir gösteri yapmam gerekiyordu. Ayrıca..." Dudağımı ısırıyorum, bir adamı öldürmeyi planladığımı ve neredeyse başardığımı itiraf etmekten biraz çekiniyorum. Clark'ın beni öldürmesi an meselesiydi.

ve ben de onun gölgesinden sonsuza dek kurtulmuş olacağım.

"Beni seviyorsun," diye tekrarlıyor, sesi kulağıma tuhaf geliyor. "*Beni seviyor musun?*" diye soruyor kıkırdayarak.

"Bu kadar komik olan ne? Bunu zaten biliyor olmalısın," diye kaşlarını çatıyorum. Şimdiye kadar ona onu ne kadar sevdiğimi göstermedim mi? Benim için ne kadar önemli olduğunu ve hayatımı temelden nasıl değiştirdiğini?

Eskiden insanların için kırık bir oyuncaktım, ama onunla tanıştığımdan beri nihayet ajansımın bir kısmını geri kazandığımı hissediyorum.

Ben kırılmadım.

Çaresiz değilim.

Ve en önemlisi, ben bir kurban değilim - artık değilim. "Kanıtla," diyerek sessiz bir meydan okumayla çenesini kaldırıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Başımı eğip onu inceliyor ve sevdiğim adamın nasıl *bu* olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bir şeyler pek mantıklı gelmiyor.

"Kanıtla. Seni becermeme izin ver." İsteği karşısında gözlerim büyüdü. "Ne..."

"Zaten aylardır kedi fare oyunu oynuyoruz, Gianna. Ne zaman bunu yapmaya yaklaşırsak, sen korkup kaçtın."

"Ama zaten biliyor olmalısın," diye fısıldadım, talebi karşısında gafil avlanmışım. "Hazır değildim."

"Hiç mısın?" Soruyu gelişigüzel soruyor. "Yoksa artık işine yaramadığımda beni terk mi edeceksin?"

Şok içinde ağzım açık kaldı.

"Bu mu... Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? İstedığımı aldıktan sonra seni terk edeceğimi mi?"

"Beni inandırdığınız şey bu değil mi?"

Bir an durup mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyorum. Ona karşı çok mu bencil davrandım? Bunca zaman, kendi hayatıma çok mu gömülmüştüm? Böyle hissettiğini fark etmediğim bir travma

mı? Cevap... belki. Tamam, belki evet.

Seksi ertelememin ve yapmadan önce *her zaman* durmasını istememin onun ne kadar sorun olmayacağını merak etmemiştim. Ancak onun bakış açısından baktığımda, sanki onu kontrol etmek için kasıtlı olarak seks yapmıyormuşum gibi görüldüğünü görebiliyorum.

"Ama bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sen benim sevdiğim tek erkeksin, şimdiye kadar sevdiğim. Bunun da bir anlamı olmalı," diye gülümsemeye çalışıyorum.

"Öyleyse kanıtla. Benimle oynamadığını kanıtla." Tekrar meydan okuyor ve bunu kastettiğini gözlerinden anlayabiliyorum.

Ama... Yapabilir miyim?

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve kararım kesinleşiyor.
Bu Bass. Sevdığım adam. Tüm kalbimle güvendiğim adam. Ve eğer
ilişkimize güvenmek için buna ihtiyacı varsa, öyle olsun.
"Tamam," diye başımı salladım. "Ne istersen yapacağım."
"Güzel." Homurdanıyor, gözleri kokteyl elbisemin içinde beni
inceliyor. "Masaya git ve kışını havaya kaldır."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

GIANNA

"Masaya ve kıcını havaya kaldır."

Doğru duymadığımı düşünerek ona göz kırpıyorum. "Benden... şimdi mi istiyorsun?" İnanamayarak sordum.

İki adımda duruyor, bana bakarken başparmağı çenemi yukarı kaldırıyor.

"Bana benim olduğumu göster, günışığım. Bana *sadece* benim olduğumu göster," diyor, sesinde tuhaf bir ritim var.

Ve onun gözlerine sığınağım haline gelen o çelik gibi gözlerine-baktığımda kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Pekâlâ," diye fısıldıyorum ve ona bir öpücük vermek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

Altı inçlik topuklu ayakkabılarımla bile ona ulaşmakta zorlanıyorum. Ama dudaklarım onunkilerle buluştuğunda her şey kayboluyor.

Artık korku yok. Artık korku yok. Sadece kollarının güvenliği var, onları bana sarıyor, vücudunun sıcaklığıyla beni sıkıca tutuyor. benimkine sızıyor.

Yaşadığım sürece, onun benim, benim de onun olduğumu bilmenin göğsümde açtığı mutluluğu unutacağımı sanmıyorum.

Hareket ediyor, masanın sert kenarının sırtıma çarptığını hissedene kadar bize manevra yaptırıyor, temasla birlikte bir nefes kaçıyor.

"Bass..." Öpüşmeyi kesiyorum ve bakışlarımı onunkilere çeviriyorum.

Orada şehvet var, ama başka bir şey daha var. Beni aynı anda hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şey.

"Seni seviyorum," diyorum , kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı dudaklarında gezdirmeye devam ediyorum, kalbimin derinliklerinde hissettiklerimi eyleme dökmeye çalışırken yavaşça yüzüne doğru ilerliyorum.

Bu açıklanamaz bir şey ve bana hissettirdiği her şeyi, içimde uyandırdığı her şeyi anlatmaya çalıştığımında kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Birden arkasına yaslanıyor, kapüşonlu gözleriyle beni izliyor, yüzünde anlaşılabilir bir ifade var. Ona bir sorun olup olmadığını sormadan beni etrafında döndürüyor.

Kendimi sabitlemek için ellerimi çalışma odasının kenarına koyuyorum. , varlığı sırtımda bir delik açıyor. Duruşum tuhaf bir şekilde o geceyi anımsatsa da paniğe kapılmıyorum. beni ele geçirdi. Kendimi o ana -her şeyden çok sevdiğim adama- verirken bunu aklımdan çıkarıyorum.

Sert elleri bacaklarımda geziniyor, elbisemi yukarı kaldırıyor ve kırımın üzerine yerleştiriyor.

Göğsümü masanın yüzeyine bastırarak, bacaklarımı ayırmak için ayağını kullanıyor. Ne istediğini hemen fark ediyorum, bu yüzden duruşumu genişleterek ona uyum sağlıyorum.

Hava mahrem yerlerimi okşarken soğuk hissettiriyor, külotum hala aramızda duran tek şey.

"Bass?" Adını söylüyorum, içimden bir parça belirsizlik geçiyor. "Belki de..." Elleri tekrar bacaklarımda üzerindeyken dudağımı ısıtıyor ve parmaklarının uçlarını yavaşça kalçalarımda aşağı yukarı gezdiriyor. "Bunu birbirimize bakarak yapabilir miyiz?" Kendimden biraz emin olmadan soruyorum.

O geceyi düşünmemek için bilinçli bir çaba sarf etmeme rağmen, vücudum hala onu hatırlıyor ve titremekten kendimi zor alıkoyuyorum.

"Söyle bana , " nefesi kulağımı , önü neredeyse sırtıma değiyor, "sadece benim olduğunu söyle. Senin için tek erkeğin ben olduğumu söyle. Daracık amcığında hoş karşılayacağın tek kişi," diye geveliyor ve aniden parmakları orada, onun dokunuşu için can atan o yerde.

Kukuma daha iyi erişmek için araştırırken, parmakları derinlere inerken ve beni onun için ıslak bulurken -ne zaman değilim ki?

"Öylesin," diye yarım bir iniltiyle cevap veriyorum, şimdiden Beni okşamaya başladığında önceki endişeler, ustalıklı klitorisime dokunuyor ve beni onun altında kıvrınmaya zorluyor. "Sen benim için tek erkeksin," diyorum nefes nefese, iki parmağını içime sokup yavaş ve duygulu bir işkenceyle sokup çıkarırken.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor, nefesi enseme tenimi yalarken. "Bu, amının *sadece ve sadece* bana ait olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet," diye haykırıyorum o hızını artırırken, orgazmım yaklaşıyor.

Ve ağzını etimin üzerinde açıp boynumu ısırduğında, dişleri tatlı bir acı verirken, o hassas noktayı yalayıp emerken dilinin yatıştırıcılığıyla köreliyor, boşalıyorum.

Sert.

O kadar sert ki, serbest bırakılma gücümle çılgılık atmaya başlıyorum, duvarlarım parmaklarının etrafında kasılıyor. Parmaklarını birkaç kez daha içime sokup çıkarıyor ama ben masaya yığılırken çoktan gitmişim.

O zevk patlaması hâlâ gözlerimin önünde dans ederken, arkamdaki hareketlerinden neredeyse habersizim.

Mutluluk bir gecikmeyle pantolonunu çıkardığını fark ediyorum, siki girişime dayanmış, başını yumuşak bir okşamayla amımın üzerinde gezdiriyor.

Hassas bedenimi okşarken içimde daha da fazla zevk patlıyor. Ama tek bir hamleyle içime girip kendini kabzasına kadar gömerken aldığı zevk aldatıcı.

Sırtım kamburlaşıyor, ağzımdan sessiz bir inilti çıkarken gözlerim acıyla açılıyor.

Onu içimde hissederken acı neredeyse kör edici, ilerliyor ve geri çekiliyor. Yine de içime her girdiğinde, giriş yerimde gözyaşlarımla bulanıklaşan derin bir sızı oluyor.

Masanın kenarına tutunuyorum, içime girmeye devam ettikçe sıkıca tutuyorum, beni kelimenin tam anlamıyla parçaladığını fark etmiyorum bile.

"Bass," adını boğuk bir iniltiyle söylüyorum.

"Kahretsin, Gianna," diye homurdanıyor. "O kadar darsın ki sikimi boğuyorsun," diye konuşmaya devam ediyor, elini boynuma götürüp sıkıca tutarak sırtımı ön tarafıyla aynı hizaya getiriyor.

"Ah, günüşiği," inliyor, kalçaları içime girip çıkarken beni boynumdan sıkıca tutuyor, parmakları nabız noktama masaj yapıyor.

Yine de acı, diğer elini klitorisime dokunmak için önüme doğru takip ederken yavaşça dağılıyor. İçimdeki hislerin değiştiğini hissettiğimde bir inilti benden kaçıyor. Dayanılmaz bir acıdan, zevk patlamalarının eşlik ettiği tatlı bir uyuşukluğa, inilti üstüne inilti çıkarırken kendimi zar zor kontrol edebiliyorum.

Ve bu devasa hisler denizinde önemli olan tek bir şey var: Onun hakkında hissettiklerim.

Çünkü aletini içimde o kadar derinde hissederken, bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde dokunurken, duygularımın ortaya dökülmesine yardımcı olamıyorum ama gözyaşı döküyorum. Sonunda beni nasıl tamamladığını tarif edecek kelime yok.

Bu birleşme, ruhlarımızın zaten birleşik olduğu şeklini fiziksel olarak sağlamlaştırıyor.

"İşte benim pis küçük sürtüğüm," diyerek kulak mememi ısırıyor, eli hala boynumda, yavaşça sıkmaya ve hava akışımı kısıtlamaya başlıyor.

Başım döndükçe coşkum artıyor.

"Evet," diyorum çabucak, "Ben senin pis küçük fahişenim," Ona kelimeleri veriyorum, çünkü ben sadece onun içinim.

"Sikimin amını mahvetmesini ne kadar sevdiğini söyle bana, Gianna. Başka bir erkek için seni nasıl mahvettiğimi. Siktir," diye bağırıyor. "Bana *sadece* benim sikim için bir sürtük olduğunu söyle, günışığım. Söyle bana!"

Hareketleri giderek daha agresif hale geliyor, siki içime girip çıkarken arkasında hala yanan bir iz bırakıyor.

"Öyleyim," diye haykırdım. "Ben sadece senin sikin için bir sürtüğüm. Lütfen..." Ne istediğimi bilmiyorum, ama içimde derinlerde bir şeylerin oluştuğunu hissettiğimde, kalçalarımı ona doğru itmeye devam etmeme engel olamıyorum, onu daha derine götürmek istiyorum, daha fazla acı çekmek istiyorum, böylece zevk çok daha tatlı olabilir.

Eli boynuma masaj yaparken, yavaşça saçlarıma doğru hareket ediyor, başımı geriye çekerken parmakları sıkıca kavırıyor, ısırmadan önce yanağımın her yerine ağzı açık öpücükler konduruyor.

"Seni kim beceriyor, Gianna?" *İtiş*. "Kimin dölleri bu amı dolduracak?" *İtme*. "Sana kim sahip oluyor, benim pis küçük sürtüğüm?" *Sert itiş*. "Kelimeler, Gianna. Kelimelere ihtiyacım var." Kulağıma konuşuyor. sesi ürpertici ve neredeyse duygusuzdu.

Ama bunu merak edemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım. Saçlarımı o kadar sert çekiyor ki hem canım yanıyor hem de acıdan karıncalanıyorum, amım onu içimde tutmak için uzunluğunun etrafında kasılıyor - bizi bir bütün olarak birleştiriyor.

"Sen," diye inliyorum yüksek sesle. "Ben seninim, Bass. Amım senin. *Her şey...*"

Benim olduğum her şey senindir.

"Vücudundaki her deliğin , değil mi ?" Bu sözlerle benimle alay ederken hafif bir kıkırdama duyuyorum.

"Her delikte," diye cevap veriyorum.

"Her deliğim, günışığım," sesi alçak, bas sesi vücudumdaki her hücrede yankılanıyor. "Ben seni doğururken sen de benim her şeyimi alacaksın. Seni döllerimle doldurup taşıracığım. Döküldüğünü görmek istiyorum

her deliğinden. Ağzın," diye beni kendine doğru çekerken dudağımı ısıyor, "amcığın," diye homurdanıyor, tam güçle geri çarpmadan önce içimden tamamen çıkarken, vücudum çarpmanın etkisiyle sersemliyor, "ve kışın. Öyle değil mi, benim küçük pis sürtüğüm?" Kulağıma alçak sesle cıvıldıyor.

"Evet," nefes alıyorum, vücudumda yarattığı acı ve zevkin birleşiminden gözlerim kamaşıyor. "Bedenim senin," diye konuşmak için kendimi zorluyorum, ağzım işbirliği yapamıyor gibi görünüyor. "Bana her şeyi yapabilirsin."

"Bu doğru, . Sen benimsin," diye kulağıma hırlıyor.

Birden yüzümü masaya bastırıyor, yanağım soğuk yüzeye değişiyor ve beni olduğum yerde sabitliyor.

Kendini ruhuma kazımak istercesine içime doğru itiyor. "Kahretsin," diye küfrediyor, salıverilmesi onu ele geçirdiğinde aniden durgunlaşıyor.

Zor nefes alıyorum, efordan ter vücuduma yapışıyor. O da benden daha az etkilenmiş değil, hareket etmek için kendini zor toparlıyor.

Aleti içimden kayarak çıkıyor ve ağırlı bir boşlukla doruğa ulaşan yakıcı bir iz bırakıyor.

Elinden kurtulur kurtulmaz, dengemi yeniden kazanmaya çalışarak arkamı dönüyorum.

Bass bana bakarken kulakları sağır eden bir sessizlik oluyor, gözleri dehşetle irileşiyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak bakışlarını vücudumda gezdiriyorum. "Ne..."

Elbisemde ve kalçalarımın arasında kan var, her tarafa kırmızı sıçramış. Ve ona dönüp baktığımda, ona da biraz bulaştığını fark ediyorum, prezervatif tıpkı sikinin tabanı gibi kırmızıya bulanmış.

"Çok özür dilerim," kelimeleri hemen ağzımdan dökülüverdi.

"Kahretsin," diye , birden endişeli görünüyor. "Sen iyi misin? Regl mi oldun?"

Prezervatifi hızla çıkarıp fermuarını tekrar kapatıyor ve ben biraz zorlandığımı hissediyorum. Dişlerimi alt dudağımın üzerine getirip belirsizlik içinde ısıyorum ve ona başımı hafifçe sallıyorum.

"O zaman... neden..." kanlı kalçalarımı incelemeye devam ederken kaşları şaşkınlıkla birbirine dolanıyor.

Kendimi örtmek için elbisemi aşağı çekiyorum, onun muayenesinden utanıyorum ve olanlardan biraz utanıyorum.

Belki de ona önceden söylemeliydim, ama bana inanacağını sanmıyorum - kimsenin bana inanacağını sanmıyorum.

"Gianna," diye sesleniyor, gözleri hâlâ bacaklarımın arasındaki noktaya sabitlenmiş. "Lütfen bana düşündüğüm şey olmadığını söyle," diye fısıldıyor, sesi neredeyse ıstıraplı.

Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırarak tekrar soruyor. "Söyle bana. Sadece bana olmadığını söyle..."

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum aklıma gelen tek şeyle. Çünkü ben ona söylemeliydim.

"Ne... nasıl..." diye başını sallar. "Anlamıyorum," sesi Başını sallamaya devam ederken kırılmış gibi görünüyor, gözlerinde kalbimin tellerine dokunan kayıp bakış var.

"Bu senin hatan değil," diye hemen onu temin ediyorum. "Bazen olur böyle şeyler..."

"İlk seferinde," diye cümlemi tamamlıyor. Başımı sallıyorum.

Bana doğru belirsiz bir adım atıyor. Ve bir adım daha. Ta ki durana kadar. Yüz hatlarında çok fazla acı var ve buna sebep olduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

"İyiyim, söz veriyorum," diyerek elimi yanağına götürüyorum ve yavaşça iz bırakmamış tenini

"Nasıl?" diye . "Nasıl..." Başını sallar. "Clark, o..."

"O . değil," diye cevap veriyorum, onun adının geçtiğini kalbimde bir sızı hissediyorum. O gece olanları iki nedenden ötürü kimseye anlatmamıştım. Uzun bir süre boyunca, bırakın bir başkasına anlatmayı, bunu düşünmek bile zor gelmişti. Bir de şu mesele vardı

İnsanlar zaten hakkımda en kötüsünü düşünüyordu. Kimse bana inanmazdı.

Ama o Bass olduğu için. Çünkü o *benim* Bass'ım, kendimi ona güvenirken buluyorum.

"On dört yaşından beri bana karşı bir saplantısı var," başladım ve geceleri odama geldiği olayları anlattım. "Her zaman beni tek başıma köşeye sıkıştırmaya ve bana dokunmaya çalışırdı. Ondan kaçmakta genellikle oldukça iyiydim. Ta ki kaçamayana kadar," diye fısıldıyorum.

"On altı yaşındaydım," diye anlattım ona o geceyi.

Clark'ın beni banyoda nasıl köşeye sıkıştırdığını, bir kabinin içine ittiğini ve üzerimdeki kıyafetleri nasıl yırttığını. Beni nasıl zapt ettiğini, yanağıma bir bıçak dayadığını ve eğer *tadına bakmasına* izin vermezsem şeklimi bozmakla tehdit ettiğini. Her yerime nasıl dokunduğunu, gözyaşlarımın ve çığlıklarımın nasıl boşa gittiğini. Ve sonra

Kemerini nasıl çözdüğünü ve ereksiyonunun bana nasıl dokunduğunu hissettim. Herkesi bana tecavüz ettiğini söylemekle tehdit etmişim ama o bana sadece gülmüş ve kanıt olmayacağını söylemişti. Çünkü beni hala becerebilirdi ve ben bakire kalabilirdim. Ve kimse bunu anlayamazdı.

"Günüşiği..." Bass beni durduruyor ve gözünde tek bir damla yaş fark ediyorum. Başparmağımı kaldırıp sildim.

"Denedi. Tanrım, Bass, çok acı vericiydi. Sürekli kıcıma sokmaya çalıştı ve ben çılgık atmaya devam ettim, boğazım acıdan yanıyordu. Kendimi nasıl topladım bilmiyorum. Ama o anda, onun *beni* mahvetmesine izin vermektense yüzümün mahvolmasını tercih edeceğimi biliyordum. Karşı koydum. Bıçağı sırtımı ve kollarımı kesti ama kaçmayı başarana kadar mücadele ettim."

"Gianna, bebeğim," kolları bana sıkıca sarılıyor. Göğsünün kasıldığını hissediyorum ve benim için ağladığını fark ediyorum.

"En az onun kadar kötü olan neydi bilmek ister misin?" Ona doğru eğildim, gömülü tuttuğum her şey aniden yüzeye çıkmanın yolunu buldu. "En iyi arkadaşım bizi bastı. Banyoda. Kabinin altında fotoğraf çekecek kadar uzun süre kaldı ve sonra herkese kıcına almayı seven bir sürtük olduğumu söyledi. Dedikodular böyle başladı." O ihaneti yeniden yaşarken sesim acı veriyor. "Her şey böyle başladı."

Arkama yaslanıp tepkilerini ölçmeye çalışıyorum, onu bir kâğıt gibi bembeyaz görünce biraz .

"Bass? Neyin var?"

"Bilmiyordum... Tanrı şahidim olsun, günüşiğim. Bilmiyordum," deyip duruyor, gözleri üzerimde, bakışları o kadar büyük bir ıstırapla dolu ki acısını kendi acım gibi hissediyorum.

"Bass, ," diyorum ona şefkatle. "Yemin ederim kanın gösterdiği kadar kötü değildi. O kadar da acımadı," derken yüzüm kızarıyor. "Ama sen olduğun için mutluyum. Bunu benden almadığı için mutluyum. Sen benim için tek kişisin. Her zaman." Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum.

Fark ettirmeden, bir adım geri atıyor. Ve bir adım daha. Ve aniden, önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Çok özür dilerim, günüşiğim. Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum." O Konuşmaya devam ediyor ve onun hatası bile olmayan bir şey için tekrar tekrar üzgün olduğunu söylediğini gördükçe şaşkınlığım artıyor. Benim hatam çünkü ona söylemedim.

"Bass..."

"Lütfen beni affet. Kahretsin, bana yalan söylediler, günışığım. Yalan söylediler. Ve bir aptal gibi inandım. Bana söyledikleri her şeye inandım," diye devam ediyor, yüz hatları acıdan harap olmuş bir halde.

Tam ne demek istediğini soracakken kütüphanenin kapısı açılıyor ve babam içeri giriyor. Bana doğru düz bir çizgi çiziyor, ben yere uçarken elinin tersi yanağıma değiyor.

Bass bana yardım etmek istiyor ama babamın muhafızları tarafından hemen engelleniyor.

Bass'ı sürükleyerek kapıdan çıkardıklarını gördüğümde, "Baba, yapma," diye bağırıyorum.

Ama en kötüsü? Mücadele bile etmiyor. Onunla ilgilenen sadece iki kişi var ve ben onun gücünü biliyorum. Onlardan daha güçlü olabileceğini *biliyorum*. Ama yapmıyor. Denemiyor bile.

Onun yerine, bana son bir kez başını sallarken yüzünde teslim olmuş bir ifade var, gözleri bana bir özür daha gönderiyor. Ne için, bilmiyorum.

"onu, lütfen. Hiçbir şey olmadı." Bass'ın savunmasına atlamakta gecikmeyen babama dönüyorum.

"Aptalın tekisin Gianna, olan bu. Siktiğimin orospusu ailemizin adını lekeliyor," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Ve biliyorsun ki Daha kötüsü ne?" Bana bakarken manyakça bir kakhaha atıyor. "Gittin ve onca insan arasından düşmanımızı becerdin."

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sebastian Bailey diye biri yok. Ama Bastiano DeVille diye biri var." İsmi neredeyse tükürüyor ve ben de bana vuracağını düşünerek geri çekiliyorum.

"Ben... Ben buna inanmıyorum." Kendimden oldukça emin bir şekilde söylüyorum. Bass'ı tanırım, Bass'ımı tanırım. O böyle bir şey yapmaz. Bir yanlış anlaşılma olmalı.

"İnanmayacaksın," diye kıkırdıyor babam acı acı. Kabaca kolumdan tutarak beni kütüphaneden dışarı herkesin duvardaki bir projeksiyona odaklanmış görüldüğü balo salonuna sürüklüyor.

İlk başta göremiyorum. Ama duyuyorum. Ve duyduğum şey kalbime saplanan bir mızrak gibi.

"Gianna Guerra, yoksa DeVille fahişesi mi demeliyim?" diyor ses gülerek. Ve ben bu sesi tanıyorum. Bu sesi *seviyorum*.

Hayır! Bass bunu yapamaz. O bunu yapmaz.

Ama kendimi babamın kurtardığımda, insanların bana bakmaya başladığını fark ediyorum.

Bir adım. İki adım. Üç adım.

Ve görüyorum.

Tüm bedenimin uyuştuğunu hissederken kollarım bedenimin yanına düşüyor; kalbim bir daha asla bir araya gelmemek üzere milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Vücudundaki her deliğin sahibiyim, değil mi

günüşiğim? Her deliğin.

Her deliğimi, günüşiğim. Ben seni sikerken sen benim her şeyimi alacaksın. Seni döllerimle doldurup taşıracam. Her deliğinden döküldüğünü görmek istiyorum. Ağzından, amından ve götünden. Öyle değil mi, benim küçük pis sürtüğüm?

Evet. Bana her şeyi yapabilirsin.

Kelimeler odada yankılanıyor, etin ete çarpma sesi daha da yüksek sesle . Benim inlemelerim, onun inlemeleri.

Her şeyi.

Bass'ın beni masanın üzerinde siktiğini gördüğümde olduğum yere yapışıp kalıyorum, video çalışma odasındaki bir noktadan çekilmiş. İçime girip çıkan kalçaları dışında beni pek göremiyorsunuz.

Ama olan oldu.

Hasar çok daha fazla.

Tüm bunların kötü bir rüya olmasını umarak başımı sallayıp duruyorum. Sevdığım adam tarafından olabilecek en kötü şekilde ihanete uğramadığımı. Bir videomun iki yüzden fazla insan için oynatılmadığını, hepsinin zaten kaydedebildiklerini kaydetmek için telefonlar. Sadece *her şeyi* kaybetmediğimi.

Beni kullandı.

Beni intikam için kullandı.

Farkına vardığımda irkiliyorum ve nefesim düğümleniyor, ciğerlerim daralıyor ve soluk soluğa kalıyorum.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

İnsanlar bana kınayan bakışlarla bakmaya devam ederken, *sürtük, fahişe, serseri* kelimeleri kulaklarımda çınlarken, kendimi zorlukla dik tutabiliyorum.

Nasıl yaparsın, Bass? Nasıl yapabildin.

Gözlerim yaşlarla dolarken görüşüm bulanıklaşıyor. Yine de o sahneyi tekrar tekrar izlemeye devam ediyorum. Video birileri tarafından mesajı ve Bass'ın beni siktiği kısa bir kesiti paylaşarak insanların artık bir DeVille fahişesi olduğumu bilmelerini sağladı.

Göğsümdeki ağrı, bir boşluk beni ele geçirene kadar artmaya devam ediyor.
Ben.

Aşık olduğum adam. Güvenimi verdiğim adam. O adam
Kendimi vermiştim.

O bir illüzyonu.

Beni sevdiğini hiç söylememişti.

Bana sahip olma ihtiyacı dışında hiçbir şey söylemedi - aslında beni herkesin beni mahkûm ettiği fahişeye dönüştürmek için.

Tanrım, ama nasıl yapabildi?

Kalbimde hissettiğim acının bir kısmını hafifletmek için yumruğumu göğsüme götürüp vuruyorum.

Tüm anlarımız gözlerimin önünde dans ediyor ve ben onun hilekârlığının işaretlerini tespit etmeye çalışıyorum.

Benimle çok iyi oynadı. Beni en zayıf anımda yakalamak için tüm zayıflıklarımı kullanarak benimle oynaması karşısında hayrete düşmekten kendimi alamıyorum. Ve bunu başardığında, kendisini benim koruyucum haline getirerek ona hayatım pahasına güvenmemi sağladı.

Yapmıştım da. Acı gerçek bu ve bu ihanetin bu kadar derin olmasının nedeni de bu.

Ona koşulsuzca güvenmiştim, ona sunabileceğim tüm sevgiyi vermiştim ve o sadece bunun üzerinde tepinmişti.

Şimdi buradayım... kendimin bir kabuğu, bana geri yankılanan ve kendimi gerçekten kaybettiğimi bilmemi sağlayan bir boşluk.

Ama bu sefer. Geri dönüş yolu olduğunu sanmıyorum.

Şok halimden yavaş yavaş çıkıyorum ama etrafımın farkına vardığım ilk şey kardeşim oluyor.

Michele video tam önünde durmuş, kız kardeşinin koruması tarafından en kaba şekilde becerilmesini izliyor.

Farkında bile olmadan ayaklarım beni götürüyor, ellerimle gözlerini kapatarak bakmaması için yalvarıyorum.

"Yapma," diye fısıldıyorum, küçük kardeşimin buna tanık olmak zorunda kalması kalbimi daha da kırıyor.

"Gianna!" Biri adımı çağırıyor.

Bu noktada kalabalık dağılmıştı, görünüşe göre kimse *fahişeye* yakın olmak istemiyordu.

Fısıltılar yeterince kötü, hepsi bana bir yetişkinin, hele de bir çocuğun kulağına yakışmayacak hakaretler ediyor. Ama kardeşimi her şeyden koruyamam.

Clark'ın utanç ve öfke karışımı yüzüyle bana doğru yürüdüğünü
gördüğümde tüm vücudum titremeye başlıyor, dizlerim neredeyse çöküyor.

Ancak bize ulaşmaya çalışırken aniden eliyle tutuyor, yere düşerken
ağzında köpükler belirliyor.

Öldü.

O öldü.

Kına bile yakamıyorum.

Çünkü yakında ben de ölmüş olacağım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

BASS

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama görebildiğim pek bir şey yok. Gözlerim şişmiş ve yüzüme yediğim yumrukların sayısını çoktan unutmuşum. Daha önce yara bere içindeydiysen, şimdi düpedüz biçimsiz olacağımı tahmin ediyorum.

Hak ettiğimden daha azını değil.

Kahretsin, ama ben çok daha fazlasını hak ediyorum.

Yine de ölümümü Benedicto'ya bırakın. Sefil hayatımın sonunda, günahlarımın en azından *bir kısmının* kefareti ödenecek kadar acı çekmiş olacağım. Çünkü bazı şeyler vardır ki ne acı, ne ölüm, ne de başka bir şey aklımdan silebilir.

Bir gün oldu, ya da belki iki? Sanırım zamanın çoğunda girip çıktığım için zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Muhafızları beni karanlık bir odaya götürdüler - sanırım penceresi olmadığı için bodrum katına - ve başından beri beni büyük bir odaya bağladılar, duvardaki tahta X. Kollarımı ve bacaklarımı dikenli tellerle sabitleyerek yaralarımın sürekli kanamasını, iltihaplanmasını ve beni ölüme yaklaştırmalarını sağladılar.

Ve ölmem çok uzun sürmeyecek. Bunu içten içe biliyorum, tıpkı ikinci ya da üçüncü dayaktan sonra acıya karşı hissizleşmeye başladığımı, bedenimin bunu kanıksadığını bildiğim gibi.

Ama bedenim yumruklara ve yaralara alışmışken, kalbim Göğsümde kanama var, acı o kadar şiddetli ki sanki o hayati organdan dökülen her damla kanı hissediyorum.

Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleştiğim andan daha fazla kendimden nefret ettiğimi hiç hatırlamıyorum. Kendi kalbimi öldürmek için manipüle edildiğim gerçeğiyle.

Cisco'nun yalanlarına kanmamın kendimden başka kimsenin suçu olmadığını bilmekten daha kötü bir şey olamaz.

Başından beri şüphecilikle doluydum ve annemin ölümüyle ilgili kendi sorunlarım yüzünden, Gianna'nın tıpkı onun gibi olduğuna inanmak için kolayca kandırılabilirdim.

Siktir. Gianna.

Düşüncelerimde onun adını söylemeye bile cesaret edemiyorum, ona yaptığım şeyden sonra bu hareket en büyük suç gibi görünüyor.

Bana nasıl baktığını hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum, benim için *her şeyi* yapmaya hazırken gözlerindeki sevgi dolu bakışlar.

Lanet olsun, ama en bana bir şey kanıtlamak zorunda kalmamalıydı. Bana söylenen her şeyi sorgulayan ben olmalıydım ve sadece ona güvenmeliydim.

Bana fısıldadığı sevgi sözcükleri ve hiç hak etmediğim bir güvenle gülümsemesi zihnime kazındı. Ve bu görmek istediğim tek şey. Mezarıma götüreceğim.

Onunla olan her bir etkileşimi zihnimde yeniden canlandırdığımda, artık işaretleri mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

En başından beri zayıflıklarının gizlerken kendini korumak için elinden geleni yapan savunmasız bir kadındı. Dünyaya gösterdiği maske, gerçekte neler olup bittiğini görmezden gelmesine yardımcı olan tek şeydi; dehşete düşmüştü.

Her şey anlam kazanmaya başladı - haplar, erkekler ona yersiz dokunduğunda verdiği tepkiler ve şirretliği. Bunların hepsi başa çıkma mekanizmaları ve insanları ondan uzak tutmanın yollarıydı. Kendisini yemeleri için kurtların önüne atılmış travma geçirmiş bir kadın olduğu halde kalpsiz ve acımasız biri gibi görünüyordu.

Ne demişti? Asimile olmak için o da öyle davranmaya başlamıştı. İnsanları kendinden uzak tutmak için kötü kız rolüne bürünmüştü.

Clark'ın ona ne yaptığını ve en iyi arkadaşının ihanetini bildiğim için mi?

Bu beni hiç şaşırtmadı.

Aksine, onun gücüne hayranlık duyuyorum. Bunca zaman boyunca hiç kimsesi olmamıştı. Herkes onu kınadı ve kötüledi, aslında hiç de öyle olmadığı halde onu fahişelerin en kötüsü olarak damgaladı.

Ta ki ben onu ona dönüştürene kadar.

Lanet olsun.

Bu haldeyken bile gözlerimin dolmasına engel olamıyorum.

Çünkü sevgili kızım uzun zamandır damgayla yaşıyordu, söylentiler kulağından hiç eksik olmuyordu ve ben onları gerçeğe dönüştürmüştüm. Onu herkesin düşündüğü gibi bir fahişeye dönüştürmüştüm. Son nefesime kadar, kendimi asla affedemeyeceğim tek şey bu olacak. Olaylar perspektif değiştirmeye başladığında Clark'tan daha iyi olmadığımı fark ettim.

Sofistikeliğin ve dünyeviliğin katmanları altında bile bir şekilde dokunulmadan kalan o masumiyetten faydalanmışım. Etrafını saran tüm ahlaksızlığa ve kötülüğe rağmen saflığını korumuştur, ta ki ben onu acımasızca ondan sıyrana kadar.

Aklıma onu ilk kez diz çökmeye zorladığım ve aslında sadece deneyimsiz olduğu halde beceriksizliği yüzünden onunla nasıl alay ettiğim geliyor.

İşaretler oradaydı. Kahretsin, ama işaretler oradaydı. Ama onunla ilgili çarpık algıma o kadar dalmışım ki işaretlerin ötesini göremiyordum.

Yaşadığımız her samimi etkileşim onun endişeyle doluydu, çekingen dokunuşları travmasının bir sonucuydu, benim küstahça düşündüğüm gibi beni küçük parmağında oynatmanın bir yolu değildi.

Artık çok geç. Tüm bu fiyaskoda tek masum kendisi olduğunu fark etmek için çok geç.

Peki ya şimdi? Sevdiğim kadına büyük acılar çektirdiğimi bilerek öleceğim. Onun tüm hayatını mahvettiğimi.

Cisco muhtemelen şimdi amacına ulaştığını ve beni aptal yerine koyduğunu bilerek sırtını sıvazlıyordur.

Ve eğer ölümcül bir pişmanlığım varsa, o da o orospu çocuğunu mezardan içindir. Bir de kız arkadaşımın benden sonsuza dek nefret edeceğini bilmek.

Bir kez daha bilincim gidip geliyor. Benedicto'nun beni ziyaret ettiğini ve benimle işi bittikten sonra kafamı hediye olarak Cisco'ya göndereceğine söz verdiğini hayal meyal hatırlıyorum. Tabii ki, Cisco'nun umurundaymış gibi.

Planının işe yaradığından emin olmak için kadar zahmete girmişti ve işe yaramıştı. Başarısından dolayı kına yakıyor olmalı.

Kirletmek. Aşağılamak. Yok etmek.

Neden, her emrini yerine getirmiştım. Ama bunu sadece Gianna'ya yapmamıştım, kendime de yapmıştım. Çünkü hiçbir şey

Bir kızı bana sakso çekmesi için zorladığımı ya da onu becerirken çektiğim videoyu tüm dünyaya yayınladığımı bilmek. Onun yıkımı benim yıkımım olmuştu.

Kalçalarındaki kanı gördüğüm anda anlamıştım, imalar yavaş yavaş zihnime giriyor ve ne yaptığımı fark etmemi sağlıyordu - hayatımdaki tek iyi şeyi kendi ellerimle mahvetmişim. O anda benim için ölümden başka bir kader olmadığını anlamıştım. Bu yüzden benim için geldiklerinde direnmemiştim. Kahretsin, fiziksel acının ruhsal acıyı umarak sadece yumruklayıp gitmelerini dilemişim.

Ama öyle

olmadı.

Hiçbir şey

yapamaz.

Kıskançlığımın o kadar çirkin bir şeye dönüşmesine izin vermişim ki, *her şeyi* mahvetmişim.

Çünkü Cisco'nun emirlerini yerine getirmek istememin tek nedeni buydu.

Şu anda bile videonun sahte olduğunu bilsem de, anısı bile beni heyecanlandırmaya yetiyor - olduğum gibi zincirlenmişim.

Benim olması gerekirken onu başka bir adamla sevişirken görmek beni mahvetmişti. Ve kendimi bıraktım. Kendimi batırdım.

Ve hiçbir mazeret yok.

İrkilerek ayağa fırlıyorum, dikenli tel bileklerimi ve ayak bileklerimi derinlemesine kesiyor. Yüzüme su sıçırıyor, yaralarımın etrafına çoktan yapışmış olan kanın bir kısmını temizliyor.

Ama gözlerimi açtığımda bir hayalle yüz yüze geliyorum ya da en azından öyle görünüyor. Çünkü eğer hayal gücümün bir ürünü değilse, Gianna Guerra neden şu anda karşımda duruyor olsun ki?

"Uyanmışsın," diye düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve bana sırtını dönerek bir bardak su daha alıp tekrar yüzüme boşaltıyor.

Sıvı aynı zamanda görüşüme de yardımcı oluyor ve onu daha iyi görebiliyorum, yüz hatları her zamanki gibi mükemmel ama duygusuz.

"Ne..." Mırıldanıyorum, boğazım kuru, sesim kullanılmadığı için kısık. "Burada ne yapıyorsun?" Tekrar soruyorum, bu sefer kelimeleri çıkarmayı başarıyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve içinde bulunduğum durumdan pek etkilenmişe benzemiyor. Aksine, sıkılmış görünüyor.

Ve bu kalbimi kırıyor.

Belki de beni öldürmek için buradadır. Acıma kendisi son verecek. Bunu yapmak onun hakkı olurdu ve aziz ve saf olan her şey için

onun tarafından gönderilmesi zaten ölü olan kalbimi ısıtacaktır. Çünkü o zaman ona olan borcumun en azından bir kısmını ödemiş olurum.

"Görüyorum ki seninle ilgilenmişler," diye dudaklarını büzüyor.

İfadesinde, içinde bulunduğum durumdan mutlu ya da üzgün olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Aksine, ilgisizliği daha da endişe verici çünkü bu sefer onu tamamen kırmış olabileceğimden korkuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ediyorum ve o da gözlerini kaldırıp Ben.

"Seni öldüreceklerini biliyorum," diyor pervasızca. "Ben gelmedim Eğer düşündüğün buysa, buraya böbürlenmeye geldim. Yine de," diye duraklıyor, bakışları yaralarımı inceliyor, "hak ettiğin gibi acı çektiğini görmekten mutluyum." Omuz silkiyor, sanki daha birkaç gün önce bana aşkını itiraf etmemiş gibi ve şimdi bana sadece bir yabancıymışım gibi bakıyor - ölmesini tercih edeceği bir yabancıymışım gibi.

"O zaman neden?"

"Fazla yok," diye devam ediyor. "İçinde bulunduğun durumla olmaz. Bir gün mü? Şanslıysan belki iki gün. Gerçi bunlar çok acıtıyor olmalı." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, yüzünde ilgisizlikten başka bir şeyin ilk işareti.

"Neden buradasın, Gianna?" Ses tonum oldukça kaba, onu son kez gördüğüm için hissettiklerimin tam tersi.

Geçmiş yaşamımda bir şeyleri doğru yapmış olmalıyım ki, ölmeden önce sevdiğim kadını bir kez daha görmekle kutsanıyorum. Onu tekrar görmekten büyük bir mutluluk duysam da, yüz hatlarına baktıkça içimin acımasına engel olamıyorum.

Solgun, cildi solgun. Pembe bir elbise giymiş, elbisenin bedeni için fazla büyük, geniş kesimi vücudunu maskeliyor.

İyi görünmüyor. İyi olmaktan başka her şeye benziyor. Ve bu beni o anda biraz öldürüyor.

Çünkü bunu ona ben yaptım.

"Nedenini bilmek istiyorum." Sırtını dikleştiriyor, çenesini yukarı kaldırıyor gözünü kırpmadan bana bakıyor. "Neden ben? Neden..." Duraklıyor, başını sallıyor. "Neden *bunu* yapmak zorundaydın? Gerçek olan bir şey var mıydı?" Sorular ağzından dökülüyor ve ben gözlerindeki şaşkınlığı fark ediyorum.

Her ne kadar rahatsız olmamış gibi görünmek istese de, öyle değil.

"I..." Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bütün gün kendimi mazur gösterebilirim ama gerçek şu ki ben suçluyum.

"Her şeyin bir intikam planı olması gerekiyordu," diye başladım ve ona Cisco ile yaptığım pazarlığı anlattım. "Beni hapisten yeni çıkarmıştı ve bu da benim geri ödeme."

"Hapishane mi?" Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Başımı sallıyorum ya da en azından sallamaya çalışıyorum. Boynum bu tür bir hareket için çok sert. "Birini öldürürken yakalandım," diye ekliyorum şakayla karışık bir gülümsemeyle. Ama o gülmüyor. Aksine kaşlarını daha da çatıyor.

"Devam et."

"Cisco'nun planını ve Benedicto'yu olabildiğince uzun süre iflas ettirmek istediğini anlatmaya devam ettim.

"Anlıyorum. Demek bu yüzden bana yaklaştın," diye düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Ama işler değişti." Acımasızca ifade ediyorum. Kendime acıma partisi vermek istemiyorum ama paylaştığımız şeyin -en azından bir kısmının- sahte olduğuna inanmasını da istemiyorum.

Başını eğip bana bakarken gözleri açılıyor ve devam etmemi bekliyor.

"Seni farklı bir görmeye başladım." Derin derin yutkunuyorum. "Sana aşık oldum," diye itiraf ediyorum ve eğer koşullar farklı olsaydı yüzündeki ifadeye bayılırdı-şok ve zevk birbirine karışmıştı.

"Sana nasıl inanabilirim?" Soruyu fısıldıyor ve bizi gerçeğin bile yalan olarak görüldüğü bu duruma soktuğum için acı çekiyor.

"Her şey gerçektir. Bize sahte kimlikler bile aldım," diye kuru bir kahkaha atıyorum. "O zaman neden? Neden bana böyle bir şey yaptın? Neden?"

Bass?"

"Yaptıklarımı hiçbir şekilde mazur göstermeyeceğim, günışığım." Evcil hayvan ismini duyunca irkiliyor ve verdiği tepki karşısında ağzına safra tadı doluyor.

"Biri bana yalan söyledi." Derin bir nefes alıyorum. "Ailemi geride bırakmaya, onlara ihanet etmeye hazırdım. Senin için her şeyi geride bırakmaya hazırdım."

"Sana ne söylemiş olabilirler ki..." Başını sallıyor. "Bana yaptığın şey, Bass... Beni sadece küçük düşürmediğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Beni *yok ettin*," diyor ve yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Özür dilerim," diye sessizce özür diledim, ancak yüzünün tiksintiyle buruştuğunu gördüğümde, hiçbir özürün onu kesmeyeceğini biliyordum. Üfledim.

Her şeyi.

"Devam et," diye devam etmem için beni davet ediyor, görünüşe göre kendini kontrol altına alıyor.

"O bir videoydu. Şimdi anlıyorum ki bir şekilde üzerinde oynanmış olmalı... Ama onu gördüğümde kıskançlıktan deliye döndüm." "Bir video mu?" Kaşlarını çattı.

"O etkinlikte sarhoş olduğun gece biriyle seviştiğin video" diye açıkladım ve videoda gördüğüm her şeyi anlattım.

"O geceye dair her şeyi hatırlamıyorum, ama asla Bunu ben yaptım Bass. Bunu *sana* asla yapmazdım." Başını sallıyor. "Seni aldatacağımı düşünecek kadar beni nasıl küçük görürsün?"

Cisco'nun yalanlarına inandığım için ben bile kendimden iğreniyorum.

"Video kusursuzdu, Gianna. Ama öyle olmasaydı bile... Çok kızgındım, çok kızgındım..."

"Bu sana bunu yapma hakkını vermedi Bass. Bu sana beni mahvetme hakkını vermedi."

"Biliyorum, günışığım. Biliyorum. Ve cezamı memnuniyetle çekeceğim. Ben sadece..." İç çekiyorum. Şimdi onunla bu şekilde karşı karşıya kaldığımda, her şeyin bu hale gelmesinden ne kadar pişman olduğumu ona anlatacak kelimeleri bile bulamıyorum.

"Özür dilerim. Muhtemelen beni asla affetmeyeceğini biliyorum ama sana yaptıklarımın pişman olduğumu bilmeni istiyorum."

Uzaklara bakıyor, göğsü her nefeste inip kalkıyor.

"Sen... beni sevdin mi?" Bana sorarken sesi fısıltının biraz üzerindeydi, bakışları benimkilerle buluşmuyordu.

"." Dürüstçe cevap veriyorum. ".

Başını sallıyor, elleri yanında yumruk olmuş.

"Teşekkür . Bana söylediğin için." Dönmeden hemen önce söylüyor. Sırtı bana dönük, bir an durdu.

"Ben de seni sevdim Bass. Ya da sevdiğimi sanıyordum. Çünkü nasıl sevebilirsin ki Tanımadığın biri mi?" Profili karanlığa bürünmüştü, sözleri beni herhangi bir bıçaktan daha derinden kesti. "Sen de beni sevmedin. Evet, sevdiğini düşünebilirsin ama sen sadece benim idealize edilmiş bir versiyonumu sevdin, tıpkı algılanandan nefret ettiğin gibi." Derin bir nefes alır. "Bilirsin, hayatımız boyunca üç büyük aşk yaşadığımızı söylerler; masalsı aşk, zor aşk ve sonsuz aşk. Belki ben şanslıyım ve ilk ikisini seninle yaşadım.

Çünkü sen benim peri masalımdın Bass. Sen benim düşündüğüm kahramandın.

beni kulemden kurtaracaktın. Ama sonra kurtaramadın." Duraklıyor. "Kuleyi ateşe veren kötü adama dönüştün, yanışımlı memnuniyetle izledin." "Ve ben yandım," diye kuru bir kahkaha atıyor. "Belki de hâlâ yanıyorumdur. az. Ama başlangıçta mutluluk verdiğin gibi, en önemli dersi de verdin."

Topuklarının üzerinde dönerek bana daha da yaklaşıyor, o muhteşem gözleri benim acı dolu gözlerime bakarken berrak ve güç dolu.

"Beni kendimden başka kimse kurtaramaz. Bir peri masalına ihtiyacım yok. Bir kahramana da ihtiyacım yok. Sadece kendime ihtiyacım var. Bunun için teşekkür ederim." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirir.

"Günüşiği..." Kalbimdeki acıyla baş edemeyerek mırıldanıyorum.

"Ve belki gelecekte ben de sonsuz aşk için hazır olacağım. Çünkü bana yaptığın şeyin beni tanımlamasına izin vermeyeceğim. Bunu artık biliyorum. Ben bir fahişe değilim. Hiçbir zaman da olmadım." Elini yüzüme doğru kaldırıyor, parmakları morarmış etime değiyor. "Kendimi sana aşkla verdim, ya da en azından aşk olduğunu düşündüğüm şeyle. Bunda utanılacak bir şey yok. Ama sen..." durdu, parmakları kanla kaplanmıştı. "Aşkımı kirli bir şeye dönüştürdüğün için utanmalısın."

"Kirli değildi. Siktir, günüşiği. Artık bunu biliyorum. Dünyadaki en saf şeydi ve ben..."

Parmağını dudaklarımın üzerine koyarken devam etmeme izin vermiyor. "Olan oldu."

Ve onunla birlikte gitti.

Ben ölüyorum. Öleceğimi biliyorum. Gittikçe zayıfladığımı hissediyorum ve artık uzuvlarımı zar zor hissediyorum. Ağzım kurudu, dudaklarım çatladı, var olma ve olmama hali arasında debelenirken tüm zihnim bulanıklaştı.

Benedicto'nun adamları beni kez daha ziyaret ediyor, geceyi atlatamayacağıma ikna olarak ayrılmadan önce benden geriye kalanları dövüyorlar.

Ben de ikna oldum.

Ta ki sesi gözlerimi açmak için mücadele etmemi sağlayana kadar. İşte geldi.

Tekrar.

"Senin için bir anlaşmam var," diyor ve ben onun figürüne zar zor odaklanabiliyorum. "Seni bırakacağım ve sen de bizim için aldığın kimlikleri bana vereceksin," diye devam ediyor. Cevap vermediğimi görünce bir şişe suyu dudaklarıma götürüyor, ıslatıyor ve içmeme izin veriyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyorum.

Geri çekilip kısık gözlerle beni değerlendirmeden önce tüm suyu bana içiriyor.

"Anlaştık mı?" Diye soruyor ve benim aklım onun neden böyle bir şey yaptığına bir anlam veremiyor.

"Neden?"

Yüzünü buruşturuyor.

"Clark ölmedi. Zehir etkisini göstermeden önce ona ulaştılar," diyor ve bana onu öldürme planını ve neredeyse nasıl başarılı olduğunu anlatıyor.

"Yarın benimle evlenmek istiyor ve ben bunu kabul edemem. Hayır, yapmayacağım.

Bu," diye kararlılıkla belirtiyor.

Onda farklı bir şeyler var, ama perişan halimle artık algılarıma güvenmiyorum.

"Nereye... nereye gideceksin?"

Omuz silkiyor.

"Bunu ben çözerim. Ama kimse burada olduğumu fark etmeden önce acele etmeliyiz."

Tartışmak istiyorum. Ona kurtarılmaya değmediğimi, hiçbir şeye değmediğimi söylemek istiyorum. Ama belki bu sefer ona yardım etmek kendi günahlarımı hafifletebilir, çünkü onu Clark'ın ya da Benedicto'nun yakınında asla istemem.

"Peki ya Michele?" Kardeşiyle birlikte gitmek istediğini bildiğim için .

Adını söylediğimde sanki biri ona vurmuş gibi bakıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"O gelmeyecek."

"Sana yardım edeceğim," diye kabul ettim, bundan daha fazlasını yapacağımı biliyordum. Onun için her şeyi yaparım.

Ama bu ne burada ne de orada. Yardıma ihtiyacı var ve ben de ona yardım edeceğim. Ayrıca, benden geriye kurtarılabilecek bir şey kaldı mı bilmiyorum - hem fiziksel hem de zihinsel olarak.

Bağlarını çözdü, beni eve ve tüm evrakları özenle sakladığım odama götürmeden önce hızla temizlenmeme yardım etti.

İkimiz de garaja gitmeden önce ihtiyacı olan her şeyi ona veriyorum.

İhtiyaçlarını zorlukla karşılayan küçük bir çanta taşıyor, ama tüm aldığının bu olup olmadığını sorduğumda, eski hayatına dair her şeyi geride bırakmaya tamamen kararlı olduğunu görebiliyorum.

Bir arabayı düz kontak yaparak hızla araziden çıktım ve kimsenin beni takip etmediğini görünce şaşırdım.

"Muhafızların yemeğine uyku hapı koydum," diyor kayıtsızca ve yolculuğun geri kalanında beni görmezden geliyor.

Şehre girerken pamuk ipliğine bağlıyım, tamamen yola odaklanabildiğime şaşıyorum. Yine de neyin tehlikede olduğunu bilmek, son bir kez daha zorlamama yardımcı oluyor ve bana söylediği gibi onu tren istasyonuna bırakıyorum.

Arabayı durduruyoruz, ikimiz de kıpırdamadan dururken bir an sessizlik oluyor. "Bu bir veda, Bass," diye konuşuyor önce, bana bakmadan.

Gözlerimi kırpıştırarak biraz berraklaştırmaya çalışıyorum ama görüşüm çoktan beni terk ediyor. Yine de, bilincim kaybolurken, sanırım onun bir şeyler daha söylediğini duyuyorum.

Hatta yanağımı öptüğünü bile hissettim.

Ama öpmedi.

Artık değil.

Hepsi sadece bir yanılsama.

"Bakın kim yaşama yeniden katıldı," diye bir ses duyuyorum.

Gözlerimi açtığımda, gözlerimi ışıktan korumak için elimi kaldırıyorum, bileğimin etrafındaki ve kolumun üstündeki bandajları fark ediyorum.

"Neredeyim ben?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Amca," diye döndüğümde Dario'nun bana gözlerini devirdiğini görüyorum. "Ölümün eşiğindeyken seninle ilgilendiğim için teşekkürüm bu mu?"

"Ne demek istiyorsun? Buraya nasıl geldim? Son

hatırladığım..." Gianna'nın gidişini izledim. Temelli olarak.

"Hiçbir yok. Biri beni aradı ve Penn istasyonunda beni bekleyen bir paket olduğunu söyledi. Merakıma engel olamadım ve gittim.

Seni bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı düşünsene," diye gülüyor. "Hem de ceset gibi görünüyorsun. Gerçekten Bass..." diye başını sallıyor.

"Ne olduğunu duymuş olmalısın," diye .

Gianna'nın nişan partisinde olanları herkes duymalıydı.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ve mobilyaları tanıyorum.

Cisco'nun evi.

"Tabii ki. Artık ünlüsün. Yoksa kötü şöhretli mi demeliyim?" diye kıkırdıyor. "Herkes senin bir kahraman olduğunu düşünüyor. Cisco'nun adamlarından bazıları, Guerra'ya verdiği ödül için yeni doğan çocuklarına senin adını vermek istiyor. Bir tanesi En iyisi," diyerek parmaklarını ağzına götürüyor ve bir şefin öpücüğünü taklit ediyor.

"Cisco nerede?" Sesim gergin bir şekilde soruyorum. Çünkü eğer burası onun eviyse, o zaman piç kurusu yakınlarda demektir.

Eğer hâlâ hayattaysam, şükredeceğim ve daha önce yapmak istediğim tek şeyi yapacağım - Cisco'nun işini bitireceğim. Muhtemelen daha sonra öleceğim ama en azından o şerefsizin Gianna'ya asla zarar veremeyeceğini bileceğim.

Dario omuz silkiyor, "Daha sonra uğrayacak," diyor. "Huysuzlanacağını biliyordum, o yüzden sana birkaç dergi getirdim," diye ekliyor ve birkaçını kucağıma bırakıyor.

"Ciddi misin?" Gözlerimi devirip yatağın üzerindeki porno dergileri fırçalıyorum.

"Espri anlayışın nerede, amca?" İnliyor.

Ama onu odadan kovarken daha fazla bir şey söylemesine izin vermedim ve kendimi topraklamak için biraz zaman ayırdım.

Her şey hesaba katıldığında vücudum iyi hissediyor. Dikenli telin etimi kestiği yerlerdeki uzuvlarımda hâlâ biraz ağrı var ama yüzümü incelemek için banyoya gittiğimde hasarın çok az olduğunu fark ediyorum.

Ben bayginken şişlik inmiş olmalı ve Dario'ya bunun ne kadar sürdüğünü sormayı unutmuş olsam da, en azından birkaç gün olduğunu varsayabilirim.

Odaya baktığımda yeni bir telefon ve benim için hazırlanmış bazı banyo malzemeleri buluyorum. Bu arada bir doktor da gelip beni kontrol ediyor ve hızlı iyileşmemden dolayı beni tebrik ediyor.

Günlerdir hissetmediğim kadar güçlü hissederek, sonunda lanet yeğenimin peşinden gittim.

"Kahretsin, amca, o kadar da kötü ," dedi.

Çalışma odasının kapısını onu pencereden sigara içerken bulduğumda kıkırdıyor; bu Cisco'da sık rastlanan bir durum.

"*Kahramanı* böyle mi selamlıyorsun?" Alaycı bir şekilde soruyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ona doğru ilerliyorum.

"Doğru," diye başını sallıyor, "nerede benim terbiyem?" Çabucak sigarasını camdan dışarı atıyor ve bana sarılmak için kollarını açıyor.

Elim dışarı fırlarken düşünmüyorum bile, parmaklarım boynuna dolanıyor ve onu masasına yatırıp tüm eşyalarını yere süpürüyorum.

"Lanet olsun, biraz şiddet , değil mi?" Bana tembel bir bakış atarak şaka yapmaya devam ediyor.

Cisco bir savaşçı değil. Hiç savaşçı olmadı. O her zaman bir hükümdardı. Başkalarına emirlerini yerine getirmelerini emreden biri.

Çerçevelerimiz benzer boyutlarda olsa da, yarı ölü halimde bile benimle boy ölçüşmeyeceğini biliyorum.

Dişlerimi sıkarken, parmaklarım boynunu sıkarken tek söylediğim "Biliyordun," oldu. "Biliyordun amına koyayım."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Cahil numarası yaparak soruyor.

"Gianna hakkındaki gerçeği biliyordun. Söylentilerin doğru olmadığını biliyordun." "Ah," alay ediyor. "Ama tabii ki," diye devam ediyor geniş gülümsemesi. "İşte bu yüzden

Seni oraya ben gönderdim, değil mi? Söylentileri doğru çıkarmak için." "Saçmalamayı kes, Cisco."

"Tsk, tsk, amca. En sevdiğim takım elbisemi mahvediyorsun, biliyor musun?" diyor şakayla karışık ceketini düzeltirken.

"Neden?"

"Neden olmasın?"

"Lanet olsun!" Kafasını masaya vurarak küfrediyorum. "Bana nedenini söyleme göster. O videoda neden oynama yaptın? Guerra'dan neden bu kadar nefret ediyorsun? Neden *binden* nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum," ifadesi bir anda şakacıdan ciddiye dönüşüyor. "Sen sadece mükemmel bir günah keçisiydin," omuzları tembel bir omuz silkmeyle kalkıyor. "Video..." diye ediyor, "onlara deepfakes diyorlar. Bugünlerde hiçbir şeye güvenemiyorsun, amca."

"Nasıl tepki vereceğimi biliyordun. Biliyordun amına koyayım..."

"Evet. Buna güveniyordum. Ve harika oynadın. Nişan partisindeki video da harikaydı. Sana onun iyi bir kadın olacağını söylemiştim." Bana sırtacak kadar küstah.

"Senin yüzünden ben..." Onun tuzağına düşmekle ne kadar aptallık ettiğime inanamıyorum.

"Hayır, amca. *Senin* yüzünden. Videonun gerçek olup olmadığını bir kez bile sorgulamayan sizdiniz ve bu *sizin* suçunuz. Oturabilirsin

Orada istediğın kadar beni suçla ama ben sadece ihtiyacın olan itici gücü verdim. Yıkım... Hepsi senin eserindi."

Yumruğumu kaldırıyorum, yanağına değdiriyorum ve kemiğın kemiğe değmesiyle oluşan yanmayı hissediyorum.

Ben onu yumruklamaya devam ederken bile Cisco'nun yüzünde hâlâ aynı eğlenmiş ifade var.

"Neden? Neden? Bana nedenini söyle!" Onu yumruklamaya devam ederken bağıriyorum, dudağından ve burnundan kan akmaya başlamıştı bile.

"Çünkü eğlenceli," diye mırıldanıyor, içinden çılgınca bir kahkaha yükseliyor. "Çünkü insanların bocalamasını izlemek, mutlu olmalarını izlemekten çok daha eğlenceli."

"Sen hastasın," diye hırliyorum ona. "Siktiğimin hastası," diye yumruklamaya devam ediyorum, hatta Bileğim deli gibi acırken, parmak eklemlerimin derisi soyulurken, yumruk atmaya devam ediyorum.

"Evet! Hastayım amına koyayım. Hadi bakalım, amca. Bana ne yaptığını göster. var," diye gülüyor, beyaz dişleri kırmızıyla lekelenmiş, sözleriyle beni yemlemeye devam ediyor.

"Seni öldüreceğim," diyorum onu yere fırlatırken, ayağım karnına çarpıyor.

Kan öksürmeye başlar ama kahkahası durmaz. Aksine daha da güçleniyor.

" ama, onu becermekten zevk almadığını söyleyemezsin. Söyledikleri kadar iyi miydi? Hadi ihtiyar, detayları paylaş."

Onu öldüresiye dövdüğümü ve onun kendini bile savunmadığını fark ettiğimde bir şeyler yolunda gitmiyor. Aksine, daha sert vurmam için beni yemliyor.

Yerde yatıyor, daha fazla kan tükürürken nefes nefese kalıyor ama bana çarpık bir sırıtışla bakarken yüzünde hâlâ o gülümseme var.

Bir tekme daha ve ayağımı göğsüne koyup onu yerde tutuyorum. "Yap ," diye alay ediyor. "Yap şunu!" Bana bağıriyor ve o anda, Tek gördüğüm Gianna'nın beni dek terk ederkenki yüzü. Hiç sahip olmadığım bir hayatın sonu.

Ve bu yüzden yaşamayı da hak etmiyor.

"Hadi ama!" Bana bağıriyor. "Yap şunu! Sence kimi kiraladım? o insanlar seni kesmek için mi? Bütün bunları kimin düzenlediğini sanıyorsun? Çünkü tuzaklarımın her birine düşeceğini biliyordum, amca," diye gülüyor.

Hâlâ şok içinde gözlerimi kocaman açıyorum.

"Sen..." Sesim korku dolu bir şekilde kesildi. "Yüzümü kesmeleri için onları sen mi tuttun?" İnanamayarak soruyorum. "Neden... Ne oluyor lan?"

Başımı sallıyorum, büyümesini izlediğim birine baktığıma inanamıyorum - lanet olası aileme bakıyorum.

"Çünkü planlarıma uyuyorsun," diye omuz silkiyor. "Ve yapabildiğim için," bana göz kırpmıyor, tüm yüzü kanlı ve lanet bir ucube gösterisi gibi görünüyor.

"Neyin var senin..." Başımı ona doğru salladım.

"Guerra benden her şeyimi aldı," diye dudakları küçümsemeyle kıvrılıyor. "Benim de onlardan her şeylerini almam çok yerinde olur," diye kıkırdıyor. "Ne de olsa Benedicto sadece sosyal konumunu önemsiyordu. Artık *hiçbir şeyi yok.*"

Deli gibi gülmeye devam ediyor, Guerra için mükemmel planını ve benim nasıl mükemmel bir piyon olduğumu anlatıp duruyordu.

"Ama son bir adım daha var," diye aptal gibi sırtıyor. "Öyleyse yap! Lanet olası öldür ve intikamını al," diye manidar bir şekilde gülüyor ve ben son adımda ne demek istediğini anlıyorum.

Onu öldürmemi *istiyor*.

Guerra'nın ondan ne aldığını bilmiyorum ama benim tanıdığım Cisco bu değil. Bu onun dengesiz bir versiyonu, muhtemelen zihinsel bir çöküşün eşiğinde.

Ama bana hakaretler yağdırmaya devam ederken, Gianna ile alay , ölmek isteyip istemediği umurumda değil.

"Adamlarıma onların da bir tur atabileceğine söz verdim," diye kıkırdıyor. "Bu video kesinlikle iştahlarını kabarttı. Ve da istekli olurdu, değil mi? Zaten bir kez DeVille için bacaklarını açtı, birkaç kez daha açsa ne olur?"

Yumruklarım çenesine tekrar ve tekrar çarpıyor.

Bir adamın kaynama noktasına gelmeden önce dayanabileceği çok şey vardır. Ve Cisco beni kendiminkine gönderdi. İhanet üstüne ihanet, *her şeyi mahvetti*.

Ve onu mahvedeceğim, kelimenin tam anlamıyla.

Ayağımı yukarı kaldırarak, çenesinin altındaki bölgeye gitmeden önce ivme kazanmak için geri çekiyorumyeterince sert vurursam onu hemen öldüreceğini biliyorum.

Ama tam öldürmek üzereyken, derimin derinliklerine bir bıçak saplandığını hissediyorum.

"Ne..." Elimi geri çekip yarayı yoklayarak mırıldandım. Kesinlikle pencerenin olduğu yönden gelmişti. Bıçağı çıkardım.

omzumdan, küçük olduğunu ve muhtemelen fazla zarar vermediğini görünce şaşırdım.

Cisco'nun ifadesi tamamen değiştiğinde ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor.

Arkamdaki bir şeye hayret ve şok karışımı bir bakıyor, gözleri kocaman, ağzı açık.

Nihayet döndüğümde yeni gelen bir kadının varlığını fark ediyorum.

Koyu renk saçları ve koyu renk gözleriyle Cisco'ya bakarken yüz hatları duygusuz-ölüydü.

"Onu sen öldürmedin," diyor bana bakmadan. "Onu ben öldürdüm," diyor yabancı bir aksanla.

Cisco hâlâ tepki vermedi, ona hayalet görmüş gibi bakıyor.

"Ölmesi gerekiyor," diye dişlerimi gıcırdatıyorum, bu hak için onunla savaşmaya hazırım.

"Neden?" Sonunda dönüp bana baktı. "Sana haksızlık mı etti?" Bir kaşını kaldırıyor ve sorusuna biraz şaşıarak başımı sallıyorum. "Bana haksızlık etti. çok." Cisco'nun bakışlarıyla buluşurken başını öne eğdi.

Asya kökenli, 1.80 boylarında ama hareketlerinde oldukça etkileyici bir çeviklik var. Özellikle de beni sırtımdan bıçaklayacak kadar şaşırtmayı başardığı için.

"Ben öldürdükten sonra sen de öldürebilirsin," diye ekleyerek Cisco'ya dönüyorum.

Kadına aval aval bakarken benim varlığımı bile unutmuş gibi görünüyor.

"Hayır." Tekrar söylüyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Beni anladığını sanmıyorum. Onu öldürdüm. Çünkü önce o bana yanlış yaptı."

"Doğru. Tartışılır, ama onu birlikte öldürelim ve bu bitirelim," , hem ani efordan hem de bir adamı öldürmek ve henüz öldürmemek hakkında tartışmaktan dolayı başım ağrıyor.

"Hayır." Tekrar söylüyor ve kısa cümlelerle konuşmayı sevdiği izlenimini ediniyorum. "O benim. Ve eğer benim çalmaya çalışırsan," yavaşça bana doğru dönüyor, "o zaman seni de öldürürüm."

"Bekle, bekle, bekle," diye gözlerimi deviriyorum. ", ben kadınlara zarar vermem. Alınma ama", açıkça dövüşmek için tasarlanmış olan kıyafetini işaret ediyorum. "Ama neden işbirliği yapıp onu birlikte öldüremediğimizi anlamıyorum."

"Seni ilgilendirmeyen şeylerden uzak dur, yabancı. Önce o bana yanlış yaptı. Onu ben öldüreceğim."

"Peki, başka bir şekilde yapalım. Sana ne yaptı? Çünkü seni yok etmek için ayrıntılı bir plan düzenlemediğinden oldukça eminim.

Sevdiğin kadını, sırf gereksiz bir intikam uğruna öldürdün."

" lekeledi," der dişlerini sıkarak ve Cisco'ya küçümseme dolu bir bakış fırlatır.

"O... senin şerefini mi lekeledi?" Çekinerek soruyorum, çünkü zihnim beni tek bir yere, sadece tek bir yere gönderiyor ve bu en kötü suç olabilir.

"Evet. Bana ihanet etti ve bir evlendi," diye hışırdıyor, kendini zar zor kontrol ediyor gibi görünürken gözleri vahşi. "Ve şimdi o kaltak bir dul," diyor yüzünde hastalıklı bir gülümsemeyle.

Her iki elinde de birer kılıç tutuyor, kelebek kılıçları. Birini yavaşça dudaklarına götürüyor, gözleri Cisco'ya odaklanmışken dili keskin kenarın üzerinde dans ediyor.

İkisinin arasına bakarak, "Acaba bir şey mi yapsam?" diye düşündüm. sorun ya da değil. Ama onun hayatını sona erdirmeye benden daha kararlı görüldüğüne göre, ben kimim ki bir kadının yoluna çıkayım?

"O senin," diye başımı sallayıp ayağımı ondan çekiyorum.

"Benden bu kadar Cisco. Seninle işim bitti, ailemle işim bitti, *her şeyle* işim bitti."

Famiglia'ya olan bağlılığımı sonsuza dek reddettiğimde bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Çünkü hayatım boyunca onların uşağı olmuş olabilirim ama artık değilim.

Kalbimi yok ettikleri an her şey bitmişti. Gitmek için hazırlandım, sadece sormak için bir an durakladım.

"Adın ne senin?"

Neden sorduğumu anlamamış gibi kaşlarını çatıyor ama uzun bir duraksamadan sonra cevap veriyor.

"Daiyu. Benim adım Daiyu."

"Güzel, Daiyu, yavaş yavaş emin ol. O piç bunu hak ediyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Onunla işim bittiğinde, onu öldürmüş *olmanı* dileyecek," diyerek Cisco'ya yaklaşırken sinsi bir kahkaha attı.

Omuz silkip kapıyı kapatıyorum. Ama bir zamanlar *evim* olan bu evden ayrılırken, hayatımın önemli bir bölümünü nihayet kapatıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Eskiden annemin kapısı olan yerin önünden geçerken, anılar bugün kadar acı verici değil. Bunun yerine, hafif bir vızıltıya , görüntüler bulanıklaştı.

Belki de ilk kez o gün yaşananlara ve hem annemin hem de benim lmmde nasıl bir rol oynadığıma dair derin bir tiksinti hissetmedim. babamın lm.

Ama ayrılırken -temelli olarak- beni yeni bir bölümün beklediğini biliyorum.

Ben hala hayattayım.

Hâlâ hayatta.

Bu da, yol boyunca kanatlarım erise bile gneşimin peşinden gideceğim anlamına geliyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

GIANNA

BİR AY SONRA,

Tüm kat karanlığa gömülmüştü. Telefonumun flaşını kullanarak daireme giden yolu aydınlatıyorum, anahtarlarımı çıkarıp kapının kilidini açmak için hızla uğraşıyorum.

İçeri girdiğimde kapıyı sıkıca kilitliyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Yakın zamanda hava karardıktan sonra eve gelmeye alışacağımı sanmıyorum. Yine de bu benim yeni gerçeğim.

Hayatta kalacağım. Her zaman hayatta kalırım.

Mutfak ve yatak odası aynı odada olmasına rağmen bir stüdyo için oldukça geniş bir yer. Bazı zor kararlar vermek zorunda kaldım.

Ailemle arama olabildiğince mesafe koyduktan sonra. Ve bu, önceki hayatımı ciddi şekilde küçültmeyi de içeriyordu.

Burayı düşük kirası ve nispeten güvenli mahallesi için seçmiştim.

Ya da olabildiğince güvenli.

En zoru da buydu.

Önceden korumalarım her yerde yanımdaydı ve kimse bana tek kelime etmeye cesaret edemezdi. Ya şimdi? Son bir ay içinde bana kaç kez vurulduğu ve kaç kez arandığı hayret verici.

Özellikle geceleri, restorandaki mesaim bittiğinde daha da kötü oluyor. Her zaman çantamı tutarak ve dikkat çekmemeye çalışarak korku içinde geri dönerim.

Ceketimi çıkarıp, duş almadan önce mikrodalgaya hızlıca biraz yiyecek koyuyorum. Yemek bittiğinde yanıma alıp yatağa götürüyorum ve ders kitabımı okurken hızlıca yiyorum.

Kaçma kararı anlık bir karardı.

Clark'ın siyanür zehirlenmesinden kurtulduğunu duyduğumda, işlerin benim için pek de iyi gitmeyeceğini anlamıştım. O kurtulmamış olsa da

Beni doğrudan onu öldürmeye teşebbüs suçladı, hastaneden çıkar çıkmaz benimle evleneceğini ilan etti.

Bu söz konusu olmadığından, orada daha fazla kalamayacağımı biliyordum.

Bass bana ihanet ettiyse ne olmuş yani? ve ilk kez kaderimi kendi ellerime almaya karar vermiştim.

Yine de en beklenmedik şey Michele'in tepkisiydi.

Onsuz asla gidemeyeceğimi bildiğim için ilk kişi o olmuştu.

"Hayır," dedi o sessiz sesiyle, bakışlarını benimkilere kaldırdı ve küçük kardeşime hiç benzemiyordu.

"Ama Michele, burada kalamazsın..."

"Hayır," diye sözümü kesti, gözleri soğuktu. "Tek başıma iyiyim. Ben hep öyleydi. Ama sen..." dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. "Bizi utandırdın, Gianna."

Bana Gigi yerine Gianna diye hitap ettiği anda bir şeylerin ters gittiğini , hem de çok ters gittiğini. Çünkü Michele bana *hiç* tam hitap *etmemişti*. "Michele..."

"Okulda benimle dalga geçtiklerini biliyorsun. Fahişe bir annem ve fahişe bir kız kardeşim varmış. Seni hep savundum. Ama , değil mi? Çünkü doğrudu. Her şey doğrudu."

"Michele, orada ne gördüğünü biliyorum..." Ona açıklamaya çalıştım ama kabul etmedi.

"Biliyorum," demişti boş bir ifadeyle. "Ben çocuk değilim, Gianna. Ve o gece orada bulunan herkes gibi ben de seni -kız kardeşimi- sıradan bir fahişe gibi arkadan becerilirken görmek zorunda kaldım."

İnanamayarak nefes nefese kalmıştım. Michele benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

Asla.

Ama ona ne kadar ulaşmaya çalışsam da başaramadım. "Bu aileye yeterince zarar verdin. Gitmen gerek ve asla geri gelmeyecek. Benim bir kız kardeşim yok, hele senin gibi gevşek bir kız kardeşim hiç yok" demişti kapısını yüzüme kapatmadan hemen önce.

Gözyaşlarım vücudumu sarmadan önce odama ancak varabilmişim. Ama o zaman bile zaman kaybedemeyeceğimi biliyordum.

Bir bakıma, beni kardeşi olarak reddetmesi daha iyi değil miydi? Böylece beni bir daha asla özlemeyecekti. Ama bu basmakalıp söz bile kulağıma sahte geliyordu.

Kalbim, kendi küçük kardeşimin - aslında benim büyüttüğüm kardeşimin - beni dışladığı için kırılırken.

Kendimi toparlayarak planlamaya başladım, kaçmak için Bass'a güvenmem gerektiğini biliyordum.

Ama gerçekten sadece bu muydu?

Acı gerçek şu ki, *sadece* bu değildi.

Beni o kadar derinden bıçakladığını ve yaralarımın kanamasının durmayacağını bilsem bile, yine de ölmesine izin veremezdim.

Ondan nefret etsem bile onu severken bunu nasıl yapabilirdim?

Bir yanıma hala onun için üzüliyordu. Özellikle de onu o mahzende o kadar hırpalanmış gördükten sonra. Bir ayağının çukurda olduğunu biliyordum, bu yüzden kendime karşı geldim - ondan her şeyden çok nefret eden yanıma karşı geldim - ve onu serbest bıraktım.

Kaçışımızı takip eden günlerde endişeden hasta olduğumu itiraf etmekten daha da utanıyorum. Beni tren istasyonuna bıraktığında çok kötü görünüyordu ve geveleyerek konuşmasından neredeyse bitmek üzere olduğunu anlamıştım.

Ve böylece bir kez daha yaptığım her şeye ters düşen bir şey yapmış oldum. yapmalıydım.

Ailesini aramıştım.

Neden, söyleyemem.

Ölmesi için dua etmeliydim. Acısına sevinmeliydim. Onu kendim öldürmeliydim.

Yine de bunların hiçbirini yapamazdım. Tek istediğim onun yaşamasıyken olmazdı. Bu endişe gerçek dünyaya yeni uyum sağlamama yardımcı olmamıştı.

Plana göre, bazı pahalı mücevherleri rehin bırakmış ve stüdyo dairenin depozitosunu ödeyecek kadar para kazanmayı başarmıştım. Ancak elimdeki paranın yetmeyeceğini bildiğimden, özellikle de kimseyi ele için yanıma sadece birkaç elmas kolye aldığımdan, bir iş bulmak zorunda kaldım.

Sıfır deneyimi olan biri için tek seçenek garsonluktu. Yeni bir şehre taşındıktan sonra bir hafta içinde bir iş bulacak kadar şanslıydım ve bir süredir orada çalışıyorum.

Ücret çok iyi değil ve iş de kolay değil, ama en azından bahşişler iyi ve gelecekte eğitimime başlamak için kenara biraz para koymama yardımcı olacak.

Dikkat çekmemek ve yeni kimliğimden faydalanmak için görünüşümü de değiştirmek zorunda . Koyu renk saçlar tercih ettim ve mavi lensler taktım. Cildimi biraz daha koyulaştırmak için sahte bronzluk da yaptırmıştım.

Neden, neredeyse

farklı bir insan gibi. Şimdi tek gereken dikkat çekmemek ve kimsenin radarına girmediğimden emin olmak.

İlk birkaç hafta sadece inatçı irademle hayatta kaldım, on saatten fazla zamanımı restoranda geçirdim ve geri kalanını evde ağlayarak geçirdim.

Eve geldiğimde zamankinden daha yalnız hissetmeme yardımcı olmamıştı, evi boş, sessizliği neredeyse sağır edici bulmuştum. Kardeşlerimi özlemiştim, evi özlemiştim ve her şeyden çok *onu* özlemiştim - beni kurtların önüne atan ve onlar beni çiğnerken gülen piçi.

Ancak kısa süre sonra ağlamalarım kesildi ve kalbim hâlâ kırık olsa da bir hedefim vardı. Ne de olsa sonunda hep hayalini kurduğum özgürlüğe kavuşmuştum, neden bundan sonuna kadar faydalanmayayım ki?

Yeterince sıkı çalışırsam istediğim her şeyi yapabilecekken neden birilerinin beni durdurmasına izin vereyim?

Yavaş yavaş restorandaki çalışanlarla arkadaş olmaya başladım, hatta bazı düzenli müşterilerle dostluk kurdum. Kalbimdeki boşluk hala mevcut olsa da, adım adım yeniden yaşamayı öğreniyordum.

Birkaç saat ders çalıştıktan sonra ders kitabımı çekmeceye koyuyorum ve yatağımı yapıyorum.

Eğer programımda yeterince disiplinli olursam, GED sınavına girebilir ve bazı yerel üniversitelere başvurabilirim.

Ertesi gün erkenden restorana giderken, takip edildiğim hissine engel olamıyorum. Yine de arkama bakmak için her döndüğümde, kesinlikle kimse yok.

Bu ilk kez olmuyor ve bir süredir birinin beni izlediğini . Yine de elimde kanıt olmadığı için sadece

Bunun benim paranoyak zihnim olduğunu varsayıyorum. Ne de olsa evden ayrıldığımın ilk haftasında ailemle ilgili bazı haberleri öğrenmeye çalışmışım, merakıma engel olamıyordum. Ama Guerra'yla ilgili internetteki tek makale nişan partim ve Bass'la birlikte çekilen videomla ilgiliydi. Partinin ardından video *her yere* yüklenmiş ve yeniden yüklenmişti.

Bunu aklımdan atarak hızımı artırıyorum ve üniformamı giyip mesaiye başlamak için tam zamanında yetişiyorum.

Cuma gecesi olduğu vardiya giderek yoğunlaşıyor. Ayaklarım deli gibi ağrıyor ve onları biraz dinlendirmek için zar zor mola alabiliyorum.

"Lara, masa beşin sana ihtiyacı var," diye işaret ediyor iş arkadaşım ve bana hitap ettiğini anlamam bir anımı alıyor.

Bu doğru. Ben artık Lara'yım.

Gianna tamamen gitti.

Beş numaralı masaya gidip siparişleri almaya hazırım.

Bir kez daha, birinin bakışlarının beni delip geçtiğini hissettiğimde kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Hoş bir ses tonuyla soruyorum.

Misafirperverliğin sırrı, müşteriye öldürmek istediğinizde bile yüzünüzden gülümsemeyi eksik etmemektir. Ayrıca, ne kadar nazik olursam o kadar çok bahşış alıyorum, yani bu benim avantajıma.

"Hmm, ne tavsiye edersiniz?" diye sorar adam.

Kıvrıkcık kahverengi saçları ve koyu renk gözleriyle yirmili yaşlarının başında görünüyor.

"Biftek spesiyalimiz var," diyerek menüyü işaret ediyorum ve yemekleri övmek için prova cümleleri sıralıyorum.

"Özel menünün ne olduğunu sormadım. *Senin* ne yapacağını sordum. Tavsiye ederim," derken gözlerini bana çeviriyor ve bakışlarındaki inceleme beni biraz rahatsız ediyor.

"Bifteği severim," diyerek gülümsememi zorladım.

"O zaman ben biftek alayım," diye cevap veriyor yumuşak bir şekilde. Menüyü ondan aldığımda, elini kasıtlı olarak benimkinin üzerinde gezdiriyor.

Neredeyse yanmış gibi elimi çekiyorum, yine de hoş bir gülümsemeyi sürdürüyorum.

"," diyorum aceleyle uzaklaşırken.

Sanki ilk defa bir müşteri bana asılıyor. Ama kaç kere olsun, kendimi zor hissetmekten alamıyorum, içimi bir panik kaplıyor.

Artık reçetesiz Xanax alacak param olmadığından ve sağlık sigortam bulunmadığından, genellikle magnezyum ve kediotu kombinasyonlarından oluşan bazı ucuz alternatiflere başvurmak zorunda kaldım. O kadar etkili olmasalar da ayakta kalmama yardımcı oluyorlar. Ancak bayılacak gibi olduğum anlar oluyor, zihnim dış dünyaya kapanıyor ve aşırı hızlanıyor.

Tek başıma ve savunmasız olmaya alışana kadar uzun bir süre geçecek.

-Beni panik atağa hazırlamak için mükemmel bir kombinasyon.

Ama her seferinde bir gün üstesinden geliyorum. Sorunlarıma izin vermeyeceğim ya da "keşke"lerle dolu bir hayata mahkum etmek istemiyorum. Çünkü nasıl gittiğini gördüm.

-Yaşamak ama gerçekten yaşamamak panik ataktan daha çok acı veriyor. Sen

sadece hayatınızın yanınızdan geçip gitmesini izliyor, kenarda duruyor ve görünüşe göre müdahale edemiyorsunuz.

Bu *benim* hayatım. Ve dizginleri elime almalıyım.

Vardiya devam ediyor ve beş numaralı masadaki adam benimle sohbet çalışıyor.

Daha kişisel soruları geçiştirmek için elimden geleni yapıyorum, sonunda hesabı ödeyip gittiğinde mutlu oluyorum.

İş arkadaşlarımdan Marie, "Senden oldukça etkilenmiş," diye yorum yaptı. "Eminim sadece kibarlık ediyordu."

"Güzel mi? Sana yüz dolar bahşiş bıraktı, kızım. Ben de öyle bir güzellik istiyorum," diye gülüyor.

"Ona çok fazla olduğunu söylemeye çalıştım ama kabul etmedi."

Açıkladım. "Lara, kızım, sen ciddi misin? Yüz dolar alıyorsun ve sorular. Git kendine güzel bir şeyler al," diyerek bana göz kırpmıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

O kadar para almaktan biraz rahatsız olmuştum çünkü ona herhangi bir şekilde borçlu olduğum izlenimini vermek istemiyordum.

Çantamı alıp restoranın arka tarafından çıkıyorum, kapüşonumu başıma geçiriyorum ve mümkün olduğunca sade görünmeye çalışıyorum.

Çantamda acil durumlar için küçük bir bıçağım var ama umarım kullanmak zorunda kalmam. Bir cinayete teşebbüs bile vicdanımı rahatlatmaya yetiyor - ama keşke gerçek bir cinayet olsaydı.

Apartmanıma doğru yürürken, takip edildiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum, gölgeler benimle oynuyor ve arkamda birinin olduğunu düşünmeme neden oluyor.

Arkamı döndüğümde benden birkaç metre ötede karanlık bir figür görüyorum ve panik beni ele geçiriyor. Hiç düşünmeden koşmaya başlıyorum, son sürat daireme doğru koşuyorum.

Gerçi boşuna, çünkü diğer kişi de peşimden geliyor. Ama tam bana yetiyeceğini düşündüğüm anda durdu.

Sertçe nefes alarak arkama bakıyorum, arkamda kimsenin olmadığını fark ediyorum. "Deliriyor muyum ben?" Başımı sallayarak kendi kendime mırıldanıyorum.

Yine de oyalanmıyorum, kalan mesafeyi koşuyorum ve eve tek parça halinde döndüğüm için mutlu bir şekilde kendimi stüdyoma kapatıyorum.

Kahretsin, ama daha dikkatli olmalıyım.

"Bu geçen geceki adam değil mi?"  niformamı giyerken Marie bana soruyor. Elindeki gazeteye bakmak için öne doğru eğildim ve o adamın bir resminin olduğunu ettim.

"Evet. Sanırım  yle," diye başımı salladım.

Manşeti gördüğümde gözlerim büyüdü. Cesedi yakındaki bir parkta bulunmuştu ve bıçaklanarak öldürülmüş, eli vücudundan ayrılmıştı.

"Yüce Tanrım," mırıldandım, başına gelenler karşısında dehşete düşmüştüm. Biraz ürkütücü biri gibi görünebilirdi, ama bu herkes için çok acımasız bir  l m.

"Zavallı adam. Polisin de henüz bir şüphelisi yok," diyerek başını sallıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Umarım bunu yapanı yakalarlar," diye ekliyorum sempatiyle.

O gece eve döndüğümde iğ d sel olarak bir şeylerin ters anladım. İçeride birinin olduğunu anlamak için ışığı açmama bile gerek kalmıyor.

İlk aklıma gelen babamın adamlarının beni bulduğu oluyor ve hemen küçük bıçağımı kapıyorum, gerekirse özgürlüğüm için ölümüne savaşmaya hazırım.

Ama elektrik düğmesine bastığımda beklemediğim bir kişiyle karşılaştım.

"Burada ne yapıyorsun?" Kelimeler ağızımdan dökülürken parmaklarım bıağımın kabzasında sıkılaşıyor.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum, g nişığim?"

Hafifçe bana doğru dönüyor ve ben de ona iyice bakıyorum. Yüzünde birkaç yeni iz var ve burnu biraz sağa doğru eğrilmiş gibi görünüyor. Bunun dışında tamamen aynı görünüyor.

Yaşadığım şoku atlatmayı başardığımda ona "Defol," dedim.

"Hayır," diye cevap veriyor, tam boyuna göre ayağa kalkıyor ve ben bir kez daha boyutlarımızdaki farklılıklar karşısında şaşkına dönüyorum.

Beni ezebilirdi.

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme oluşuyor. Beni ezdi.

"Burada ne yapıyorsun Bass? İntikamına bir şey daha mı eklemen gerekiyor? Bu sefer ne var?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Başka bir video ister misin? Yakın ekim bir porno?" K stahlığı karşısında çileden çıkmış bir halde kıs kıs gülüyorum.

"Hayır," diye tekrarlıyor, bana yaklaşarak.

"Geri çekil," bıçağı önünde salladım. "Yoksa seni bıçaklarım."

"Umurumda değil," diyor bana doğru ilerlemeye devam ederek.

O çelik gibi gözleri çılgınca bir yoğunlukla beni izliyor ve bir an için içimden geçen korkuya engel olamıyorum - ama bana zarar verebileceği için değil. Hayır, korku ona karşı yumuşayabileceğim için. Ve bana yaptığı onca şeyden sonra, cehennemde çürümeyi hak ediyor.

Ona oyun oynamadığımı göstermek için duruşumu bozmuyorum ve bıçağı omzuna saplamadan önce yaklaşmasını izliyorum.

İrkilmiyor bile. Aslında, yüzünde zorlukla kontrol altına alınmış gibi görünen bir vahşilik hiçbir ifade yok.

Ağzım bir karış açık, gözlerim şaşkınlıktan kocaman.

"Dur... geri çekil," diye fısıldıyorum, bunun onu istediğim gibi etkilemediğini .

"Hayır."

Sırtım kapıya değene kadar ondan uzaklaşıyorum ve hiçbir çıkış yolum olmadığını fark ediyorum. Bana neredeyse aynı hizadayken nefesini tenimde hissediyorum. Göz temasını koruyarak bıçağı çıkarmak için elini kaldırıyor ve bir gümbürtüyle yere atıyor.

"Sana ne demiştim, günüşiğim?" diye soruyor bana, derin sesi duyularımı okşuyor.

Kendimi onun hipnotize edici bakışlarında kaybetmek istemediğim için başımı başka yöne çeviriyorum.

"Sen benimsin. Başından beri benimdin. Ve ben paylaşmam. Paylaşmam." Her kelimeyi telaffuz ediyor, saçından bir tutam alıp burnuna götürüyor ve içine çekiyor.

Beni incelerken neredeyse vahşi görünüyor, burun delikleri genişliyor, nefesi kısa aralıklarla geliyor.

Ona bakarken büyülendiğimi hissediyorum ve bir anlığına bakışlarında kendimi kaybederken olduğum yere çakılıp kalıyorum. Bu, ağzını benimkine yaklaştırması için yeterli bir davet.

Elini enseme tutuyor, ağzımı tahrip etmeye çalışırken beni esir alıyor, dişleri dudaklarımı kemiriyor ve onları kendisine açmaya .

Ellerimi omuzlarına bastırıp beni bırakmasını sağlamaya çalışıyorum. Ama bana boyun eğdirme çabasında inatçı.

Vücudum onunkiyle aynı hizada ve karnıma karşı sert ve hazır olduğunu hissediyorum. Bu beni hasta etmeli. Arkamı dönüp kaçmamı sağlamalı. Ama eğer bir şey varsa, bana onun kollarında bulduğum geçici mutluluğu hatırlatıyor.

Ve bu melankoli bedenime sızarken, ağzım onunkine karşı yumuşarken, aynı zamanda onun hainliğini ve beni nasıl , bana o kadar büyük bir acı verdiğini hatırlıyorum ki, hala o acının etkisindeyim.

Böylece beni bırakması için ısırıp pençelerken mücadelem yeniden başlıyor. Dişlerimi dudağına kenetlediğimde, kanının dilime çarptığını hissetmekten mutluyum - yeterince sert ısırıldığının kanıtı. Yine de bırakmıyor. Hayır, sadece arkasına yaslanıp kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

"İşte bu, günüşiği, benden nefret et!" diye hırlıyor, dili yalamak için dışarı çıkıyor dudağındaki kanı sildi. "Benden nefret et ve içindeki tüm öfkeyi benden çıkar." Elimi tutup yanağına götürdü ve ona tokat atmamı sağladı.

Gözlerimi kocaman açmış, parmaklarımı yumruk yaparak ona vurmamı söylerken izliyorum.

"Ne... Sana vurmayacağım," , böyle bir şeye başvurması beni şok ediyor.

"Yap şunu! Beni de senin kadar incit. Çünkü biliyorum, günüşiğim. Göğsündeki o güzel kalbi zedelediğimi biliyorum ve onu yatıştırmak için her şeyi yaparım." kadar kaybolmuş görünüyor ki, elimle kendine vurmaya devam ederken gözleri iki boş daire şeklinde.

"Kes Bass. Bu hiçbir şeyi çözmeyecek," diyorum usulca.

"Evet, olacak. Vur bana, Gianna. Benden nefret et, *canımı* yak, *yok et*. "Bana ne istersen yap ama anla ki sen benimsin. Ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Sen delisin," diye başımı sallıyorum ona.

"Hayır, çaresizim," diyor basitçe.

Elini dayadı, başparmağını çeneme dayadı, böylece doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. saf delilik orada yuvasını kurmuş gibi görünüyor.

"Benden nefret edebilirsin. Beni hor görebilirsin. Ama asla . Ve şunu bil ki," derin bir nefes alıyor, "herhangi bir erkeğin sana dokunmasına izin verirsen ölürlersin," diye tehdit ediyor.

"Yani bu mı? Beni sonsuza kadar takip edip temas ettiğim herkesi öldürecek misin?" Sesim titremeden soruyorum.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor. "Benden kurtulamayacaksın. Asla."

"Gerçekten mi?" Ona gözlerimi deviriyorum. "İşte senin sorunun tam da burada," diyerek parmağımı göğsüne soktum ve daha önce yaraladığım bölgeye odaklandım. "Benim bir sürtük olduğuma inanmaya çok istekliydin.

Herkes. Ama tarlayı ilk sürenin sen olduğunu anladığın anda bana mağara adamı muamelesi yapıyorsun. Bu işler böyle yürümez Bass."

"Tarlayı sürmek mi?" Eğlenerek tekrarlıyor.

"Elbette, gülüp geçin. Bu senin lanet bir ikiyezlü olduğun gerçeğini silmez. Şimdi seninim, peki ya daha önce?"

"Sen en başından beri benimdi günüşiğim. Aksini düşünme bile. Her şeyi berbat ettiğimi kabul ediyorum çünkü önümü göremeyecek kadar kıskançtım..."

"Hayır," sözünü kesiyorum, ses tonum sertleşiyor. "Şansın vardı Bass," diyorum ona, yüz ifadem ciddi. "Ve sen bunu mahvettin." Omuz silkiyorum. "Benim üzerimde *hiçbir hakkın* yok. Yaptığın şeyden sonra olmaz."

"İşte burada yanıyorsun, Gianna. Her şeyi berbat ettim mi? Evet, batırdım. *Her şeyi* berbat ettim ve inan bana tam olarak ne kaybettiğimi biliyorum. Ama senden vazgeçmeyeceğim. Ben hayattayken olmaz."

Parmakları çenemde geziniyor, yavaşça okşuyor. Dokunuşu anıları geri getiriyor; şefkati, aşkı ama aynı zamanda aşağılanmayı ve derin ihaneti de.

"Bana dokunmayı kes," diye tıslıyorum.

"Sana söylemiştim, günüşiğim," diye eğiliyor, dudakları üzerinde geziniyor. Hızla döndüğümde bana karşı sırttığını hissediyorum. "Sana dokunacak tek kişi benim."

"Vedalaştık, Bass. Lütfen beni yalnız bırak." Bunu söylerken derin bir nefes alıyorum ve sakinliğimi korumaya çalışıyorum. Çünkü ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olsam da -yakınlığı bunun kanıtı olduğu için kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor- ona güvenemiyorum.

Meselenin özü de bu.

Beni hiç kimsenin incitmediği kadar incitti. Çünkü diğerlerinde her köşe başında ihanet beklerdim. Ama onunla? Gardımı düşürdüğüm tek kişi oydu ve beni mahvetti.

"Neden? Sonsuz aşkı cilalı küçük bir pislikle bulabilesin diye mi? İstedğin bu, değil mi?" Kelimeleri gıcırdatıyor, beni ona bakmaya zorlarken parmakları tekrar çenemde.

"Bunu istiyorsam ne olmuş? Yaşadığım onca şeyden sonra bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Beni *asla* incitmeyecek birini hak ediyorum. Beni asla incitmeyecek

beni kayıtsız şartsız sev. Evet. Sonsuza dek sürecek bir aşk istiyorum ve onu bulacağım."

"Başka yere bakma, günüşiğim," diye sırtıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum.

Ama ben cevap veremedim, aniden tekrar ciddileşti.

"Eğer başka bir erkeğin elini seninkine sürmesine izin verirsen, elini . Ve bir dahaki sefere onu sana bir kutu içinde getiririm, böylece oyun oynamadığımı görürsün."

"Bir dahaki sefere?" Kaşlarımı çatıyorum, ama o sadece dudaklarının memnun bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin veriyor. "Biri çoktan indi," diye fısıldıyor kulağıma.

Sonra makaleyi hatırladım. Restorandaki adamın eli kesilmişti.

"Sen..." Onu anlayamadığım için sözümü kesiyorum. "Neden? Bunu bana neden yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum, kalp kırıklığından ve acıdan yorulmuş bir halde. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Gözlerine bakarken kirpiklerimi yaşlar kaplıyor.

"Sadece artık acı çekmemek istiyorum," diye devam ediyorum. "Neden bana en azından bunu veremiyorsun?"

"Çünkü yapamam," diye geveliyor bana karşı, yüzünü boynumun gömüyor. Nefesini tenimde hissediyorum, dudakları neredeyse köprücük kemiğime değiyor.

Kendimi sabit tutarken tüylerim diken diken oluyor. Ama bu yakınlık çok fazla. Bedenim ona aç, tıpkı kalbimin sevgiye aç gibi - o kadar ki hala onu yanlış yerde arıyor.

"Gitmene izin veremem, Gianna. Gitmene asla izin veremem."

Duraklıyor, bedeninin sıcaklığı beni sarıyor ve koruyucu bir katmanla koza gibi sarıyor. "Seni seviyorum, günışığım. Sana o kadar aşığım ki, senden uzakta olduğumda işlevimi yerine getiremiyorum. Senin için ölüyorum..."

"Bass..."

"Hayır, beni dinle." Beni susturuyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Güvenini ve kalbini kırdığımı biliyorum ve günışığı, bu beni içten içe öldürüyor. O gün, babanın adamlarının beni öldürmesine izin vermeye hazırdım. Düşündüm ki

Sana yaptığının bedelini belki hayatımla ödeyebilirdim. Ama ben ölmedim." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme yayılıyor. "Ölmeme izin vermedin. Beni kullanmış olman umurumda değil. Art olman umurumda değil. Ama ölmeme izin vermedin. Ve bu yüzden, benimle sıkışıp kaldın."

"Gerçekten mi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki ya ailen? Bu ani fikir değişikliğin hakkında ne düşünüyorlar?"

Ailesi onun bir Guerra ile birlikte olmasına *asla* izin vermezdi. Ve Bass'ın gerçek kimliği hakkında öğrendiklerime göre, ailesine sadık olmaktan başka bir şey yapmıyor.

"değil," diye omuz silkiyor. "Kendimi yok etmem için beni kasıtlı olarak manipüle ettikleri anda onları umursamayı bıraktım."

Kaşlarını çatıldığını görünce açıklıyor. "Onlardan vazgeçtim."

"Ama yapamazsın... Bu işler yürümez." İddiası karşısında biraz afallamış bir halde ekliyorum.

"Bu sefer oldu," diye beni temin ediyor. "Onlarla bağlarımı tamamen kopardım," diye ekliyor belli belirsiz, nasıl olduğunu açıklamadan.

"Neden?" Fısıldıyorum.

Çünkü onun gibi adamları tanıyorum. Onlarla birlikte büyüdüm. Don'a olan sadakatleri onların tüm kimliğidir. *Asla* isteyerek ihanet etmezler ya da aileyi terk etmezler. Özellikle de Bass gibi biri. Bu onun kanında var. O gerçek bir DeVille ve bu da onun bu iş için doğup büyüdüğü anlamına geliyor.

"Bilmiyor musun?" Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde soruyor. Başımı sallıyorum.

"Çünkü sadece birini seçebilirim. Seni ya da ailemi." Duraklıyor ve üzerindeki yoğunluğu hissedebiliyorum. "Ve ben seni seçtim."

durumdayım. O bu sözleri söylediğinde hissettiklerimi ancak bu şekilde tarif edebilirim.

"Bass," derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum. "Beni *incittin*. Bana *ihanet ettin*. Ve sen hayatıma zorla girebileceğini mi sanıyorsun? Sana bir daha güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Biliyorum." Başını sallıyor, kolay kabullenışıyle beni yine şaşırtıyor. "Ve bunun için çalışacağım. Bana tekrar güvenebileceğini göstereceğim ve seni ne kadar sevdiğimi göstereceğim, günışığım. Sadece... bunun aptalca bir hata olduğunu sana kanıtlamam için bana bir şans ver. Lütfen," diye mırıldanıyor, sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi görünüyor.

Kafamı sallıyorum, kendi zihnim karmakarışık düşüncelerle dolu.

"İyi olacağım," diye devam ediyor. "Sana karşı çok iyi olacağım günışığım. Bu sefer sadece biz varız. Sadece sen ve ben. Artık aile rekabeti yok. Artık aptalca intikamlar yok. Artık yalan yok."

Eli yanağıma geliyor, başparmağı dudaklarımı okşuyor. "Sadece biz," diye tekrarlıyor.

"I..." Gözlerindeki samimiyetin farkına vararak gözlerine baktığımda sözümü yarıda kesiyorum. Yine de kalbim çok temkinli, son ihanetten dolayı çok ham. "Bunun başka bir ayrıntılı plan olmadığını nereden bileceğim? Bıçağı yaraya daha da saplamak için beni ailene teslim etmeyeceğini?"

Sözlerime kaşlarını çatı.

"Bunu asla yapmam," diye homurdanıyor. "Seni incitecek hiçbir şey yapmam, günışığım. Bir daha asla."

bakarken sessizlik çöküyor, nefeslerimiz kısa aralıklarla geliyor, kalplerimizin atışları havada gümbür gümbür yankılanırken uyum içinde görünüyor.

"Bana zaman ver. Uzay. Seni affedemiyorum Bass. Affedebilir miyim bilmiyorum," diye nefes alıyorum, kendi sözlerime şaşırarak.

"Sana istediğin kadar zaman vereceğim, günüşiğim. Sadece... Sana yakın olmaya ihtiyacım . İyi olduğunu bilmem gerek. Ben... lanet ," diye küfrediyor ve bir an için gizli bir kırılanağa göz atıyorum. "Sensiz olamam. Yapamam işte.

Geçtiğimiz ay tam bir cehennem gibiydi. Yaklaştım ama yeterince yaklaşamadım ve bu da kafamı karıştırıyor. Çöküşün eşiğindeymişim gibi hissediyorum..."

başını sallar. "Bırak seni koruyayım." İsteği üzerine kaşlarını havaya kalkıyor. "Beni korumak mı?"

"Eskisi gibi gölgelerden değil," diyor ve kafama dank ediyor ki Bunca zamandır beni takip eden oydu. Sezgilerim doğru . "Senin yanında olmalıyım."

Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini belli etmek istemediğim için kırpıklarındaki ıslaklığı göz kırparak yok ediyorum.

"Gitmen gerek Bass," diyorum sertçe, onu iterek mutfak tezgahına doğru ilerliyorum. Kalbim hâlâ göğsümde çılgınca atıyor olsa da, onun kollarına sokulma arzusu çok baskın olsa da, boşluk kafamı biraz yardımcı oluyor gibi görünüyor.

"Bu bana alan tanımak değil," diyerek kişisel alanıma girmesini ve kafamı karıştırmasını işaret ediyorum. "Bana samimi olduğunu kanıtlamaya ama beni boğarak ya da zorba bir hödük gibi davranarak *değil*."

İfadesi düşüyor, elleri yanında yumruk haline geliyor.

"Sonunda özgürüm Bass. Sonunda *kendi* şartlarımla yaşıyorum. Ve kimsenin bunu elimden almasına izin vermeyeceğim."

"Anlıyorum," diye başını sallıyor ve bana kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi bakıyor. *Bunun davasına yardımcı olacağını gerçekten düşünüyor mu?*

"Güzel," kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İyi geceler o zaman," diyerek kapıya doğru ilerliyorum.

Bakışlarını benimle kapı arasında gezdiriyor, bir an için kararsız görünüyor. Sonunda, daireden çıkarken omuzları yenilgiyle çöküyor.

kapıyı kilitlemek için acele ediyorum, yere kayarken derin bir iç çekiyorum.

Tüm dünyam yeniden alt üst oldu. Hâlâ eski yaralarımı sararken bir ihanete daha dayanabileceğimi sanmıyorum.

Yine de, onun buradaki varlığı hırpalanmış kalbime merhem gibi gelmişti ve bir an için bocalamıştım.

Beni ailesine tercih ettiğini söylüyor ama aileye sadakatin bir erkek için en önemli şey olduğunu bilirken buna nasıl ?

Bu ikilem beni öldürüyor ve o gece uykularım kaçıyor. Çünkü ya yalan söylüyorsa?

Ama ya değilse?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

BASS

Bardağı dudaklarıma götürürken, kimsenin yüzümü görmemesi için başımı eğiyorum. Hiçbir çocuğun çığlık atmasını istemem.

Yine de gözlerim ona sabitlendi.

Siyah bir kot pantolon ve üzerinde restoranın logosu olan beyaz bir gömlek giyen Gianna, masadan masaya zıplayarak sipariş alıyor ve bir şekilde tüm erkeklerin *sanki* menüdeymiş gibi vücuduna görmezden geliyor.

Gözlerinin onu takip edişini izlerken dişlerimi sıkıyorum, herkese onun müsait *olmadığını* kanıtlama ihtiyacı içimi kemiriyor.

Ama bunu yapamam. Hayır, en iyi şekilde davranmam gerekirken bunu yapamam.

Evine gitmeyeli iki hafta oldu ve her gün hiç aksatmadan restoranda bir masaya oturup onu izliyorum.

Ona bunun kendisini korumak için olduğunu söyledim çünkü erkeklerin sağı solu belli olmaz ve onun deyimiyle *gerçek* dünya tehlikeli bir yerdir.

Başlangıçta varlığımı protesto etmişti ama yavaş yavaş alışmaya başlamıştı.

Ne de olsa *her gün* bir programım var.

Sabahları onu işe götürmek için kapısına gidiyorum. İş bitene kadar iş yerinde bekliyorum ve sonra onu eve bırakıyorum.

Çok şanslıydım ki ev sahibi, yan dairenin aniden boşaldığını açıkladığında yumruklarımdaki aciliyeti görmüştü.

Böylece zaman ona bir şey olacak diye endişelenmeme gerek kalmıyor, çünkü her zaman yakınında olacağım.

Ama bu yeterli değil.

Asla yeterli olmayacak.

Benimle konuşmayı bırak, yüzüme bile bakamazken olmaz.

Gece eve yürürken bile sessizce ben yokmuşum gibi davranıyor.

Ve bundan hiç hoşlanmadım.

Başlangıçta, ciddi olduğumu anlarsa eninde sonunda yola geleceğini düşünmüştüm. Ama şimdi.

"Tekrar ister misiniz?" Biri soruyor ve ben homurdanarak garsona hızlı bir bakış atıyorum.

"Onunla hiç şansın yok, biliyorsun," diye devam ediyor. "Ürkütücü hale gelmeden bırakmalısın. Sadece dostça bir tavsiye," diyor kaybolmadan önce.

Gözlerimi onun gittiği yöne doğru kısıyorum.

Neredeyse yirmi dört burada olursam elbette insanlar benim bir ucube olduğumu düşünür. Ama o haksız değil. Bir noktada insanlar şüphelenecek ve hatta bazıları beni polise ihbar edebilir.

Ve bu ihtiyacım olan son şey.

Yine de, sahte kimliklerimizin aynı soyadını ve aynı derecede sahte ama yine de gerçek bir evlilik cüzdanını paylaştığını görünce, yapabileceğim ekstra bir şey olabilir.

Bu düşünceyle dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Garson kız kahvemi yeniden doldurmak için masama uğradığında, bu bilgiyi gelişigüzel ekliyorum.

"Şu kadın," diye Gianna'yı gösterdim. "O benim karım."

Gözleri şok içinde büyüyor ve Gianna'ya ve bana doğru dönüyor, muhtemelen onun güzelliğinde birinin benim gibi biriyle evleneceğine inanamıyor.

"Ben sadece ona göz kulak oluyorum," diye omuz silkiyorum. "Bir sürü *sürüngen* var etrafta."

"Doğru," diye yanıtlar, ikna olmamış görünerek.

Bir süre sonra onu Gianna ile kısık sesle konuşurken görüyorum ve benim söylediklerimi anlattığını anlıyorum. Özellikle de Gianna yüz hatları öfkeyle çizilmiş bir şekilde bana doğru gelirken.

İşte benim güneş ışığım.

"Ne sanıyorsun sen?" diye tıslıyor. "Ona evli olduğumuzu nasıl söylersin?"

"Ama , değil mi?" Ona sahte kimlikleri hatırlatarak sırtıyorum.

"Tanrım," diye inliyor ve şakaklarına masaj yapmak için bir elini kaldırıyor. "Bir süredir

Bu kadar maskaralık yeter Bass. Buna bir son vermelisin."

"Neden?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Ah, bekle. Çünkü sonsuza dek sürece aşkını bulmak istiyorsun ve biz evliyken bunu yapamazsın."

"Biz evli değiliz," diye tersliyor.

Cüzdanımdan kendi kimliğimi çıkarıp soyadını işaret ederken "Burada öyle yazıyor," diye ukalaca cevap veriyorum.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye gözlerini deviriyor bana. "Ama bilmiyorlar, *Lara*."

"Bu işi çok ileri götürüyorsun Bass."

". Sadece insanların senin yasak bölge olduğunu bilmelerini sağlıyorum." Omuz silktim, koltuğumda geriye yaslandım.

"Beni yalnız bırakacağını söylemiştin."

"Ben . Sen varsaydın. Sana zaman tanıyacağımı söyledim ama buna alış çünkü istesen de istemesen de hayatında olacağım."

Öfke yüz hatlarına yavaşça yansıyor ama küçük ellerinin yumruk haline gelişinden, dudaklarının ince bir çizgi halinde birbirine yapışmasından sinirlendiğimi anlıyorum.

"Lanet olsun sana Bass," diyerek topuklarının üzerinde dönüyor ve işine geri dönüyor.

Onu kapısına bıraktıktan sonra kendi daireme gidiyorum, bir yandan da fikrini değiştirmek için ne yapabileceğimi düşünüyorum.

Mesele şu ki, ben bile ona yaptıklarımın o kadar iğreniyorum ki, kendimi de affetmeyeceğim. Ama bu duracağım anlamına gelmiyor. O benim tek yaşama sebebimken olmaz.

Biraz egzersizin kafamı boşaltacağını ve bana yeni fikirler vereceğini düşünerek birkaç sınav çekmeye başladım.

Yakınlık pek yardımcı olmuyor gibi görüldüğünden, taktik değiştirmem gerekecek. Ama Gianna'yı tanıyorum ve onu çok incittiğimi de biliyorum. *O* beni affetmeye hazır olana kadar hiçbir özrün faydası olmayacak.

Sonunda kendi şartlarına göre yaşama şansı olduğu konusunda haklı ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım.

Duvarın diğer tarafından bazı sesler duyduğumda setimin yarısına gelmiştim. Kaşlarımı çattım.

Thud. Thud. Thud.

Birisi daireyi yeniden düzenliyor gibi görünüyor. Gianna'yı ve bu konularda tecrübesizliğini bildiğim için bundan şüpheliyim.

Korku midemde birikiyor ve oraya doğru koşup yüksek sesle kapısını çalarken düşünmüyorum bile.

"Gianna! Aç kapıyı!"

Birinin dairesine girdiği ya da saldırıya uğradığı düşünceleri aklımı kurcalıyor ve kapıyı tekmeleyerek açmama bir adım kalıyor.

"Ne oldu?" Sonunda kapıyı açıyor, kelimeleri geveleyerek. Tüm yüzü gözyaşlarıyla kaplanmış ve kolunun iç tarafında bir kesik var.

"Günüşiği," diyerek içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Elinde bir alkol şişesi tutuyor, kan elinden aşağı ve şişenin üzerine akıyor.

O da bana mutluluk ve hüznün karışımı bir duyguyla bakıyor, gözlerinin kenarlarında daha fazla yaş oluşuyor.

"Senden nefret ediyorum," diye bağıyor, titrek bir adım atıyor ve parmağını bana doğrultuyor. "Senden nefret ediyorum! Neden beni rahat bırakmadın?"

"Günüşiği..."

"Bana *güneş ışığı* yapma! Seni orospu çocuğu!" dedi. bana saldırıyor. Şişeyi yere bırakarak, küçük yumruklarını göğsüme vurmaya başlıyor ve kalbim onun yetersiz çabası karşısında kırılıyor.

Gözleri acı dolu ve bunu oraya benim koyduğumu bildiğim için kendimi en kötü orospu çocuğu gibi hissediyorum.

"Gianna," diye fısıldıyorum, içimdeki tüm acıyı dökmesine izin vererek.

Küçük yumrukları hiçbir şeymiş gibi geliyor, ama iyileşmemiş yaralarımın bazılarını vurduğunda, hareketsiz kalmak ve öfkesini ifade etmesine izin vermek için içimdeki her şeyi almam gerekiyor.

Çok geçmeden hıçkırıklar vücudunu sarıyor ve ellerini gömleğimin kumaşında yumruk yaparak başını göğsüme gömüyor.

"Şşş," diye yavaşça saçlarını okşuyorum.

"Neden?" diye mırıldanıyor. "Neden beni rahat bırakmadın?" diye burnunu çekiyor ve gömleğime sümkürüyor. Eğer bu da cezamın bir parçası olacaksa, kabul ediyorum.

Biraz sakinleştiğini görünce onu kollarıma alıp yatağa götürüyorum. O sırada gardırobunun yere düştüğünü fark ettim - muhtemelen gürültünün kaynağı da .

Onu nazikçe yatağa yatırıp yarasını incelemek için kolunu tutuyorum.

"Bu oldukça kötü bir yara, günüşiğim. Pansuman yaptırman gerek," diye ekliyorum usulca, bakışlarımı kaldırdığımda onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. Gözleri şişmiş ve kabarmış, kirpikleri hâlâ gözyaşlarıyla ıslanmış.

Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor ve ben de ilk yardım çantamı almak için hızla daireme geri dönüyorum.

"O zavallı dolabı mahvedecek kadar seni kızdıran neydi?" Yarayı temizlerken soruyorum, dikkatini acıdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Sen," diye . "Beni hep kızdırıyorsun."

"mi?" Kıkırdıyorum. Kızgın olması iyi, çünkü bu bana karşı kayıtsız olmadığı anlamına geliyor.

Onun tüm nefretine, öfkesine ve öfke nöbetlerine katlanabilirim. Ne kadar çok olursa o kadar iyi çünkü bu bana onu hala etkilediğimi gösteriyor.

"Sen bir ," diye devam ediyor. "Neden beni bu kadar incitmek zorundasın? Neden seni önemsemek zorundayım?" diyerek parmağını göğsüme saplıyor.

"Beni önemsemen hoşuma gidiyor," diyorum parmağını yakalayıp öpmek için ağzıma .

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyor.

Yarasını düzgün bir şekilde sarmaya çalışıyorum ama sürekli hareket ediyor ve beni engelliyor.

"Gianna, ne kadar içtin?" Biraz daha yaklaşırken soruyorum, güçlü bir alkol kokusu beni karşılıyor.

Omuz silkiyor, şişesini almak için yataktan kalkmadan önce beni hafifçe itiyor.

Şişeyi gözlerini kısarak ne kadar içtiğini anlamaya çalışıyor. Ama yarısı boş şişeye bakarak, *çok* içtiğini söyleyebilirim.

"Yeterli değil," diyor şişeyi dudaklarına götürüp içmeden önce.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, onu ve şişeyi tutup ikisini ayırıyorum, Bu süreçte onu tekletiyor.

"Fazlasıyla yeterli," diye düzeltiyorum.

Bir elimle onu tutarken diğer şişeyi uzak tutuyorum. Şişeye yaklaşmak için mücadele etmeye devam ediyor, bana suratını asarken yüzü çok sevimli. Şişeyi almak için kollarını sallamaya devam ederken yüzündeki şişkinlik onu daha da sevimli hale getiriyor.

"Artık sana votka yok," dedim ona.

"Lütfen," diye dudaklarını büzerek beni etkilemeye çalışıyor ama ben çoktan kalkıp lavaboya gidiyor ve şişenin içindekileri boşaltıyorum.

"Sen..." sıvı giderden aşağı akarken dehşet içinde bakıyor. "Bunun ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?" Lavaboya doğru koşuyor, boş şişeyi eline alırken daha da çaresiz görünüyor.

"Acılarınızı içerek ."

"Evet, öyleyim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Düşüncelerime müdahale etmediğin bir huzur anı yaşayacağım." Az önce beni düşündüğünü itiraf ettiğinin farkında değilmiş gibi kendinden emin bir şekilde söylüyor.

"Peki ben ne sıklıkla düşüncelerine müdahale ediyorum?" Ona yaklaşarak soruyorum.

"Çok sık," diye cevap veriyor hemen, sonra gözleri açılıyor ve elini ağzına götürüyor. "Ben öyle bir şey demedim," diyerek zayıf bir geri adım atma girişiminde bulunuyor.

"Yaptın," diye gülümseyerek onu kafesliyorum. "Merak etme. Ben de seni sık sık düşünüyorum. Hem de çok sık." Eğilip göz bebeklerinin yakınlığım karşısında nasıl büyüdüğünü izliyorum. Göğüs uçları da çürük tişörtünün altında çakıllı ve bana karşı kayıtsız olmadığını bildiğim için içimden geçen telaşa engel olamıyorum.

"Gitmelisin," diye fısıldıyor, gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan. "Mhmmm, neden gideyim ki?" Elimi yanağına götürerek soruyorum. "Gitmelisin," diye tekrarlıyor, "aptalca bir şey yapmadan önce."

"Aptalca bir şey mi dedin? Ne gibi?" Yanaklarının kızardığını görerek

Yüzünü okşamaya devam ederken, elimi boynundan aşağıya ve göğüs dekoltesine doğru hareket ettirirken kıpırdamıyor. Nefesi kesiliyor, dudakları yavaşça aralanıyor.

"Ne yapacaksın?" Ona meydan okuyorum, çünkü aklında ne olduğunu biliyorum, ben de aynı şeyi düşünüyorum.

"Sen kötü, kötü bir adamsın," dedi bana, "ve gitmen gerek. Şimdi."

"Neden? Bana nedenini söyle, ben de gideyim."

"Çünkü eğer yapmazsan..." o güzel gözleri sanki evrendeki tüm cevaplar bendeymiş gibi bana bakıyor ve göğsümün yabancı bir hisle daraldığını hissediyorum. "Beni ateşlendiriyorsun ve hoşuma gitmiyor. Hayır, senden hoşlanmıyorum." Parmağını göğsüme sokmaya devam ediyor, ona hissettirdiklerimden dolayı fazlasıyla pişman görünüyor.

"Günüşığı," gözlerimi kapatıyorum, cazibesi çok güçlü. Yine de sarhoştu ve ondan bu şekilde faydalanacak değildim. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ağzımı onunkine bastırırsam, onu içime alacağımı bile bilmeden. dudaklarımı kavurucu bir öpücükle öptüğümde, beni reddetmezdi. Aksine, muhtemelen daha fazlası için yalvarırdı.

Ve sabah benden nefret ederdi.

"Yatağa gidiyorsun," diye törpülüyorum, hiç de kibar olmayan bir sesle. Onu kaldırıp yatağa yatırıyorum, vücudunun üzerine bir çarşaf örtüyorum, böylece altında saklanan tatlı harikanın görüntüsü beni daha fazla cezbetmiyor.

Yatakta tembelce uzanıyor, rahatına bakarken konuşmayı unutmuş gibi görünüyor, bir iç çekip gözlerini kapatıyor.

"Tatlı rüyalar, günüşiğim," diye fısıldıyorum, yavaşça saçlarını okşuyor ve onun bu halini zihnime yerleştiriyorum.

Kıymetli. O çok kıymetli ve onun asla böyle bir şey yapmayacağını bilmem gerekirken Cisco'nun aklımı bulandırmasına izin verdiğime inanamıyorum.

Sabahları mesafemi koruyorum, hala onun peşinden ve Güvende ama artık onu rahatsız etmeden. Görünüşe göre onun hayatına girmeye çalıştıkça onu daha çok incitiyorum ve niyetim asla bu değildi.

Belki de stratejilerimi değiştirmeli ve varlığımı ona dayatmayı bırakmalıyım. Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum.

Vardiyasının ilk yarısında, orada olmamanın ve ona göz kulak olmamanın iyi olduğu yalanını kendime söylemeyi . Aslında, kendimi bir saatliğine uzak kalabileceğime ikna ettim.

Restoranda her zamanki masama oturduğumda, uzak duramadığımı itiraf etmeliyim.

Onu görüş alanıma almadan birkaç dakika bile geçiremiyorum.

Her zamanki siparişimi verirken o da beni görüyor, dudaklarını büzüyor ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor.

Dikkatimi gazeteye verip haberler bölümünü okurken yanımdaki koltuğa birinin kaydığını hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Masaya bir tabak yemek koyduğunu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Bu benim molam," diye omuz silkiyor.

"Evet ama senin *burada* ne işin var?"

Cevap vermiyor. Onun yerine yemeğine gömülüyor, gözleri arada bir benimle tabak arasında gidip geliyor.

"Dün gece neden gittin?" Sonunda gözlerimin içine bakma cesaretini soruyor.

Başımı eğip onu inceliyor ve tam olarak ne sorduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Uyuyakalmışsın."

"Oh," başını sallıyor, tavrında ani bir utangaçlık var.

"Gitmeyeceğimi mi sandın?" Sorum üzerine gözleri büyüdü.

"Ya da," diye duraksıyorum, gözlerimi ona dikiyorum. "Senden faydalanacağımı mı düşündün?"

Omuz silkiyor.

"Neden yapmadın?"

Bu konudaki umursamaz tavrı beni şaşırttı.

", bilirsin işte," diye devam ediyor tabağındaki yemekle oynayarak.

"Biliyorum."

Homurdanıyorum. "O zaman neden ?"

"Çünkü benden nefret ederdin. Sen de kendinden nefret ederdin. Senin yarını istemiyorum, Gianna. Ve sırf sarhoş olduğun için dokunmama izin vermeni de kesinlikle istemiyorum. Ben *seni* istiyorum." Ona ciddiyetle söylüyorum.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, bakışları tekrar yemeğe dönüyor.

Sessizlik çöküyor ve ben sadece onun rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışmasını, biftekten bir ısırık almak için çatalı yavaşça dudaklarına götürmesini izliyorum.

Kahretsin, ama o çok güzel.

Yeni görünümüyle bile hala bir tanrıça gibi görünüyor.

"Yeğeninin sana benim -ya da en azından bana benzeyen birinin- bir videosunu gösterdiğini söylemiştin," diye aniden konuşuyor. "Nasıl bir şeydi?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Anlamak istiyorum Bass. Sana böyle ihanet edeceğimi düşündüren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Ben de öyle yaptım. Ona videoda olan her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım ve yüz ifadesinin meraktan dehşete dönüşmesini izledim.

"Ve bana benziyor muydu?" Şaşkın şaşkın soruyor.

"Videoyu değiştirmişler. Ama çok gerçek görünüyordu." Başımı sallıyorum, hatamı haklı çıkarmaya devam etmem gerektiği için utanıyorum.

Evet, gerçek görünüyordu ama ona daha çok güvenmeliydim.

"O gece ne olduğunu hatırlamıyorum. Kızlarla üst kata çıktığımı ve bana sürekli içki verdiklerini biliyorum. Eğleniyordum. Uzun zamandır ilk defa eğleniyordum. Özellikle de senin yakınlarda olduğunu ve bana bir şey olmayacağını bilmek. Bir ara kendimden geçmiş olmalıyım."

düşünceli bir şekilde söylüyor.

"Ve videoyu çekmek için elbiseni aldılar," diye ekliyorum.

"Bu birine yapılacak en korkunç şey Bass. Neden..." Başını sallıyor, yüz hatlarını hüzün kaplıyor.

"Yeğenim Cisco... Burada olduğunu sanmıyorum," diye ekliyorum parmağımı şakağıma götürürken. "Bunu da o yaptı," diye yara izlerimi gösteriyorum.

Tekrar tekrar göz kırpmıyor, şok olmuş. "*Bunu* o mu yaptı?"

"Hapisteydim," diye yüzümü ekşiterek itiraf ettim, ona kirli geçmişimin çoğunu ve Cisco'nun, saldırımın arkasında Franco Guerra varmış gibi kurgulayarak Guerralar'dan nefret etmem için bana nasıl bir sebep vermeye karar verdiğini anlattım.

"Bu korkunç, Bass. Söyleyecek söz bulamıyorum. Neden... neden bunu kendi ailesine yapsın ki?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Aileden ayrıldıktan sonra biraz araştırma yaptım. Görünüşe göre Cisco bir yıl kadar önce babanı gözetlemesi için sağ kolunu göndermiş. Adam ortadan kaybolmuş."

Kaşlarını çatıyor, ikna olmamış görünüyor. "Tüm bunlar onun sağ kolu için mi?"

"Arkadaştan öte olduklarına dair söylentiler var," diye yüzümü buruşturuyorum, çünkü söylentilerin beni getirdiği noktaya bakıyorum.

Yine de, ancak o adamı sevseydi, kendi ailesini bile hiçe sayarak bu acımasızca tepki verirdi. Bu, onun hakkında bildiklerimle de mantıklı olurdu. Tüm kuzenleri fahişelik yaparken ve güneşin altında her şeyi yaparken, Cisco'nun *biriyle* ilişkiye girdiğine dair hiçbir şey duymadım. Belki de sağ koluna aşıktı. Ama başka bir erkeği sevmek *ailede*, en çok da varis için kabul edilemez olduğundan, bunu asla gerçekleştirmemiş olabilir.

Ne demişti? Guerra'nın ondan her şeyini aldığını.

Kim bilir yüzden kaç kişiyi daha incitti? Daiyu'nun onun şerefini lekelediği iddiası aklıma geliyor. İntikam için ne kadar ileri gidebilirdi?

"O gün bu yüzden bu kadar gergindin," diye ekliyor. "Şimdi her şey daha iyi anlaşıyor."

"Günüşiği," diyerek masanın öbür ucuna uzandım ve elini elime aldım. "Zararı kendi ellerimle verdiğimi bildiğim halde burada oturup tüm suçu Cisco'ya yüklemeyeceğim. Çok zekiydi, orası kesin. Annemin ölümü nedeniyle kendi sorunlarım olduğunu biliyordu ve seninle ilgili söylentiler zaten sahip olduğum imajı daha da kötüleştirdi," diyorum.

Annemin şöhretinin ve ölümünün beni ne kadar etkilediğini hiç fark .

"Bass, özür dilerim," diye fısıldıyor ama onu durduruyorum.

"Yapma. Önyargılı bir piçten başka bir şey değildim. Bu yüzden Cisco'nun zihnimi zehirlemesi çok kolay oldu. Çünkü tam olarak nereden vuracağını biliyordu. Annem gibi kadınlardan nefret ettiğimi biliyordu, bu yüzden seni de onlar gibi resmetti."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor.

"Bu yüzden sana bakire olduğumu da söylemedim. Bu itibarımla bana kim inanırdı ki?" diye kuru bir kahkaha atıyor. "Muhtemelen seni manipüle etmeye çalıştığımı düşünürdün."

"Özür dilerim," parmaklarımı onunkilerin üzerinde sıkıyorum. "Ve bu benim de hatam. Bana güvenmeni kolaylaştırmalıydım. Sana güveneceğime güvenmeni."

Neredeyse utanç içinde başını öne eğerken dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılıyor. "Panik ataklarım Clark'la yaşadığım olaydan sonra başladı," diye itiraf ediyor.

"Hiçbir erkeğin bana dokunmasına izin veremezdim, yoksa sinir krizi geçirirdim."

"Kahretsin, günışığı! Bilmem gerekirdi. Lanet olsun bilmeliydim, çünkü tam önümde duruyordu. Ama o kadar kendi yolumdaydım ki, bunun ötesini göremedim. Tek gördüğüm güzelliğin ve her erkeğin sana nasıl takıntılı olduğuydu ve bu, söyledikleri her şey olduğuna inanmak için yeterliydi."

Patlamam karşısında gözleri büyüdü ama ben devam ettim.

"Çünkü bundan nefret ediyordum. *Birinin* sana dokunma düşüncesinden nefret ediyordum.

Seni başka bir adamla nefret ederdim... Bazen seni başkalarıyla hayal ederek uykusuz geceler geçirirdim..." Sertçe nefes alıyorum, itiraf içimden dökülüyor.

"Deneyimsizliğin tam karşımdaydı ama ben çok kördüm. Kendimi sana o kadar kaptırmıştım ki bunu düşünmek için bile durmadım ve *bu* benim hatam."

"Bass," dudaklarını ıslatıyor, elimi iki elinin arasına alıyor, dokunuşu çekingen ve yatıştırıcı. "Burada sonsuza kadar oturup bana güvenmen gerektiğini, o videoda gördüğün gibi sana asla ihanet etmeyeceğimi iddia edebilirim. Ama gerçek şu ki, roller tersine , farklı bir tepki verir miydin bilmiyorum. Birbirimizden sakladığımız o kadar çok şey vardı ki..."

Başını iki yana sallıyor. "tanımıyorduk. Gerçek bu ve başkalarının bizi birbirimize karşı zehirlemesinin bu kadar kolay olmasının nedeni de bu."

"Peki bu bizi nereye götürüyor? Şimdi." Cevabından neredeyse korkarak soruyorum.

"Lara, molan bitti kızım. Kayla'nın arkada yardımına ihtiyacı var," diye bağıyor biri Gianna'ya.

"Hemen ," diyor tabağını ve yemeğinden kalanları toplayıp ayağa kalkarken.

"Bu gece beni eve bırakır mısın?" Gianna bana dönüyor ve küçük bir gülümseme veriyor. Dudaklarım yüzümde gerilirken kendi dudaklarımın da seğirdiğini fark ediyorum.

"Seni bekleyeceğim," diye başımı salladım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

GIANNA

Vardiyam bittiğinde saat gecenin geç bir vaktiydi. Öğleden sonra oldukça yoğun olduğu için tüm vücudum efordan dolayı ağrıyor.

Üniformamı değiştirerek dışarı çıktım, Bass'ı tekrar göreceğim için biraz fazla heyecanlıydım.

Neler olduğu ve Bass'ı böyle davranmaya iten şeyin ne olduğu hakkında daha fazla şey duymak onu daha iyi anlamama, bizi daha iyi anlamama yardımcı oldu. Geleceğim ve geleceğimiz için bir karar verebilmek adına olayları bir perspektife oturtmama yardımcı oldu.

Bu çok kolay bir şey olmayabilir ama mümkünse *onu kendisi* olarak tanımak istiyorum. Artık sır yok, yalan yok. Aramızda bir bağ olup olmadığını görmek istiyorum.

daha fazlası için bir şans. Çünkü eğer her konuda gerçekten samimiyse.

Umut etmeye cesaret edemiyorum. Kalbim şimdiden göğsümde taklalar atıyor, avuçlarım terliyor, onu görmeyi düşündükçe tüm varlığım huzursuz oluyor.

Ama dışarı çıktığımda, onun burada olmadığını fark ettim.

Konuşmamızdan kısa bir süre sonra ayrılmıştı ama geri döneceğine söz vermişti.

Etrafıma bakarken gülümsemem bozuluyor ve derin bir hayal kırıklığı yerleşiyor.

Umutlandığım için başıma gelen bu.

Umutsuz bir iç çekişle çantamı yanıma alıp eve doğru yürümeye başlıyorum. Yolun kenarına ancak varmıştım ki bir araba yanaştı.

"Atla bakalım," diyor Bass kapıyı açıp beni içeri davet ederken.

Arabayı bulmuş olabileceğini merak ederek ona göz kırpiyorum. "Bass?"

Yolcu koltuğuna kayarken çekinerek soruyorum.

"Kusura bakmayın, biraz geciktim. Bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu." Kaşlarımı çattım.

"Neyin?"

"Arkada senin için bir hediye var."

"Benim için mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı ve hemen arkama baktım.

"Henüz değil," diye kıkırdıyor. "Eve gittiğimizde göreceksin. Ama önce," arabada daha kolay manevra yapabilmek için ellerini değiştiriyor ve bir bölmeden bir tablet alıp bana uzatıyor.

"Adınızı internette arayın." "Ne, neden?"

"Yap . Lütfen." Bana yarım bir gülümseme veriyor, ben de onu şımartıyorum. Adımı yazdım ve aramaya bastım. tek tek inceleyip her bir makaleyi kontrol ederken ağzım bir karış açık kalıyor.

"Video," diye fısıldadım. "Gitti."

Başını sallıyor.

"Birine internetten sildirdim. yakaladığını düşünüyor ama bununla ilgili bir şey çıkarsa silindiğinden emin olacak."

"Vay canına, teşekkür ," diyorum ona içtenlikle ama yüzünü buruşturuyor.

"En benim sebep olduğum bir şey için bana teşekkür etme, Gianna. Sana yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Yine de bunun anlamı çok büyük. Teşekkür ederim."

Yolun geri kalanında sessizce ilerliyoruz ve arabayı park ederken büyük bir kutuyu çıkarmak için arkaya gidiyor.

"Sanırım bu benim hediyem?" Dokunmama izin vermeyince gülümsedim.

"Öyle. Evinize gittiğimizde ne olduğunu göreceksiniz," diye biraz mahcup bir şekilde ekliyor, bu da beni daha da meraklandırıyor.

"Sadece çığlık atmayacağına söz ver."

"Kahretsin Bass, ama beni gerçekten tahmin yürütmeye zorluyorsun." "Bu... kişisel bir şey," diye kıkırdıyor.

Kapıyı açmak için anahtarlarımı karıştırırken hızlıca yürüyorum ve onu içeri davet ediyorum.

Kutuyu mutfak tezgahının üzerine koyuyor ve bana sertçe dönüyor.

"Olamaz, bir şey sızıyor" diyerek paketin ıslak köşesini işaret ediyorum, Kutunun beyazı çamurlu bir kırmızıya dönüşüyor. Gözlerim ona doğru dönerken genişliyor. "Bass... bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

"Bunun ne olduğunu ya da kim olduğunu düşündüğünü bilmiyorum..." kutuyu açmak için döndüğünde sözünü yarıda kesiyor.

İleriye doğru tereddütlü bir adım atıyorum, içindekini gördüğümde nefesim kesiliyor.

Ağızımdan çıkan ilk "," oldu. "Sen... Nasıl?

Ne zaman? Bass... Ne diyeceğimi

bilemiyorum." Ben de bilmiyorum.

Çünkü Clark'ın bir kutunun içinde duran kesik kafasına bakıyorum, gözleri kocaman açılmış, ağzı yarılmış. Kesildiği yerden kan sızıyor ve yakında mutfak tezgâhımı lekeleyecek.

Bass'a dönerek atlıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak yanağına gürültülü bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkür ! Bunun anlamı çok büyük," diyorum ona, gözlerimden yaşlar süzülürken. "Onu öldürmeye çalıştığını ve başarısız olduğunu biliyorum. Asla endişelenmene gerek kalmayacak onun hakkında tekrar, günışığı. Artık sonsuza dek."

"Tanrım," diye sızlanıyorum, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. "Ben yapamam

Bunu benim için yaptığına inanamıyorum. Bass... Teşekkür ederim." Sözlerim hıçkırıklara dönüşene kadar konuşmaya devam ediyorum, artık bana zarar veremeyeceğini bilmek bedenimi başka hiçbir şeye benzemeyen özgürlükle sarıyor.

Ben özgürüm.

Sonunda özgürüm.

"Ama lütfen şimdi ondan kurtul," diye fısıldıyorum. "Hediye için minnettarım. Onu gördüm ve artık öldüğüne ikna oldum ama lütfen tezgâhımı kirletmeden ya da daha kötüsü kokmaya başlamadan önce ondan kurtulun."

"Dileğin benim için emirdir," diyor ve işleri bitirip kafayı yanına almadan önce alnıma bir öpücük konduruyor.

Ayrılmadan önce "Hemen döneceğim," diyor.

Bu arada, odamı biraz temizlemeye başladım, aniden kaldığım yerin üzücü durumundan utandım.

"En azından yatağımı toplamalıyım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ne yapacağımı düşünürken

daha fazla çaba gerektirir. "Ama belki yine ortalığı dağıtırız..." Bu ani fikir karşısında yüzüm kızardı ve odanın kendisine odaklanmak yerine *kendime* daha fazla dikkat *ediyorum*. Duş alıyorum ve sahip olduğum daha güzel iç çamaşırlarından bazılarını giymeden önce cildimin nemlendiğinden emin oluyorum. Çok fazla değil ama zaten çok fazla kıyafetim olmadığı için idare etmek zorunda kalacağım.

Lenslerimi çıkarıyorum, biraz makyaj yapıyorum ve bir tutam parfümle her şeyi bitiriyorum.

Ve kapı çalındığında derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

"Kahretsin," diye ıslık çalıyor beni görünce.

"Kafayı ne yaptın?" Soruyorum, işin ona dokunabilir diye endişeleniyorum. Siciline bakılırsa, bu iyi bir fikir olmazdı.

"Gitti," diye göz kırpmıyor. "Kimse onu bulamayacak."

"Teşekkür ederim. Ciddiyim. Şu anda ne kadar huzurlu hissettiğimi tahmin bile edemezsin." "Oh, günüşiğim." Kollarını bana doladı, beni kendine doğru çekti.

ve ilk kez rahatlamış bir şekilde nefes aldım.

Beni kucaklayıp yatağın ortasına bıraktıktan sonra yanıma geliyor, beni göğsüne yatırırken kolunu omuzlarıma doluyor.

"Biz..." diye devam ediyor, boğazını temizliyor. "Tekrar deneyebilir miyiz? Bu sefer kendimiz olarak, gerçek benliğimizle. Seni istiyorum günüşiğim ve seni mutlu etmek istiyorum. Bana ihtiyacın olduğunda, ihtiyacın olan şey olmak istiyorum."

Çenemi yukarı kaldırıp bana bakarken gözlerindeki samimiyeti görüyorum. Elimi yanağına götürerek yüzünün sert düzlemlerini, yara izlerinin sertliğini ama aynı zamanda yüz hatlarının keskinliğini izliyorum.

Gözleri bana sabitlenmiş, dikkatle her hareketimi izliyor.

Cesaretimi toplayarak vücudunu yukarı kaldırdım, ellerimi büyük omuzlarına koyarken ona yaslandım.

"Ne yapıyorsun, günüşiğim?" Sert bir sesle soruyor.

Elleri yanında seğiriyor ama bana dokunmuyor. Kendi hızımda gitmeme izin veriyor ve bu beni daha da cesur yapıyor.

Bedenimi onunkine yasladığımda, onun kusursuz sertliğini hissediyorum ve ilk kez korku, dehşet yok, sadece beklenti var.

İki elimle yanaklarını kavriyorum, öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum.

Gözlerimi kapatarak onun özünü içime çekiyorum. Dudaklarımız zar zor birbirine değiyor ama bu tek öpücüğü tüm ruhumda hissediyorum.

Geri çekilirken gözyaşlarının yanaklarımdan süzüldüğünü fark ediyorum ama bunlar hüzün gözyaşları değil. Rahatlama gözyaşları.

"Oh, günüşiğim," sonunda ellerini kaldırıp yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken yüzü endişeyle doluydu. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok," diye beni temin ediyor ve ben de ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Ben sadece..." , "Bittiğine inanamıyorum. Kötü zamanların geçmişte kaldığını düşünmek çok zor. Sürekli başka bir şey düşünüyorum ve..."

"Biliyorum," diyerek beni kendine çekiyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. ". Ve bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğime söz veriyorum. Bu sana ettiğim bir yemin, Gianna."

Geri çekilip yüz hatlarını inceliyorum ve karşılığında kendimi başımı sallarken buluyorum. "Eğer beni tekrar incitirsen," diye başımı sallıyorum.

"Buna katlanabileceğimi sanmıyorum,

Bass."

"Ağlamayacağım. Benim yüzümden tekrar ağladığını görmektense ölmeyi tercih ederim."

"Seni seviyorum Bass," diye itiraf ediyorum ve yüz hatları aydınlanıyor.

"Seni her şeyden çok seviyorum ve bu sevgi yüzünden tekrar denemeye hazırım. Ama

üçüncü bir şans olmayacak. İki buçuk da olmayacak. Beni incittiniz ve bana yapmamamı söyleyen her şeye, sağduyuma rağmen, tekrar denemeye hazırım."

"Günışığı," diye inliyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Söz veriyorum bana iki nokta bir de vermek zorunda kalmayacaksın," diye karşılık veriyor ve dudaklarımda bir gülümseme hissediyorum.

"Sana neden günışığı dediğimi biliyor musun?" Birden ciddi bir şekilde soruyor. Başımı sallıyorum, kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Çünkü seni ilk gördüğümde güneş gibiydin. En parlak yıldız ve ışığınla kör olduğumu hissettim. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha parlaksın Gianna ve ışığını benimle paylaşmayı seçtiğin için en şanslı orospu çocuğu olduğumu söyleyebilirim."

"Bass," diye gülümsüyorum, sözleri beni duygulandırıyor. "Bazen çok tatlı olabiliyorsun."

"Seni seviyorum, Gianna. Sana daha önce söylememiş olabilirim ama seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki sanki sonsuza dek sevmişim gibi geliyor. Bana bir şans daha veriyorsun..." inanamayarak başını sallıyor "Bunun kıymetini bileceğim ve seni, kendi güneş ışığımı el üstünde tutacağım."

"Dalkavuk," diye dürtüyorum onu.

"Sarı saçlarını özledim, biliyor musun?" diyor saçlarımdan bir tutamı burnuna götürürken, gözlerini kapatıp kokumu içine çekerken.

"Tekrar uzatacağım. Senin için," diye arsızca ekliyorum ve o da bana gülümseyerek karşılık veriyor.

"Ne kadar iyi bir kızsın sen," diye mırıldanıyor ve atmosfer birden değişiyor. Aramızda ağır bir akım var ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni vücuduna yaslamış, ağzını benimkinin üzerine açmış ayak parmaklarımdan beklentiyle kıvrılmasına neden olan bir öpücükle dudaklarımı tahrip ediyor.

Çünkü Tanrım, bu dünyadaki cennet gibi hissettiriyor.

Kendimi onun kollarının arasında koza gibi sarılmış bulduğumda, ağzı beni öyle derinden öpüyor ki bir daha yüzeye çıkmak istemiyorum.

Bedenim de yeniden bir araya gelmenin sevincini yaşıyor, uzun zamandır ilk kez kendimi evimde hissediyorum. O her yerde, sıcaklığıyla ve beni ele geçirirken yaydığı o ham enerjiyle beni çevreliyor.

"Siktir," küfrederek öpüşmeyi kesiyor, gözleri arzuyla parlayarak benimkilere bakıyor. "Beni delirtiyorsun, günüşiğim ve bunu yavaştan almak istiyorum. Geçen seferi telafi etmek istiyorum. Fuuuck," gözlerini kapatıyor ve ereksiyonunu ayarlamak için aramıza uzanıyor.

"Yavaşlamak istemiyorum Bass. Sadece bizi istiyorum."

Yüzünü okşamak için uzanıyorum, dudaklarım hissettiğim her şeyi ifade etmek için bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, Gianna. Ama sana söz veriyorum, hayatımın geri kalanını sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçireceğim." Elimi dudaklarına götürdü.

"Tamam," diye nefes , dudağıımı ısırarak. "Neden şimdi başlamıyorsun?" Elimi göğsünde gezdirerek gömleğinin altındaki sert kasları hissediyorum. Etek ucuna uzanarak gömleği başının üzerinden çekiyorum ve yontulmuş gövdesini ortaya çıkarıyorum.

Tıpkı onu ilk kez çıplak gördüğümde olduğu gibi, formuna olan hayranlığıma engel olamıyorum. Parmaklarımı hafif bir okşayışla göğüs kaslarının üzerinde gezdiriyor, dokunuşumla kaslarının seğirmesini ediyorum.

Yine de her şey kusursuz değil. Göğsünün her yerinde sayısız yara izi var, bazıları daha yeni ve öfkeli görünüyor, diğerleri ise eski ve solmuş.

Göz temasını koruyarak yaklaşıyorum ve dudaklarımı bıçağıımı ona sapladığımda açtığım yaranın üzerine yerleştiriyorum. Ağzımı açarak dilimin yaranın etrafında dolaşmasına izin verdim.

Sert bir şekilde nefes alıyor ve kendini sabit tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen küçük bakıcılıklarımın onu çıldırttığını biliyorum.

Elimi aşağı indirip pantolonunun bandına sürttüğümde sonunda beni durduruyor.

"Şimdi sıra bende," diye geveliyor ve beni sırtüstü yatırdığı için cevap bile veremiyorum, koca vücudu üzerime çökmüş, sadece beni izliyor.

Gözleri vücudumda geziniyor ve görünüşüm için biraz çaba sarf ettiğim için mutluyum. Çünkü eğer gözlerindeki parıltı bir gösterge ise, gördüklerinden hoşlanıyor.

"Bunun gitmesi gerekiyor," diyor gömleğimi yırtıp atarken, göğüslerim onun aç bakışları altında serbest kalana kadar sütyenimi de hızla çözüyor.

Ağzını boynuma doğru indirip dudaklarını hayalet gibi bir dokunuşla takip ederken de aç.

birbirine kenetleniyor, beklentim arttıkça tüylerim diken diken oluyor ve tüm vücudumu kaplıyor.

Bir göğsümün kabarıklığının hemen üzerinde duruyor, ağzını açıyor ve dudaklarını göğsümün etrafına sarıp ağzına önce meme ucuma doğru bir iz yalıyor.

Bir inilti çıkarıyorum, ellerim omuzlarına gidiyor, onu göğsümde tutuyorum ve yaptığı şeyi yapmaya devam etmesi için onu teşvik ediyorum. Dilinin meme ucuma değmesi altında kıvranmama neden oluyor. Külotum şimdiden sıırıslıklam olmuş durumda ve o *oraya gelene* kadar sabırsızlanıyorum.

Bir meme ucundan diğerine geçiyor, her birine arzuladıkları ilgiyi gösteriyor, ısırıyor, yalıyor, emiyor, ta ki ben o kadar kötü çırpınana kadar, daha da aşağıya inmekten başka çaresi kalmıyor - dikkatini *en çok* isteyen yere.

"Senin açgözlü küçük amcığın beni özledi, öyle değil mi, günışığım?" Nefesini karnımda hissediyorum, parmakları külotumun bandını kavırıyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağı çekiyor.

"Evet," diye inliyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum, uyarılmam arttıkça hızla dalgalanıyor.

"Kendine dokundun mu?" diye aniden sorar.

Kukum çoktan ona doğru açılmıştı ve ıslak dudaklarımdan üzerindeki ılık havayı hissedebiliyordum, bu his beni daha da çıldırtıyordu.

"Evet, ," diye cevap veriyorum hemen. Her şey bana dokunması ve ıstırabıma son vermesi içindi.

"Göster bana," diyor, elimi tutup bacaklarımdan arasına götürerek. "Ben yokken amını nasıl okşadığını göster bana, günışığım!"

Ses tonunda aciliyet ve ihtiyaçtan bahseden bir sertlik var, bana dokunmayı reddederken bana yapmayı düşündüğü yavaş işkence değil.

Parmaklarımı bacaklarımdan arasına daldırdığımda ıslaklığım ile buluşuyor. Dikkatle izliyor, neredeyse huşu içinde.

"Beni düşündüğünü söyle bana," diye . "Söyle bana!"

Parmağım klitorisime sürtünürken "Evet," diye inleyerek nefes alıyorum. "Senin sert ellerini düşünüyordum. Büyük parmaklarının içimde kaymasını, beni germesini."

"Siktir," diye , gözbebekleri irislerini yutuyor ve bana olan arzusunu gösteriyor.

Gözlerini kapatıyor, kokumu içine çekerken yüzünü yaklaştırıyor, bileğimi tutmadan önce dudaklarını yalıyor.

"Sen benim baştan çıkarıcısın," diyor her bir parmağımı emerken, uyarılmışlığımın tadına bakarken. "Senin tadının hatırına kaç kez mastürbasyon yaptığımı biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, görüntü karşısında yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Çok fazla kez. Çok fazla, günışığım."

Kendini kontrol tutmaya çalışırken, kendi hızımda ilerlerken onda bir yoğunluk var. Benim ihtiyacım da onunki kadar büyük olmasaydı çok tatlı olurdu.

Bana o orantısız gülümsemelerinden birini vererek, iri elleriyle kıcımlı kavlıyor ve bacaklarımı daha da açıyor.

"Bana o tatlılığı ver, günışığım," diye mırıldanıyor ağzını amıma doğru indirirken, dili girişime yerleşmeden önce bana uzun bir vuruş yapıyor ve yavaşça içime giriyor. Dilini hissettiğimde duvarlarım kasılıyor içimi okşuyor, tüy gibi dokunuyor ve beni zevkten kıvrandırıyor.

Ellerim kendiliğinden saçlarına dolanıyor, beni diliyle sikerken onu orada tutuyor. Ve dudaklarını klitorisimin etrafına sarıp emerken, kaybettiğimi biliyorum.

"Bass," çığlığım apartmanda yankılanıyor, orgazmım içimde dalgalanırken vücudumu titretiyor. Titrememi durduramıyorum, özellikle de beni yalamaya devam ederken, bir başkası yaklaşıp kadar beni çok kızdırıyor.

"İşte bu, güzel kız. Benim için gel. O kremi dilimde hissetmeme izin ver, Gianna," diye geveliyor. "Onsuz çok uzun zaman oldu," *yala*, "sensiz," *yala*, "lanet kalbim olmadan." Klitorisimi ısıtıyor ve o sıkı sinir uçları demetinde acı ve zevk birbirine karışıyor, ağzımı şaşkınlıkla açmama neden oluyor, tüm dünya gözlerimin önünde dans ediyormuş gibi görünürken hiçbir ses çıkmıyor.

Beni üçüncü kez boşaltırken kelimeler, hatta sesler bile yetersiz kalıyor.

"Bass, lütfen," diye inliyorum, daha fazla dayanamayacağımı bilerek onu çekiyorum. "Son kez telafi ediyorum," diye homurdanıyor. "Gelmediğini biliyorum

son kez, Gianna, ve bu kafamı kurcalıyor. Doymanı istiyorum, güzel kız. Doymanı ve sikilmeni. Bu sırayla, anladın mı? Senin zevkin önce gelir. Her zaman."

Durgun bir şekilde başımı sallıyorum ve bu da bana sağlıyor.

"Ama Şimdi sikilmek istiyorum." Ona surat astım. "Lŭtfen?" Kırpıklerimi ona fırlatıyorum.

Kıkırdıyor, o derin sesi varlığımın her zerresine dokunuyor ve beni daha da tahrik ediyor, tabii bu mŭmkŭnse.

Arkasına yaslanıp hızla pantolonunu ve boxer'ını çıkarmasını neredeyse hipnotize olmuş bir Şekilde izliyorum. Bana doğru ilerlerken siki hemen dışarı fırlıyor ve karnına doğru geriliyor.

Bacaklarımı ayırıp kalçalarını benimkilere yerleştirirken hafif bir korku var.

"O ağzı bana ver, Gianna," emrediyor, dudaklarımı sert bir űpŭcŭkle kendine yaklaştırırken eli enseme.

Aletinin başını klitorisime sŭrtŭyor ama içeri itmiyor.

"Yavař, gŭnıřıęım. Yavař gidiyoruz," diyor, neredeyse kendi kendine, benim ięin duyduęu Őefkatli endiře beni gűzyařlarına boęuyor.

Ve ona bakmak ięin gűzlerimi *aętıęımda* gűrŭyorum, her Őeyi gűrŭyorum.

Sevgi, kabullenme, koruma var. Daha űnce istedięim her Őey. İřte o var.

Savaşmaya ve uzaklaştırmaya ęalıřtıęım ama sonunda kalbime girmeyi başaran bu hantal canavar. Kalbimi kıran bu adam, yine de onu bir araya getirmek için geri geldi.

"Seni seviyorum Bass," diyorum ona, ruhlarımızın aynı hizada gűrŭndűęű bu andan yararlanarak.

"Ben de seni seviyorum, Gianna. Hem de ęok." Dudakları bir gűlŭmsemeyle yukarı kalkıyor ve elimi yanaęına gűtŭrŭyorum.

"Artık cinsel yolla bulařan hastalıklardan korkmuyor musun?" Prezervatif takma zahmetine girmedięi ięin řaka yapıyorum. "Hayır," diye cevap veriyor hemen. "Sana gűveniyorum," diye basitęe belirtiyor.

Gűzlerindeki samimiyeti fark ettięimde sűzleri kalbimi ısıtıyor.

"Sadece sen vardın Bass," bařparmaęımı yara izinin űzerinde daire Őeklinde gezdiriyorum. "Sadece sen olacaksın."

"Ah, Gianna," diye inliyor, gűzlerini kapatarak. "Seni ilk gűrdűęűm andan beri benim ięin *osun*, gűnıřıęım. Nefret etmiř olabilirim ama seni gűrdűęűm andan itibaren dięer kadınların varlıęı sona erdi. Sen benim her Őeyimsin."

"O zaman beni senin yap," diye ısrar ediyorum, kendimi ona doęru bastırarak. "Sana ait olmak, seni ięimde ęok derinlerde hissetmek istiyorum..." Aletinin bařını giriř yerimde hissedip beni gererken sűzűmű kesiyorum.

Yavaşça girerken hâlâ hafif bir yanma hissi var ama önceki acı gitmiş. Ve tamamen içime oturduğunda, ben tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi bıraktım.

"Kendini tutma. Lütfen Bass. Bana verebileceğin her şeyi istiyorum," diyorum ona, bacaklarımı beline dolayarak ve pelvisimi eğerek onu daha derine sokuyorum.

Bu his karşısında içimden bir inilti kaçıyor.

"Kahretsin, günışığım. Beni öldüreceksin," diye inliyor kulağıma, yavaşça hareket etmeye başlıyor.

"Amin tam bir cennet. Çok sıkı ve sikimi sağlıyor. Tanrım, ama nasıl dayanacağımı bilmiyorum," diye hareketleri hızlanmaya başlıyor.

Kabzasına kadar her itişinde içimde bir sıkışma hissediyorum, sikişimin başı içimde derin bir şeye çarpıyor.

Tırnaklarım sırtına battıkça itiş kakışları giderek daha agresif hale geliyor. Beni daha sert pençelemeye teşvik ederken onayını homurdanıyor. Ağzını boynuma dayayıp tenimi emerken, bir yandan da amıma giriyor. Yıldızları görmeme neden olan hız, duvarlarımı okşayan horozunun ve nabzımı okşayan ağzının birleşik etkisi beni sürekli olarak kenarda tutuyor ama düşmeye tam olarak hazır değil.

"Bass," inliyorum, aldığım zevk o kadar yoğun ki beynimi allak bullak ediyor.

Zevk vücudumun her yerinden yayılıyor gibi görünürken her şey sisli, sırtındaki tırnaklarım şimdiden kan çekiyor.

"Sen benimsin, Gianna," dişleri çenemin hemen altındaki hassas deriyi sıyrıyor. "Tamamen benimsin bebeğim," diyerek derimi yalamaya devam ediyor.

"Evet, hepsi senin Bass," diyorum ağzını benimkine yaklaştırıp çılgınlıklarını yutarken. Elleriyle kalçalarımı yerinde tutuyor, deli gibi içime giriyor, tekrar sokmadan önce sonuna kadar çekiyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan pozisyon değiştiriyor, ben üstüne zıplarken sırtı yatağa çarpıyor, siki içime o kadar derin gömülüyor ki, içimden kaçan iniltiye engel olamıyorum.

"İşte böyle, günışığım. Sür beni. Sikime bin, güzel kız. Görmek istiyorum O sulu amcığınla her şeyimi nasıl da içine ," diyor ellerini belimden yukarı kaldırıp göğüslerime uzanırken ve her iki tümseği de avuçlarının arasına alırken.

Bedenim zaten efordan kızarmış durumda, ama sözleri beni daha da ateşlendiriyor, duvarlarım onun etrafında kenetleniyor.

"Ah, lanet olsun, beni boğuyorsun, Gianna. Boşalmak üzeresin, değil mi? Benim güzel kızım gelmek üzere," diye sırtıyor. parmaklarını önümde gezdirdi.

Sadece başımı sallayabiliyorum, sırtımı eğiyorum ve ona daha sert biniyorum, içimde zevk birikiyor ve serbest bırakılmayı bekliyorum.

"O zaman gel. Benim için gel, güzel kız ve sikimi kremanla ıslat," ses tonuyla nefesim kesiliyor. "Şimdi, günüşiğim," emri, orgazmım vururken içimde yılanıyor.

Ellerim göğüs kaslarında, ağzım bir çığlıkla açılırken kendimi desteklemek için onu sıkıca kavriyorum. Duvarlarım onun etrafına kapanıyor, onu o kadar sıkı tutuyor ki, sperminin sıcak fiskiyeleleri içimi doldururken kendi serbest bırakma çığlığı benimkini takip ediyor.

Bedenimden kayıp giderken sırtüstü yatıyorum, yokluğundan bir boşluk oluşmaya başladı bile.

"Siktir. Ben," diye ıslık çalıyor, bir parmağı amımda geziniyor. "Amin dölleme aç, günüşiğim, bal gibi yiyor."

Dölünün yavaşça içimden sızdığını hissediyorum, ama parmağı durduruyor, tekrar içeri itiyor ve duvarlarıma bulaştırıyor.

"Çocuğumuzla birlikte şişmiş çok güzel görüneceksin," diyor. "Hmm, peki kaç tane istiyorsun?" Tembelce soruyorum, kollarımı açıp onu içine sokmak için.

"Bana ne kadar verirsen." Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra beni arkadan kaşıklayacak şekilde çeviriyor. "Gerçi az önce içine bir bebek koyduğumdan oldukça eminim," diye fısıldıyor kulağıma mahcup bir şekilde.

Sözlerine gülerek onu şakacı bir şekilde çimdikliyorum.

Dokuz ay sonra sözlerinin gerçekleşeceğini çok az biliyordum.

OceanofPDF.com

Sonsöz

BASS

SEKİZ YIL SONRA,

"Yedi yaşındaki Arianna'yı sakinleştirmeye çalışırken parmağımı dudaklarıma götürüyorum, bir yandan da dört yaşındaki kız kardeşi Ariel'i kalçama yerleştiriyorum. "Başlıyor," diye ekranı işaret ediyorum.

Tören tüm hızıyla devam ederken, tüm mezunlar arenanın bir tarafına , kamera onlara odaklanmış durumda.

Güneş ışığını hemen fark ediyorum, bal sarısı saçları uzun ve bornozunun mavisiyle kontrast oluşturuyor.

Ellerini önünde kavuşturmuş, adının söylenmesini gergin görünüyor.

"Bu *annem*," Ariel kolunu kaldırarak ekranı işaret ediyor.

"Evet, *annen*," diye başımı sallıyorum.

Her iki kız da annelerinin diplomasını almak üzere podyuma çıkışını huşu içinde izliyor.

Dekanla el sıkışırken Gianna'nın yüzü kızarmış görünüyor.

Bu arada, bu anı sonsuza dek ölümsüzleştirebilmek için bir elimde çocuk, diğer elimde fotoğraf makinesiyle hokkabazlık yapmaya çalışıyorum.

Birikmiş bir miktar param olduğu için Gianna'nın artık çalışması . Onun yerine zamanını ders çalışarak geçiriyordu. Üniversiteyi hızla bitirmiş, zekası ve iş ahlakıyla profesörlerinin saygısını kazanmış ve kısa sürede bilişsel psikoloji doktora programına başvurması için davet almıştı.

Kabul edildikten sonra, kendi araştırmasına başladığı, uykusuz geceler ve bol miktarda kahveyle dolu zor bir kaç yıl geçirmişti. Arianna'nın sırada yeni yürümeye başlamış olması ve kısa süre sonra Ariel'e hamile kalması da yardımcı olmamıştı.

Evdeki işlerin çoğunu ben üstlenmişim, o araştırmasına devam ederken kızlarla evde kalıyordum.

Her ne kadar zorlu bir yol olsa da, doktora programını neredeyse iki yıl önce başarıyla tamamlamayı başardı ve bir teklifle mezun oldu.

doktora sonrası çalışmalarına kıdemli profesörleriyle birlikte devam edecek.

Aradan geçen yıllarda, Gianna'nın kendi gölgesinden korkan genç bir kadından, ne istediğini bilen ve elbette her zaman elde eden akıllı ve kendine güvenen bir kadına dönüşmesini izledim.

Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok ve diplomasını ekranda görmemiz için havada sallarken yüzündeki gülümsemeyi görünce, işe dönmemeye ve küçük çocuğumuza bakmaya karar verdiğimde doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

hayallerinin peşinden gitmesi için ona zaman verdi.

Tören bittiğinde aceleyle bize doğru geliyor. Kızlar hemen yerlerinden fırlayarak annelerine doğru koşuyor, hem ona sarılıyor hem de ona aldığımız çiçekleri veriyorlar.

Arianna ve Ariel ona "Tebrikler *anne*," diyerek her iki yanağını da öpüyorlar.

Gianna bakışlarını bana çevirmeden önce onlara sarılıyor ve "Teşekkür , tatlım," diyor.

"Yemek yeterince sıcak görünüyorsunuz Doktor," diyerek ona göz kırpyorum ve kollarımı açarak içine girmesini sağlıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor göğsüme karşı. "Beni daha sonra istediğin kadar ," diye fısıldıyor kızlarımız tekrar dikkatimizi çekmeden hemen önce.

"Kutlama yapmak için restorana gideceğimizi söylemiştin," diye hatırlatıyor Arianna Biz.

"Evet! Restoran! Pizza istiyorum," diye katılıyor Ariel.

Gianna için elimi tutarken yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. alır ve kızların da onu takip işaret eder. Yeni bir moda hakkında konuşurken hoplayıp zıplıyorlar, daha önce bastırılmış olan enerji tamamen açığa çıkıyor.

"Çok mutluyum Bass," diyor Gianna başını omzuma koyarken.

"Buraya gelebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Ama yine de... İşte . Bazen bir rüya gibi geliyor."

"Ben de öyle. Belki çok iyi bir başlangıç yapamadık ama bu..." küçük kızlarımıza doğru başımı sallarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Bu bana verilen en güzel hediye."

"Hiç özlüyor musun? O hayatı?" Aniden sorar.

"Bunu neden soruyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum, nereden çıktığını merak ediyorum. "İşinden, ailenden vazgeçtin..."

"Gianna, sen ve kızlar benim ailemsiniz. bu," diye sözünü kesiyorum. "Ve üçünüzden daha önemli bir şey yok." Bana bakıyor ve Şu anda bile beni büyülemekte asla başarısız olmayan o muhteşem gözleri. "Buna ne sebep oldu?"

Omuz silkiyor, dudaklarını büzüyor.

"Geçen gün iş arkadaşlarım konuşuyorlardı ve bazıları ben işime devam ederken senin evde oturan bir baba olmayı seçmenin garip olduğunu söylüyorlardı. çalışmaları."

"Günüşiği," diye inledim. "Bunu hiç önemsemediğimi biliyorsun. Hayallerinin peşinden koşarken seni mutlu görmek benim tek önceliğim oldu ve seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyorsun."

"Biliyorum," diye iç geçiriyor ve bana daha da yaklaşıyor.

"Ayrıca," diye fısıldamak için eğildim, "karısı doktoralı olan kaç erkek tanıyorsun?"

"Yok," diye arsızca cevap veriyor.

"Gördün mü? Turnayı gözünden vurdum," diye göz kırpmıyorum ona.

Çünkü bu doğru. Onunla ve kızlarımızla kurduğum hayattan asla vazgeçmeyeceğim. İşte bu yüzden Cisco'ya olan kinim de zamanla azaldı - özellikle de o piçin hâlâ hayatta ve iyi durumda olduğunu düşünürsek. Beni o göreve göndermeseydi, Gianna'yla asla tanışamazdım. Hayatımda neyi kaçırdığımı asla bilemeyecektim.

Mutluluğu asla bilemezdim. Sade ve basit.

"Evet, pizza yemeye gidiyoruz," diye kıkırdıyor Gianna Ariel'i alırken, Arianna da hemen yanına gelip annesinin elini tutuyor.

Üçünü bir arada görünce kalbimin göğsümde kabarmasına engel olamıyorum.

Evet, doğru seçimi yaptım.

Çünkü başka bir seçenek hiç olmamıştı.

GIANNA

İKİ YIL SONRA,

"Bass, aşkım," diye sesleniyorum kocama.

Ben yatak odamıza doğru ilerlerken çocuklar çoktan uyumuştı. Çoktan yatağa girmiş, bana bakarken elinde bir kitap var.

"Ne oldu, g n      ?" Kitab n  komodin n üzerine koyuyor ve içine girmem için battaniyeyi kald r yor.

"Biri kap y   ald  ve a t   mda bunu buldum."

Ona beyaz bir zarf gösterdim. Tamamen boş; ne gönderen var ne de alıcı.

"Bu garip," diye kaşlarını  at yor ve incelemek için zarf  benden alıyor.

"Doğru. Kim göndermiş olabilir?"

"O zaman açıp bakalım," diyor ve hızlıca bir k  eyi yırtıp her şeyi açıyor.   inde sadece katlanmış bir kağıt parçası var.

"Ne..."   ıkarıp birkaç kısa satırı okurken m r ldan yorum.

Babam  ld . Cosima  ld . Rafaelo  ld .

Eve gelebilirsin, kardeşim.

Ben görevdeyken kimse sana zarar veremez.

-M

"Bu..."

"Michele. Michele olmalı. Ama ne demek istiyor?"

 ld  m ? Peki ya Raf?" Neler olduğunu anlayamad  ım için başımı sallıyorum. "Sence dönmek güvenli mi?" Bass'a soruyorum, içimde bir parça umut ye eriyor.

Karde imi on yıldır görmedim. Beni kız kardeşi olarak reddetti inden ve asla geri d nmememi s yledi inden beri.

Yıllar boyunca onu sık sık d   nd   m  itiraf etmeliyim, çünkü aramızdaki ba  öyle kolay kopacak türden bir ba  değil. Ancak bu, bana söylediklerinden dolayı kalbimde oluşan acıyı silmez.

Bu, kız kardeşi olarak onu hayal kırıkl  ına u ratt  ım gerçeğini de ortadan kald rm yor.

"Bilmiyorum. Birkaç araştırma yapacağım," diye homurdan yor Bass, geri dönme ihtimalinden pek memnun görünmüyor. "Yine de istiyor musun?" Sonunda soruyor.

"Ben... Bilmiyorum. Michele'i  zl yorum. Onu görmeyi çok isterdim. Ama," dudaklarımı büzüyorum. "Arianna ve Ariel'i asla isteyerek o hayata sokmam. Kadınlara nasıl davrandıklarını biliyorsun." Başımı iki yana sallıyorum, çocuklarıma bunu ya atma düşüncesi kesinlikle dehşet verici.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Karde inle bulu manı sağlayabiliriz, ancak herhangi bir aileyle ili kimizi sürdürmenin akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Haklısın," diye iç geçirdim.

kucağına alırken kolları etrafıma dolanıyor ve sadece Bass'ın bildiği şekilde tüm endişelerimi unutturuyor.

Ama günler mektubu aklımdan çıkaramıyorum, kardeşimi tekrar görme düşüncesi neredeyse bir saplantı haline geliyor.

Bu yıl yirmi dört yaşında olacaktı. Genç bir adam. Acaba onu tanıyabilecek ?

Ve kendimi onu daha düşünürken bulduğumda, sonunda ve Bass'tan bir buluşma ayarlamasını istiyorum.

Bana her şeyin tamam olduğunu söylediğinde, "Vay canına, çok hızlısın," diye haykırıyorum. Michele benimle Central Park'ta buluşmayı kabul etmişti, böylece tarafsız bir bölge olacaktı ve Bass'ın tüm şartlarını kabul etmişti.

"Girişte bekliyor olacağım," diyor Bass bana. "Ve eğer bir şey olursa," diyor acımasızca, "alarm düğmesine bas ve gelip seni alayım."

Başımı salladım. "İyi olacağıma eminim," diyerek ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

Belirlenen yere ilk varan benim. Bir banka oturup beklemeye başladım.

Genç bir adam bana doğru adım atarken gözüme çarpıyor. Tamamen deri giyinmiş, siyah saçları uzun ve omuzlarına dökülüyor. Yüzünde bir çift güneş gözlüğü var ve önümde durup gözlüğü burnundan aşağı indirdiğinde, bir çift ürkütücü kehribar rengi gözle yüz yüze geliyorum.

"Michele?" Mırıldanıyorum, bir tanıdıklık hissi aniden beni sarıyor.

"Kardeşim," ağzı çarpık bir gülümsemeyle açılıyor.

Sesi derin ve pürüzsüz ve ergenliğin onu gerçekten etkilediğini fark ediyorum. Kendini beğenmişliği yersiz değil, soluk teni onu bir rock devriminde ülkeyi kasıp kavurmayı bekleyen genç bir Lestat gibi gösteriyor.

"Uzun zaman oldu," diyorum aklıma gelen ilk şeyi, çünkü gerçekten de bir yabancıyla konuşuyormuş gibi hissediyorum.

"Gerçekten de ," diyerek oturdu, arkasına ve bacağını dizinin üzerine koydu.

Ceketinden bir sigara çıkarıp bana da uzatıyor. "Ben sigara içmem," diyorum ona.

"Artık değil mi?" Kaşları yukarı kalktı.

"Hayır," yanıtlıyorum, on yıl öncesine ait bu küçük ayrıntıyı bilmesine biraz şaşırarak.

"Aynı görünüyorsun, Gianna. Aynı derecede güzelsin," diyerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Yine de onda içime sinmeyen bir şeyler var.
Onda beni iliklerime kadar üşüten bir soğukluk var ve normal davranmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

"Bana ulaştığınız için teşekkür ederim," diye başlıyorum, "ama geri dönemeyeceğim. Artık kendi ailem var."

"Korumayla birlikte," diye başını sallıyor. "Evet. Onunla."

"Yıllardır seni takip ediyorum. Seninle gurur duyuyorum" diyor ve bir duman bulutu salıyor. Neden sözleri kulağıma sahte geliyor?

"Teşekkür ederim."

"Geri dönmemeye karar vermiş olman çok yazık. Özellikle de artık tüm *aile* benim olduğuna göre," diye sırtıyor.

"Nasıl öldüler?" Bunu merak ettiğimi inkâr edemem. Omuz silkti.

"Bu hayatta insanlar nasıl ölür?" diye sorduğumda, "Zamanı geldiğinde" diye gizemli bir şekilde cevap veriyor ve bana göz kırpmıyor.

Gözleri ürktücü bir açık tonda, sanki içlerinde hiç melanin yokmuş gibi. Ve onları bana dikip gözlüklerinin üzerinden bana bakarken, onda çok yanlış bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyorum.

"Seni görebildiğime sevindim. İyi olmana da sevindim," diye ekliyorum, konuşmayı bitirmenin ve buradan defolup gitmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Ben... iyi miyim?" diye kıkırdıyor ve omuz silkiyor. "Ben . Gücün tadı kesinlikle güzel."

Bunu öyle bir şekilde söylüyor ki Benedicto ve Cosima'nın ölümleriyle bir ilgisi olduğu açıkça anlaşılıyor - her ikisinin de yasını tutacağımdan değil.

"Peki ya Raf?" Kendimi tutamadan soruyorum.

Yüz hatları hemen kararır ve yüzünde uğursuz bir gülümseme belirir.

"Raf," adını tekrarlarlarken dişlerini gıcırdatıyor. "Raf..." diye gülüyor. "Raf için endişelenme, Gianna. Sonunda olması gereken yerde," duraklıyor, başını arkaya yatırıyor, "en dipte."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılmış, duyduğu memnuniyet açıkça belli oluyor.

Tanrım, Michele. Ne oldu sana böyle?

"Gitmeliyim," diye ayağa kalkıyorum, yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Bugün çocukları hayvanat bahçesine götüreceğiz."

"Çocuklar," diye başını sallıyor, yüzünde tuhaf bir ifade var. "Onlara iyi bak, olur mu?" Gitmeden önce bu sözleri bana fırlattı. Veda yok, hiçbir şey yok.

O sadece... gitti.

"Ee? Nasıl gitti?" Arabaya döndüğümde Bass bana sordu.

"İyi. Ya da en azından iyi. Bence bazı şeyler geçmişte bırakılmalı."

"O kadar kötü, ha?" diye kıkırdar.

"O artık benim küçük kardeşim değil. Aslında, onun kim olduğunu bile bilmiyorum. öyle."

"O zaman etkileşimleri minimumda tutmak daha iyi," diye ekliyor Bass ve ben Katılıyorum.

Günün geri kalanında aklımı kısa uzaklaştırmaya çalışıyorum ama içimi saran hayal kırıklığına engel olamıyorum.

Küçüklüğünden beri ona ben baktım. Onu ben büyüttüm. Ve bugün gördüğüm adam. Onu tanıyamadım. En küçük bir benzerlik bile bulamadım. Onun içinde tanıdığım Michele'den eser kalmadı. Ve bu kalbimi kırıyor.

"Endişelenmeyi bırak, günışığım," Bass'ın kolları beni sarıp sarmalıyor.

"O artık
artık seni ilgilendirmiyor."

"Haklısın," diye iç geçiriyorum ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Şu anda düşünmem gereken kendi ailem var ve onların güvenliği her şeyden önce gelir.

Kadınları aşağılayan ve onları aşağı gören bir dünyaya bizi asla isteyerek geri çekmem. Kızlarıma bunu *asla* yapmam.

"Seni seviyorum, günışığım," diye fısıldıyor Bass saçlarıma. "Ben de seni seviyorum, koca adam."

Ve bazen o hayattan Bass ve kızlarla kendi hayatımı kurduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Bu aşk.

Bu mutluluktur.

Ve onu son nefesime kadar koruyacağım.

SON

Rafaelo ve Michele'nin hikayeleri yakında yayınlanacak olan **Arte de la Guerra** serisinde anlatılacak.

İlk kitap **Guerra Incompiuta** için [BURADAN](#) ön sipariş verebilirsiniz!

Ahlaken Sorgulanabilir serisine bugün **Benim Adım Pembe** ile başlayın.

BURADAN ÜCRETSİZ olarak
temin edilebilir! Okuma sırasını
BURADAN kontrol edin!

OceanofPDF.com

Sonsöz

Okuduğunuz için çok teŖekkür ederim!

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen herhangi bir perakende platformunda bir

derecelendirme veya **inceleme** bırakmayı düşünün.

Daha fazla haber için **BURADAN** bültenime abone olun!

Ayrıca en son haberleri **Instagram'**ımdan ve

Web sitesi.

Ahlaki Açıdan Sorgulanabilir Serisinin diğerk kitaplarına göz atın:

BENİM ADIM PEMBE (ÜCRETSİZ)

AHLAKI OLARAK YOZLAŞMIŞ

AHLAKI OLARAK KAFIR

AHLAKI OLARAK ÇÖKMÜŞ

AHLAKI AÇIDAN BELIRSİZ

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.